

"Một vụ xì căng đan nguy hiểm, cuồng nhiệt và lãng mạn – hãy cùng bước vào thế giới dị thường tội lỗi của Anne Mallory."

- ROMANTIC TIMES BOOKREVIEWS -

Anne Mallory

Ba đêm tội lỗi

nhà nam

nhà xuất bản
hội nhà văn

Ba Đêm Tội Lỗi

- Anne Mallory -

Tên gốc: Three Nights of Sin

Công ty phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Dịch giả: Takya Đỗ

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 388

Ngày xuất bản: 08/2014

Giá bìa: 95.000 đ

Chụp pic: Hana Lee

Type:

P1: Trinh Nguyen

P2: Lê Diệp Anh

P3: Hà Lê

P4: XhiXhi

P5: Nguyễn Ngọc Diệp

Beta & Tạo prc: Annabelle Tran

Nguồn: Hội Chăm chỉ làm ebook free

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

DTV

Ba điều kiện...

Mọi cánh cửa dường như đột ngột khép lại trước mắt Marietta Winters, khi em trai cô đột ngột bị quy tội giết người, bị tống giam. Người thân lánh mặt, giới thượng lưu ruồng rẫy, hàng xóm ném đá vào cửa kính. Không ai giúp cô cứu em, ngoại trừ Gabriel Noble. Nhưng đổi lấy việc đó, cô phải đền đáp cho y ba điều.

Ba đêm ngọt ngào...

Để điều tra chân tướng kẻ giết người thực sự, Marietta phải sắm một vai cô

không hề muốn - người tình lừa dối của Gabriel. Gã đàn ông mang cái tên một vị thiên sứ, lại có cả phần quỷ dữ trong linh hồn. Đêm từng đêm, trong vòng tay y, cô bị cuốn vào cả một trời cảm giác.

Ba đêm tội lỗi...

Giữa cô gái và y, một điều thầm kín run rẩy thành hình. Y bắt đầu mong muốn ở cô nhiều hơn một cuộc đời chác. Nhưng chính lúc đó, những đêm dài kinh hoàng trong quá khứ của y đã từ từ hé lộ...

Pha trộn một câu chuyện yêu đương cú bắt bên trong một bộ phim trinh thám sắc sảo ly kỳ, Ba đêm tội lỗi đã

*dẫn người đọc đi từ nỗi rung động ngọt
ngào nhất đến cơn căng thẳng tột cùng
nhất...*

Thân tặng Bella Andre, Jami Alden, Barbara Freethy, Jacqueline Yau và quán Starbucks yêu thích của chúng ta vì những giờ đăng đăng chịu khó thâm lặng đánh máy xen lẫn với những cuộc chuyện trò huyền ảo (và đôi khi còn kỳ cục nữa).

Lời cảm ơn

Như mọi lần, xin gửi lời cảm ơn trân trọng nhất đến Mẹ, Matt và May. Không lời nào có thể diễn tả được hết sự tinh tế cao nhã trên cả tuyệt vời trong những ý kiến đóng góp chỉnh sửa của ba người. Và cảm ơn sự giúp đỡ không ngừng của Cha và Paige.

Chương 1

Chương 2 ♥ Chương 3

Chương 4 ♥ Chương 5 ♥ Chương 6

**Chương 7 ♥ Chương 8 ♥ Chương 9 ♥
Chương 10**

**Chương 11 ♥ Chương 12 ♥ Chương 13 ♥
Chương 14 ♥ Chương 15**

Chương 16 ♥ Chương 17 ♥ Chương 18 ♥

Chương 19

Chương 20 ♥ Chương 21

Chương 22

Chương 1

London, 1825

Chiếc khoen đồng trong miệng con sư tử le lói dưới ánh sáng mờ mờ của những cây đèn khí đốt. Cặp mắt vàng hung dữ bên chiếc khoen dò xét cô, tra vấn lòng can đảm của cô. Marietta Winters nắm những ngón tay đang run rẩy vào chiếc khoen kim loại và đập nó vào cửa.

Khí lạnh ban đêm cửa vào da cô. Cô thắt chiếc khăn san đáng ghét quanh vai lại cho chặt hơn và áp sát tai vào

cánh cửa.

Chẳng thấy động tĩnh gì.

Cô nhìn vào đôi mắt con sư tử, nuốt khan, rồi đập vào vòng gỗ cửa một lần nữa.

Tiếng vang dội lại trong đêm tĩnh lặng, chỉ có làn gió nhẹ thổi đáp lại cõi lòng cô tuyệt vọng. Cô băn khoăn tự hỏi đó có phải là kết cục cho sự tìm kiếm của cô không - một gian sảnh trống trơn và trong nhà tĩnh không bóng người. Thêm một cánh cửa đóng kín. Chiếc đỉnh cuối cùng đóng lên quan tài của Kenny.

Không, cô không thể nghĩ theo chiều hướng đó được.

Một cơn run rẩy nhẹ nhàng chạy qua người cô. Lo lắng, căng thẳng và sợ hãi. Suốt nhiều ngày nay cô không được ngủ. Cả chuỗi ngày ấy không được ăn một bữa tử tế đến lần thứ hai - chỉ có một ổ bánh mì. Anh trai cô khẳng khẳng không muốn để ai biết được cảnh túng quẫn của họ nên những đồng tiền dành để mua thức ăn đã biến thành chiếc áo choàng đua ngựa mới cho Mark, đôi ủng mới cho Kenny, và một chiếc khăn san cho cô.

Cực kỳ ngu xuẩn.

Và còn chưa hết, giá cô giữ mồm giữ miệng... không gây lộn với Mark - chính cuộc đấu khẩu của hai anh em đã

khiến Kenny bỏ nhà đi...

Cơn run rẩy càng lúc càng tệ hơn. Cô phải cố kìm nó lại. Một nhịp điệu ngắt quãng khiến đầu cô ngẩng phất lên. Tiếng chân bước, không phải là một chấn động dưới mặt đất. Ai đó ngừng lại một thoáng. Tiếng bước chân lại gần hơn, tiếng lộc cộc nặng nề từ đôi ủng đàn ông dội trên nền đá hoa cương.

Cô dỏng người lên, nghiêng đầu và cố làm lắng dịu tiếng tim mình đang đập loạn.

Tiếng bước chân dừng lại phía bên kia khung cửa gỗ sồi. *Lạy trời, ôi cầu trời cho ông ta có nhà.* Cô chẳng còn

chỗ nào mà đến nữa. Mọi cánh cửa khác đều đã đóng kín.

Cánh cửa ngoài bằng gỗ sồi mở ra không một tiếng động.

Cô nheo mắt nhìn vào ánh sáng chói đột ngột rọi ra. Một người đàn ông cao lớn tựa vào cánh cửa, ánh đèn sáng rờ từ sảnh rọi sau lưng y khiến nổi bật nét mặt y.

“Gì thế?”

Giọng y khô khốc. Và bức bối. Cũng không chút niềm nở. Không phải vì cô đã trông đợi gì. Không một người phụ nữ đáng kính nào đêm hôm lại viếng thăm vào giờ này. Rockwood đã cố

thuyết phục cô sáng ngày ra hãy gửi thư đề sắp xếp một cuộc gặp gỡ, nhưng cô không thể cho phép mình đợi lâu đến thế - giữa ban ngày ban mặt cô đừng hòng tránh được đám đông dân chúng. Và Rockwood, với câu chuyện về người đàn ông bí ẩn này, đã cho cô một hy vọng mong manh khiến cô không thể đợi đến lúc tàn giấc ngủ được.

“Tôi cần nói chuyện với ông Noble.” Cô ước gì giọng mình mạnh mẽ hơn, điềm tĩnh hơn.

Người đàn ông nhìn ra sau cô, sẫm soi con phố trước khi thu ánh mắt về. Cô thầm mong có thể thấy nét mặt y rõ hơn chứ không chỉ là những đường mờ ảo.

“Giờ này mà ghé thăm uống trà thì lạ nhỉ.”

Cô nắm chặt lấy chiếc túi xách. “Vâng. Nhưng tôi cần nói chuyện gấp với ông Noble.” Cô nuốt khan. “Làm ơn đi.”

“Ông Noble không tiếp *khách khứa* vào lúc đêm hôm thế này. Sáng mai hãy quay lại đây.” Giọng y vẫn cộc cằn, nhưng sự cẩu kính lúc trước đã chùng xuống thành âm trầm và dứt khoát. Niềm kiêu hãnh của cô từng cao ngất. Nó dữ dội và mãnh liệt đến mức cô đã tưởng rằng chỉ nhờ vào đặc tính ấy thôi mình cũng có thể sinh tồn được. Nhưng cơn đau dai dẳng trong lòng cô, nỗi tuyệt vọng, số phận của Kenny... tất cả đã cho

cô thấy điều khác hẳn. Cô lần mò trong túi xách tìm tấm danh thiếp mà hai tiếng trước cô đã nhét vào. “Xin làm ơn. Sáng ra tôi không thể quay lại được. Làm ơn đi. Đây.” Cô chìa tấm danh thiếp ra trước. Gì cũng được, gì cũng thế, miễn kiếm được lối cho cô vào.

Đôi mắt bị bóng tối che khuất của y sẫm soi cô hồi lâu. Những ngón tay dài vờ ra nắm lấy danh thiếp. Cô miễn cưỡng để những ngón tay y nhón nó ra khỏi những ngón tay mình, chấp nhận may rủi rằng gã đàn ông này, gã đầy tớ này, có thể xé nó làm đôi. Y liếc nhanh qua tấm danh thiếp và xoay nó một lượt qua những kẽ tay, tấm thiếp tới ngón tay út của y rồi được xoay trở lại. Một trò

chơi đôi với y, nhưng tâm thiếp đó là biểu trưng cho sinh mệnh của em trai cô. Cặp mắt y xoáy vào mắt cô, xuyên thấu bóng tối.

Cô héch căm lên. Lòng kiêu hãnh của cô có lẽ đã bị chà đạp, nhưng quyết tâm của cô càng mạnh mẽ thêm. Cô nhất định gặp ông Noble.

Thái độ của người đàn ông đó đã có chút gì biến đổi, mặc dù trong bóng tối cô không tài nào xác định được đó là gì. Y lui lại. Cô tạ ơn trời và lách vào trong.

Đại sảnh thật đẹp, địa chỉ này rất đẳng cấp nên lẽ ra nó chẳng thể khiến cô

ngạc nhiên, nhưng những tấm rèm màu vàng, nước biển và nâu gụ thật trang nhã và thanh lịch mà không quá phô trương. Ông Noble hiển nhiên là một người biết khéo léo khoe sự giàu sang của mình.

Cô quay sang định nói gì đó thì thấy miệng mình há ra, mãi sau mới ngậm lại được. “Cảm ơn vì đã cho tôi vào trong này đợi.” Cô siết chặt chiếc túi xách để giữ cho đôi tay khỏi run. Cứ như thể việc phó mặc mình cho lòng thương hại của một người lạ giữa đêm hôm khuya khoắt còn chưa đủ làm cô rối trí ấy...

Y cao và khá cân đối, kiểu cắt may rườm rà nhưng đắt tiền của bộ quần áo

trên người y phô ra đôi vai vạm vỡ mà không trông thấy miếng đệm vai. Người đàn ông này mặc ít quần áo hơn đáng kể so với những gì cô vẫn quen thấy. Áo khoác, áo vét, cà vạt và tất cả những gì mà lẽ ra y phải mặc đã bị cởi ra, thế nên y chỉ diện độc một chiếc sơ mi trắng cổ không cài và chiếc quần màu đen. Y thon gọn hơn một võ sĩ quyền Anh cục súc - mà thoát đầu cô đã ngỡ y là - nhưng còn lâu mới gọi là gầy được. Cô nuốt khan trong lúc cải chính lại suy nghĩ ban đầu - y *cực kỳ* cân đối.

Và khuôn mặt y... Một làn sóng âm áp mơn man từ chân tóc tới đầu ngón chân cô. Hàng mi dài sẫm màu che rợp đôi mắt xanh lục lóng lánh. Cặp mắt mà

hầu như người phụ nữ nào cũng muốn được chết trong đó. Nhưng không người phụ nữ nào có thể nói rằng y đẹp trai. Xương gò má y quá gồ. Quai hàm y quá đanh.

Một khuôn mặt hấp dẫn, lôi cuốn, *đầy nhục cảm*. Y có vẻ đẹp nam tính gần như thần thánh.

Nhưng hàng lông mày bên trái của y nhướng lên đầy châm biếm. Đầu y nghiêng nghiêng. Một biểu cảm chán chường như muốn nói rằng y biết rõ phản ứng chính xác mà dáng vẻ y gây ra.

Một hàng lông mày sẫm màu nhướng lên cao hơn.

Cô chớp chớp mắt, người chột nóng bừng khi nhận ra này giờ mình vẫn đang nhìn chòng chọc vào y một cách khiếm nhã.

“Tôi cần phải nói chuyện với ông Noble. Hãy làm ơn, tôi biết rằng lúc này đã muộn, nhưng...”

Ắt hẳn ngày nào cũng có phụ nữ hạ mình dưới chân người đàn ông này, nhưng điều đó chẳng làm cô bớt ngượng nghịu hay nguôi tuyệt vọng. Trừ phi người đàn ông này có thể phù phép đám lính gác để họ thả Kenny ra, hoặc ngăn chặn đám đông dân chúng không để họ xé xác bất kỳ ai có dính dáng tới em trai cô, bằng không vẻ đẹp của y chẳng có mấy

ích lợi cho cô.

Đôi mắt xanh lục bí hiểm nhìn cô thăm dò. Cô đương đầu với ánh mắt chăm chăm đó, đôi má nóng rực. Cô không thể lui bước. Noble là cơ hội cuối cùng của cô. Lá chắn tối hậu của cô. Tia hy vọng le lói duy nhất còn lại trong cô.

Y ngoắc tay ra hiệu và quay đi, sải chân bước về phía cuối sảnh, tấm danh thiếp quý báu đã giúp cô lọt vào cửa giờ kẹp hờ giữa hai ngón tay. Cô ngật ngừng nửa giây rồi đi theo.

Y dẫn cô vào một thư phòng tranh tối tranh sáng. Ngọn lửa đang lách tách trong lò sưởi. Báo chí bừa bãi trên chiếc

bàn gỗ gụ sẫm màu, những chồng sách và tài liệu chất đống ngổn ngang trên mặt bàn. Y búng nhẹ tám danh thiếp lên mặt bàn, và nó lập tức bị nuốt chửng.

Y chỉ vào một chiếc ghế và rồi biến vào sảnh mà không nói thêm một lời.

Cô ngậm ngừng ngồi ghé xuống mép chiếc ghế màu đỏ tía. Có lẽ người đàn ông đó là họ hàng chăng? Một người hầu kỳ cục? Kiểu may quần áo tinh tế - dù ăn vận sơ sài - nhưng kiểu cách của y lại khiến ta liên tưởng đến một tay quản gia. Cách y chỉ cái ghế cho cô, cách y ra hiệu cho cô đi theo từ ngoài sảnh. Cách y đi đứng, cứ như thể đang cố hòa nhập

với quang cảnh xung quanh, và *thiếu chút nữa* thì đạt. Một nhiệm vụ nhọc nhằn bất khả khi. Bất khả thi với khuôn mặt đó. Bất khả thi với cái cách y ăn mặc hay tỏ vẻ.

Gã đàn ông bảnh trai sải bước trở vào qua cửa, chộp lấy một cuốn sách lớn ở chiếc giá sách chất cao ngất từ sàn lên đến trần và đi vòng qua bàn. Cuốn *Peerage* của Debrett^[1]. Y buông mình xuống chiếc ghế lớn bọc da màu sô cô la và ngã lưng ra sau, gõ những ngón tay lên chỗ trống duy nhất trên mặt bàn gỗ gụ.

[1. Peerage: cuốn chỉ dẫn phả hệ các dòng họ quý tộc Anh của Nhà Xuất bản Debrett.]

“Nào, cô cần gì mà cấp bách đến nỗi phải tới đây vào giờ này, thưa cô...?”

Cô kinh ngạc không nói lên lời trong giây lát. “Tôi cần nói chuyện với ông Noble.”

“Vậy thì chúc mừng cô, cô đã đạt được mục đích đó rồi. Tôi tiễn cô ra cửa nhé?” Y chỉ tay ra phía sau cô, cặp mắt sắc lẹm. Thân mình y ngả ra ghé uể oải, trái ngược với vẻ mặt và mái tóc sẫm màu đang nghiêng ngó của y. Uy nghiêm, mà phóng túng.

Vai cô so lại. “Ông là ông Noble ư?”

“Chính tôi.”

Hơi thở của cô nghẹn lại vì câu thừa nhận thẳng thắn và biểu cảm trong đôi mắt xanh lục sắc sảo khác thường của y. Những điệu bộ kiểu cách mà y đã thể hiện trước đó bỗng nhiên có vẻ lộ bịch - cô chợt nảy ra một suy tưởng viễn vông bốc đồng. Gã đàn ông ngồi trước mặt cô trông tàn nhẫn và đầy năng lực đúng như người ta đã bảo cô.

Cái gì đó trong cô phản bác lại. “Nhưng ông đã ra mở cửa. Và y phục của ông.” Cô phẩy tay về phía chiếc áo sơ mi trắng, giản dị của y, nó lụng thụng và hơi nhàu nhĩ trên chiếc quần màu đen.

Y nhướng mày, nhặt một sợi dây thép đã xoắn một nửa lên và bắt đầu cuộn quanh ngón tay. “Bây giờ là lúc đêm khuya. Quản gia và cả hai người hầu của tôi đang ra ngoài để làm cho tôi một việc. Nếu chúng ta đang đưa ra những phỏng đoán...”

Cặp mắt y lướt từ làn tóc rối - làn tóc đã bung ra khỏi những chiếc kẹp từ lúc nào - đến đôi bàn tay nắm chặt và chiếc túi xách cũ mòn, xuống gấu váy lấm bùn của cô. “Trông cô như thể chỉ vài bước nữa là thành cô thợ giặt, nhưng phong thái của cô lại chứng tỏ điều khác hẳn. Đầu cô ngẩng cao ra vẻ cô rất có giáo dục. Không phải vì là một thành viên của...” Y lại nhìn cô lần nữa “...cái

gọi là... tầng lớp có địa vị xã hội cao thì phải? - sẽ làm cho tôi có thiện chí hơn so với một cô thợ giặt dàu. Đúng hơn là tôi lại thấy trái lại. Xét cho cùng, một cô thợ giặt xứng đáng có chỗ đứng trên đời này lắm chứ.”

Cô chợt khao khát mãnh liệt được chứng tỏ cho y thấy điều cô có thể làm với khẩu súng lục *kiếm được* giấu trong túi chiếc váy rách rưới của cô.

“Làm sao mà cô có được tấm danh thiếp này?” Y nhặt nó ra khỏi cái đồng lộn xộn ấy, lơ đãng xoay giữa ngón trỏ và ngón giữa. “Danh thiếp của Rockwood. Có thể giả định rằng anh ta đã đưa nó cho cô.”

“Sao ông có thể...?” Trên tấm thiệp chẳng có dấu hiệu nhận biết nào. Chẳng có gì cho thấy Rockwood từng sở hữu nó. Tấm thiệp chỉ ghi mỗi dòng chữ “Ông Noble” mạ vàng nhưng rất chân phương.

“Tên cô là gì?” y hỏi thay vì trả lời.

Đôi mắt y chứa đựng cơn sốt ruột vô bờ, nhưng còn thoáng chút gì đó khác, mang lại cho cô một hy vọng mỏng manh. Sự hiếu kỳ.

Cô hắng giọng. Cô muốn bám lấy hy vọng mong manh đó. Cô không muốn cho y biết tên mình. Đám nước bọt trên

gấu vấy cùng những vết cà chua đã được lau chùi đặng sau lưng và hai đầu gối cô là lời nhắc nhở về những gì xảy ra khi cô nói tên mình.

“Marietta Winters.”

Mắt y nheo lại và những đầu ngón tay y trắng bệch ra xung quanh tấm thiệp. “Ra là thế. Vậy thưa cô Winters, cô làm gì trong thư phòng của tôi vào giờ này thế?”

“Tôi cần được giúp đỡ.”

“Chẳng phải chúng ta ai cũng cần sao?” Y ném tấm thiệp lên mặt bàn bừa bộn và lại bắt đầu lơ đãng xoắn sợi dây thép, ánh mắt sắc lẹm. “Tại sao lại đến

tìm tôi?”

“Người ta nói với tôi rằng ông đã giúp những người trong cảnh ngộ khốn cùng.” Cô dồn hết sức lực trong mình để giữ cho nỗi tuyệt vọng khỏi lộ ra.

“Hay nhỉ.”

Cổ họng cô thắt lại. “Chả lẽ ông Rockwood lại nhầm? Chả lẽ tôi đã tốn thời gian quý báu một cách vô ích khi tới đây gặp ông?” Khốn kiếp, đúng là thế thật. Tia hy vọng mong manh tắt dần. Cô thật ngu ngốc khi nghĩ khác đi - hy vọng từ bỏ cô đã lâu lắm rồi.

Tuy vậy, cô lại ngẩng đầu cao hơn, quyết tâm gạt lý trí sang một bên. Giống

con chuột bướng bỉnh trong cuộc truy lùng nguy cấp. Và như con chim săn mồi, y quan sát cô. Từ lúc mở cánh cổng kia, y đã *không ngừng* đánh giá con mồi. Cách đó làm người ta mất can đảm về nhiều phương diện, và nếu cô không bướng bỉnh như thế thì chắc hẳn cô đã đầu hàng sự nhẫn tâm ấy rồi, đó là cú đòn đánh vào lòng kiêu hãnh của cô.

Cầm y khẽ hểnh lên. “Chắc Rockwood đã giải thích cách tôi làm việc rồi. Tôi hiếm khi chấp nhận những vụ từ thiện từ những người trong giới thượng lưu.”

Giọng y mềm mỏng, gần như nhỏ nhẹ một cách lạ lùng, dù ẩn chứa sự ngạo

mạn bên trong. Cô cố tỏ ra “giấy rách giữ lề”. “Ông ấy bảo phí dịch vụ của ông là mười ngàn bảng.”

“Đúng vậy.”

“Hoặc...” Cô nuốt khan. Nguy hiểm là ở chỗ này. “Hoặc ba điều kiện đền đáp.”

Y vẫn tiếp tục xoắn sợi dây thép. “Thế anh ta có nói rõ những điều kiện đền đáp mà tôi có thể đề nghị là gì không?”

“Không,” cô lí nhí.

Một nụ cười hắc ám lóe lên trên khuôn mặt y. “Hay cho Rockwood.”

Cô nhớ lại thoáng kinh sợ trên mặt Rockwood lúc anh ta nói về Gabriel Noble. *Gã đó khiến các công tước sợ phát run, Marietta, coi chừng đấy.* Giá như còn cách nào khác...

Cô nhìn gã đàn ông đang ngự trị khoảng không gian giữa cô và y. Kiêu ngạo và lạnh lùng. Giá có cách nào khác... nhưng chẳng còn cách nào. Cô không một xu dính túi. Luật pháp chống lại cô. Bị tẩy chay. Rockwood rủ lòng thương cô, chủ yếu là vì mối quan hệ lâu năm giữa hai gia đình.

Gabriel Noble... y sẽ khiến cô đổ mồ hôi sôi nước mắt cho xứng với sự

giúp đỡ của y. Y sẽ đập tan lòng kiêu hãnh còn sót lại của cô. Cô có thể thấy điều đó trong đôi mắt xanh lục ngọc lạnh như băng của y.

Nhưng Rockwood đã bảo cô chắc như đinh đóng cột rằng nếu có một người nào đó có thể giúp cô, thì đó chính là Noble. Và cô không có lựa chọn nào khác. Không có nếu cô định cứu Kenny.

“Em trai tôi bị đám tuần tra đêm bắt hai hôm trước.” Cô đã không ngủ và chạy xuôi chạy ngược nhờ giúp đỡ suốt từ lúc đó. Duy chỉ còn nỗi sợ hãi và tính ngoan cố vô vọng giữ cho cô đứng thẳng được. “Họ buộc cho nó tội giết người. Một...” Cô nuốt khan. “Một tay cảnh sát

nói họ sẽ cố xử vụ này thật nhanh.” Cô vô thức nhìn xuống, không tài nào chú mục được. “Họ định treo cổ nó.”

“Kẻ sát nhân ở Middlesex.”

Đầu cô ngẩng phất lên. “Nó không phải kẻ sát nhân!”

“Đó chẳng phải cái cớ mà họ định treo cổ cậu ta ư, hay là không phải?”

Vết cà chua màu đỏ lờ nhờ ánh lên trên nền vải phía trên đầu gối cô.

Cô nhắm nghiền mắt lại.

“Tin tức lan truyền trong giới của tôi rất lạ.” Giọng y trơn tru và êm dịu,

nhưng vẫn lạnh như băng. “Mà thậm chí nếu không phải thế thì cũng chẳng khó gì để kết luận với sự xuất hiện của cô, thời điểm và tên họ của cô.”

“Vậy thì... vậy thì ông cũng biết...”

“Rằng cậu em của cô là Kenneth Winters ư? Dường như là thế.”

“Nó không phải kẻ sát nhân.” Môi cô mím lại.

“Về việc đó thì tôi không biết.”

Im lặng nặng nề như đá tảng. Noble dường như rất muốn để mặc cho nó mọc rêu lên.

Nhưng y cũng chưa nói không.
“Ông sẽ giúp tôi chứ?”

“Giúp cô chứng minh rằng em trai cô vô tội ư? Hay giúp cô tránh chạm trán với dân địa phương?” Y chỉ vào chiếc váy cô đang mặc.

“Giúp chứng minh sự vô tội của em trai tôi. Ông hãy hiểu cho.” Cô rướn người về phía trước, cảm thấy tia hy vọng quái ác kia một lần nữa lại lóe lên.
“Kenny không bao giờ làm một việc như vậy. Nó không bao giờ làm hại ai cả.”

“Tôi cũng đã nghe những người khác nói như vậy, những kẻ độc ác như đã câu ấy.” Y tiếp tục xoắn nghịch sợi

dây thép, như thể cô là một con muỗi mắt đáng khinh mà y chán ghét đến mức không thèm đập nát vậy. “Sao không thuê một tay cớm? Hoặc một điều tra viên để minh oan cho em trai cô? Họ rẻ hơn nhiều, tôi cam đoan với cô đấy.”

Sự thờ ơ của y kích động cơn giận của cô, khiến cô cảm thấy một thứ gì đó khác ngoài nỗi tuyệt vọng sâu sắc trong lòng.

“Tiền bạc sẽ phải đổ hết vào một luật sư để tranh biện ở phiên tòa.” Song đó không phải là điều đáng tiếc. Cô đã nghĩ thấy hơi rượu gin trên người gã luật sư đó từ cửa văn phòng của hắn ta. Nhưng Mark đã trấn an cô về uy tín của

gã đó, và duy có lần đó cô không tranh cãi gì. Mark cũng muốn giúp đỡ cậu em trai của họ chứ. Cô chỉ hy vọng rằng họ đã sử dụng nốt những đồng tiền còn lại một cách khôn ngoan nhất mà thôi. “Và ông Rockwood nói rõ ràng nếu ai đó có thể giúp thì chính là ông. Và việc thanh toán bằng các điều kiện đền đáp...”

“Tôi nhắc lại rằng một tay cớm hoặc một điều tra viên sẽ rẻ hơn rất nhiều. Về *mọi* mặt.” Y tiếp tục xoắn... xoắn sợi dây thép bất tận. “Cô nghĩ tôi có thể yêu cầu loại điều kiện đền đáp như thế nào?”

“Tôi không biết,” cô lẩm bẩm. Có thể là bất kỳ điều gì. Cô đã nhận thức

được ngay khi Rockwood miễn cưỡng nhắc lại những điều kiện đền đáp trong các giao kèo với Noble.

Nhưng cô chẳng có mấy lựa chọn - em trai cô sắp bị treo cổ vì tội ác mà cậu không phạm phải. Rõ ràng là những người thực thi pháp luật không định điều tra thêm nữa. Họ muốn xoa dịu công chúng. Cần có ai đó bị trừng phạt vì những tội ác kia. Mau lẹ. Phiên tòa chỉ để trình diễn - vờ vịt đủ mức để thuyết phục công chúng rằng công lý đã được thực thi. Và Kenny - Kenny trẻ trung, khờ khạo, đáng yêu - sẽ bị hành hình.

Sẽ không một ai buồn động ngón tay vào giúp đỡ, và đám đông dân chúng

sẽ sung sướng, rất sung sướng, với cái hình nhân sống mà họ có thể thiêu cháy.

Cô cần Noble, dù Rockwood cứ khẳng khẳng rằng trước khi cầu viện sự giúp đỡ của y cô chắc chắn là cô tự nguyện bán linh hồn mình. *Không một ai* có thể từ chối thực hiện những điều kiện đền đáp của Noble. Bất kể đó là gì.

“Tôi sẽ không giết hoặc làm hại bất kỳ ai hết.”

Cô nghĩ mình bắt gặp một thoáng ngạc nhiên thích thú trong mắt y trước khi nó biến mất. Y lại ngả người về phía trước. Cặp mắt của y là hai mảnh băng màu lục đẹp đẽ. Thân hình y trở nên to

lớn hơn lúc trước. “Hãy định ninh rằng nếu tôi yêu cầu cô làm điều đó thì cô sẽ phải tuân theo.”

Cô cảm thấy khó thở khi đôi mắt y thiêu đốt mắt cô.

Bất kể cô biểu lộ điều gì ra mặt thì ắt hẳn nó cũng đã làm y hài lòng, vì y thả người trở lại trên chiếc ghế đang ngồi. Cặp mắt y dò xét cô trong mười nhịp tim dồn dập của cô. Y nghiêng nghiêng đầu. “Dù sao, tôi e rằng những hành động giết chóc hãm hại đó chưa chắc đã cần thiết. Nhưng đừng có nghĩ đến việc ra điều kiện với tôi. Ở đây chỉ có điều kiện của tôi mà thôi. Cô hiểu chứ?”

Lòng cô như vừa cởi bỏ được mối lo âu quặn thắt, thì lời tuyên bố của y về tương lai của cô lại thắt thêm một nút mới. Nghe có vẻ như y sắp giúp cô. *Có người* định giúp đỡ cô. “Và ông hứa là em trai tôi sẽ được tha chứ?”

Y nghiêng đầu thấp hơn, một lọn tóc đen nhánh xòa xuống trán. “Nếu tôi nhận vụ của cô và nếu cậu ta vô tội, thì được. Nếu cậu ta có tội, thì không, và cô vẫn nợ tôi những điều kiện đền đáp đó, dù cô có muốn hay không mặc lòng.”

Lòng cô dấy lên một cơn phẫn nộ, bất chấp nỗi sợ hãi thường trực. “Làm sao tôi biết được ông sẽ công bằng khi xác định sự vô tội của nó? Sẽ tiện hơn

cho ông nếu chỉ cần tuyên bố nó có tội và thu phí.”

Y nhún vai vẻ lãnh đạm, cứ như họ đang thảo luận về thực đơn bữa tối. “Đó cũng là một khả năng. Nhưng tôi tin rằng Rockwood đã nói cho cô hay, tôi hiện thân cho thanh danh của tôi. Tôi e rằng nhiều người đã chẳng được ích lợi gì khi dùng dịch vụ của tôi nếu tôi làm điều đó với... khách hàng của mình.”

Y khép hờ mi mắt, và cô rùng mình. Rockwood đã nói rằng cô có thể tin tưởng giao phó việc này cho Noble. Rằng y luôn hoàn thành nhiệm vụ của y.

“Nếu tôi nhận vụ của cô, cô sẽ

không được bàn cãi về chiến thuật của tôi. Cô sẽ hỗ trợ tôi khi tôi thấy cần. Cô sẽ làm chính xác như tôi bảo suốt thời gian đó. *Hết thấy mọi việc tôi bảo.*”

Ánh mắt chăm chăm của y soi mói khắp người cô. Cảm giác rờn rợn và lúc nóng lúc lạnh chọt tới chọt lui trong cô, đập dồn giữa những lời nói và cách y nhìn. Tim cô đập nhanh hơn nhiều dù cô không muốn thế.

“Marietta Winters, vậy câu hỏi đúng ra là, *cô có chấp nhận không?*”

Chương 2

Y tiễn cô ra về mà không để cô trả lời.

Tôi thấy mình bị hấp dẫn rồi đây, thừa cô Winters. Nhưng tôi không nhận làm những vụ như của cô mà chưa điều tra thăm dò thêm. Ngoài ra, cô cần thời gian để tự mình quyết định. Về căn bản, khi nhiệm vụ này hoàn thành, cô sẽ là của tôi. Một khi đã chấp nhận giao kèo này là không có đường lui đâu. Hãy chuyển câu trả lời của cô qua người chạy tin cho tôi vào giữa trưa, và tôi sẽ cho cô biết câu trả lời của tôi lúc chiều

tôi.

Những lời lẽ như thế lúc chia tay chẳng làm cô an tâm là mấy. Cô trần trở và tìm kiếm lời khuyên từ chiếc đồng hồ đang tích tắc đều đặn, từ ánh bình minh đang rỉ ra khỏi bóng đêm, từ ánh lóe lên trong cặp mắt xanh lục tàn nhẫn đầy tăm tối.

Từ đôi môi hoàn hảo phát ra những mệnh lệnh và đòi hỏi linh hồn cô.

Một vết mực dây ra trong lúc cô đưa ngòi bút lên tờ giấy.

Thưa ông Noble,

Tôi thấy ông là người vô

lượng tâm và ngạo mạn, cho dù danh tiếng của ông có đòi hỏi cách xử thế như vậy đi chăng nữa. Tuy nhiên, tôi chấp nhận những điều kiện mập mờ vụ lợi của ông.

Cô vo tờ giấy thành trái bóng và ném ra sát chỗ năm trái khác đang nằm quanh sọt rác lờ mờ trong ánh nhập nhoạng buổi bình minh.

Thưa ông Noble,

Ông không cho tôi được lựa chọn. Sinh mạng của em trai tôi đang nguy hiểm. Tôi chấp nhận những lời đe dọa được che đậy dưới những điều kiện mập mờ của

ông.

Trái bóng được vo tròn số bảy.

Thưa ông Noble,

*Càng lần lữa lâu càng bất lợi
cho em trai tôi. Tôi thừa nhận rằng
ông là một người ngạo ma...*

Số tám rơi tồm xuống đáy sọt rác
như ván thiên trong mộ phần. Rõ ràng là
cô cần phải rút cho bức thư ngắn gọn

Thưa ông Noble,

Tôi chấp nhận.

Mong chờ ông phúc đáp.

Cô ký tên mình và niêm kín bức thư lại.

Tiếng gõ cửa giữa trưa báo hiệu người đưa tin đã tới. Điều đó khiến cô kinh ngạc vì Noble chưa từng hỏi địa chỉ của cô.

Tay quản gia thuê tạm của họ lảng vảng - chứ không *co rúm lại* - gần sảnh lúc cô mở cửa thay cho gã.

“Đồ sát nhân!”

“Nhục nhã chưa!”

Cậu bé đưa tin vội vã bước vào trong lúc cô sập mạnh cánh cửa chặn những tiếng la hét ngoài phố. Tiếng kính

lanh canh báo hiệu đã có sự va chạm giữa vật lạ với cửa sổ trong phòng khách. Họ không thể ném trật cái cửa sổ đó, cái cửa nằm ở vị trí nổi bật như thế mà. Cậu bé cúi đầu chào khi cô đưa bức thư cho. Đáp lại, cậu cũng chìa ra cho cô một bức thư.

Marietta nhìn chăm chăm bàn tay chìa ra của cậu. “Cái gì đây?”

“Một bức thư gửi cho cô.”

Cô nắm chặt tờ giấy trong những ngón tay run nhè nhẹ. “Cảm ơn em. Em có thể trở về bằng cửa sau, nếu muốn.”

“Đội ơn cô, thưa cô.” Cậu cúi chào và đi qua sảnh.

Nguyt một cái thật gay gắt về phía gã quản gia vẫn đứng chôn chân một chỗ, gã chắc chắn đã nghe lén từng chữ trong cuộc trò chuyện vừa rồi, cô lui về phòng riêng.

Bức thư ngắn gọn. Những con chữ nghiêng nghiêng và những nét ngoằn ngoài. Cô phải ở trong nhà cho tới khi Noble đến vào lúc tám giờ. Cô đang tức điên vì mệnh lệnh đó thì một tiếng phịch vang lên nghe như một cái bấp cái vừa đập vào tường gạch phía bên ngoài.

Từ giờ đến tối cô vẫn còn thời gian để thay đổi ý định của mình, nhưng những giờ dài đằng dặc chỉ làm mạnh

thêm động cơ thúc đẩy cô mà thôi. Những kẻ la ó ngoài đường kia, những thứ rau quả thối ném vèo vèo vào mọi phía của ngôi nhà, tiếng kính vỡ loảng xoảng trong phòng khách. Ông chủ cho họ thuê ngôi nhà này có lẽ sẽ bị nhồi máu khi trở về nhà. Thật may là ông ta đang đi nước ngoài, nếu không ắt hẳn họ đã bị đuổi từ nhiều ngày trước.

Chờ đợi đến tận tám giờ thật là cực hình. Quá trưa một chút Mark thức dậy chỉ để uống một liều thuốc đau đầu rồi lại vật xuống giường kê ôm. Ôm vì rượu gin và rượu vang. Cô nghe tiếng một trong những người hầu gái rón rén đi vào phòng anh ta, Marietta chẳng mấy may ngạc nhiên khi vài tiếng sau cô bước

vào thì phát hiện ra Mark lại say mèm với một cái chai đã cạn lăn lóc bên cạnh giường.

Tiếng gõ cửa vang lên khi đồng hồ điểm tám giờ, mang theo sự nhẹ nhõm hơn là khiếp hãi. Cô phải làm *cái gì đó*. Bất kỳ việc gì.

“Chúc buổi tối tốt lành, tôi đến đây để gặp cô Winters,” một giọng âm trầm mượt mà cất lên.

“Thế tôi phải báo là ai đến thăm đây ạ?”

Chỉ có sự im lặng đáp lại cho câu hỏi của tay quản gia, và cô đi vòng qua góc đúng lúc bắt gặp nét mặt bực bội của

tay quản gia trong khi Noble vẫn đứng
đứng nhìn chăm chăm vào gã.

“Từ đây tôi có thể xoay xử được
rồi, cảm ơn anh, Yates,” cô bảo.

Tay quản gia lùi lại ít bước, nhưng
vẫn đứng ở khoảng cách có thể nghe thấy.
Cô ra dấu về phía thư phòng nhỏ ở bên
cạnh phòng này, nhưng Noble chỉ cúi đầu
và đi trở ra ngoài cửa. Cô vội vàng theo
sau y trong lúc y tiến về phía cỗ xe ngựa
đậu ở đằng trước. Ngó vội trước sau, cô
thầm lấy làm may mắn khi con đường lớn
lúc này đang vắng hoe.

“Ông đang đi đâu đây?” cô hỏi.

Người xà ích mở cửa xe khi họ

tiên đến gần. Cỗ xe không có gì đặc biệt, đường bệ mà không phô trương.

“*Chúng ta sẽ đi một chuyến.*”

Y chìa tay ra, cô ngấp ngừng đưa mắt nhìn trước nhìn sau. Khi không thấy một ai ở khu vực gần đó, và cảm thấy quả nhiên không còn lựa chọn nào khác, cô nắm lấy những ngón tay mang găng của y và để cho y đỡ mình vào trong xe.

Bên trong chiếc xe thật là đẹp đẽ. Những chiếc ghế ngồi bọc nhung đắt tiền, đai bằng da, và những chiếc gối lông lầy. Rèm che được kéo xuống, dù rằng trong xe tranh tối tranh sáng, và một chiếc đèn khí đốt vụn nhỏ hắt những chiếc bóng

vào trong góc và khe.

“Ông thích dạo xe qua công viên vào lúc tám giờ tối, phải vậy không?”

Y đóng cửa xe và ngồi đối diện với cô, mặt y thoáng ần thoáng hiện qua những bóng hắt khi y ngồi xuống. “Tôi chỉ không thích để cho gã quản gia và những người hầu khác nhà cô hóng hớt từng lời chúng ta chuyện trò mà thôi.”

Môi cô mím lại, nhưng khó mà biện bác được. Y đâu có nói gì khác ngoài bản chất của vấn đề.

“Ông nghi ngờ người nhà tôi ư?”

Y lật đôi găng tay ra, một động tác

từ tôn gọi cảm khi từng ngón tay được cọ xát từ chân lên đầu ngón. “Chắc chắn rồi.”

“Ông thật đa nghi.”

“Tôi là người thận trọng. Có lẽ tôi phải nói chuyện với người anh em của cô trước khi chúng ta tiếp tục thương lượng.”

Cô hiểu ngay rằng không phải y nói về Kenny.

“Mark đang hơi khó ở.”

Y uể oải kéo một chiếc găng ra khỏi những ngón tay mình. “Đáng tiếc.”

Chiếc xe xóc nhẹ khi họ vòng qua một góc đường.

“Ông đã nói rằng đến tám giờ ông sẽ quyết định có giúp em tôi hay không.” Cô hếch cằm lên, bám lấy chút kiêu hãnh còn sót lại. “Ông đã quyết định chưa?”

“Cô đã chấp nhận những điều kiện của tôi rồi chứ? Không thắc mắc gì hết chứ?”

Dưới hàng mi và mái tóc sẫm màu, hai con mắt y lấp lánh phản chiếu trong ánh đèn, chẳng khác nào quý sứ đang ngã giá vậy. Một vệt mồ hôi lóng lánh chảy dọc theo bím tóc của cô. “Tôi có rất ít lựa chọn, đúng không? Nếu không tôi đã

chẳng tìm đến ông. Và ông thì lại cho biết quá ít về cái mà ông có thể sẽ đòi hỏi ở tôi.”

“Miệng lưỡi có gang có thép đấy, thưa cô Winters.”

“Và cũng lựa lời rồi đó, thưa ông Noble, vì tôi thấy làm ăn với ông còn lâu mới gọi là an toàn được.”

Y ngồi lún sâu hơn vào chiếc ghế bọc nhung lỏng lẫ. “Cô cũng có thể gọi tôi là Gabriel.” Khóe miệng y giãn giật, như thể y thừa biết cô không đời nào gọi như vậy.

“Tôi thích gọi là ông Noble hơn.” Lời lẽ buông ra cộc lốc. Tất cả những

thứ khác trong hoàn cảnh này đều làm cô bất lực. Cô muốn tranh đấu đến hơi thở cuối cùng để giữ lại cái vẻ kiểm soát được tình hình.

“Tôi thì thích cô gọi tôi là Gabriel.” Cái giọng mỉa mai của y ngọt ngào song vẫn ẩn chứa sự đanh thép. “Giả sử chúng ta đang trong quán rượu hoặc ngoài đường thì khó lòng mà tiến hành điều tra thuận lợi cho cô được vì dễ lộ vở lắm.”

Quán rượu? Cô? Chúng ta? Cô căn môi dưới và tạm phớt lờ phần đó trong tuyên bố của y. “Cứ làm như ai ai trong thị trấn này cũng biết tên tuổi ông ấy nhỉ?”

“Ồ mức độ nhất định, tên tuổi tôi không phải là xa lạ. Chẳng phải chính vì vậy cô mới tìm đến *thuê* tôi hay sao?”

“Còn diện mạo ông nữa chứ? Một bản mặt khó mà quên được,” cô nói, một phần trong cô kinh ngạc trước sự cay độc của chính mình; sự nhẹ nhõm vì có ai đó giúp đỡ đã biến thành thái độ gậy gô vô có.

“Có phải cô đang khen tôi bảnh trai không? Sao nào, Marietta Winters, tôi chắc rằng cô đang đỏ mặt lên đây.” Giọng y trầm xuống trong lúc y nghịch đôi găng tay da, chậm rãi kéo chúng qua các ngón tay.

Hai gò má cô chín đỏ. “Tôi bảo lưu những gì tôi nói.”

“Khỏi cần lo lắng. Tôi thường cải trang khi đi lại. Cách đó dễ dàng hơn nhiều đối với tất cả mọi người.”

Y vẫn giữ nguyên dáng bộ uể oải lười biếng ngả người lên lưng ghế, nhưng một sự căng thẳng mới mảnh như tơ mảnh đã giăng mắc qua khuôn cửa mắt cáo trong cỗ xe. Đôi găng tay đung đưa trên những ngón tay y, bị lãng quên trong giây lát. Marietta ghi nhớ sự căng thẳng đó. Mặc dù không chắc nó báo hiệu điều gì, nhưng sau này có lẽ cô có thể tận dụng nó làm lợi thế cho mình.

“Thế chúng ta sẽ làm gì trong lúc ông ở bên ngoài giả trang làm Robin Hood như vậy?” Không nghi ngờ gì nữa, này giờ y vẫn đang đùa cợt về...

“Cô sẽ đi với tôi, tất nhiên rồi.” Y sẫm soi cô, và khước miệng y nhếch lên. “Có lẽ với tư cách là gái bao của tôi. Càng nghĩ về vụ này tôi càng thấy thú vị đấy.”

“Gì vậy thưa ông? Tôi cho rằng tôi đã nghe nhầm điều ông nói.” Cô nhận thấy vẻ khoái trá của y, và cả sự nhẹ nhõm lẫn nổi cáu giận dấy lên phản ứng lại. Gã đàn ông quá quắt, dèn dừ như mỗi con cá đang đói đến liều mạng.

“Đáng ngờ quá. Thính giác của cô dường như rất nhạy. Cô sẽ đi cùng tôi chứ sao nữa.” Y nắm chặt đôi găng tay và cười châm chọc, nhưng vẻ khoái trá mà cô đọc được trong ánh mắt y một lần nữa lại biến thành sự cảnh giác lạnh băng.

“Ông nói nghiêm túc đấy chứ?” Cô trừng trừng nhìn y trong giây lát. “Không phải ông chỉ đang nhử tôi chứ?”

“Cô không trông chờ tôi làm hết mọi việc khi cô không trả lấy một xu đấy chứ?”

“Tôi trả bằng những điều kiện đền đáp. Những điều kiện đền đáp mà tôi còn

chẳng hề hay biết chúng sẽ đòi hỏi những gì. Tôi cho rằng ông sẽ được đền đáp hậu hĩ,” cô nói thẳng băng. Sợ hãi và tuyệt vọng là sự kết hợp dở tệ.

“Những người đã trả tôi mười nghìn bảng chẳng cần phải nhúc nhích lấy một ngón tay. Còn cô, cô thân mến, sẽ là một người tham dự tích cực. Khi nào những điều kiện đền đáp của cô đến hạn, tôi cần phải đảm bảo chắc chắn là cô sẵn sàng trả nợ.” Đôi mắt xanh lục của y tối tăm và âm hiểm.

Không phải cô phản đối việc tham gia tích cực để giải thoát Kenny - ý tưởng đó quả thực khơi gợi tất cả lòng mong muốn giữ được tự chủ của cô.

Nhưng ý nghĩ về cái điều mà y đang ám chỉ kia...

“Và đó có thể sẽ là những điều kiện đền đáp loại nào nhỉ, ông *Noble*? Thậm thụt và trộm cắp chẳng?” Gai góc, hoài nghi, kiêu hãnh. Đôi lúc tình trạng chưa chồng của cô chẳng phải là bí mật gì ghê gớm cả. Cô vênh cằm lên, sẵn sàng phản bác.

“Tôi không nhớ có đề cập gì đến chuyện trộm cắp không, nhưng thật hay là cô đã chủ động đề xướng, Marietta à,” y nói với giọng thán phục trào lộng.

“Khi thời điểm đến, tôi sẽ thực hiện cho ông ba điều kiện đền đáp - với

điều kiện tôi phải được hài lòng về sự giúp đỡ của ông.” Cô cố bật ra những lời ngạo mạn qua hàm răng nghiến chặt và lòng kiêu hãnh chất ngất. “Tôi nghĩ ông tự xem mình như người ban phát những điều ước trong chuyện cổ tích chẳng?”

Một nụ cười thoáng lướt qua môi y. “Nếu cô thích coi tôi như thế, thì cứ việc.” Y phác một cử chỉ cúi chào. “Chỉ có điều tôi sẽ yêu cầu cách mà *cô* phụng sự *tôi*. Và cô *phải* cho tôi những điều kiện đền đáp đó. Tôi chưa từng để bất kỳ ai không hài lòng cả.”

Nụ cười nhạo báng của y trở nên góc cạnh và đầy vẻ khêu gợi. Trục giác sắc bén mách bảo cô rằng y biết chính

xác điều đó có tác động thế nào lên những người khác giới. Cô rùng mình và thẳng lưng lên.

“Ông kiêu căng quá đấy. Tôi sẽ thực hiện phần của tôi miễn là ông thực hiện phần của ông.”

“Cô chột có vẻ tự tin hơn nhiều đấy, thưa cô Winters.” Những ngón tay dài gại gại lên quai hàm sắc nét của y. “Tôi ngạc nhiên vì sự biến chuyển đó.”

“Tôi đã lo hoảng. Lúc ban đầu ấy.” Và tuyệt vọng nữa - cả hai cảm giác đó chưa hẳn đã biến chuyển.

“Tôi hiếm khi thừa nhận điều gì với người còn chưa quen biết mấy. Giờ

thì ai mà biết được tôi sẽ làm gì với thông tin đó?” Giọng y trở nên trề nải. “Thế lúc trước cô lo hoảng, và giờ thì không còn lo gì nữa?”

Cô vênh cằm lên cao hơn, không đôi đáp lại được.

Vẻ trề nải của y biến mất nhanh y như lúc nó xuất hiện. Y rướn người về phía trước, và cái dáng vẻ đó, sự căng thẳng đó hợp nhất thành một mũi nhọn. Cô thụt vào chiếc ghế bọc nhung. Ít nhất y cũng còn cách cô hai bộ, nhưng bỗng nhiên khoảng cách đó dường như chỉ vài phân.

“Cô hãi tôi lắm phải không,

Marietta Winters?” Y thâm thì, giọng lơ lửng giữa cung bậc dọa dẫm và chế giễu. Bên trong xe dường như tối hơn, những cái bóng dài thêm.

Cô giả bộ bình tĩnh dù không hề cảm thấy thế. “Tôi có có gì để hỏi không?”

Cặp mắt y dường như chuyển từ màu xanh lục nhạt sang tối sẫm lúc y nghiêng khuất ánh đèn. “Có quá đi chứ.”

Đôi môi cô mở ra và ý nghĩ của cô đóng băng lại. Không. Không, cô sẽ không bắt lặc. Cô quẳng cho trí óc một chiếc búa để xuyên thủng lớp băng.

Y ngả người trở lại ghế, ánh đèn

hất vào mắt y và biến chúng trở lại màu xanh lục đến sừng sốt, rõ ràng đến mức gần như không thể tin nổi. Y tiếp tục kéo chiếc găng tay da mềm mại qua những ngón tay, như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

“Không có ai phản đối cô nếu cô đồng hành cùng tôi chứ? Anh trai cô thì sao? Và còn những chỗ quen biết xã giao của cô nữa? Cô có thể là người cấp tiến, nhưng gia đình cô vẫn thủ cựu lắm.”

Y thì biết cái quái gì về gia đình cô cơ chứ? “Mark sẽ chẳng nói gì đâu. Còn những chỗ quen biết xã giao của chúng tôi... giờ đây đâu còn quan trọng gì mấy nữa.”

“Tôi thì thấy rằng những mối quan hệ xã giao, đặc biệt đối với tầng lớp trên, là cực kỳ quan trọng. Đừng nghĩ đến việc nói dối tôi sớm thế chứ.” Về mặt y cười cười, giễu cợt; cặp mắt y kín bung và xa vắng.

“Với vụ bắt bớ Kenny và việc tôi đến tìm ông thì tôi cho rằng bất kỳ mối quen biết xã giao nào cũng bị cắt đứt rồi.” Cô ngó đi nơi khác, thầm ước giá như rèm cửa mở để cô có thể vô thức giương mắt nhìn quang cảnh lướt qua. “Hôm nay cũng như hôm qua, chúng tôi không nhận được một thiệp mời nào. Còn hôm kia chỉ nhận được hai thiệp - và không nghi ngờ gì hết đó là vì họ chưa

kịp nghe tin tức sáng sớm hôm ấy để hủy thiệp mời trước khi chúng được gửi đi.”

“Không có kẻ cầu hôn nào ngấp nghé ở chái nhà ư?”

“Không.” Thật kinh khủng khi phải thú nhận một điều như vậy với một gã đàn ông như kẻ ngồi đối diện cô.

Cặp mắt y dò xét cô, và cô sợ rằng y sẽ nhìn thấu tâm can mình. “Cô có khả năng vượt qua cơn bão tố này, dù rằng cô có thể sẽ bị nhor nhuốc. Thế nhưng việc cô cộng tác với tôi có thể hủy hoại bất kỳ lời cầu hôn tương lai nào từ giai tầng của cô.”

“Tôi biết.” Lời thừa nhận không

bật ra với vẻ mạnh mẽ như cô mong đợi.

Cô khao khát một tổ ấm bền vững của riêng mình, một tổ ấm nơi cô không phải lo lắng về bữa ăn sắp tới hay mái nhà trên đầu. Nhưng sau khi cha mẹ mất cô đã hiểu rằng cần phải đào sâu chôn chặt những ý tưởng viễn vông ấy. Kiểu mẫu đàn ông mà cô mong ước không bao giờ tìm thấy được trong vòng quen biết ngày càng eo hẹp của cô, và miệng lưỡi sắc sảo của cô đã mau chóng loại nốt những kẻ tầm thường còn lại.

Mark có trách nhiệm giám hộ cô thêm một năm nữa và rất có thành kiến với giai cấp thấp hơn. Anh ta kiên định từ chối không để cô kết hôn với một lái

buôn hay thương gia... cho dù cô đâu quen biết ai như thế.

Và ở thời điểm này cô e rằng ngay cả một lái buôn cũng chẳng mong nặng nợ với một người có liên quan mật thiết đến tên sát nhân ở Middlesex.

“Cô có thể tách khỏi cậu em trai Kenneth của cô.”

Cô khép chặt đôi mắt lại và lắc đầu.

“Đúng, tôi có thể,” cô thì thầm. “Nhưng điều đó cho thấy một phẩm cách hèn hạ cứ như là tôi quan tâm đến viễn cảnh chồng con mình hơn tính mạng của em trai vậy.”

Y nghênh cái đầu. “Chúng ta sẽ hậu xét.”

Cô cứng người lại, và nỗi sợ hãi, niềm tuyệt vọng, một lần nữa lại biến mất đằng sau bóng mây mù giận dữ. “Ông có nhất định phải thô lỗ vậy không, thưa ông Noble? Tôi không nhớ mình đã làm bất kỳ điều gì để dành cho sự thù địch đến thế.”

Y vừa uể oải kéo chiếc găng tay da qua những ngón tay vừa nhìn cô chăm chú, ánh mắt sắc lẹm và dò xét. “Tôi cần phải xem xét dãy phòng của em trai cô và kiểm tra đồ đạc của cậu ấy.”

“Tùy ý ông. Ngày mai...”

“Không. Chúng ta đi ngay bây giờ. Cô cần phải thu vén tư trang của cô, và vào giờ này trong đêm chúng ta ít có khả năng bị theo dõi hơn. Y gõ nhẹ lên xe ngựa.”

“Thu vén tư trang của tôi á? Ý ông là sao?”

“Tôi sẽ cần có cô bên cạnh.” Y đuổi thẳng người trên ghế trong lúc chiếc xe rẽ vào đường khác. Ngồi dậy với hết tầm cao của mình, y nhìn xuống cô với khuôn mặt khêu gợi và cặp mắt lạnh lùng. “Cô cần phải chuyển đến ở trong một ngôi nhà của tôi. Một nơi nào đó mà chúng ta sẽ ít thu hút sự chú ý và có thể

đến hay đi tùy thích.”

“Sa... sao kia?” Cô lấp bắp. “Ở cùng với ông á?”

“Cô vừa nói rằng việc đó không thành vấn đề mà, Marietta. Xét thấy cô không lo ngại về thanh danh của mình...”

“Tôi đâu có nói tôi không lo ngại gì về thanh danh của mình,” cô rít lên. “Tôi sẽ làm tất cả những gì cần làm, nhưng điều ông đề nghị chẳng có vẻ gì là cần thiết cả.”

Y xỏ đôi găng vào tay, lỏng từng ngón từng ngón một. “Thế nghĩa là cô có thể rời khỏi nhà mình đêm hôm bất cứ lúc nào cũng không làm ai để ý đúng

không? Dù cô ăn vận thế nào chẳng nữa? Cô có thể lên ra ngoài mà không ai nói một lời hoặc để ý gì đến? Tuyệt.”

Đột nhiên cô mừng tưng ra cảnh ăn vận thứ gì đó cực kỳ chường mắt và dạo bước đến Quảng trường Vàng. Hôm qua và hôm nay họ đã ném rau quả thối. Họ sẽ ném những gì nếu cô vận thứ đồ khiếm nhã nào đó? “Ngôi nhà đó ở đâu, và ai sẽ ở cùng với chúng ta?”

Những ngón tay bện bịu vuốt cho thẳng từng ngón được bọc trong găng tay. “Nó nằm gần East End, chúng ta sẽ dành phần lớn thời gian ở đó. Người ta đang xì xầm về chuyện đổi tên em trai cô thành Kẻ Sát Nhân ở Clerkenwell, do hai

vụ giết người đã xảy ra ở đó. Chúng ta nên lòng sục ở đó trước, cô có đồng ý không?”

Cái giọng giễu cợt của y chọc cô nổi đóa. “Thế tại đó ông có những nhân viên nào?”

“Nhân viên ư? Không, chẳng có nhân viên nào cả. Sẽ chỉ có hai chúng ta mà thôi.”

Miệng há hốc ra, cô cố gắng nói gì đó nhưng không thốt nổi nên lời.

“Cô may mắn đấy. Tôi vừa mới làm xong một vụ và có thể toàn tâm toàn ý cho vụ này. Mà nó cũng... khiến tôi hứng thú. Nào, hãy đi thu vén đồ đạc của

cô thôi.”

“Tôi không thể ở trong ngôi nhà chỉ với một mình ông được.” Một câu đáp ngốc nghếch, khi mà họ với vừa mới bàn luận xong xuôi về thanh danh tan nát và viễn cảnh không người ngấp nghé của cô. Chí ít thì tính kháng cự của cô vẫn còn đó.

Cánh cửa mở ra.

“Tôi đoán chắc với cô rằng thị hiếu của tôi không bao gồm những cô nàng tóc nâu gầy còm lem luốc. Cô chẳng có cơ gì để lo lắng về cá nhân tôi cả.”

Y hầu như chẳng thèm hạ cổ liếc nhìn đến cô khi ra khỏi cỗ xe, và điều đó

xúc phạm đến lòng kiêu hãnh mà cô nghĩ rằng mình vẫn còn dù chỉ chút ít.

“Ông là người cực kỳ thô lỗ và tồi tệ,” cô nói trong lúc ra khỏi xe sau y và y bắt đầu ngược lên lối đi bộ. “Tôi không hiểu tại sao tôi lại nghe theo ông kia chứ. Ông còn chưa làm được gì để khiến tôi tin cậy.”

Y ngừng bước và quay lại. Cô chờ đợi cơn giận dữ hoặc tức tối của y vì bị chạm đến lòng tự trọng, nhưng cô ngạc nhiên khi thay vào đó lại thấy vẻ thích thú. “Chưa ư?”

Y bước lại gần và đi vòng quanh cô, cổ tay áo sơ mi của y quệt vào ống

tay áo cô, quệt vào lớp vải dọc theo sống lưng cô. “Nhưng tôi có thể tòi tẹt gấp đôi như thế, và dù cô có kêu ca, cô vẫn phải theo tôi, đúng không?”

Giọng y thăm thì bên tai cô.

“Vì cô chẳng còn nơi nào khác để cầu viện và anh bạn quý mến đáng tin cậy Rockwood của cô nói rằng cô có thể tin tưởng vào tôi. Và đó chính là điều cô sẽ làm, phải không nào, Marietta?”

Từng sợi lông trên mình cô rợn lên vì cái giọng đầy nhục cảm của y. Cô nghiêng rãnh chống lại cái cảm giác đó. “Tôi không tin rằng tôi ưa ông, thưa ông Noble.”

Y bật cười khẽ. Cô đưa tay vuốt lên gáy để rũ bỏ cơn rùng mình.

“Tôi chẳng màng, cô Winters à.” Giọng điệu y gợi cảm và nhỏ nhẹ, nhưng tàn nhẫn và đanh thép. “Miễn cô cứ giữ lời hứa của mình đến cùng thì tôi chẳng màng mấy may đâu. Giờ thì đi thôi.”

Chương 3

Marietta hơi bực khi gã quản gia và người hầu chỉ thoáng liếc Gabriel Noble một cái và cho phép y đi qua mà không ngảy ngà gì. Chắc hẳn họ đang hy vọng rằng y là gã công tử bột giàu có nào đó sắp sửa tóc váy cô lên hay vừa tóc váy cô lên rồi. Hy vọng là nếu đúng vậy thì lần này họ sẽ được trả công. Người hầu kẻ hạ chẳng ngu gì. Họ biết thời vận đang bĩ lắm.

Khi miếng ăn bị hạn chế chỉ còn có bánh mì và nước lã còn đầu bếp bị sa thải, thì chẳng khó khăn gì để có những

liên tưởng tương thích. Cô ngạc nhiên khi thấy đám người hầu trụ lại với họ lâu đến thế. Mark quả là người láu cá với những lời hứa hẹn và trí trá.

Trong khi hai người hầu nam có vẻ hy vọng cô sẽ để cho người đàn ông bí ẩn đi cùng này tóc váy, thì hai cô hầu gái cứ lảng vảng ở khung cửa, hiển nhiên đang mong mỗi người ta tóc váy mình thay vì thế, cứ xem sắc mặt sáng rõ lên của họ là biết. Tay quản gia chắc hẳn đã tập hợp ba người hầu khác ở sảnh ngoài ngay khi cô vừa rời khỏi đó - chờ cô trở về để kiểm chuyện ngồi lê đôi mách.

“Thưa cô?”

Câu hỏi hướng tới cô, nhưng cặp mắt của Jeanie không rời khỏi Noble một giây.

“Hãy mang chiếc túi du lịch của tôi lại đây, Jeanie.”

“Vâng, thưa cô.” Đôi mắt thần thờ vẫn bám lấy mục tiêu. “Em mong được đi với cô đến bất kỳ đâu.”

Marietta nhìn Carla, cô hầu gái khác đang đóng đinh Noble bằng cái nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống trong lúc y sẫm soi cách bố trí lại tầng trệt. Cặp mắt cô ta nuốt chửng lấy mọi thứ từ cái nghiêng đầu đến đường cong sau hông y, đoạn cô ta bước một bước

như vô thức về phía y, cứ như thể bị một lực vô hình hút tới đó.

Hành vi đó đã quyết định hộ Marietta. Cô đang nghĩ tới chuyện mang một trong những cô hầu theo mình, nhưng cô thà tự mình vật lộn với những dây đai áo xống - cô thà mặc váy ngược đằng trước ra sau - còn hơn là phải xử lý tình huống này một lần nữa. Và lại, cả cô hầu gái này lẫn cô hầu gái kia đều chẳng trung thành gì với cô. Ý nghĩ về việc làm bình phong trước Noble tuy có hấp dẫn nhưng không đủ để vượt qua những điếm tiêu cực.

“Không, tôi không yêu cầu sự hiện diện của cô trong chuyến đi này. Vui lòng

lấy giúp tôi chiếc rương.”

Noble phóng về phía cô một cái nhìn đầy ngụ ý, xen lẫn chút gì như bực bội - nhưng lần đầu tiên cô không nghĩ sự bực bội đó nhằm vào cô. “Cho tôi xem phòng của em trai cô.”

Cô dẫn y lên tầng trên. Phòng của Kenny rất bừa bộn - cô chưa bao giờ tìm thấy nổi thứ gì trong đó. Dầu sao, cô có cảm giác Noble có thể thông cảm với trạng huống này, căn cứ vào cách xem xét của y.

Y soi mói khắp xung quanh, nhặt lên và xem xét tỉ mỉ các đồ vật, gạt đầu hoặc ậm ừ trong cổ trước những thứ khác

nhau. Tiếng âm ừ là một âm thanh nghịch nhĩ trong bầu không khí kích động này.

“Tôi đi gói ghém hành lý đây. Hy vọng ông sẽ không phiền đấy chứ? Đừng quấy quả Mark. Anh ấy không... dễ chịu khi bị quấy quả sau một đêm nhọc nhằn đâu. Hoặc sau một ngày nhọc nhằn cũng vậy.”

“Không dễ chịu ư?” Đôi mắt sắc sảo của Noble ngăn cô lại, dò dẫm điều gì đó. Chắc hẳn y đã thấy ra cái y cần, vì vai y chùng xuống và y phẩy tay cho cô đi. “Tôi sẽ không làm phiền ông anh bất hảo của cô đâu.”

Hai cô hầu gái đang đứng chầu

chực ngoài sảnh theo cô vào phòng.
“Thưa cô, ông đó là ai thế ạ?”

Marietta cau mày. “Chỉ là một người đàn ông thôi.” Cô lấy chiếc rương từ tay Jeanie, cô hầu này đang giữ nó. Vừa sững sờ vừa mơ màng, cô ta có vẻ không thể tự buông nó ra.

Carla, lúc nào cũng là người lắc các hơn trong hai cô, hích đồng bạn đang sững sờ sang một bên để lấy lối đi. Cô ta nhìn Marietta với sự khinh khỉnh ngạo mạn mà cô ta đã quen phô ra sau khi những lời mời xã giao không còn nữa và hàng xóm láng giềng quay lưng lại với họ. Giờ đây Carla - và tất cả những người hầu khác nữa - đang vớ bở. Đem

câu chuyện làm quà cho bất kỳ ai trả họ dù chỉ một xu.

Một phần trong cô có thể thông cảm với điều đó - hàng tháng trời nay những người hầy này không được trả lương. Cay cú và đói kém, họ đang trả đũa lại và kiếm chác. Một phần khác trong cô phần nộ với bất kể thứ gì họ đang đóng góp vào sự lụn bại đó.

“Cô đang làm gì với ông ấy thế ạ?” Carla hỏi.

“Gói ghém hành lý. Cô có định giúp không đây?” Cô vớ lấy một ôm quần áo quẳng vào rương. Cô không có nhiều quần áo lắm, nhưng vì không cần

thận gói ghém đúng cách nên váy xống chiếm mất rất nhiều chỗ.

Carla vuốt một ngón tay lên mép chiếc rương. “Tên ông ấy là gì?”

“Tên ông ấy là ‘hãy để mắt vào cách cư xử của mình ấy’.” Marietta vơ lấy một nắm đồ lót từ học tủ đứng - thêm một chiếc sơ mi và một chiếc áo lót, hai đôi tất dài. Jeanie lờn vờn quanh đó, trông vẫn mê mụ, nhưng đã bắt đầu giúp cô gấp và xếp đồ. Carla tiếp tục quan sát cô. Marietta chớm thấy mệt mỗi khi người ta sẫm soi mình.

“Nếu cô không định giúp, hãy xéo ra.”

Carla cười khinh và òng ẹo ra khỏi phòng.

“Xin lỗi, thưa cô. Em không biết cô ta bị làm sao nữa.” Jeanie nói khi gấu váy của Carla khuất sau khung cửa.

“Cảm ơn, Jeanie.” Marietta nhìn cô hầu gái lúc nào cũng tử tế này. Ngốc nghếch, nhưng tử tế. “Tôi rất cảm kích vì sự giúp đỡ này.”

“Có gì đâu, thưa cô. Em có thể gói ghém những vật dụng cần thiết của cô, nếu cô muốn.”

“Có chứ, thế thì tốt quá.”

Jeanie đi vào căn phòng liên thông

nơi Marietta cất nước hoa, ghim cài, đồ dùng vệ sinh và nữ trang.

Một tiếng sọt từ hành lang vắng đến khiến cô quay đầu lại. Cô bước tới ghé mắt nhìn qua cửa. Hai người hầu nam đang tha thân trong hành lang, gắng làm ra vẻ bận rộn.

“Các anh không có việc gì để làm nữa à?”

Họ nhìn cô chăm chăm bằng ánh mắt thách thức. Một gã cười khinh, gã kia vênh vác. Chút quyền hành nào đó mà có lẽ cô từng có đã tiêu tan đi nốt. Gia đình Winters đang ở trong cảnh khủng hoảng về mọi mặt.

Cô thẳng người lên. “Hãy đi kiểm thêm cây đèn nữa và chiếc ô của tôi lại đây.”

Cả hai chăm chăm nhìn cô chốc lát và cái chốc lát này cứ kéo dài ra. Cuối cùng, họ quay bước xuống bậc thang, ánh mắt họ hứa hẹn là họ sẽ quay trở lại. Marietta run rẩy hít một hơi. Cuộc sống cũ của cô đã chấm dứt. Nó đã chấm dứt từ khi cha mẹ cô qua đời, nhưng giờ đây cánh cửa mới hoàn toàn khép lại. Giờ đây cô bằng vai phải lứa với một trong số - đúng hơn là *tất cả* - những kẻ hầu người hạ. Nếu chưa thì cô cũng sẽ bằng vai phải lứa với họ rất sớm thôi.

Cô đặt tay lên ngực, nơi trái tim

đang đập nhanh như thể nó không bao giờ chậm lại nữa. Tiếng sượt một lần nữa lại vắng đến. Cô rón rét bước xuống sảnh rồi đứng lại ngay ngoài phòng Kenny.

“Em đã nói rồi, thưa ông, em ở đây để hầu hạ ông. Em có thể giúp *bất cứ điều gì* ông cần.” Cái giọng nhấn trọng âm này khó mà lờ đi cho được. Carla đã hạ giọng xuống, nhưng Marietta vẫn có thể nghe ra giọng cô ta khi đứng gần như thế. “Em biết tất cả những thứ quý giá ở đâu. Người ta phải trả tiền tươi mua tóc thật. Em thì sẽ không đòi ông lấy một xu.”

Ân ý về cái mà cô hầu gái đó đem cho miễn phí chẳng có gì khó hiểu đối

với Marietta, cũng như cái thực tế là đám tôi tớ đang lục lọi và bán đồ đạc của Kenny, như thể là cậu đã thành một màn diễn phụ vậy. Con ngựa ngáy râm ran dưới làn da cô, nổi giận dữ và cái kính âm thầm bỗng hoá thành cơn thịnh nộ lôi đình. Cô biết, *biết chứ*, bọn chúng đang trục lợi từ vụ tai tiếng đó, nhưng cô đã nghĩ rằng mỗi lợi đó chỉ từ việc buôn chuyện, không phải từ việc chôm chĩa. Trong cơn phẫn nộ bùng bùng cô không tài nào nghĩ ra được gì cả.

“Cô đã bán bao nhiêu thứ rồi? Và đó là những gì?” Noble hỏi, giọng mỉa mai, phỉnh phờ.

“Toàn thứ nhỏ nhặt, chẳng có gì

đáng giá như những thứ em sẽ cho ông. Một chiếc đồng hồ, một chiếc khăn mùi soa, vài chiếc cà vạt. Có một cuốn nhật ký được cất giấu. Tất thấy mọi suy nghĩ sâu kín nhất của tên sát nhân Middlesex.”

Cô cảm thấy má mình rịn mồ hôi ẩm, cơn thịnh nộ bất lực này. Cô muốn xông vào, chộp lấy con hâu kia mà lắc, mà bóp ả cho đến khi đôi tay trộm cắp của ả chết thõng xuống, mà tra vấn xem ả có quyền gì làm thế.

Chút tri giác nào đó còn sót lại đã giữ cô đứng yên tại chỗ. Cô không biết cuốn nhật ký của Kenny ở chỗ nào - xông vào lúc này cũng chẳng làm được gì. Nhưng ngay khi con khốn thô tục tởm

lợn kia nói ra điều đó, cô sẽ lắc ả cho đến khi không còn gì mà lắc được nữa.

“Tôi rất mong muốn được thấy thứ đó, và bất kỳ thứ gì mà cậu ta cất giấu nữa. Cô quả thật là một cô gái tháo vát đấy.” Giọng y du dương trầm âm. Mê ly. Những lời đó luôn qua khung cửa và quyện lấy cô. Cô có cảm giác như sờ thấy được chúng vậy, cơn giận của cô trào qua phía y.

Ả hầu gáo cười rúc rích. Marietta có thể nghe ra được sự ngưỡng mộ và phấn khích của cô ả. Có thể *cảm thấy* được cái cách ả hầu gái đó ngả người về phía y, mê đắm và sẵn sàng làm bất cứ điều gì để được nhận thêm lời khen ngợi

của y.

“Nó ở ngay đây thôi.”

Có gì đó kéo lê cọt két trên sàn nhà, gần như chắc chắn là chiếc tủ để đầu giường.

“Cậu ta hay giấu ở đây tất cả những thứ mà cậu ta không muốn bà chị tọc mạch của mình thấy.”

Marietta nhìn quả lắc trong chiếc đồng hồ treo ở hành lang cứ như thể chuyển động liên tục của nó có thể làm mọi việc khá lên, làm cô đỡ muốn òa lên nước nở.

“Cậu ta nghĩ thế nào về bà chị

mình?”

“Chắc là nghĩ như tất cả chúng tôi thôi. Cô ấy kém sắc lại nghèo mà miệng lưỡi sắc như dao. Chẳng lấy gì làm lạ khi cô ấy vẫn chưa có chồng.”

Có vật gì đó rơi xuống kêu đánh cách trên mặt bàn. Cô tiếp tục nhìn quả lắc đồng hồ, điềm từng giây chính xác và đơn điệu.

“Đây rồi.” Tiếng váy xồng sột soạt và tiếng một cuốn sách đập mạnh lên lòng bàn tay.

Y sẽ làm gì với cuốn nhật ký của Kenny đây? Nỗi ngờ vực về việc y sẽ bán nó chẳng khác nào bọn gia nhân kia

thoáng qua đầu cô. Cô không biết gì về y cả. Y chẳng cho cô một cái cứ gì để tin rằng y sẽ hành xử xứng đáng với danh tiếng của y. Và nếu bọn gia nhân của chính cô còn đang trục lợi, thì điều gì có thể ngăn một người hoàn toàn xa lạ không làm điều tệ hại hơn.

“Cô đã đọc nó chưa?”

Cô nhắm nghiền mắt lại, cảm giác choáng ngất vài tuần lễ nay đã trở nên kẻ đồng hành thường trực lại một lần nữa ập đến với cô. Cô đã mở đường cho y tiếp cận mọi thứ. Trong bước đường cùng cô đã trao cho y tài liệu xác thực có thể sẽ được sử dụng để chống lại gia đình cô. Cô đã làm gì thế này?

“Chưa, em đâu biết đọc. Nhưng em có thể làm rất nhiều việc khác, những việc còn hay hơn ấy chứ.”

“Tôi chắc là thế. Cô có vẻ rất miễn cấn.”

Carla khúc khích cười. Marietta nghĩ với chút ác ý rằng cô hầu gái này có khi còn chẳng hiểu miễn cấn nghĩa là gì. Một thoáng im lặng hoàn toàn, rồi Carla rên lên, khe khẽ và hỏn hển. Âm thanh của một người đàn bà đang nếm trái thứ ngon lành hảo hạng. Lông tóc trên người Marietta dựng đứng và lòng cô dậy sóng.

“Nào, hãy làm cô gái ngoan và thu thập những thứ khác nữa, được không?”

“Vâng, vâng, ngay lập tức đây ạ.”

Rất nhiều tiếng chân đi trên sàn nhà và tiếng động xóc lên nảy xuống. Carla tiếp tục cười rinh rích. Tiếng cười dễ sợ, làm nổi da gà, như tiếng bánh nghiền lên trục xe.

“À, ừ, cái này tuyệt hảo. Và cái đó cũng tuyệt. Cô thật là của trời cho, Carla à.”

Lần này là tiếng bánh xe nghiền lạo xạo trên hòn đá lờm chờm. “Vi ông thì dù là bất kỳ điều gì, thưa ông. Bất kỳ điều gì.”

Marietta không thể chịu đựng lâu

hơn nữa. Cô nhón chân quay về cuối sảnh, rồi giậm mạnh bước trở lại. Tiếng cười như bánh xe nghiền của ả hầu gái bật ngừng. Cô trưng ra một nụ cười giả tạo trên mặt và bước qua khung cửa. “Ồ, Carla, cô đây rồi. Hãy xuống giúp cánh đàn ông dưới nhà. Họ đang tìm chiếc dù của tôi. Hình như nó đi đâu mất.”

Chiếc dù của cô nằm trong tủ com một đựng phụ kiện, đang chờ gói ghém.

Carla có vẻ tức tối và mở miệng toan nói, nhưng Noble đã chặn ả lại. “Người phụ nữ đàn ông hoàng không thể thiếu chiếc dù được.” Giọng y suồng sã, nhưng cặp mắt y không rời mắt Marietta - chờ đợi điều gì đó từ cô.

Carla ném cái nhìn đầy cay cú về phía cô, rồi quay trở lại với Noble, rất đổi ngọt ngào và lẳng lơ. “Em đi lấy nó rồi sẽ quay lại đây.”

Y mỉm cười, cái cười uể oải khiến y có cái vẻ như con mèo đã no nê thỏa mãn.

Hiển nhiên nụ cười này làm đàn bà muốn âu yếm vuốt ve y, cứ xét từ phản ứng của Carla đối với nó cũng đủ thấy. Và Marietta phải thừa nhận rằng hình ảnh đó khiến những ngón tay cô cũng đăm đăm ngứa ngáy.

Cô siết chặt tay lại mạnh như muốn xuyên thủng cả lớp da.

Carla sải bước ra khỏi phòng mà không nhìn cô, và cô nghe tiếng chân ả bước xuống dưới cầu thang.

“Ông.” Cô chỉ tay vào y, giận dữ đến mức không buồn để ý rằng nó đang run rẩy.

“Tôi,” y nói với vẻ giấu cợt. “Chính là người đã kiếm được cuốn nhật ký của em trai cô cho cô đây.”

Y quăng cuốn nhật ký xuống chân cô.

Cô cúi xuống đặt tay lên tấm bìa da, cơn giận và nỗi lo của cô đồng thời tiêu tan như hơi nước nhường chỗ cho sự

bồi rôi và ngò vục. “Sao cơ?”

“Cô định nói với tôi rằng không phải cô đứng bên ngoài cửa suốt từ ban nãy đây hả, Marietta?”

Cô trăn trối nhìn y, ngây mặt ra. Đột nhiên cô thấy mệt mỏi quá đỗi - bảy mươi giờ đồng hồ vừa qua đổ ập xuống người cô, chẳng dựa vào được điều gì ngoài cơn giận để giữ cho những quân bài đứng vững. Mệt rã rời. Và đây là gã đàn ông đã khiến cô mất hết tinh thần. Người dường như cứ tùy tiện búng nhẹ vào những quân bài, thỉnh thoảng lại đập một cú vào đáy chồng bài, hủy hoại nền móng của tất cả mọi thứ ở bên trên.

“Nào, cô có muốn nó không đây?” Giọng y pha chút gì đó ám muội. “Hay tôi nên để nó lại đây để cô hầu gái đáng yêu của cô bán nó cho người trả giá cao nhất?”

Y giận cô ư? Sao y có quyền đó chứ? Y mới chính là người đang lắt léo. Con thịnh nộ trả lại cô nguyên vẹn sức mạnh. “Tôi không muốn những nỗ lực của ông bị hoài phí. Có lẽ tôi nên để ông lại đây mà moi thông tin bằng cách kêu gọi cô ả thì hơn.”

“Lợi dụng thể xác tôi ư, tôi hãi quá.” Giọng y giễu cợt, nhưng ngầm chứa hiểm họa. Một dòng xoáy đe dọa kéo cô xuống dưới.

“Thì chính ông có vẻ cừ trong việc đó lắm mà.”

“Cảm ơn cô vì lời khen đó nhé.”

“Đó không phải lời khen,” cô nói, môi gằn như toác ra vì gắng sức lực thốt những từ đó thành lời. “Đó là một lời kết tội.”

“Một lời kết tội. Nhàm làm sao. Cô đã đề nghị *tôi* giúp đỡ, thưa cô Winters.”

Móng tay cô bấm vào lòng bàn tay. Cô nhặt cuốn nhật ký lên từ mặt sàn, đoạn vung vẩy nó về phía y. “Ông có tính đưa nó cho tôi không, nếu tôi không

bước vào phá đám hai người như thế?”

“Thế mà tôi đã tưởng cô tin tôi kia đây.” Giọng y hờ hững.

“Tôi chẳng tin ông chút nào hết. *Tội lỗi* còn ít nguy hiểm hơn ông.”

Bất thành linh y ngồi thụp xuống trước mặt cô, hành động quá nhanh khiến cô không kịp phản ứng. Y lướt ngón tay lên bì da cuốn nhật ký, đầu ngón tay chạm nhẹ vào những ngón tay cô.

“Thật đáng hổ thẹn, Marietta.” Giọng y chứa đựng tiếng âm ì của sóng biển lúc đêm khuya. “Nếu cô không tin tưởng tôi thì em trai cô sẽ bị treo cổ đấy. Và tôi đảm bảo rằng lúc đó cô vẫn cứ

phải phục dịch tôi. Ba việc. Ba nhiệm vụ. Ba đêm tội lỗi chẳng?”

Những đầu ngón tay y lướt theo cạnh bàn tay cô và rời buông ra. Gã đàn ông nguy hiểm nhất đời mà cô từng gặp đang ngồi thu lu trước mặt cô. Dọa dẫm cô vì những phản ứng mà y đã gây ra, *đã tạo nên* trong cô.

“Tôi muốn biết ông có định đưa cho tôi cuốn nhật ký đó không,” cô thì thầm, không thể làm gì hơn.

Y ghé lại gần cô, cặp môi y cách môi cô chỉ vài phân. “Thế điều gì khiến cô nghĩ rằng tôi sẽ trả lời?” y cũng thì thầm hỏi lại, giọng đượm vẻ tình tứ.

Tiếng bước chân vang lên trên bậc cầu thang. Chết sững, Marietta chờ đợi y tránh ra. Và chờ đợi. Tiếng bước chân lại gần hơn. Một bàn chân đã đặt lên bậc cầu thang trên cùng.

Miệng y cong lên, gần đến nỗi cô nhìn thấy cả những nếp li ti trên cặp môi y. Cô né ra khỏi y, đứng lên ôm chặt cuốn nhật ký trước ngực mình.

“Chúng tôi không tài nào tìm thấy chiếc dù của cô.”

Marietta nghe những lời này của Carla mà không quay lại. “Hãy mang cho ông - mang cho... này - hãy mang cho quý ông này chút gì để uống, Carla. Tôi tin

chắc ông ấy sẽ cảm kích vì cử chỉ cao đẹp đó.”

Cô nghe thấy tiếng làu bàu trong cổ trước khi tiếng bước chân lại một lần nữa rời khỏi đó.

“Tội nghiệp Carla. Lúc nào cô cũng hành hạ kẻ ăn người ở như thế ư?”

Cô áp cuốn nhật ký vào ngực chặt hơn. Cái giọng êm ái, giễu cợt đó của y. Cái vẻ nghiêng đầu ngạo mạn của y. Cái cách y cứ tiếp tục ngồi chồm hồm và nhìn chăm chăm vào cô qua mái tóc của y, cặp mắt xanh lục uể oải mà hứa hẹn đủ điều.

“Nếu tôi như thế thì sao nào? Tôi

chắc rằng ông sẽ đỡ ngon đỡ ngọt cô ta để tâm trạng cô ta vui trở lại. Đó chính là điều ông vẫn làm, chẳng phải thế ư?”

“Tôi hoàn thành tốt mọi công việc của tôi, Marietta à.” Y chống hai tay ra sau, cặp chân dài duỗi thẳng về phía trước. “Liệu có dịch vụ nào khác làm cô hứng thú không?”

Nhục cảm và bí ẩn quyện lấy nhau, xoắn lại, *ưa* qua từng lỗ chân lông.

“Không.”

“Tiếc thật.” Y nghiêng đầu sang bên, một cái nghiêng đầu nhạo báng.

“Tôi tưởng con gái tóc nâu mờ cô

mồ cút không phải là loại ông thích?”

“Không. Nhưng loại người ác độc thì tôi tự hào là tôi trị được.”

Cô cứng người lại. “Ông có bỏ trốn với loại người tính tình như vậy không?”

Y cười nhe nanh. “Hoài hoài.”

“Đáng tiếc.” Cô quay người và bước ra khỏi cửa, không đủ tin tưởng vào chính mình để ở lại trong cùng một phòng với y lâu hơn được nữa. Cô những muốn giết chết y đi. Nếu không cô sẽ làm điều gì đó tệ hại hơn, như sa ngã vào ánh mắt và cử chỉ của y chẳng hạn.

Quay về phòng mình, Jeanie đã để một số thứ ra ngoài để cô kiểm tra. Marietta thấy cô hầu gái đang nhìn cô, rồi vượt qua cô, cặp mắt Jeanie mơ màng.

“Vậy cô đã gói ghém xong đồ đạc chưa đấy?” Cái giọng đáng nguyên rủa cất lên sau lưng cô, sự hiện diện của y giải thích cho cái miệng đột nhiên há hốc của cô hầu gái.

Cô nhét ví đựng đồ nữ trang vào một góc rương. “Sao ông không đi mà quấy Carla ấy? Cô ả dường như rất phân khích vì được quan tâm đến mà.”

“Tôi thấy bị xúc phạm, Marietta ạ.

Thật đấy.”

“Tôi chắc là thế rồi.” Cứ làm như cô còn có khả năng xúc phạm đến ai trong những ngày này ấy. Trước hết người ta phải coi cô ra gì đã. Cô nhắm mắt lại. Ngu quá. Cô sẽ suy sụp tinh thần nếu cứ tiếp tục những suy nghĩ đáng thương như vậy.

“Đây là tất cả những thứ cô có đấy à?”

“Nếu ông định tỏ ra quá quắt thế, thì tôi muốn ông ra chỗ khác mà đợi.”

Thấy y nâng gấu một chiếc váy màu đen lên, cô liền phát vào tay để y buông ra.

Y huýt gió và rờ vào gấu váy lần nữa. “Mốt nhỉ. Và tôi cho rằng chiếc này hơi trội hơn chiếc váy cô đang mặc.”

“Tôi đang cư tang.”

“Cha mẹ cô đã mất hai năm nay rồi mà.”

Cô thoáng nhìn lên một cái nhìn sắc lẹm khi một lần nữa y lại tỏ ra thạo chuyện. “Làm sao ông biết được chuyện đó?”

“Tôi biết khôi thứ. Chẳng hạn như khi cô nói dối.”

Kéo dài thời hạn để tang sang đến

năm thứ hai là cái mẽ để che đậy, chỉ vì cô không đủ tiền mua váy mới, và việc sửa sang lại những xiêm áo cũ đã hết một nửa của cô chỉ có thể làm đẹp cho cô đến chừng mực đó mà thôi. Ngoài ra, những chiếc váy đen bảo vệ cô theo những cách khác. Những cách khờ khạo, lừa lọc mà nữ tính của cô không bị đe dọa. Cô sẽ không bị trách móc vì thiếu kiểu cách nữ tính trong những chiếc váy *như vậy*.

Cô dừng ngay mạch suy nghĩ đó lại. Ở điểm này cô nghĩ Mark mới là người tự phụ.

“Ông thì biết gì về những chuyện như thế.” Cô đẩy tay y ra và gập chiếc váy lại.

“Đừng có phí quá nhiều thời gian mà lo việc cô không thể sống thiếu được chiếc váy đẹp nào nhé.”

Những lời nhạo báng, những lời lẽ làm cô muốn đập lại, nhưng cô thấy sự chân thật trong những lời lẽ đó và sự nghiêm túc trong cặp mắt y. Cô quay sang với tư trang của mình. Váy áo còn có thể thay thế được. Tư trang thì không thể.

Những người hầu chẳng đáng tin cậy, và Mark chẳng mấy chốc sẽ không còn khả năng xua đuổi những đám đông quậy phá nữa. Hàng phố đang kêu gọi trả thù. Ngôi nhà của Noble, dù cô rất bực

bội khi phải thừa nhận điều này, là chôn an toàn hơn để cất giữ những vật kỷ niệm và những vật quý giá hơn của cô. Cô có thể không tin tưởng y, nhưng trong thâm tâm, đằng sau cơn giận đã nhầm chán và phi lý của cô, cô nhận thấy y có một nguyên tắc mà y sẽ không vượt qua.

Gã đàn ông hay châm chọc đó nhòm ngó quanh phòng cô, cười luôn miệng với Jeanie đang khúc khích và cử Carla xuống nhà làm hết việc vặt này đến việc vặt khác trong lúc Marietta thu vén những món đồ đạc cuối cùng.

Jeanie biến khỏi đó để đi lấy chiếc hộp cuối cùng. Noble tựa lưng vào một chiếc gối, cứ như thể y sở hữu cả thế

gian này. “Trước đây cô có biết họ đang bán chác đồ đạc của em trai cô không?”

Môi cô mím lại. “Không.”

Cô phải tìm cách báo cho anh trai mình biết điều đó. Cô nhặt một chiếc bút lên và viết một tờ giấy nhắn. Cô lén vào phòng Mark và dúi nó vào trong tay anh ta để những người hầu khó thấy. Trong suốt hai năm nay đây là lần đầu tiên cô thấy mừng vì anh cô say không còn biết trời đất gì nữa. Cô không chắc lúc này mình có thể xoay xử với anh ta không và có cảm giác rất rõ ràng anh ta và Noble sẽ không hòa hảo với nhau chút nào.

Mark sẽ rất tức giận vì một người

ngoài biết được hoàn cảnh kinh tế eo hẹp của họ. Kể cả là để cứu Kenny thì anh ta cũng sẽ không để lộ thông tin đó ra. Chính vì thế cô vẫn chưa nói chuyện với anh ta trước khi bắt tay vào sứ mệnh của mình.

Cô quay trở lại và nhìn quanh phòng mình. Những thứ quan trọng nhất đã được gói ghém. Cô gặt đầu với Noble, họ xách những cái tráp và chiếc rương của cô vào cỗ xe ngựa không bị để ý mà họ đã dùng lúc trước.

Cô nhìn thấy ba cặp mắt sắc như dao của những người hầu và một cặp mắt thần thờ dỗi theo khi họ lên đường. Cỗ xe rẽ sang nhiều ngã tưởng chừng không

cần thiết, cứ như họ đang đi vòng vòng, và Marietta buộc phải bắn khoản có phải họ đang cố cắt đuôi những người theo dõi hay không. Nhưng vì Noble ngồi phía trên với người đánh xe, cô chẳng có ai để mà hỏi cả. Hai mươi phút sau cỗ xe rẽ vào một con phố khó nhận ra.

Phố này được chiếu sáng trung bằng những chiếc đèn khí đốt, nhưng con đường dường như bị bỏ hoang. Không một nhà nào sáng ánh đèn. Y như thể chúng không có người ở - những mặt tiền buồn tẻ của chúng giấu những hốc toang hoác bên trong. Những chiếc thùng rỗng chồng chất bên nhau.

Cô quan sát qua cửa sổ xe trong

lúc Noble trườn xuống, phong thái vô tư lự và cử chỉ ung dung. Y mở cửa xe, nhấc hai cái tráp nặng nhất lên và đi thẳng về phía trước, để mặc cô bước xuống xe không người dìu đỡ. Cô đi theo, nôi đóa vì phải đi đằng sau y.

Cánh cửa mở ra và Marietta nhẹ cả người khi thấy một người đàn bà lớn tuổi khỏe mạnh. Cô tiến gần đến mức nghe thấy Noble hỏi xem mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng chưa.

“Vâng, thưa ông Noble, rồi ạ. Tôi đã nhận được thư khẩn của ông. Tôi dự trữ trong phòng để đồ ăn và tử chạn. Có một ít thịt hầm ngon lành hãy còn ấm để bên bếp lò. Mọi thứ dùng đồ lần trước

đã được làm sạch rồi. Sáng ra tôi sẽ đến giúp cô gái.”

“Cám ơn bà, bà Rosaire.” Giọng y âm áp và ngọt ngào, không chút gì giống với giọng điệu giễu cợt lạnh lùng mà y thường nói với cô, hoặc những thứ giọng vô cảm mà y dùng để nói với mấy cô hầu gái nhà cô.

Người đàn bà, trông chẳng khác gì một nữ gia chủ quyền uy nghiêm nghị, đỏ mặt lên như một cô nữ sinh. Marietta giậm một chân vì bức bối thay cho giới nữ của mình.

Bà Rosaire nhìn cô từ đầu đến chân rồi xoay quanh cô, nhìn đôi giày

tiện dụng của cô, ghé sát vào mặt cô sẫm soi.

“Cô này cũng khá đây. Không quá hút mắt thiên hạ. Hẳn là một của quý.”

“Đó cũng chính là điều tôi nghĩ. Một khuôn mặt tầm tầm có thể được làm nổi bật lên khi cần thiết hoặc không làm ai để ý đến,” Noble nói, miệng lưỡi trơn tru và mãn nguyện trong lúc y cười đùa với cô, cố tình làm cô tức điên lên. Những ngón tay của cô ngứa ngáy.

“Tôi có cần cử Clarisse mang quần áo thường lệ đến không?” bà Rosaire hỏi.

“Có chứ, thế thì quý hóa quá, cảm

ơn bà.” y nói.

Bà Rosaire liếc xéo cô. “Cô ấy hơi cao.”

“Tôi có phải cho bà xem cả răng của tôi nữa không?” Marietta nhe nanh ra.

“Và cô này cũng nóng tính nữa.” Bà Rosaire nhăn mặt vẻ chê trách. “Cô đừng có mà hỗn xược với ông Noble đấy, bà trẻ ạ. Cô chưa biết ông ấy đã làm gì với...”

“Cảm ơn bà, bà Rosaire. Tôi sẽ rất cảm kích nếu bà bảo Clarisse đến.” Y nhắc những cái tráp từ bậc thềm nơi y đã đặt tạm chúng lên. “Cho tôi gửi lời chào

ông Rosaire nhé.”

Bà Rosaire vỗ nhẹ lên cánh tay y. “Tôi sẽ chuyển lời chào của ông, ông quý mến. Hẹn sớm gặp lại.” Bà trừng trừng phóng một tia nhìn cảnh cáo về phía Marietta rồi ra cửa trước, đoạn khép nó lại.

Tiếng động dội lại trong phòng chờ trống không. Trong này không có kệ đặt chậu cây cảnh hoặc bàn ghế, không có giá để đồ cũng không có thảm. Chỉ có những cái tráp, chiếc rương của cô, và hai người bọn họ.

“Quần áo là sao? Bà ta nói về cái gì vậy? Clarisse là ai?”

Noble đã bước lên bậc cầu thang đầu tiên. “Clarisse là cô thợ may. Cô ấy sẽ sửa sang một số bộ trang phục cho vừa vặn với cô. Để thực hiện những việc chúng ta cần làm thì khó mà để cô đi đây đi đó trong cái thứ ấy được.” Y nhìn chiếc váy cô mặc với vẻ châm chọc. “Đi nào.”

Cô cẩn thận bung cái tráp của mình lên các bậc cầu thang - cũng trần trụi không thảm trải như bên dưới - tới một căn phòng được trang trí sơ sài ở lầu một. Ngoài phòng đó xem ra còn có hai phòng nữa ở xa hơn.

“Đây là phòng của cô. Phòng tôi ở cuối sảnh. Tôi chắc cô có thể tìm bất cứ

cái gì cô cần.” Y đặt những cái tráp xuống. “Bếp dự trữ đầy đồ ăn. Nếu cô cần người giúp mặc đồ vào buổi sáng, hãy để ý thức dậy trong khoảng từ tám đến chín giờ nhé, vì hằng ngày bà Rosaire sẽ đến vào giờ đó để xem cô có cần giúp gì không. Nếu không, tôi sẽ rất sung sướng được giúp cô.” Một nụ cười phóng đảng thoáng qua mặt y. “Dù sao tôi cũng mong cô sẽ dậy vào lúc tám giờ.”

“Và đó là lúc duy nhất có người khác ở đây ư?”

“Ở đây không có người hầu kẻ hạ, vậy nên sáng ra cô chỉ có một mình. Tôi không có đầy tớ ở đây vì một lý do đơn

giản là càng ít người biết chúng ta đang làm gì thì càng tốt. Bọn đầy tớ là nguồn thông tin vô giá cho những kẻ khác. Tôi đã ghi nhớ điều này khi chính tôi lợi dụng được nó.” Y lại liếc nhìn cô về chằm chọc.

“Còn bà Rosaire?”

“Bà ấy không phải là người hầu.”

“Thế sao ông biết bà ấy đáng tin cậy?”

“Vì tôi biết. Chúc cô ngủ ngon. Ồ, mà hãy ăn chút thịt hầm ở dưới nhà trước khi cô teo tóp lại nhé.”

Nói xong câu đó, Gabriel Noble

bước qua cửa, bỏ cô lại với ba cái tráp và một chiếc rương đầy những đồ đạc của cô trong một căn phòng lạnh lẽo, hầu như trống trải và xa lạ. Tiếng đóng cửa cánh cái cách ở cuối sảnh dội lại trong hành lang trơn trượt.

Marietta vật ra giường. Chiếc giường êm ái, nhưng phía chân có hơi bất tiện. Phòng này chỉ khá hơn một phòng trọ. Một căn phòng thuê. Tình hình tài chính eo hẹp tồi tệ của họ đã ngã theo hướng đó một thời gian rồi. Cô vẫn kính sợ điều đó, và nay nó đang xảy ra với cô.

Bụng cô réo sùng sục. Lòng kiêu hãnh của cô chống đối lại. Cô không

muôn đi xuống phòng bếp dưới nhà. Y có thể nghe thấy cô. Y sẽ đắc chí.

Bụng cô lại réo lên. Cô sẽ chịu đựng thêm mười phút. Có lẽ y sẽ ngủ và cô có thể vớt vát được chút lòng kiêu hãnh. Dù vậy, sau mười phút và một giây nữa thì quỷ tha ma bắt cái lòng kiêu hãnh đó đi.

Cặp mắt cô chăm chú nhìn vào cái tráp đầu tiên và cô mở nó ra. Những món nữ trang rẻ tiền và thư từ, một chiếc mè đay và vài bông hoa ép.

Ngón tay cô ve vuốt chiếc mè đay hy vọng mà cô tự làm từ lúc còn thơ. Cầu mong một chàng dũng mãnh và đẹp trai

sẽ đến để giải quyết mọi lo lắng phiền muộn của cô. Những lo lắng phiền muộn lúc đó bao gồm việc lên ra đăm để rồi bị phạt vì đôi tay xước xát và gấu váy lấm lem. Những lo lắng phiền muộn của cô đã trở nên tồi tệ hơn nhiều từ khi cô không còn cầu mong. Và cô không còn có thể trông cậy vào một chàng trai chưa biết tên để xông vào cứu cô nữa. Cô sẽ phải tự cứu lấy mình.

Viễn cảnh chồng con của cô đã tiêu tan như ngôi nhà miền quê của họ. Vĩnh viễn tiêu tan. Nhưng lo việc đó lúc này nào có ích gì. Cô phải tiếp tục sống.

Cô lần một ngón tay dọc theo một bức thư của Kenny. Một bức thư được

viết vào năm đầu tiên cậu học ở Eton. Cô áp bức thư vào ngực và nhắm mắt lại. Cô có thể làm được điều này. Cô sẽ cứu được Kenny.

Cô bám chặt vào bức thư và lời nguyện của mình trong lúc nhón chân đi xuống bếp. Trong lúc cô múc món thịt hầm ra bát. Trong cả lúc cô ngấu nghiến món thịt hầm ngon tuyệt trần và mặc kệ những giọt lệ đang rung rung trên mắt.

Chương 4

Sáng hôm sau, mùi bánh mì đang nướng và rau thơm tươi chào đón cô khi cô vào bếp. Cảm giác thư thái khiến cô suýt nữa thì bước hẫng một bước. Bà Rosaire đã giúp cô mặc đồ, và cô hy vọng bà đã nấu xong bữa nữa - món thịt hầm hôm qua ngon tuyệt.

Cô dừng ở ngưỡng cửa. Noble đang giở báo ra đọc trên chiếc bàn sắt sơn sọc chẳng chịt và nhâm nhi ly trà. Một làn hơi mỏng uốn lượn trên miệng ly rồi bay lên không trung.

Cô bất động một thoáng, lần nữa sững sờ vì sự hiện diện bằng xương bằng thịt của một người đàn ông. Cuối cùng cô bước tới, kiên quyết không làm điều gì ngu ngốc như vấp chân hoặc nhìn chằm chặp. Không ngược nhìn lên, y ra hiệu về phía ấm trà, và cô gật đầu vẻ cảm ơn với cử chỉ ấy. Cô rót một ly dầu, chiếc ly sỏi ấm đôi bàn tay cô.

“Độc thú vị đấy chứ?” Cô giơ chiếc cốc của mình về phía chồng báo. “Trông như là bản tin vẫn ấy nhỉ.” Sáng nay cô quyết tỏ ra thân thiện.

Noble ngừng giở trang và ngược lên nhìn cô chăm chú, một lọn tóc xòa xuống một bên mắt y.

“Đó là tin tức về vụ của em trai cô đây. Hầu hết là thuật ngữ pháp lý. Ngoại trừ ông Archibald Penner nào đó, người đã bắt em trai cô và đòi tiền thưởng.”

Marietta cứng người lại và với lấy những tờ báo. Thật ngạc nhiên, y buông chúng cho cô mà không phản đối gì.

Cô lướt qua những trang báo cho tới khi giở đến trang cuối. Địa chỉ của Archibald Penner được đăng. Ông ta sống ở gần Clerkenwell.

Noble rót một ly trà nữa. “Cô có muốn viếng thăm ông Penner một chuyến không?” Y nhìn cô chăm chăm qua ly trà đang bốc hơi, những vòng hơi vẩn vít

xoắn quanh cặp mắt xanh lục của y và biến mất trong không trung. Một con quỷ đang hỏi xem cô có muốn tiến hành cuộc báo thù không.

Cô nhìn tờ báo trên tay mình. Tất cả những dòng khác nhòa đi để cái địa chỉ đó nổi bật lên trên nền giấy cứng.

“Có.” Cô thì thầm. Đó là người đàn ông đã đưa Kenny vào tù và lời làm chứng của người này có thể đưa cậu đến chỗ chết.

Một ngón tay nâng cằm cô lên, một khuôn mặt sẫm màu, rất điển trai chỉ cách cô vài phân. Cặp môi tội lỗi thốt ra từng lời. “Tốt nhất là hãy gạt việc trả thù

ra khỏi đầu cô, ngay lập tức,” y nói, ngón tay miết một đường dưới cằm cô, nét mặt đang quý quyết bỗng đanh lại. “Nếu không cô đừng hòng bước chân ra khỏi cánh cửa kia.”

Suýt chút thù cô chùn lại, cảm chắc rằng y đang hứa hẹn sự kín đáo bí mật chỉ để xé toạc nó ra. Đầu lưỡi cô cong lên, nhưng rồi cô nuốt lại câu đối đáp cộc lốc của mình. Khóe miệng y nhếch lên như biết chính xác cô đang nghĩ gì, một con quỷ đang vờn những xúc cảm của cô, làm cho việc giữ mồm giữ miệng thành khó gấp đôi.

Y đứng lên, lấy một ổ bánh mì ra khỏi lò nướng, mùi lá hương thảo và thì

là lan tỏa trong không khí. Y cắt hai lát bánh và phết một mẩu bơ to lên mỗi lát.

Y đặt trước mặt cô một lát bánh và ngồi lại vào ghế mình, nghiêng chiếc ghế trên hai chân sau của nó.

“Cô sẽ quen với việc đó thôi, Marietta à.” Giọng y âm trầm và du dương.

Cô đưa mắt từ lát bánh mì nóng phết nhầy bơ nhìn lên mặt y. “Quen với việc gì cơ?”

“Nghe lời tôi.”

Y cười khẩy, còn cô chăm chú vào mẩu bơ đang tan chảy xốp như bông.

“Tôi ngờ rằng tôi chẳng quen với bất kỳ cái gì như thế.”

Cô nhẹ nhàng cắn một miếng bánh, ruột bánh mềm mại chạm vào lưỡi cô. Cô thầm khen ngợi bà Rosaire, một thiên tài trong việc bếp núc.

“Ai cũng thuận theo, dù sớm hay muộn. Càng thuận theo sớm thì càng dễ dàng hơn cho cô.” Noble ngồi ngay ngắn lại và gõ một ngón tay lên tay ghế bằng gỗ.

Cô nuốt xuống một miếng mềm tựa bông. “Ông thật không thể chịu nổi.”

“Còn cô mới là con người dễ chịu làm sao.”

Cô không cần phải nghe giọng điệu nhạo báng ấy mới biết tính chất trá ngụy của lời tuyên bố. Đó hiển nhiên cũng là ẩn ý về việc tề gia của cô nữa, nếu xét đến đêm hôm qua.

“Cô đã chăm nom anh em trai được bao lâu rồi?”

Một vụn bánh rơi xuống mặt bàn, cô giả bộ phủi nó đi. Không thể dễ dàng cho qua việc y đang lái sang chuyện khác.

“Tôi không hiểu ông định nói đến chuyện gì.”

“Đêm qua tôi tìm hiểu được đôi

điều từ gia nhân đây tớ nhà cô. Và sáng nay lại thu thập được thêm. Bao gồm cả báo cáo của vài chủ nợ nữa.”

Làm sao y kịp khai thác thông tin từ những người đó nhỉ? Cô thậ̀m nguyên rủa đạ̉m gia nhân nhà mình. Họ có thể kể bất kỳ bí mật nào họ biết, và cô gần như chẳng thể làm gì được nếu không có một xu dính túi. Cô bạ̉n khoản không biết có phải Nobel đã *nói chuyện* với Carla không.

Những ngón tay cô bạ̉m sâu vào cạnh miếng bánh mì đang cầm. “Mọi việc vẫn trong tầm kiểm soát.”

“Vâng, ông anh trai Mark của cô

dường như đã thu xếp mọi việc ôn hòa
mỹ mãn.” Y ngã chiếc ghế về phía sau.

Cô chỉ mong cho y lật ngã ra. “Kể
từ khi cha mẹ chúng tôi mất đến giờ
Mark vẫn gặp vận bĩ.”

Và đó chẳng phải là sự chuyển
mùa đột ngột sao? Cô nói đúng cái điều
mà Noble nói, bằng cái giọng cũng châm
biếm y chang, nhưng điều đó thật khác
khi được thốt ra từ miệng y. Khi y công
kích anh trai cô.

Chân ghế trước của y đặt cách
xuống nền đá lát. “Tôi không thấy cô suy
sụp và uống say đến bất tỉnh.” Giọng y
dịu đi trong lúc y lấy thêm một lát bánh

mì.

“Tôi không phải chịu áp lực nhiều như Mark.”

Trong lòng cô thôn thức vì nổi bất công - nổi bất công mà cô tự áp đặt cho mình. Cô cũng phải chịu cùng một áp lực như thế. Thực ra, là thỉnh thoảng cô nghĩ áp lực của mình còn nặng nề hơn, vì là phụ nữ trong nhà, cô chẳng thể trực tiếp làm điều gì để giảm áp lực đó cả. Bất lực.

Cô thẳng vai lên. Cô sẽ *không* bất lực.

Y nhìn cô, rồi ăn nốt lát bánh đã phết bơ. “Hừm. Cô không phải chịu cùng

một áp lực như thế. Tôi thấy rồi. Thật hay khi biết thế.”

Cô miễn cưỡng gật đầu, phát câu cả với y lẫn với mình.

Y nhìn cô một thoáng, rồi cắt thêm hai lát bánh mì, phết bơ lên trên, thả một miếng xuống trước mặt cô và một miếng trước mặt mình.

“Archibald Penner là một gã thường xuyên lê la ở tiệm rượu. Và là tuần canh bán chuyên nghiệp. Dính dáng tới một số doanh nghiệp ở phía Đông. Những cửa hàng bán mũ và trang phục, cũng đáng ngờ hết như hạng người gã. Clarisse có lẽ biết vài chuyện lượm lặt

về gã này.”

Marietta băn khoăn không hiểu y có kiếm thông tin từ Clarisse bằng chính cái cách đã dùng để kiếm thông tin từ Carla không.

Một tiếng động ở cửa bếp khiến cô chú ý. Một người phụ nữ tóc nâu xù có đôi mắt nâu hiền lành, trông có vẻ kiệt sức gần như ngã người vào cửa, hai tay bê đầy quần áo.

“Ông Noble, thưa ông! Tôi đến nhanh hết mức có thể đây.”

“Không sao đâu, Clarisse.” Một lần nữa cô nhận thấy giọng y lại ngọt ngào và ấm áp hơn hẳn khi nói với cô.

Y đứng lên để đỡ mớ đồ nặng cho Clarisse. Cô ta cảm ơn y rồi nhìn Marietta và cúi đầu chào. “Chúc buổi sáng tốt lành, thưa cô.”

Marietta lẩm bẩm chào trong khi Noble giới thiệu hai người với nhau. Cô không thể dừng quan sát Clarisse trong lúc cô ta chuyện gẫu buổi sáng với Noble. Khuôn mặt cô ta thân thiện, nhưng khi nói chuyện với y, trong mắt cô ta có vẻ gì như tôn sùng. Tuyệt thật. Thêm một người đàn bà nữa chết mê chết mệt y.

Noble ân cần và tử tế với Clarisse hơn với hai cô hầu gái của cô. Với Carla, y giữ vẻ xa cách hơn, điều đó

càng hấp dẫn Carla vì cô ả là kẻ thích thú những thách thức. Còn với Clarisse y nở rất những nụ cười thân thiện mà thôi.

Những nụ cười đó đã biến đổi khuôn mặt y. Không thủ đoạn, không chế nhạo, y cười thật rạng rỡ. Cô nuốt nghẹn và quay đi không nhìn y nữa.

“Cô có thể chỉnh sửa vài bộ trang phục cho vừa với cô Winters không? Những bộ thông thường là ổn rồi.”

Clarisse khẽ cúi đầu chào và theo Noble ra đến cửa. Marietta nhét vội miếng bánh còn lại vào miệng rồi lặng lẽ theo sau.

“Cô có quen biết gã nào tên

Archibald Penner không?” y hỏi Clarisse.

“Ông ấy có vài cửa hàng ở East End. Khá dễ chịu. Thích những cô gái bán hàng, tuy nhiên ông ấy không phải kẻ ép uổng. Không mang tiếng là vô lại, nhưng thích nhậu nhẹt lắm.”

“Cô lúc nào cũng quý hóa quá, Clarisse à.”

Thấy màu hồng ửng trên cặp má cô gái kia, Marietta nén tiếng thở dài.

“Ông có muốn cô Winters trông giống một cô bán hàng không?”

“Một bộ nào đó đại loại thế là ổn.

Và một bộ trang phục của trợ lý. Có lẽ bộ nào đó hé chút da thịt quanh cổ áo.”

Noble để họ lại ở cửa phòng Marietta và Clarisse bắt tay vào việc.

Marietta nhìn cô ta với vẻ hiếu kỳ. “Cô thường hay làm việc với ông Noble à?”

Clarisse gật đầu và ghim một chiếc ghim cho chặt lại. “Có phải đây là lần đầu tiên cô có công chuyện với ông ấy không? Trước nay tôi chưa từng gặp cô.”

“Đúng vậy.”

“À, tất cả những bộ trang phục này sẽ dùng cả vào những việc về sau nữa,

với điều kiện cô đừng lên cân nhiều quá. Không phải là cô không thể tăng thêm trên dưới chục cân nữa đâu.” Cô ta nhìn Marietta với vẻ phê phán, khiến cô đành ngậm bồ hòn làm ngọt. “Nhưng cô cao đấy. Sẽ có nhiều chỗ hơn để phân bổ trọng lượng nếu cô lên cân,” cô ta nói với vẻ hờ hởi.

“Tôi suy ra rằng ông Noble thích các nạn nhân của mình có da có thịt hơn một chút.”

Clarisse nhăn mặt với cô. Lòng mày cô ta cau lại và cô ta có vẻ đối địch ra mặt, y như bà Rosaire vậy, nhưng rồi nét mặt cô ta dần ra. “Tôi quên mất rằng đây là vụ việc đầu tiên của cô. Cô sẽ đối

giọng ngay khi ông Noble giải quyết xong vấn đề của cô. Tất cả bọn họ đều thế, dù họ muốn hay không mặc lòng.”

Marietta nheo mắt lại. “Đó không phải là điều tôi thích thú được biết. Tôi đã biết rằng thỉnh thoảng có điều gì đó đáng ngờ về ý định của ông ta. Rằng không dễ gì qua mặt ông ta được.”

“Dứt khoát ông ấy không phải người như thế.” Cô gái nhìn cô với vẻ nghiêm nghị. “Cứ nghe lời ông ấy là tốt cho cô. Ông ấy có thể khó tính, nhưng chắc chắn ông ấy công bằng. Ông ấy sẽ đối xử tử tế với cô.”

Đối xử tử tế với cô. Làm như hề

có người đàn ông nào từng làm vậy thì cô phải tuyệt đối tin tưởng rằng gã đàn ông này cũng sẽ làm thế. Gã đàn ông này có hai mươi điệu cười khác nhau, mỗi điệu cười để cảm dỗ riêng một người đàn bà. Con người duy chỉ toát ra nhục dục, sự thèm muốn, và biết chính xác cách tận dụng điều đó làm lợi thế của mình. Chưa kể, cô lại đang ở đây nữa.

“Cô đã sửa soạn trang phục cho bao nhiêu người đàn bà như thế này rồi, hả Clarisse?”

“Chỉ vài người thôi,” cô kia đáp, có vẻ hơi cảnh giác.

Tuyệt cú mèo. Với khuôn mặt và

những điệu cười như thế, chắc hẳn đã có hàng đàn hàng lũ đàn bà con gái lê lét qua cánh cửa buồng ngủ của y, chẳng khác nào đoàn diễu hành bất tận ở Eton.

“Thế còn đàn ông thì sao?” Cô cho rằng có vài người đàn ông trong danh sách khách hàng của y vì chính cô đã được một người đàn ông trong số đó giới thiệu. “Họ có phải cải trang không?”

“Ồ, có chứ. Anh trai tôi là một thợ may cừ lắm. Nghề gia truyền mà. Và vài năm trước ông Noble đã giúp đỡ chúng tôi. Và tất nhiên ông ấy luôn trả công cực kỳ hậu hĩnh.”

Câu đó giải đáp cả hai thắc mắc

của cô.

Clarisse nói thêm về nghề gia truyền và đức tính hoàn hảo, cao thượng, đáng thán phục của Noble. Đã quá trưa, cô gái vẫn chưa xong việc, nhưng Marietta đã có được hai bộ trang phục hầu gái tiện dụng, một bộ trang phục bán hàng và hai chiếc váy đầm có thể chọc cho các bà mệnh phụ thượng lưu tức ngất đi. Tất cả đều gần như vừa vặn với cô hoặc được ghim lại một cách khéo léo trông như được may đo riêng vậy. Đúng là một cô gái khéo léo, Clarisse ấy.

Khi họ hoàn tất mọi việc, Marietta theo cô ta trở vào bếp.

“Xong cả chưa?”

Noble ngồi bên bàn, xung quanh y trái đầy báo, giấy cuộn và vải lanh thấm mực bừa bộn ngổn ngang như chuồng lợn.

“Rồi, thưa ông. Tôi sẽ quay lại sau khi sửa xong những trang phục cuối cùng.”

Y gật đầu rồi lại chăm chú đọc tài liệu. Clarisse dường như coi việc này là hoàn toàn bình thường, cô ta vẫy tay chào Marietta rồi chuồn ra khỏi cửa.

Marietta đợi một chốc, nhưng Noble không nhìn lên.

“Clarisse năng nổ thật,” cô nói.

“Đúng vậy. Thịt hầm ở trong nồi ấy.” Y lơ đãng chỉ về phía bếp lò.

Marietta quan sát y gãi cằm và ghi chú ở góc một mẫu giấy. Có vẻ thật kỳ cục khi thấy một người như y lại nghiêm trang và *siêng năng nghiên cứu* đến vậy.

Cô thở dài. Mọi suy nghĩ lan man dường như đều về y. Phát điên lên được. Cô tự múc cho mình một bát. “Ông có muốn một bát không?”

“Không, tôi ăn rồi.”

Cô ngồi trở lại bàn và bẻ một miếng bánh mì. “Ông đang đọc gì thế”

Y gõ nhẹ cây bút lông ngỗng lên mặt giấy và ngược nhìn qua hàng mi rợp. “Tất cả những thông tin về vụ của cô. Tay luật sư mà cô thuê và những gì hắn đã công bố. Em trai cô sẽ phải trả lời tất cả những câu hỏi mà quan tòa cùng bồi thẩm đoàn đặt ra và phải tự biện bạch trước tòa. Bọn luật sư sẽ không xen vào hoặc dẫn dắt, cho dù luật sư của cô có hứa hẹn gì đi chăng nữa. Cứ theo bài này...” y giơ bài báo lên, “thì cô đã được hứa hẹn cả ông giảng trên trời. Đúng là bịp bợm. Nên đòi lại tiền thì hơn.”

Miếng bánh cô cầm rớt vào bát. “Nhưng Mark đã nói...”

“Phải rồi.”

Cô cúi gằm mặt xuống và nhón miếng bánh mì từ bát lên bằng những ngón tay run rẩy. Cô sẽ giết hắn. Mark đã cam đoan với cô rằng gã luật sư sẽ giải quyết được mọi chuyện. Gã luật sư đó cũng đoan chắc với cô như thế. Cô không có đủ thời gian mà nghiên cứu hệ thống pháp luật, không có đủ vì công việc phụ cô vẫn đang làm mà em trai cô không hề hay biết - những công việc nho nhỏ để kiếm thêm vài đồng bảng ở nơi này nơi kia. Những vấn đề pháp lý đối với cuộc sống thường nhật của cô chẳng quan trọng gì hơn là nhằm tránh cho họ khỏi nhà tù giam con nợ.

“Thứ Sáu chúng ta sẽ ghé qua đó, rồi tìm cho em trai cô một luật sư mới,” y nói.

Có lẽ cô nên ghé qua đó ngay hôm nay.

Như đọc được ý nghĩ của cô, y nhìn cô vẻ chế giễu và nói: “Nguồn tin của tôi cho biết luật sư của cô đang đi công chuyện ra khỏi thành phố rồi. Thứ Sáu gần sẽ quay về. Chúng ta sẽ lấy lại tiền của cô. Trước đây tôi đã từng đối phó với loại người như hấn rồi.” Đôi mày y nhíu lại trong lúc y tập trung vào đồng báo trước mặt.

Marietta gật đầu, quyết tâm tối nay

sẽ tự mình tìm hiểu luật pháp. Cô cũng không nên quá tin vào lời của Gabriel Noble.

“Một vấn đề còn quan trọng hơn là chúng ta phải tìm hiểu xem làm sao cậu em trai cô lại thành ra đứng bên cạnh xác chết một người phụ nữ. Tôi đang tìm cách đưa chúng ta vào bên trong nhà tù Cold Bath Fields, nhưng có thể mất thêm một hoặc hai ngày nữa.”

Y đánh dấu cái gì đó trên trang báo đang đọc mà không nhìn về phía cô. Cũng may, vì tim cô đã ngừng đập.

“Hôm nay tôi cần cô làm Archibald Penner sao nhãng, để chúng ta

có thể tìm hiểu càng nhiều càng tốt về cái đêm hôm đó, chí ít là từ quan điểm của một người ngoài cuộc. Tôi cần cô vui vẻ hoạt bát chứ đừng có hần học, vậy mới kiếm được thông tin mà chúng ta cần. Nghe cậu em cô kể chuyện của cậu ấy sau cũng được.”

Tim cô đập thành thịch trở lại. Từ giọng điệu của y, cô có thể đoán ra rằng y vẫn chưa tin em trai cô vô tội, nhưng nếu y có thể đưa cô vào trong Cold Bath Fields để gặp Kenny thì cô sẽ bỏ qua cho y hầu hết mọi thứ.

“Cảm ơn ông.”

Y ngược lên và quan sát cô bằng

cặp mắt sáng rỡ khác thường trong giây lát trước khi quay lại nhìn những tờ báo của mình. “Chỉ cần làm Penner sao lãng thôi nhé.”

~*~

Archibald Penner mở cửa ngay sau tiếng gõ thứ hai. Ông ta là một người vuông vức, quá vuông vức, như thể có những đường thẳng kẻ được từ vai đến hông ông ta rồi thân hình ông ta tự ăn khớp vào cái khuôn đó. Tóc ông ta màu nâu cát, đôi mắt nâu không đặc biệt sắc sảo nhưng cũng lóe lên ánh tinh anh.

“Ông Penner phải không ạ?” Noble hỏi, rồi cười niềm nở, những

đường góc cạnh trên mặt y có phần mờ khuất và mềm mại hơn nhờ chiếc mũ lưới trai đội sụp xuống.

“Vâng?”

Noble chìa tay ra. “Tôi là Nathaniel Upholt, từ *Thời báo*. Chúng tôi muốn viết một bài về việc ông bắt được tên sát nhân ở Middlesex.”

Đôi vai vuông vức của Penner thụt vào và hai đốm màu ửng lên trên má trong lúc ông ta lắc mạnh bàn tay chìa ra. “Mời vào, mời vào.”

Marietta theo Noble vào trong. Ấn tượng đầu tiên của cô về ngôi nhà của Penner là nó... cảnh vẻ. Quá nhiều những

bức tranh được lồng khung tề chỉnh, không một chút màu sắc hoặc phong cách dư thừa. Nguyên lý hình học. Cô nhìn thêm lần nữa. Vuông vắn. Tất cả mọi cái đều vuông chẵn chẵn, giống hệt Penner.

“Đây là cô Klein, trợ lý của tôi. Đừng ngại gì cô ấy. Cô ấy chỉ để làm cảnh là chính,” Noble thì thầm bằng cái giọng rất kịch.

Marietta không biết mình nên cảm thấy bị xúc phạm hay ngạc nhiên nữa. Và y đang nghĩ gì không biết? Nathaniel Upholt là một nhà báo có thật. Nhưng Noble dường như không hiểu tính nghiêm trọng của việc đó, vì y điềm nhiên lấy ra một lọ mực, bút lông ngỗng và giấy viết.

Penner liếc nhìn cô và liếm cặp môi. “Hay lắm, hay lắm.”

Trong bộ váy cổ khoét sâu, cô không ngạc nhiên khi thấy mình mời gọi được người đàn ông có sở thích đối với những cô gái bán hàng liếc nhìn đến lần thứ hai. Noble đã đưa cho cô mỹ phẩm để trang điểm, và những thứ đó làm cô trông khác lạ đến kinh ngạc. Chúng không biến cô thành một nhan sắc sừng sốt, nhưng chúng đã làm mềm những nét góc cạnh thô cứng trên mặt cô và khiến cô có vẻ lấy lại được sinh khí. Cặp mắt cô dài hơn và trông giống trái hạnh đào hơn, đôi má và cặp môi tươi hơn, những quầng thâm và đường nét nhợt nhạt được

bao phủ bằng ánh ngời rạng rỡ.

“Họ tuyên dương tôi ngay tại đây.” Ông ta nhìn cô với ánh mắt mà cô cho là bẽn lẽn. “Một công dân danh dự thực thụ của London.”

Marietta cố giữ để miệng khỏi há hốc ra. Đương nhiên, trên tường phòng đọc sách của ông ta có treo một tờ giấy lồng trong khung với lời tuyên dương được viết nguệch ngoạc của đội trưởng đội tuần tra. Đích thực là họ đã xét xử và kết tội Kenny mà không có ngay cả bóng dáng của một phiên tòa.

“Và còn tờ cáo thị thưởng công nữa. Thậm chí trông như quân kẻ cướp

ấy.”

Marietta nhìn vào tờ yết thị viết tay với hình vẽ một người đàn ông phô ra một cái cần cổ đáng gờm. Chẳng giống đôi má bầu bĩnh trẻ thơ của Kenny chút nào. Tiền thưởng được công bố là năm mươi đồng bảng cho bất kỳ ai bắt được kẻ sát nhân.

“Đang tính dùng tiền thưởng đó làm việc thiện. Ông có thể đăng điều đó lên báo.” Ông ta chỉ vào chiếc bút lông ngỗng đã sẵn sàng viết của Noble.

“Việc thiện kiểu gì cơ?” Marietta buột ra hỏi, bất chấp cái đưa mắt cảnh cáo của Noble.

“Ồ, thì việc này việc khác. Đảm bảo để những anh chàng ở quán rượu được uống một châu hoặc hai.”

Noble nhìn Marietta với vẻ hứa hẹn sẽ giết cô nếu cô cứ tiếp tục cái cách lục vắn của mình.

“Nào, ông đang ở đâu khi nhận ra rằng tên sát nhân ở Middlesex đã sa vào tay mình?” Noble hỏi, giọng vừa tăng bốc vừa tò mò.

Penner nghiêng người về phía trước. “Tôi đang ở trong quán rượu quen. Quán White Stag đó. Ra bên ngoài một chút cho tỉnh táo. Đang ăn mừng với mấy anh chàng ở đó mà. Rồi, tôi nghe

thấy tiếng động. Một tiếng kêu cứu. Tôi chạy vòng qua góc đường, sẵn sàng giúp đỡ quý bà lịch thiệp đó, nhưng tôi đã đến quá muộn.” Ông ta gục đầu xuống. “Tên khốn đó đã giết chết bà ta.”

“Làm sao ông biết được?”

“Hắn đang cúi khom trên cái xác! Toàn thân vậy máu. Mắt hắn bắt gặp mắt tôi. Cặp mắt của quỷ dữ! Tôi biết ngay là hắn. Tôi bật thét lên và tóm chặn hắn lại.”

Noble nhướn một bên lông mày lên. “Ông đã chặn tóm được hắn ư? Ông mới dũng cảm làm sao.”

Penner phồng mũi hơn. “Không thể

để hấn thoát được. Tôi là nhà thể thao chính cống mà. Biết cách nào để hạ gục được một người. Có thể vận dụng hai nắm đấm.”

Marietta gượng cười khi Penner lại bẽn lẽn liếc nhìn cô một lần nữa. Cô nhìn vào vóc dáng Penner. Kenneth cao và gầy khẳng khiu như cây sậy chắc chắn đã gục xuống như một cây non bị đốn ngã bởi một lưỡi rìu khổng lồ.

“Hấn ta có nói gì không? Cố kêu rằng mình vô tội. Cố chạy thoát?” Noble hỏi.

“Thằng nhóc trông như bị vả trúng miệng. Dường như hấn không hiểu tại sao

tôi lại đánh hấn. Cứ như thể giết phụ nữ không phải là một cái tội vậy.” Penner nắm tay lại trong cơn phẫn nôi.

Marietta trao đôi một ánh mắt với Noble và hài lòng khi thấy vẻ tư lự trong đôi mắt y.

“Rồi sao nữa?”

“Đám tuần tra viên tới. Chúng tôi có khoảng năm người từ quán Stag đi tuần tra. Một trong những tuần tra viên trong phiên trực ở lại quán rượu.”

“Các người bắt K... tên cướp đó... có say rượu không đây?” cô hỏi.

Cặp môi Noble mím lại trong lúc

Penner quay phắt sang phía cô.

“Không say quá mức cần thiết. Thật ra thì cô đang bóng gió gì vậy, thưa cô?”

Noble gõ nhẹ chiếc lông ngỗng trên cây bút lên chân mình. Vẻ mặt y như muốn bảo: *Tự cô đi mà lèo lái cha này đi nhé.*

“Ồ, đó... chỉ vì dường như đó là một công việc thật nguy hiểm. Chắc hẳn ông đã phải gắng sức gấp đôi để kiểm chế tên sát nhân nếu viên tuần tra trong phiên trực lại say xỉn.”

Cô vụng chèo mà chưa khéo chống cho lắm, nhưng cô quan sát thấy Penner

nghe những lời cô nói và những cái gật đầu chậm rãi của ông ta trở nên mạnh mẽ hơn. “Vâng, tôi chỉ thực thi trách nhiệm của mình thôi.” Ông ta nghiêng sang phía cô. “Tôi biết cách xử trí công việc thế nào.”

Vẻ mặt ông ta một lần nữa lại trở nên bẽn lẽn. Đây hoàn toàn không phải điều cô thầm nghĩ trong lúc than thân vì việc dẫn dụ của mình thất bại.

“Hay quá.”

Noble đưa mắt cảnh cáo cô lần nữa, rồi thôi trùng trùng giận dữ, y quay lại ghi thêm vài lưu ý. Y hỏi thêm vài câu hỏi - về việc tuyên dương Penner, về

quán rượu White Stag và những gì xảy ra sau cuộc bắt giữ, nhưng những câu trả lời của Penner chẳng hé lộ được chút gì. Chỉ là một kẻ tốt bụng một cách xuẩn ngốc. Marietta nhiệt thành ước sao ông ta đừng “tốt bụng” trong chính cái đêm hôm đó.

“Nếu ông cần thêm bất cứ thông tin gì, cứ cử trợ lý của ông đến đây. Tôi đảm bảo cô ấy sẽ có được tất cả những gì cô ấy cần.” Ông ta nở nụ cười. “Tôi là một người hùng.”

Marietta nặn ra một nụ cười đáp lại. Trước đây đã có lần cô được bảo rằng cô có thể thành một tình nhân thích hợp. Rằng miệng lưỡi sắc sảo của cô có thể dùng vào việc có lợi, nó cũng đáng

tỏm y như câu nói vừa rồi của một người đàn ông mà tuổi tác lần kích thước đều lớn gấp ba lần cô. Nếu quả thực tuyệt vọng đến mức phải noi theo con đường đó, cô cũng sẽ chọn một người nào khác chứ không phải Archibald Penner, kẻ đã hủy hoại Kenny.

Họ ra khỏi ngôi nhà đó, và Marietta giữ im lặng cho đến khi họ đã đi thật xa.

“Ông nghĩ gì mà lại mạo nhận là Nathaniel Upholt? Ông Penner sẽ làm gì khi không thấy bài tường thuật về ông ta trên tờ báo đó?”

Noble tỏ vẻ dửng dưng. “Ồ, bài

báo ấy sẽ xuất hiện trên tờ *Thời báo*.”

“Sao? Bằng cách nào?”

“Sáng nay tôi đã nói chuyện với Nathaniel. Anh ta vui mừng quá đỗi khi trao cho tôi nhiệm vụ phỏng vấn Archibald Penner.”

Miệng cô há hốc ra. “Ông đã nói chuyện với Nathaniel Upholt ư?”

“Thông qua người đưa tin thì có.”

“Và ông đã làm tất cả những việc đó trước khi tôi ngủ dậy?”

“Không phải tất cả chúng ta đều được phép ăn không ngồi rồi.” Đôi cánh

tay y dùng đưa thoải mái hai bên sườn trong lúc bước đi. “Cái giới thượng lưu của cô như nhau cả. Ngủ đến trưa còn đêm thì tiêu phí thời giờ.”

Cô nheo mắt lại. “Tôi đâu có tiêu phí thời giờ ban đêm.”

“Thật hả? Vậy đêm đến cô làm gì?”

“Tôi đi dự những buổi giao tế. Tiệc tùng hoặc bạn bè. Thỉnh thoảng là một buổi hòa nhạc. Hoặc một sự kiện từ thiện,” cô thêm vào với vẻ hả hê.

“Ồ, nếu vậy thì tôi phải rút lại nhận xét của mình về việc tiêu phí thời giờ rồi.”

“Đó không phải là tiêu phí thời giờ, đó là việc sống còn.” Cô nghiên hàm răng lại.

“Ồ, vâng. Việc sống còn kiểu giao tế, phải vậy không?”

“Chính thế.”

“Điều đó hẳn phải mãn nguyện lắm.”

“Tôi thấy ông thật khó chịu, ông Noble à.”

“Cố nhiên là tôi buồn lòng khi nghe cô nói thế, thưa cô Winters.”

Y nhắc mũ lên chào hai cô gái

đang đi qua trên vỉa hè. Marietta ngoái lại xem hai cô cuống cuống thì thầm, gương to mắt lên nhìn y, những tiếng cười khúc khích làm duyên tiếp nối nhau không dứt.

“Ông có cần phải làm thế không?”

“Đi bộ á?”

“Khuyến khích họ ấy.”

“Tôi ngả mũ chào. Cô phản đối cử chỉ lịch sự sao?”

“Lần này thì rất có thể thế đấy. Sự khó chịu của tôi đang mấp mé sát sạt với lòng căm ghét rồi.”

“Được thôi. Tôi cũng không thể nói rằng tôi ưa cô được.”

Cái nhoen cười trề nải đi kèm theo câu nói đó làm tim cô đập nhanh hơn hai nhịp. Cả điều đó cũng khiến cô phát bần.

Chương 5

Marietta nhắm mắt lại với niềm sung sướng dạt dào, rồi lờ mờ mở mắt ra theo kiểu một con mèo no nê. Mùi thơm của thảo mộc và cảm giác ấm áp lan tỏa trên mặt cô... những màu sắc dần rõ nét, từ màu đỏ cà chua của mớ khăn tay trên giá bếp đến màu vàng nhạt của những tia nắng lấp ló trên ngọn cây. Được đưa trở lại một thế giới nơi vẫn còn sắc màu rực rỡ và niềm lạc quan rồi.

Cô vét nốt miếng cuối cùng trong bát bằng một mẩu bánh mì nướng lẫn với hương thảo và thì là mà nay đã thành

món chính trong bữa sáng của cô. Vài ngày nay bụng cô luôn no nê và rớt cuộc cô đã bắt đầu đẩy đà lên. Những ý nghĩ của cô phi nhanh như cỗ xe ngựa được bôi trơn dầu mỡ thay vì cỗ xe ngựa han rỉ cọc cạch trước kia. Tính cách kính của cô cũng đã đỡ đơn, mặc dù Noble có vẻ vẫn quyết tâm chọc nó.

Cô ngược lên và thấy một cặp mắt thích thú đang quan sát mình. Cô chớp chớp mắt và màu xanh lục sáng rỡ đó lại sầm xuống, ánh mắt chằm chằm ngạo nghễ. Hiện thân của sự tự tin đầy nam tính, sung sức và hoàn hảo cúi xuống chiếc bàn sức sọ lồi lõm bữa bộn những mảnh vụn. Một bàn tay với những ngón tay dài xoay tròn một quả óc chó đẹp

hoàn hảo, cứng và giòn, giữa ngón cái và ngón trỏ.

Cô kéo khít hơn vạt chiếc áo choàng mặc trong nhà đã chồng lên nhau, siết chặt như một nữ tu ăn vận kín mít.

Cặp mắt y hạ xuống chiếc áo choàng của cô, và cô thấy gương như bị bóc trần. “Hôm nay chúng ta sẽ đến nhà tù Cold Bath Fields. Cô cần phải ăn vận như một người hầu gái.”

Cô ngồi thẳng lên, tay vẫn nắm chặt áo choàng. “Chúng ta sẽ đi ư? Thật chứ?” Cô cảm thấy choáng váng. *Kenny*.

“Đúng thế. Ngay khi cô mặc đồ xong.” Y quét mắt khắp người cô, ánh

mắt bao quát hết mọi thứ từ tóc cô tới thắt lưng chiếc áo choàng mặc nhà. “Cô không cần đến người giúp thay đồ đâu.” Nụ cười của y trở nên đói khát, mặc dù cặp mắt y vẫn tối sẫm. “Dĩ nhiên là trừ phi cô muốn tôi giúp.”

“Việc đó không cần thiết.” Cái nhìn chăm chặp đó tác động kỳ lạ đến cô. Làn da cô nóng ran, lòng cô rộn lên - và hàm răng cô nghiến chặt vào nhau để không ngừng kháng cự việc trở thành một trong những kẻ sùng bái y.

Cô không phản ứng lại sự rành rẽ của y về trang phục của mình. Trước đó Clarisse đã đề cập đến việc chế ra những bộ đồ theo kiểu ấy. Chắc chắn

Noble từng giúp đỡ nhiều phụ nữ khác mặc những bộ cô đang dùng trong suốt những năm y làm loại công việc này. Và y nói đúng - một trong những bộ váy đó được may với ba mảnh rời để nối lại với nhau phía trước và bên sườn. Cô có thể tự mặc đồ lấy. Bà Rosaire hẳn đã đến nấu ăn và được cho về nghỉ cả ngày hôm đó.

Cô chạy lên gác. Cô sắp gặp Kenny.

~*~

Marietta không lấy gì làm ngạc nhiên khi thấy họ phải đi bộ đến nhà tù Cold Bath, mặc dù quãng đường tương

đôi xa. Vài ngày gần đây họ đã cuộc bộ tới hầu hết mọi nơi. Noble có vẻ thích đi bộ hơn. Hoặc giả y nghĩ rằng việc đi bộ sẽ khiến cô khó chịu. Trái lại là khác, cô thích việc rèn luyện đó, nhưng vẫn ra vẻ thờ ơ để khiến y phải dò đoán thái độ của cô. Y dường như vẫn luôn theo dõi cô trong lúc tung hứng quả óc chó còn nguyên vỏ chính xác giữa nhịp chân y bước. Trong một ván cờ mà y giữ hết các quân, cô phải lui về phòng ngự ở nơi cô có thể.

Họ đến gần nhà tù và Marietta rùng mình. Trong khu vực dân cư vẫn minh với những ngôi nhà liền dãy vui mắt khác một trời một vực, những cửa sổ thưa thớt lấp chân song và gờ tường trơ

trụi biên tòa nhà đồ sộ nặng nề thành một pháo đài ảm đạm. Có người tử tế đã trồng những luống hoa dọc theo dãy phố đó với nỗ lực làm tâm trạng bớt u ám nhưng nào có ăn thua gì.

Một người đàn ông râu ria, chắc nịch nịch đứng ngoài vỉa hè, thoạt nhìn thấy họ, ông ta đã quay ngoắt đi và tập tễnh vào trong. Cô nhìn sang Noble, nhưng y không phản ứng gì trước thái độ kỳ quặc của người đàn ông đó. Họ đi theo hướng ông ta vào trong nhà tù, và cô nhìn thấy chiếc áo sẫm màu của người đàn ông lúc ông ta rẽ vào góc.

Noble theo dấu người đàn ông lữ cũn kỳ cục đó, và cô theo dấu Noble.

Lính gác và các thẩm phán đi ngang qua họ, vừa đi vừa tán gẫu hoặc giải tù phạm. Không ai nghi ngờ sự hiện diện của họ, vì cách đi đứng quả quyết của họ hay là vì cái gì đó khác, cô chẳng biết nữa.

Hai sảnh đường rồi đến sảnh thứ ba, những đám đông dân chúng chia nhỏ thành từng nhóm rồi từng người khi những sảnh đường rộng rãi thắt hẹp thành những lối đi lạnh lẽo. Cô nín thở khi họ vòng sang sảnh thứ tư để gặp một người đàn ông có bộ mặt cầu kính, kỳ cục với cái mũi khoằm và đôi lông mày rậm rì đang đứng tựa vào cánh cửa sắt nặng nề. Không có một ai khác ở đó.

“Các vị chỉ có thể ở đây trong vòng nửa giờ khi lính gác đổi phiên thôi.” Giọng ông ta cộc cằn. “Không ai hỏi han đến sự hiện diện của các vị vì chỉ người nào có chìa khóa mới vào được đây, nhưng nếu bất kỳ ai hỏi đến thì tôi sẽ lo liệu. Rẽ sang phải ba lần, phòng giam ở chính giữa đó.”

“Cảm ơn ông Oscar. Vậy, điều kiện đền đáp thứ hai đã xong.” Gabriel nói, giọng y hòa nhã và dễ dãi.

“Đúng *roài*.” Marietta chớp chớp mắt trước hình thể võ sĩ quyền Anh gắn vào bộ mặt quắt queo của người đàn ông kia. “Bertha cứ quở trách tôi mãi.” Y càu nhàu. “Điều kiện đền đáp thứ ba càng

xong sớm càng tốt.”

“Tội nghiệp Bertha. Vẫn cú tôi vì cụ con mèo đó hả?”

Người đàn ông bắt đầu lau bầu, Marietta nghe thấy những lời “không bao giờ tha thứ” và “suýt chút nữa thì vặt cẳng tôi” trong chuỗi lau bầu đó.

“Hãy bảo Bertha rằng nếu bà ấy muốn một con mèo con thì hàng xóm nhà tôi có mấy con đấy.” Giọng nói và khuôn mặt Noble đầy vẻ thích thú châm chọc.

“Ông ấy à, chỉ rất phiền phức thôi. Lũ mèo con hả, tôi sẽ ăn tươi nuốt sống chúng,” ông ta nói giọng bực bội trong lúc mở khóa và giữ cửa mở ra.

Noble nháy mắt với cô - nháy mắt cơ đấy! - trong lúc y bước qua cánh cửa. Marietta mù mịt nhìn theo y một thoáng, rồi tỉnh lại và quay sang Oscar, bắt gặp đôi mắt ông này đang nheo lại. Xét đoán. Lòng quý mến một cách cầu kính trước đó có lẽ đã được bộc lộ đối với Noble lúc này hoàn toàn mất dạng. Đôi môi ông ta mím lại trong lúc tiếp tục quan sát cô, chẳng nói một lời.

“Có vấn đề gì không, thưa ông?”
Có cái gì đó trong cái cách ông ta nhìn cô, như nhìn thấy thứ gì đó rất ngây ngô, khiến cô cảm thấy lúng túng.

“Rắc rối. Tôi có thể thấy điều đó

rồi đây.”

“Xin lỗi, ông bảo sao?”

“Đi ngay đi.” Ông ta chỉ về phía cánh cửa, mặt nhăn lại vẻ thiếu thân thiện. “Ba mươi phút là toàn bộ thời gian các vị có. Không thêm một phút nào cả.”

Chân cô tự động đưa tới cửa, nhưng cô vẫn ngoái lại toan hỏi ông ta về lời nhận xét vừa rồi. Ông ta sập cửa vào mặt cô và cái khóa đóng cách lại như cũ. Cô chớp chớp mắt.

Tiếng bước chân khiến cô quay lại. Một hàng lông mày đẹp tuyệt nhướng lên. “Cô định lần chần cả buổi sáng hay là chúng ta đi tìm nạn nhân của chúng ta

đây?”

Cô tiến một bước rất lẹ về phía y, lòng lo lắng về những cử chỉ của Oscar. “Cậu ấy không phải là nạn nhân của chúng ta, ông quá quắt ạ.”

Y đặt một bàn tay lên ngực và cúi đầu chào. “Lời lẽ của cô sưởi ấm cõi lòng lạnh lẽo yếu đuối của tôi.” Tay y lại thông xuống bên sườn, quả óc chó từ đầu xuất thiện và lại xoay tròn giữa những ngón tay. Y nhướn một bên lông mày lên khiêu khích. “Hãy đi tìm nạn nhân của chúng ta, thưa công chúa.”

Y sải bước về phía trước và rẽ ở ngã đầu tiên. Lần đầu nhìn thấy những

phòng giam, Marietta hết liếc sang trái rồi sang phải, Noble một lần nữa lại thu hút toàn bộ sự chú ý của cô khi ở cùng trong chỗ này, gã đàn ông đáng nguyên rủa. Những bàn tay bẩn thỉu, thô thiển xuất hiện đằng sau song sắt, tiếp đến là những ống tay áo rách tả tơi đen đúa vì bùn đất. Những đôi mắt vô hồn trừng trừng nhìn trả lại.

“Tôi sẽ là nạn nhân của em, cô em xinh đẹp ơi.” Một bàn tay đầy móng vuốt thò qua song sắt về phía cô. Cô còn chưa kịp nhúc nhích thì có cái gì đó bắn vèo qua song sắt và móng vuốt kia biến vào phía trong phòng giam âm ứ. Một quả óc chó lăn vào góc phòng, đảo đồng đảo địa rồi mới dừng lại.

Cô quay lại, nhưng không thấy Noble đâu cả. Đi nhanh về giữa sảnh, cô thở phào nhẹ nhõm khi rẽ ở góc và chú mục vào lưng y một lần nữa. Cô chăm chú vào y trong khi bước tiếp, hai ống quần y quệt vào nhau khi chúng gặp nhau ở đường thẳng hoàn hảo dọc từ vai xuống hông và chân y. Thà nhìn gã đàn ông đáng nguyên rủa này còn hơn nhìn những tình cảnh gớm guốc trong các phòng giam và đám tù nhân. Để rồi liên tưởng rằng Kenny trông như thế nào hoặc cư xử ra sao.

Họ rẽ lần cuối và cô nhìn thấy Kenny ở một mình một nơi, cũng bản thủ đen đúa như những phòng giam khác,

nhưng ít nhất không có hàng ngàn cặp mắt vô hồn kiểu Hecatonchire^[1]. Cậu lơ đãng búng cái khóa trên giày, trông thật khổ sở.

[1. Người không lồ có năm mươi đầu và một trăm tay trong thần thoại Hy Lạp.]

“Kenny!”

Cậu ngẩn phất lên và nhao về phía trước, tóm chặt lấy những song sắt, chiếc áo sơ mi rách toạc thông xuống một bên vai khiến cậu trông gầy hơn và cao lêu nghêu.

“Marietta!” Cậu tóm thật chặt lấy cô khi cô cố ôm cậu qua chấn song sắt.

“Rốt cuộc thì chị cũng tới cứu em ra! Từ lúc đó đến nay tẻ lắm. Em làm hỏng mất đôi giày của em rồi. Đầu tóc em rối bù hết cả.” Cậu lấy một bàn tay vuốt lên mái tóc và bàn tay kia vẫn nắm lấy cô. “Em bị đập sưng cả đầu, giờ vẫn còn đau. Có kẻ nghiệp dư nào đó đã đập em!” Cô cố nói điều gì đó nhưng lời lẽ cứ tuôn trào từ đôi môi cậu, như thể cậu đã không nói chuyện với ai cả tuần rỗng. “Tóm em ở giữa phố. Ôn Chúa chị đã đến đây. Chìa khóa đâu rồi?”

“Ồ này.” Cô gỡ mình ra khỏi đôi tay cậu và những song sắt. “Có một vấn đề nho nhỏ, Kenny à.”

“Vâng, em biết! Họ đã giam em cả

một tuần ở đây! Đồ ăn uống tệ lắm và ở đây có chuột. Chuột ấy! Đêm qua em thấy một con cố trộm bánh mì của em.” Cậu thoáng đưa mắt liếc vào góc phòng giam đồng thời dán mình sát hơn vào song sắt, tóm chặt lấy nó như những tù nhân khác. “Và tên sát nhân ở Middlesex đang ở đâu đó trong nhà tù này. Nếu hắn giết em lúc em đang ngủ thì sao? Lính canh thăm thì về hắn suốt. Thậm chí vì hắn mà họ quên cả cho em ăn.” Bụng cậu sôi réo. “Người ta phải tóm cổ tên khốn đó từ lâu rồi chứ, dù em không thể nói rằng vì thế mà em đồng ý để họ cắt giảm khẩu phần ăn của em đâu.”

Cô nhìn chằm chằm vào em trai, cậu đang hít thở thật sâu sau khi nói liền

một hơi tất cả những điều đó. Trông cậu không có vẻ gì là bị điên cả. “Kenny, em biết tại sao em lại ở đây chứ?”

Cậu phẩy tay. “Họ nghĩ rằng em đã giết ai đó. Ha. Làm như em có thể chịu được cái cảnh máu me ấy.” Cậu nhún vai. “Em biết sớm muộn gì họ cũng sẽ phát hiện ra sự nhầm lẫn của mình thôi. Nhưng suốt cả một tuần lễ rồi! Thật vô nhân đạo. Chìa khóa đâu chị?” Trông cậu mong mỏi đến nỗi cô chỉ còn biết chớp chớp mắt. Một bàn tay luồn qua chấn song sắt nắm lấy tay cô. “Kìa, Marietta?”

Không biết chuyện xảy ra thế nào, nhưng cô bất chợt thấy mình tách khỏi

Kenny, và cậu em trai đang nắm những ngón tay lại vì đau đớn. Bàn tay Noble tuột khỏi cánh tay cô trước khi cô nhận ra rằng nó đã ở đó.

“Ồi. Làm gì thế? Ông là ai?” Kenny hỏi, miệng mút một ngón tay khó có thể tin là sạch được.

“Việc đó chẳng mấy liên quan đến cậu đâu. Cậu thật lòng mong rằng chúng tôi tin cậu hoàn toàn mù tịt đến nỗi không biết tại sao mình lại bị tống vào tù ư?” Noble hỏi.

Kenny trông thật hoang mang. Cậu bé tội nghiệp chưa bao giờ là người sáng trí cả. “Tôi bị bắt nhầm, và Marietta tới

để cứu tôi ra phải không?”

Mặt cậu tràn đầy hy vọng và cô ghét phải là người phá hủy niềm hy vọng đó.

“Phải, chị cậu đến đây để cứu cậu,” Noble nói, cậu nói khiến cô ngạc nhiên. “Tuy cậu chẳng đáng được thế là mấy.”

Mắt Kenny mở lớn. Trước nay cậu vẫn luôn là người dễ kết giao bằng hữu, chẳng giống như cô. “Tôi không giết người phụ nữ đó. Không ai có thể tin là tôi làm thế.”

“Họ không chỉ tin rằng cậu đã giết cô ta, mà họ còn tin rằng cậu cũng đã giết

hai người phụ nữ khác nữa.”

Có lẽ Kenny không phải là người nhanh trí nhất, nhưng cậu cũng không ngu đến mức tột cùng. Nhận thức biến thành nỗi kinh hoàng. “Họ nghĩ rằng tôi là tên sát nhân ở Middlesex ư?”

Marietta tiến lại gần để vuốt ve cậu và nhận thấy Noble thay đổi thái độ. “Kenny, cậu đang gặp rắc rối to. Chẳng lẽ cậu chưa nhận ra ư?”

Cậu cắn môi. “Tôi tưởng rằng họ đang giữ cho tôi tránh khỏi những kẻ khác. Hầu hết lính canh đều tránh tôi. Quả thực họ tin rằng tôi làm việc đó ư? Còn...” giọng cậu thấp xuống. “Còn ai

biết nữa không?”

Marietta nuốt khan. “Còn.”

“Không thể nào,” cậu thầm thì. Hiền nhiên cậu đọc được những gì cô không nói ra trong câu trả lời chỉ có một từ duy nhất đó.

Marietta nhìn chăm chăm xuống đôi giày mềm đi trong nhà chắc chắn của mình. “Em phải giúp bọn chị, Kenny à. Đó là cách duy nhất để bọn chị cứu em.”

“Chị đã cho mời luật sư chưa?”

“Rồi, nhưng luật sư thì hầu như chả có ích gì trong những vụ thế này.”

Cô đã đọc trong bộ luật như đã tự nhủ. Noble đã nói đúng, khôn thật.

“Nhưng nếu vậy, thì cái gì... cái gì sẽ...”

“Cậu có thể trả lời những câu hỏi của chúng tôi trước.” Giọng Noble lạnh lẽo, nhưng trông y không hoàn toàn khó tiếp cận như đêm đầu tiên cô gặp. “Lúc bị tóm cậu đang làm gì gần quán rượu White Stag?”

Kenny đưa mắt nhìn cô vẻ dò hỏi, mặt cậu là tấm gương phản chiếu những đường nét góc cạnh và cặp mắt nâu thâm quầng mà chính cô đã mang trước khi ăn những món hầm thịnh soạn của bà

Rosaire. Tuy vậy không giống cô, đôi mắt to khiến cậu trông ngây thơ một cách ngộ nghĩnh. Marietta lóe lên một tia hy vọng mong manh rằng bởi thẩm đoàn cũng sẽ nhìn cậu theo cách đó. Cô gật đầu đáp lại đầy khích lệ.

Cậu đưa tay vuốt mái tóc bần và ngọn tóc dựng đứng lên. “Mark và Marietta lúc đó đang cãi lộn. Tôi buộc phải chuồn khỏi nhà thôi.”

Marietta cắn môi, tia hy vọng le lói nhanh chóng biến thành mặc cảm tội lỗi.

“Tôi đi bộ một lúc. Qua một số quán rượu - chẳng có mấy động tĩnh

trong các quán đó và chúng thiếu vắng những gương mặt thân thiện. Tôi đi về hướng Đông. Tôi có vài xu lẻ trong túi.”

Cậu nhìn Marietta với vẻ có lỗi. Mark đã dùng khoản tiền chi tiêu hằng ngày của họ vào những thứ quần áo mới mà họ không đủ điều kiện mua - đây là nguyên nhân chính của cuộc cãi lộn.

“Có một quán rượu ồn ào náo nhiệt. Tôi nhìn thấy nó từ khi còn cách cả dãy phố. Trông tuyệt lắm. Vậy nên tôi hướng đến đó. Cách cửa vào chưa đầy ba sải chân thì tôi nghe thấy một tiếng động. Giống như tiếng kim loại va đập nhẹ vào đá. Ai đó kêu thất thanh, “Ngươi!” Có một tiếng động rất kỳ lạ.

Nghe như tiếng mèò gào.” Cặp mắt cậu nhắm nghiền lại. “Tôi vòng lại tới chỗ tiếng động. Một người phụ nữ nằm đó. Rồi bỗng nhiên mọi thứ tối đen. Tôi tỉnh dậy trong vũng máu với một cục u sưng to bằng quả quýt trên đầu.”

“Cậu không nhìn thấy bất kỳ ai cùng với người phụ nữ đó à?”

“Không. Hắn là kẻ đó đã đánh tôi ngất đi. Khi tỉnh dậy tôi đau khủng khiếp. Tôi không thể ngừng rên rỉ được. Rồi tôi nhìn thấy cái xác.” Cậu rùng mình. “Năm đó, ngay sát bên tôi.” Cậu dừng lại, đôi mắt mở to. “Chúa lòng lành ôi.” Trông cậu như thể vừa bị ai đó đập thêm cú nữa vậy. “Tên sát nhân Middlesex.”

“Cậu nghĩ là cậu ngất đi khoảng bao lâu?”

“Không biết.” Cậu gãi đầu, ép một mảng tóc dẹp xuống và khiến một nhúm nữa dựng đứng lên. “Có lẽ hai mươi phút chẳng? Lúc tôi đi khỏi nhà là mười giờ, và tôi nghe thấy một lính canh nói rằng họ tống tôi vào phòng giam lúc mười một rưỡi.”

“Thế cậu đã làm gì khi nhìn thấy cái xác?” Noble hỏi.

“Tôi sờ vào tay cô ta. Nó rất... lạnh. Tôi không biết phải làm gì. Tôi chỉ ngồi đấy nhìn cô ta. Rồi cái ông kia phóng vọt xuống con hẻm đó và túm tôi.

Không chịu nghe tôi nói lấy một lời. Ông ta cứ quát vào mặt tôi. Chưa đầy hai mươi phút sau tôi đã ở đây. Bị tống vào cái ổ chuột này.” Cậu đá một cọng rơm. “Họ cho rằng tôi là tên sát nhân Middlesex. Không thể tin nổi. Và nghĩ coi, hắn đã ở chính nơi đó. Đã có thể làm bất kỳ điều gì với tôi.” Cậu rùng mình.

“Cho tới nay nạn nhân của hắn toàn là phụ nữ. Tôi e rằng cậu không phải kiểu hắn thích, kể cả với chiếc áo sơ mi kia,” Noble nói.

Kenny sững sờ nhìn xuống chiếc áo sơ mi diêm dúa của mình. Chiếc áo rất hợp thời trang, chí ít nó cũng *đã* từng

như thế trước khi bị dính bả, vấy máu và rách toạc ra, Marietta thảm nhất trí với Noble.

“Ông là ai thế?” Kenny hỏi Noble, thật sự bối rối.

“Tôi là người mà chị cậu thuê để giúp cậu.”

“Thuê ư?” Cậu nhìn sang cô, “Marietta?”

“Đừng lo, Kenny.” Cô cười tươi. “Việc đó đã được thu xếp đâu vào đấy rồi.”

Cô thấy cậu nghĩ lung lăm. Mặt em trai cô từ màu trắng bệch chuyển sang

sắc đỏ giận dữ. Đôi tay cậu nắm chặt vào những chấn song sắt. Rồi cậu nhìn Noble từ đầu đến chân và tâm trạng phần nộ của cậu lại chuyển sang bối rối. Cô không sở hữu một mình thể tương xứng với Noble. Ai có mắt sẽ rõ ngay.

“Bằng cách nào?”

“Không phải như em nghĩ đâu, chị đảm bảo với em đấy,” cô nói, có phần chua chát hơn chủ định. Cô không hiểu mình bực bội vì cậu em trai cho rằng cô tự bán thân hay cậu nghĩ rằng Noble chẳng đời nào mua cô.

Cô tình cờ liếc sang Noble. Sắc diện y ngạo mạn và lãnh đạm. Không

chút thay đổi trên gương mặt đó.

“Ồ, vậy thì bằng cách nào...”

“Chị gái cậu đã trả lời câu hỏi của cậu rồi đó.”

Quai hàm Kenny đóng lại đánh cạch một tiếng.

Noble quan sát cậu bằng cặp mắt nheo nheo. “Nào, cậu đã lược bỏ những gì trong câu chuyện của cậu?”

Marietta nhìn Kenny, còn cậu ta nhìn xuống đôi giày của mình. “Kìa Kenny?”

Cậu cứ tiếp tục đôi chân, những

chiếc khóa giày kêu lanh canh khi chạm vào song sắt và hắt tung những sợi rơm lên.

Noble quay sang cô. “Marietta, có lẽ cô nên đợi ở góc đằng kia nhỉ?”

Cái xác. Y muốn hỏi về cái xác. Cô nuốt khan. “Tôi sẽ ở lại đây. Tôi muốn nghe tất cả mọi chuyện. Tôi dám nói rằng tôi còn nhìn thấy máu trong các nhà bếp nhiều hơn Kenny đã thấy từ lúc chào đời đến giờ.”

Cặp mắt chằm chằm của Noble nheo lại, ánh mắt y sắc nhọn lên. Dò xét. “Được thôi.” Y quay sang em trai cô. “Trông cô ta ra sao?”

“Tôi không biết,” cậu thì thầm mà không ngược lên.

“Cậu nói thế nghĩa là sao?”

Cậu rùng mình. “Cô ấy ngập trong vũng máu. Tôi không thể nhìn ra nét mặt cô ấy. Có điều, dường như cô ấy nhiều tuổi hơn tôi. Tôi không hiểu cái gì khiến tôi nghĩ thế. Trang phục chẳng? Kiểu tóc chẳng? Tôi không biết nữa.”

“Thế không có đặc trưng gì ở cô ta à?”

“Không có.” Cậu hít vài hơi thở ngắn liên tục. “Cô ấy... tôi tả lắm.”

Bất kể có ở trong nhà bếp hay

không thì Marietta cũng không muốn tưởng tượng ra cảnh đó. Những bài tường thuật trên báo chí về các nạn nhân trước đó chắc chắn đã được giảm nhẹ đi, mặc dù vậy nghe chúng vẫn rất hãi hùng.

Cô nắm lấy tay em trai mình. “Chị sẽ kéo em ra khỏi đây.”

“Mark thì sao?”

Cô càng nắm chặt tay em hơn. “Chỉ cần em giữ bình tĩnh thôi. Và đừng chọc giận bọn lính canh đây nhé.”

Qua khước mắt, cô thấy Noble nhìn vào đồng hồ bỏ túi của y, nhưng cô không làm sao dời mắt khỏi cậu em trai được.

“Chúng ta phải đi thôi. Đã quá nửa giờ rồi.”

Đôi tay cô bị bám chặt một cách tuyệt vọng.

“Marietta này?” Kenny nói. Cô không hiểu cậu định yêu cầu gì.

“Chúng ta phải đi khỏi đây,” giọng trầm trầm êm ái của Noble cất lên.

“Marietta,” Kenny thì thầm, giọng vừa lo lắng vừa sợ sệt.

“Đi nào.” Một bàn tay chạm vào lưng và cô nhìn xuống đôi bàn tay của cậu em trai đang kết chặt lấy tay mình.

Cô buông tay ra, cảm thấy sức nặng của hàng ngàn con tàu đè lên. Bàn tay sau lưng giục cô bước đi. Cô để mặc bàn tay đó dẫn mình đến cánh cửa, nhưng mắt vẫn dán vào mắt Kenny.

“Kenny,” cô thì thầm.

Vẻ mặt cậu em trai khi họ rẽ qua góc nhà đã in hằn vào tâm trí cô. Trơ trọi. Tràn hy vọng. Khốn khổ. Vô tội.

Cô đi theo Noble một cách mù mờ cho tới khi họ đến trước cánh cửa bị khóa. Noble gõ cửa và cánh cửa mở ra. Bộ mặt cáu kỉnh của Oscar hiện ra.

“Đáng lẽ phải ra lâu rồi chứ.”

Họ theo ông ta ra ngoài khu vực phòng giam và Noble đưa sang phía cô một ánh nhìn khó hiểu. Cô nhìn lại với vẻ vô hồn, choáng váng và tuyệt vọng bao phủ mọi xúc cảm.

“Chúng ta sẽ đến Cục Điều tra Án mạng,” Noble nói với cô. “Xem có thể phát hiện thêm điều gì ngoài những hồi tưởng của em trai cô không.” Giọng y âm áp hơn chút xíu so với cái giọng trước đây thường dùng để nói với cô.

Oscar lắc đầu với họ. “Chả ích gì cho các vị đâu. Họ đã thiêu cái xác rồi,” ông ta nói mà không quay lại phía họ.

Noble đứng sững giữa sảnh. “Họ

gì kia?”

Oscar quay lại và gật đầu cái kình. “Họ khám nghiệm xong rồi tổng khứ cái xác đi. Lẹ chưa từng thấy.”

Đôi mắt Noble nheo lại. “Đáng ngờ đây.”

“Không đâu, chắc chỉ để gắng trấn an công chúng thôi.”

“Vì sao chứ? Làm như người thường có thể nhìn thấy cái gì ấy.”

“Không, nhưng họ càng trì hoãn thì chuyện đó chỉ càng tệ hơn mà thôi. Dọn dẹp nhanh hết mức ta có thể, thế là nó sẽ ra khỏi ký ức của công chúng.”

Giống như những gì họ đang cố làm trong vụ xét xử Kenny.

“Frank còn làm việc ở tòa nhà trước đây không nhỉ?”

“Còn. Bên trên phòng xử án ấy. Tưởng ông ấy đã xong nhiệm vụ của mình rồi chứ?”

“Xong rồi. Nhưng không có nghĩa là tôi không thể đến thăm một người bạn cũ.”

Noble cười duyên dáng, nhưng Oscar chỉ lẩm bẩm. “Một khi chúng ta đã xong việc thì tốt hơn là đừng có thăm hỏi gì tôi hết.”

Việc tiếp theo mà Marietta biết được là cô đã ở ngoài vỉa hè, bỏ lại Cold Bath Fields đằng sau. Cô chỉ lờ mờ nhận thấy rằng Noble và Oscar nói chuyện bóng gió với nhau vài câu, nhưng cô không nghe thấy gì. Không tài nào tập trung được. Đầu óc cô lại một lần nữa chạy hết tốc lực.

“Tiếng rên của cậu ấy,” bất thành linh cô thốt lên, khiến Noble nhìn chăm chăm vào mình. “Ông không thấy à? Kenny mới là người mà Penner nghe thấy. Không phải là nạn nhân. Nạn nhân đã chết từ trước đó lâu rồi.”

Noble im lặng một thoáng. “Dù tôi

đồng ý rằng điều đó khớp với những gì chúng ta nghe được từ Penner, thì vẫn có gì đó không hợp lý. Sao lại bỏ em trai cô ở đó?”

Cô khoát tay về bực bội. “Có thể tên sát nhân cần để ai khác bị tóm thay mình.”

“Có thể.”

“Ông vẫn tin là cậu ấy có tội à?”

Những giây đồng hồ tích tắc trôi qua.

“Không.”

Nửa hạm đội được nhắc ra khỏi

vai cô, chỉ còn lại năm trăm chiếc tàu đang đè cô trĩu xuống.

“Cảm ơn ông.”

“Nhưng người cần được thuyết phục không phải tôi.”

“Tôi xin phép được có ý kiến khác. Trước khi chúng ta đến đây hôm nay ông chẳng đã chắc mẫm rằng nó có tội đấy thôi.”

“Tôi chẳng chắc mẫm gì hết. Tôi chỉ không chắc rằng cậu ta *vô tội*. Đó chính là điều khiến cô khó chịu.”

“Không hề.”

“Đừng có bả²n gắ²t thê²,” y nói, nghiêng nghiêng cái đầu.

Cô thờ² hỏ²n hê²n. “Tôi không bả²n gắ²t.”

Y nghê²n đầu sang hướ²ng khác trong lúc họ tiế²p tục đi bộ và một quả óc chó lại thò ra từ túi y. “Có lẽ hắ²n ta chỉ sắ²n đườ²i người phụ nữ đó thôi.”

“Sao cơ?” Cô lặ²p lại câu nói của y. “Ông nghĩ rằng tên sát nhân chỉ sắ²n đườ²i riêng người phụ nữ đó thôi ư?”

“Em trai cô đã nghe thấy người phụ nữ đó nói: “Người!”. Điều đó khiến tôi tin rằng có lẽ tất cả những vụ tấn công đó đều có chủ đích.”

“Chứ không phải là những người phụ nữ ngẫu nhiên bị một tên điên khùng tóm được hả?”

Y nhún vai, xoay tròn quả óc chó giữa các ngón tay. “Đám tuần tra nghĩ rằng đó là những vụ tấn công ngẫu nhiên. Hầu hết công chúng cũng tin là thế. Vài tuần nay tôi lại quá bận bịu không ngó ngang đến được.”

“Nhưng giờ đây ông nghĩ rằng những người phụ nữ đó đã bị nhắm tới phải không?” Điều đó có lý. Nó khớp.

Y lại nhún vai. “Tôi chả biết phải nghĩ sao nữa, nhưng ngày hôm nay đã cho tôi rất nhiều thứ để cân nhắc kỹ

càng.” Y nhìn cô một cách khó hiểu và tiếp tục xoay những ngón tay theo vòng tròn.

Marietta không biết phải đáp lại câu đó ra sao, hay phản ứng lại cảm giác đang cồn lên trong bụng mình thế nào. Cô rảo bước bên cạnh y trên đường về nhà, nghiêng rặng lại mỗi lần họ đi qua một người phụ nữ đang thềm nhỏ dải trên vỉa hè.

Chương 6

Gabriel nhét thêm mười tờ giấy nữa vào chiếc cặp da của y. Chuẩn bị trước chẳng mấy khi là thừa.

Có tiếng sột soạt trên những tấm gỗ lát, có động tĩnh gì đó trong không gian. Y cầm chiếc bút lông ngỗng và gạt tóc sang bên với một cái hất đầu. Năng lực được rèn luyện từ bé đã cho y cái tài nghe thấy người ta trước khi nhìn thấy họ. Lúc nào cũng cảnh giác.

Những sự kiện gần đây chắc chắn đã khiến y không bao giờ quên duy trì

cách đó.

Cô xuất hiện ở bậu cửa với dáng vẻ hơi luộm thuộm. “Chúc buổi sáng tốt lành,” cô lảm bảm.

Y xoay tròn chiếc bút lông ngỗng, đáp lại câu chào, mặc dù giọng y không êm ái như y muốn và chiếc bút lông ngỗng đảo quanh trục của nó. Cô ngồi xuống bên bàn đối diện y với một đĩa thức ăn, và y chăm chú nhìn cô cắn một miếng. Y quan sát nét mặt cô chuyển sang vẻ khá nhiệt tình mà khi ăn cô luôn bộc lộ. Cứ như thể cô không chắc mình còn được bữa ăn ngon như vậy nữa không.

Lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt đó y

đã sưng lại giữa chừng - chiếc bút lông
ngỗng lơ lửng trong không trung, mực
nhỏ giọt trên giấy tờ. Chỉ đến khi bắt gặp
cặp mắt cô ngược lên nhìn, mắt y mới
tiếp tục cử động.

Đáng kinh ngạc, thật thế. Cô khá
mộc mạc. Tóc nâu, mắt nâu, và hôm nay
vận chiếc váy nâu. Một khuôn mặt tầm
tầm - có thể được tô lên bằng son phấn,
màu sắc và ánh sáng, hoặc làm lu mờ đi
cũng bằng những thứ ấy. Đôi gò má đẹp,
cặp môi xinh, đôi mắt có hình dáng dễ
thương - nhìn thoáng thì xinh, nhưng
không đẹp. Với những đặc điểm tự nhiên
thuần khiết như vậy, cô thật hoàn hảo để
hòa đồng. Cô sẽ là một báu vật cho bất
kỳ nhiệm vụ nào mà y cần.

Nhưng thần thái trong mắt cô lại nói lên một điều khác hẳn. Nó đã nói lên điều đó ngay từ giây phút đầu y đưa mắt nhìn cô. Cô sẽ là kẻ cứng đầu đây. Mọi lúc.

“Chúng ta sẽ đi gặp tay luật sư ngay sau khi cô ăn xong.”

Cô ngừng ăn và ngược lên. “Rồi sau đó chúng ta có đi đâu nữa không? Bộ này có thích hợp không?” Cô kéo vạt vải muslin mỏng trơn một màu nâu.

“Bộ đó là ổn. Chúng ta vẫn có thể quay về thay đồ nếu cần thiết.”

Cô gạt đầu và lại tiếp tục ăn.

Y không thể không cảm thấy đôi chút thán phục tinh thần cô, nó cứng cỏi như đã được chứng tỏ. Cô đã đương đầu với một tuần vừa rồi bằng vẻ bình tĩnh hết mức mà một người ở địa vị cô có thể làm.

Địa vị của cô. Mắt y nheo lại và y xoay cái bút lông ngỗng thành một vòng nữa. Mặc dù cô bị tẩy chay, gia đình cô sống trong nhục nhã, cô vẫn là một phần của giới thượng lưu, và chỉ có ít người ở tầng lớp đó có thể tin tưởng được. Đặc biệt là đàn bà.

Cô đã ăn hết đĩa của mình. “Tôi nóng lòng muốn nói với tay Hackenstay

chính xác những gì tôi nghĩ về...”

“Cô không được nói chuyện với tay luật sư,” y nói, giọng điềm tĩnh, đúng như nó phải thế.

Đầu cô đột ngột hểnh lên. “Xin lỗi, ông bảo sao cơ? Tôi có đủ điều cần phải nói với quân lừa đảo đó. Hắn đã bịp chúng tôi. Lợi dụng hoàn cảnh của Kenny. Hắn là tên ngập ngựa rọu chè, đồ bất tài vô đạo đức, đồ hũ chìm thô tục...”

“Vì danh mục liệt kê thú vị đến thế nên cô không được nói chuyện với tay luật sư đó.”

“Chắc chắn tôi phải nói. Không ai

lợi dụng một người nhà Winters mà lại thoát được hết.” Đôi vai thụt về phía sau, cái cằm hểnh ra đằng trước.

Dù là một phụ nữ thuộc giới thượng lưu, sự tận tụy đối với anh em trai mình ghi điểm tốt cho cô.

“Đó rành rành là một lời đe dọa lạnh cả gáy - xét đến cái tính toạc móng heo sẵn có của cô và cả mạng lưới rộng khắp những người sẵn lòng giúp đỡ cô nữa.” Y lại quay nhanh chiếc bút lông ngỗng, hai vòng tròn hình thành cùng lúc y chỉ trích cô.

Đôi mà cô ửng lên. “Chúng tôi có thể trả thù bằng những cách khác. Mark

có thể khó ưa, nhưng anh ấy là anh trai tôi, và chỉ mới đang trưởng thành. Còn Kenny vẫn là một đứa trẻ.”

“Đứa trẻ đó mười tám tuổi rồi.”

“Nó là một đứa trẻ,” cô nhấn mạnh.

Vì đã gặp Kenny, Gabriel quyết định không tranh luận nữa. Lớn lên cậu ta có thể thành người mạnh mẽ hơn, cậu còn trẻ, và một người thầy tốt có thể làm cậu chuyển biến nhiều. Nhưng còn Mark...

“Cô bảo rằng Mark mới đang trưởng thành ư? Vậy chính xác khi nào thì sự trưởng thành đó mới đến?”

“Sắp rồi,” cô quả quyết nói, một bên mắt hơi giật giật.

“Cô thậm chí không thể nói ra điều đó với vẻ mặt thẳng thắn nữa kia. Anh trai cô còn nhiều tuổi hơn tôi. Thế thì, tôi chỉ còn biết hy vọng rằng tôi sẽ sớm đến tuổi trưởng thành mà thôi.”

Cô chớp mắt. Y cưỡng lại sự thôi thúc vô lý được soi vào một tấm gương. Sao đây, chẳng lẽ bỗng dưng trông y già cỗi lắm ư?

Y rướn người ra phía trước và nhìn vào đôi mắt mở to của cô, khiến trống ngực cô đập nhanh hơn. Lòng y dâng trào niềm hả hê của đàn ông. “Bằng

tuổi Kenny tôi đã phải trải vi tróc vảy và mưu mẹo đủ đường rồi. Làm sụn cả lưng, không được ngủ, toàn những việc liều lĩnh mạo hiểm ấy.” Nỗi sợ hãi và tính cả quyết luôn là bạn đồng hành với y. “Tôi còn phải chịu đựng nhiều khôn khổ hơn cái việc không đủ tiền mua một đôi giày mới. Tôi nghiệp Kenny. Tôi nghiệp Mark,” y nói với vẻ nhạo báng, tự cho phép mình bộc lộ một chút bản chất rất hiếm khi được phô ra trong cuộc trò chuyện này.

Y chẳng mấy kính trọng bất kỳ kẻ nào không chịu cố gắng đúng mức cần thiết để sống còn và vươn lên. Không phải ai cũng cần cái tham vọng mạnh mẽ đã truyền sinh lực cho y. Cái tham vọng

đã khiến y trở thành người có lẽ giàu có nhất ở London mà không cần phải xuất thân từ dòng dõi có tước hiệu. Y kiếm được tất cả mọi thứ trong chưa đầy một thập kỷ. Điều đó đã cho y cái quyền biến đổi nhiều cuộc đời. Nhưng một con người cần phải có động lực để biến đổi cuộc đời mình.

Mark Winters là kẻ ăn bám.

Kenny Winters thiếu tham vọng.

Marietta Winters... y vẫn đang cố xác định xem cô đích thực là người thế nào.

“Sao ông lại có thể nói thế được nhỉ? Kenny thật đáng thương! Nó bị giam

giữ và cầm chắc sẽ không được xét xử công bằng.”

Nét mặt cô chuyển thành giận dữ, màu đỏ ửng trên má cô như nụ hoa hồng đầu tiên đang ngập ngừng ướm nở.

Y rũ bỏ cái phần đó ra khỏi tâm trí mình. “Đó chính là nguyên cớ chúng ta cần phải lần ra đầu dây mối nhợ với tay luật sư kia. Và cô phải để yên để tôi làm điều đó.”

“Nhưng...”

“Cô muốn làm trái ý tôi trong việc này ư?” Y khuấy đường bằng chiếc thìa thép, quan sát đôi tay cô đang nắm chặt lấy mép bàn và màu má cô đỏ bừng

thêm.

Sắc hồng khiến cô đẹp lên, cho dù khoe môi cô mím lại đầy cứng rắn. Y ngờ ngờ phải chằng mình chọc giận cô chỉ để nhìn thấy sắc hồng đỏ ửng lên.

“Khi nào chúng ta đi?” cô cầm câu.

“Ngay bây giờ. Mất ba mươi phút đi bộ.”

Y quan sát cô lùa một tay lên tóc, vuốt nó về đằng sau như thể đang làm điệu đi biểu cảm trên mặt mình. Cô khá cừ, y có thể đánh giá như thế. Cô đã vượt qua hầu hết những trắc nghiệm của y. Có miệng lưỡi sắc sảo, nhưng đầu óc cũng

sắc bén nữa. Và y chưa bao giờ phản bội một người phụ nữ hơi chanh chua một chút. Chính những cô khiến y sừng cò lên lại là những cô ngọt ngào mùi mẫn. Với người phụ nữ như thế này, ta sẽ luôn biết mình đang ở điểm nào, chỉ cần ta biết cách quan sát đủ nhanh. Cô ta biểu lộ mọi thứ lên mặt trong một tích tắc đồng hồ trước khi che giấu chúng đi.

Cô ta có thể tỏ ra là kẻ rắc rối hơn là có giá trị, nhưng y sẽ tiếp tục quan sát và xem xét. Và thử thách nữa. Ở cô ta có cái gì đó. Cặp mắt của cô ta. Vừa làm người ta vỡ mộng vừa làm người ta phấn khích - điều đó khiến y ngạc nhiên thích thú.

Họ bước vào một ngày xuân rạng rỡ. Đó là một ngày tuyệt vời để đi bộ. Mặt trời ấm áp, những tia nắng mềm mại tựa bờ mơn trớn mặt y. Cơn gió nhẹ phảng phất trong không trung thổi tung bụi phấn hoa từ những khu vườn xung quanh và giữ chúng lơ lửng trên không cho đến khi chúng tụ lại rồi rơi xuống.

Một khách qua đường hắt hơi.

“Ông bảo rằng ông biết những loại người như tay Hackenstay?” cô hỏi. Y thấy vẻ cau có của cô khi một đám thiếu nữ khúc khích đi qua họ.

Một nụ cười chậm rãi ngoác từ

miệng y sang tận mang tai. Vì quyết định tiếp cận Hackenstay bằng con người thực của mình, y đã không mang mũ để ngả ra chào, nhưng y cẩn thận gật đầu và mỉm cười với từng người phụ nữ đi ngang qua. Trông Marietta như đang ngậm bòn hòn vậy.

“Đúng thế. London đầy ngập những thứ rác rưởi như chúng.”

“Sao lại có nhiều luật sư bất tài, bịp bợm đến thế được nhỉ?”

“Đâu có, không phải toàn là luật sư. Kế toán này, thương nhân này, quý tộc này, *trung lưu* này. Cái loại “sống chết mặc bay tiền thầy bỏ túi” đó đâu chỉ

giới hạn ở một lĩnh vực.”

Cô phóng một cái nhìn giận dữ từ dưới làn mi về phía y. Dường như chỉ có mình cô được phép gọi ông anh Mark của mình là một kẻ bịp bợm mà thôi.

“Ông đã làm gì cho Oscar vậy?”

Một tia sắc chạy dọc sống lưng y.
“Sao cô lại hỏi thế?”

“Ông ta có vẻ cầu kính và quái gở, nhưng đồng thời tôi cũng không thấy nổi ác cảm đích thực nào với ông cả. Ông nắm giữ những điều kiện đền đáp rất mập mờ đối với tôi, nhưng tôi không làm trong bất cứ cơ quan chính quyền nào hay cơ quan mật nào cả. Tôi chẳng có

những mối quan hệ để mà giúp ông.”

“Cô là người trong giới thượng lưu, cô có nhiều mối quan hệ không đếm xuể ấy chứ.”

Cặp mắt cô quay lại nhìn chằm chằm vào dãy nhà phía bên phải họ. “Đã không còn nữa.”

Y biết giới thượng lưu hoạt động ra sao. Y đã được nuôi dạy để biết tuốt tuốt về nó. “Vả lại, tôi chưa bao giờ nói tôi cần cô vì những mối quan hệ xã hội của cô.”

Đầu cô ngoảnh phất sang. “Chúng ta hãy nói trắng việc này ra nhé, thưa ông Noble. Ông chẳng cần tôi vì bất kỳ cái gì

cả. Tôi biết tổng ra rồi.”

“Hay quá. Vậy là, dường như cô đã hiểu ra mọi lẽ. Cô biết đích xác những gì tôi sẽ yêu cầu cô làm.”

Cơn bực tức lóe lên trong mắt cô. “Ông thừa hiểu rằng tôi không biết.”

“Nhưng cô vừa nói cô biết tổng tôi chẳng cần cô vì bất kỳ cái gì mà.”

“Ờ thì tôi đã loại trừ những ám chỉ đòi bại nhất. Rõ ràng là ông có cả một hậu cung sẵn sàng và tình nguyện phục vụ bất cứ lúc nào ông gọi rồi.” Cô phác một cử chỉ phồng chùng về phía những người cũng đang đi bộ như họ. “Bất chấp những lời bóng gió của ông, tôi cực kỳ nghi ngờ

việc mình sẽ làm *điều đó*.”

Một chuỗi rên là lạ vẳng ra từ ngực y. Y những tưởng mình phải cảm thấy bị sỉ nhục, danh dự bị tiêu tủng vì cô đã dùng cái từ “đồi bại” kia, nhưng thay vì thế y lại cảm thấy... thích thú. Đã lâu rồi y không thấy buồn cười đến thế trước mặt một quý cô thuộc giới thượng lưu.

“Ra là thế. Tôi sẽ báo cho hậu cung của tôi biết rằng họ khỏi lo về khả năng có kẻ tiếm quyền trong bọn họ.”

“Đây đâu phải chuyện cười.”

“Không, chắc chắn không phải là chuyện cười rồi.”

Tiếng rền sôi lên sùng sục và y phá lên cười. Cô dừng lại, hai tay chống nạnh nhìn trừng trừng vào y - sắc mặt cô chuyển từ kinh hãi sang thích thú một cách bất đắc dĩ. Cặp mắt cô đảo sang trái y và ánh mắt trừng trừng lại dần dần lên. Y quay sang thì thấy một phụ nữ trẻ đang ngược nhìn y, miệng há ra. Tròng cười của y tắt ngấm nhanh như lúc nó xuất hiện. Y cúi đầu chào và cất bước, mặc Marietta đuổi theo.

Một phút sau y mới nhận ra tiếng thở hắt hắt của cô. Y đi chậm lại. Cô chưa từng kêu ca về nơi họ đến hay tốc độ họ đi. Y biết cô nín nhịn không phàn nàn là có chủ ý - để chứng tỏ điều gì đó.

Và cô đã thành công. Việc đó làm sáng tỏ nhiều mặt trong tính cách cô, và không mặt nào trong đó gây thất vọng cả.

“Vậy ông đã làm gì cho Oscar?”

Y giữ im lặng một phút, cố tìm cách trả lời vòng vo câu hỏi này. Y hoàn toàn có thể phớt lờ nó đi, nhưng lại thấy chọc giận cô là một lựa chọn hấp dẫn hơn.

Vì đâu y muốn đấu khẩu với cô, đó lại là một câu hỏi khó trả lời nữa. Thường thì y không nhẫn tâm đến thế, trừ phi hoàn cảnh bắt buộc phải có phản ứng như vậy. Nhưng trái lại y hiếm khi nhận giải quyết các vụ từ những phụ nữ thượng

lưu. Y ghét cay ghét đắng họ đến nỗi cả đồng tiền của mà họ có thể trả lẫn những mối quan hệ mà y có thể tạo được cũng chẳng bõ bèn gì.

Cô tiếp tục đi, sáu bước của cô mới kịp được năm bước của y, dù cặp chân cô thật dài. “Có phải gần đây ông ta đã đụng độ với bọn lính gác không?”

“Điều gì khiến cô nghĩ Oscar phải tránh những người hành pháp đó thế? Ông ta làm việc trong một nhà tù kia mà.” Thay đổi đề tài câu chuyện hay chọc tức cô đều là việc cần thiết.

Cô nhún vai. “Chỉ là cố khích cho ông nói chuyện thôi.”

“Thế cái gì khiến cô nghĩ rằng tôi vừa mới giúp đỡ Oscar xong?”

“Ồ thì, ông ta vẫn nợ ông những điều kiện đền đáp mà,” cô nói như thể đó là điều hiển nhiên nhất.

Y nén một nụ cười. Tuyệt hảo. “Cô nghĩ là ngày nào tôi cũng cần phải đến nhà tù Cold Bath Fields chẳng? Có một số lượng cực nhiều quyền lựa chọn là điều làm cho những mối quan hệ trở nên đáng giá. Một số điều kiện đền đáp nhiều năm rồi vẫn chưa hết hạn.”

Đột nhiên cô không còn sóng bước bên cạnh y nữa. Một lần nữa y phải cố nén nụ cười trên mặt, và quay lại để thấy

cô đứng chết sững trên lối đi.

“Nhiều năm ư?” Cô nói nghe như đang bị ai đó siết lấy cổ họng. “Có phải ông đang nói rằng tôi có thể là con nọ của ông *nhiều năm trời* không đây?”

“Chứ sao nữa. Phải chăng cô tưởng rằng chỉ mất vài tuần lễ là rũ được tôi?”

Cái siết cổ dường như càng chặt hơn vì những tiếng âm ớ buột ra từ cổ họng cô.

Y rút ngắn khoảng cách giữa hai người và cúi xuống, thích thú khi thấy vẻ đờ đẫn trong cặp mắt cô khi y dừng cách mặt cô chỉ vài phân. Gần đến nỗi khiến

lồng ngực cô phập phồng nhanh hơn, và mạch máu trên cổ cô đập rộn lên.

“Không đâu, Marietta. Không, không, không,” y thì thầm trong lúc dần thêm vài phân nữa, và mũi chân họ chạm vào nhau. “Rồi đây cô sẽ phục vụ tôi một thời gian rất dài. Nhưng đừng lo, tôi sẽ để cô được huấn luyện sớm thôi.”

Y chạm vào cổ tay cô và vẫn nghiêng sát như thế, y chăm chú nhìn mạch đập ở cổ cô, quan sát nó nhảy nhanh hơn. “Tôi sẽ dành chỗ hàng đầu trong hậu cung của tôi cho cô. Ba đêm tội lỗi đó có thể sẽ mất một thời gian dài mới xong đây.”

Y nghe cô nín thở, nhìn thấy cổ họng cô run rẩy và đôi môi cô hé mở. Những phản ứng đó hút y lại gần hơn. Y muốn thấy phải làm sao thì cô mới buông lỏng sự kìm nén trước y. Không phải vì y sẽ cho phép thêm điều gì khác. Đàn bà buông thả sự kìm nén là cái chắc, và điều đó đã xảy ra từ khi y mới mười sáu tuổi.

Y để mặc đám mây đen vây bọc chính mình vào những ý nghĩ không mong muốn về quá khứ và nhào nặn nó thành sự cảm dỗ. Y cúi thấp đầu xuống, đôi môi y sát đến ngạt thở, mạch đập của cô phi nhanh hơn chỉ vì sự gần gũi của y và ý nghĩ về những gì *có thể* xảy ra. Y có thể hôn cô như thế nào. Y có thể vượt ve cô ra sao. Với những ngón tay kia, y có

thể làm những gì khiến cô quên cả tên mình đi được.

Đầu cô ngả ra sau, chỉ chừng hai phân.

Y có thể đùa giỡn đàn bà con gái như một cây đàn violin du dương một điệu hát ru chậm chậm hay réo rắt một khúc nhạc náo nhiệt. Đó là tài năng được mài giũa nhiều nhất và cũng bị căm ghét nhất của y. Phần đông phụ nữ đều dễ dãi, dễ chài mồi họ y chỉ cần một ánh mắt là đủ. Số khác đòi hỏi những lời khen ngợi và tặng bốc. Cũng chẳng khó gì. Thách thức đích thực nằm ở các bà các cô đòi hỏi một cách lên dây đặc biệt. Vặn chốt, gảy đúng dây, nhịp điệu cây vĩ phải

chuẩn xác.

Đối với Marietta phải cần gì đây? Chỉ một nụ hôn? Một cái vuốt ve đơn trớn? Không. Y có cảm giác rằng dù cô có thể bị quyến rũ bởi những thứ đơn giản, nhưng đặt được cô, *thực sự* đặt được cô dưới quyền kiểm soát của y sẽ là một thách thức.

Y cất bước rời khỏi cô, con phố và những ngôi nhà trở lại trong tầm ngắm. Cảnh người qua kẻ lại hối hả tấp nập - những bánh xe ngựa, tiếng móng ngựa, tiếng la mắng và chửi rủa - hòa lẫn vào tiếng giày lạch cách của khách bộ hành đi qua. Y thấy ý thức dần dà trở lại trong mắt cô, sắc hồng leo dần theo cần cổ cao

trắng muốt lên đôi má. Họ đang ở chính giữa khu dân cư đông đúc vào một trong những giờ cao điểm của ngày, mà cô thì quên biến rằng mình đang ở đâu.

Ở tuổi mười sáu y đã thề sẽ luôn tự kiểm chế bản thân. Phải mất hai năm trời, nhưng từ đó trở đi y chưa từng thất bại.

Dù là thách thức hay không thì cô cũng nằm trong tay y rồi.

~*~

Văn phòng của tay luật sư nằm trong một khu dân cư tồi tàn đồ nát gần bên tàu thủy phía Nam.

Marietta bám gót Noble khi họ

bước vào một tòa nhà, lòng vẫn tức điên với những gì xảy ra trên đường đi. Cô đang chật vật để chế ngự lửa giận. Mà suốt mười lăm phút rồi y cứ cười cợt cơn giận của cô, như đổ thêm dầu vào lửa.

Thấy y rẽ xuống sảnh, cô liền nắm vào bên dưới khuỷu tay áo được may đo của y. “Văn phòng của hắn ở đằng kia kia.” Cô chỉ sang hướng đối diện.

“Không. Đi lối này cơ.”

Y không gõ mà đẩy thẳng cánh cửa bên phải ra và bước vào. Chỗ này không phải nơi trước đây cô đã gặp tay luật sư, nhưng hắn hiện đang ở đây. Hackenstay,

với thân hình gầy nhảnh và râu ria rậm rì, lão đảo đứng lên từ phía sau một chiếc bàn vẹo vọ. Một chiếc hộp thiếc rơi cách xuống bàn và đổ hết các thứ ra, hắn vội vàng đẩy một tập tiền giấy dày và những đồng xu lẻ vào lại trong hộp, đóng chiếc hộp thật chặt và đặt một bàn tay run rẩy lên trên nắp.

“Hắn ông là ông Hackenstay. Tôi tới đây đại diện cho cô Winters, còn đây là cô Winters.”

Vẻ cảnh giác thoáng qua trong mắt tay luật sư được thay thế bằng thái độ xun xoe khi y bắt gặp ánh mắt của Marietta. Trước đây cô vốn đã không ưa hắn, con cóc nhỏ ngập ngựa trong rượu

gin này, đến giờ cô vẫn chẳng ưa nổi.

Thấy Hackenstay không đáp lời, Noble tiếp tục, “Tôi hiểu rằng thay vì dùng một viên luật sư được chỉ định, họ đã trực tiếp thuê ông. Có phải ông đã cầm khoản tiền hai trăm bảng của ông Winters và một trăm bảng của cô Winters không?”

Số tiền mà họ thực ra không có. Họ phải thế chấp mọi thứ để vay mượn. Dùng hết mọi cách. Và chỉ một lần duy nhất Mark đã may mắn ở sòng bạc. Anh ta thắng được một trăm bảng. Chắc hẳn anh ta sẽ thua mất số tiền đó ngay đêm hôm đó nếu như họ không đưa luôn cho tay luật sư này. Tiền bạc có bao giờ ở lại

được lâu trong nhà họ đâu.

Hackenstay khẽ gật đầu, “Để thanh toán.”

Marietta mở miệng, nhưng Noble chặn cô lại. “Thanh toán cho cái gì kia?”

“Các khoản chi phí tư vấn và trình diện trước tòa cùng với em trai cô ấy. Tôi định giúp cậu ta đến cùng.” Hấn ưỡn ngực ra và đọc liền lấu một bài diễn văn đầy những thuật ngữ rỗng tuếch về việc hấn sẽ cãi cho vụ của Kenneth như thế nào.

“Phí tư vấn thông thường của ông là bao nhiêu?” Noble ngó quanh văn phòng, nhìn vào những tấm rèm dơ dáy,

tâm thắm bạc phếch, những bức tranh treo lệch lạc trên tường. Y đưa mắt nhìn sang Marietta và nhướn mày lên như muốn hỏi cô nghĩ gì mà lại chọn gã này.

Cô lắc đầu và chỉ về phía sau, cố truyền đạt rằng cô chưa bao giờ đến văn phòng này. Hackenstay chắc chắn đã dùng văn phòng chính ở chỗ nào đó khác trong tòa nhà này. Nơi đó trông khá khảm hơn chỗ này nhiều. Trước khi tới đây cô đã suy đi xét lại về lựa chọn đó, nhưng nhìn thấy văn phòng này cô lại phải suy xét thêm lần nữa.

Hackenstay liếm ướm môi với vẻ bồn chồn. “Các vị yêu cầu làm thêm một việc nữa chăng?”

“Không. Tôi yêu cầu ông cho tôi biết mức phí của ông.” Noble nói, giọng êm như nhung.

“Nó tùy thuộc vào công việc. Tôi gộp các loại chi phí của nhà Winters vào một giá. Họ vẫn còn nợ tôi hai trăm bảng cuối cùng.” Hấn nhìn về phía cô vẻ trách móc. Cái con người đàn độn đáng tởm đó.

“Không phải.”

Hackenstay dời ánh mắt sang phía Noble. Cú sốc hằn rõ trên mặt hấn. “Không phải ư? Ông nói thế nghĩa là sao?”

“Tôi muốn được xem những việc mà ông đã làm cho vụ này.”

Hắn nuốt nước bọt. “Tôi ... tôi không có những thông tin đó trong tay.”

“Thế ông nghĩ ông sẽ giúp Kenneth Winters bằng cách nào?” Noble lười biếng cầm một tờ giấy gấp lại từ bàn của Hackenstay lên. Tay luật sư với tay ra để giành lại nó và đặt trở lại chỗ cũ, xếp thật ngay ngắn.

“Tôi sẽ tham dự phiên tòa xử cậu ấy và sẽ cãi cho vụ này, đúng như tôi đã nói.”

“Với sự chứng kiến của gia đình cậu ấy chứ?” Noble cầm một quả cầu

bằng thủy tinh lên.

Hackenstay lại cố giật lấy quả cầu, nhưng Noble giả bộ như không thấy trong lúc xem xét nó tỉ mỉ. Tay luật sư có vẻ cáu tiết, nhưng rồi hấn chuyển cái nhìn chăm chăm sang cô và lắc đầu, đôi môi hấn cong lên dưới hàng ria rậm rì ra vẻ thông cảm đầy nhạo báo. “Không may là người thân trong gia đình có lẽ sẽ không được chứng kiến. Nhưng tôi cam đoan sẽ truyền đạt lại cho họ tất cả mọi điều sau phiên xét xử.” Một lần nữa hấn chìa tay ra lấy quả cầu nhưng tóm trượt. “Ông có vui lòng trả lại quả cầu của tôi không?”

Noble ném nó lên không trung, một hình vòng cung sáng lấp lánh chợt lóe

lên. Hackenstay bắt được nó ngay trước ngực. Trông hắn còn bối rối hơn lúc trước.

“Ra thế,” Noble nói, những ngón tay lướt qua đồng giấy tờ. “Vậy là thật ra họ sẽ chẳng có cách gì biết được ông có giúp cậu em trai của họ trong phiên tòa thật hay không.”

“Tôi sẽ giúp cậu ấy đến cùng! Tôi sẽ thuyết phục quan tòa và bồi thẩm đoàn tin vào sự vô tội của cậu ấy.” Tay luật sư nắm chặt quả cầu.

“Là ông cứ nói thế. Hãy ngắn gọn và thẳng thắn đi.” Y dừng lại và quay về phía Marietta. “Thật ra mà nói, cô

Winters à, sao cô không giải thích cho ông Hackenstay những gì sắp xảy ra trong mười lăm phút nữa nhỉ.”

Sự kinh ngạc khiến cô chấn động toàn thân. Cái gì đã làm y thay đổi ý kiến cho phép cô nói thế không biết? Nhưng cô không cho y cơ hội rút lại lời nữa. “Cái ‘hợp đồng’ của ông là trò vớ vẩn. Những lời hứa hẹn của ông cũng thế. Ông là một con người đê tiện khi lợi dụng chúng tôi như thế, trong lúc chúng tôi đau buồn và tuyệt vọng. Ông phải trả lại toàn bộ tiền cho chúng tôi, ông Hackenstay kia. Ngay lập tức. Từng đồng bằng một.”

“Thưa cô, tôi đoán chắc rằng cô

cần phải trả trước thù lao để biện hộ vụ của em trai cô.” Mồ hôi mướt ra trên mái tóc hần.

Cơn giận, phùng phùng và dữ dội, xâm chiếm lấy cô. “Tôi đã đọc luật, thưa ông Hackenstay. Trong các vụ trong án, ông không thể làm những điều ông đã hứa. Giờ tôi chẳng còn khờ khạo như khi bước qua cửa văn phòng ông tuần trước nữa. Hãy trả lại tiền ngay lập tức, nếu không tôi - *chúng tôi* - cam đoan sẽ làm cho ông phải ân hận đấy.”

Noble mỉm cười với cô. Đó không phải là nụ cười dễ chịu nhưng dù sao chẳng nữa cô cũng biết rằng sự khó chịu đó không nhằm vào cô. Rằng y tán thành

những điều cô vừa nói.

Cánh cửa mở ra phía sau lưng cô. Cô thấy Noble tỏ vẻ căng thẳng trước khi y chạm vào túi áo và y quay lại. Cô đã thôi mang khẩu súng lục của cô bên mình vì không còn phải lo phòng thân với những đám đông dân chúng nhạo báng kể từ khi chuyển sang ở nhà Noble. Có lẽ đó không phải là một quyết định sáng suốt.

“Này này, có chuyện gì thế?”

“Ông Tannett. Ồn...” Hackenstay đẩy cái thân hình hình xương xẩu của hắn đứng thẳng dậy. “Bọn này đang cố lật lọng với chúng ta đây.”

Noble rời ra khỏi cô một bước và phóng mắt nhìn cô với vẻ căng thẳng đến nỗi cô cũng phải lùi lại.

Cặp mắt của Tannett nheo lại. “Họ đang làm thế hả?”

“Ngài luật sư dưới quyền ông đang cố bịp bợm nhà Winters để lấy ba trăm đồng bảng.” Noble nói với vẻ khá trề nải, mọi dấu vết của sự căng thẳng biến sạch trơn. “Loại người như thế mà đòi gọi người khác là lật lọng.”

Tannett tiến một bước về phía Noble. Đứng sát tường nên cô ở ngoài tầm mắt trực tiếp của cả hai tên luật sư. Cô có cảm giác như Noble đã chủ tâm

bắt cô lùì lại.

“Tôi không phải là k... k... kẻ lường gạt!” Hackenstay la lên.

“Nếu ông trả lại cho chúng tôi ba trăm bảng, tôi sẽ coi như đây là cấp dưới của ông nhận thức sai. Hợp đồng này trái luật. Là một luật sư ông phải biết rằng ông chẳng thể làm gì hơn ngoài trả lại tiền. Nếu không, tôi sẽ để một tay cóm vào cuộc với ông trong chớp mắt.”

Tannett đột ngột vênh lên. “Nhà Winters. Ra thế. Tôi nghĩ là không, thưa ông gì nhỉ...?”

Noble cứ nhìn chăm chặp vào mặt gã đàn ông đó không hề chớp mắt. Miệng

Tannett mím lại, đoạn hẳn tiếp lời mà không nói thẳng với Noble.

“Ông Winters đang ở trong tình cảnh túng quẫn. Phải chăng lúc này ông ấy mong muốn chúng tôi loan truyền tin đó cho công chúng? Và khi cậu em tội nghiệp của ông ta đang nằm trong tù thì người ta chỉ có thể tưởng tượng ra một vụ bê bối kếp mà thôi.”

Hẳn Mark thà từ bỏ số tiền đó còn hơn là gây thêm bê bối nữa. Marietta cắn môi dưới.

“Tôi đang nghe thấy mùi tống tiền trong giọng ông thì phải, ông Tannett?” Noble hỏi, tuồng như hờ hững với câu trả

lời.

Tannett nheo một bên mắt, như thể hẳn là người chậm thông minh vậy. “Có lẽ ông nghe đúng rồi đó.”

“À ra thế. Tôi nghĩ để công bằng thì nên nói cho ông biết rằng tôi không thích những kẻ tổng tiền. Trên thực tế, tôi ghét bọn đó thậm tệ, nói thật đấy.” Giọng y hăm dọa và dữ dằn. Y sải bước lên phía trước, Tannett lập tức thọc một tay vào túi áo khoác. Noble chớp lấy cổ tay hẳn trước khi nó kịp trượt vào miệng túi. “Có lẽ ông cần phải bảo thuộc cấp của mình bỏ tay ra khỏi cái ngăn kéo kia, kéo rất có thể tôi lại tình cờ bắn phải ông đấy.”

Marietta chớp chớp mắt khi nhìn thấy một khẩu súng trong tay kia của Noble đang dí vào sườn Tannett.

“Hackenstay.” Tannett rít lên căng thẳng.

“Marietta, giúp tôi tước lấy khẩu súng rõ là rơm rít của ông Hackenstay trong ngăn kéo đó đi.”

Cô cất bước tới, nhưng rồi ngừng lại khi cái giọng đều đều của Noble tiếp tục. “Ô, ông Hackenstay này, nếu ông nhún nhích về phía cô ấy, tôi sẽ kết liễu sự khôn khở của ông Tannett đây rồi bắt đầu xử lý đến ông đấy nhé. Tôi chẳng vội gì với cả hai việc đó đâu.”

Hackenstay ép mình lùi xa chiếc bàn của hắn hết mức có thể. Cô đi vòng qua hắn, mắt quắc lên nhìn cả đám và tước lấy khẩu súng. Một cái hất hàm lẹ từ phía Noble đẩy cô lùi lại góc cũ của mình.

Noble vắn cho bàn tay Tannett tuột ra khỏi miệng túi và bẻ quặt cánh tay hắn ra sau lưng. “Tôi đã có thiện ý thương lượng với luật sư của ông, Tannett à, nhưng bây giờ khi thấy rằng các ông rắp tâm lợi dụng những người ngây thơ như cô Winters và dùng mảnh tống tiền... thì tôi phải nói rằng phương pháp xử trí của tôi với các ông dường như đã thay đổi về mức độ rồi đó.”

“Tao sẽ lũng tóm mày bằng được.”

“Tôi đang run lên đây. Đúng ra, trước tiên ông cần phải học hỏi từ người xuất sắc đã. Sau khi bị một tay trùm sò về tổng tiền chơi cho một vố, ông sẽ không bao giờ còn là tay mơ nữa.”

Nhận ra sự ngập ngừng trong câu nói rất kỳ cục đó, nhưng Marietta chẳng thừa thời gian mà tìm hiểu.

“Mày là ai?” Tannett hỏi giữa hai hàm răng nghiến chặt, hiển nhiên là vì đau.

“Điều đó đâu có quan trọng gì. Quan trọng là tôi có thể làm gì với ông

cơ.” Y nghiêng về phía trước và thì thầm gì đó vào tai Tannett. Tên này trắng bệch ra như phấn. “Cứ nghiên ngẫm điều đó đi. Chúng tôi sẽ lấy ba trăm bảng mà ông nợ nhà Winters. Và tôi sẽ còn quay lại xem ông thế nào, Tannett ạ. Hãy yên chí là như thế nhé.”

Tannett gật đầu rất nhanh về phía Hackenstay. “Viết sẽ đi.” Thấy gã đàn ông gầy trơ xương chẳng nhúc nhích, hắn quát to: “Ngay lập tức!”

Hackenstay chộp lấy chiếc hộp thiếc, lấy ra một tờ giấy bằng đôi tay run rẩy và viết lên đó những thông tin cần thiết.

“Marietta, cô vui lòng lấy giùm.”

Lấy được tờ séc, cô liền nhét gọn vào trong ví đầm. Cảm giác mang trong túi mình những ba trăm bảng thật là kỳ lạ.

“Và đến đây, thưa các quý ông, chúng tôi chúc các ông một buổi chiều tốt lành. Có lẽ đã đến lúc khởi đầu một thương vụ mới hoặc đọc lại các văn bản luật của các ông một lần nữa nhỉ.”

Y ra dấu cho Marietta, cô lướt nhanh ra khỏi văn phòng đó, chiếc ví đầm ôm chặt trước ngực như hài hước nhái lại bộ dạng thẳng cha Hackenstay giữ quả cầu trước đó, giờ đây khẩu súng của hắn đang được giữ rất chặt giữa

những ngón tay cô.

Cô không biết Noble rời khỏi văn phòng đó ra sao để khỏi phơi mình cho bọn kia trả đũa, nhưng y ló ra mỗi tay cầm một khẩu súng và hích cô đi về phía cửa tòa nhà.

Ngay khi họ vừa bước lên vỉa hè, y rút túi cả ba khẩu súng và sai chân bước lẹ. Y chỉ chậm lại khi họ đã đi được ba dãy nhà rẽ về hai hướng khác nhau. Cô trông thấy y nhìn lại đằng sau nhưng đầu óc cô tê liệt. Ngay khi y thu ngắn bước chân, cô đột ngột tỉnh lại với quang cảnh phố phường nhộn nhịp và những khu vực náo nhiệt hơn ở gần sông Thames. Họ bước vào phố Blackfriars

và một đợt sóng trào dâng trong cô.

“Ông vừa dọa bọn họ bằng một khẩu súng. Tôi nghĩ rằng *tôi* cũng vừa dọa bọn họ bằng một khẩu súng. Chúng ta đã lấy lại được tiền. Đích thực họ đã trả lại số tiền đó.” Cô run run bước thêm một bước. “Tôi cảm thấy rất đổi... phấn chấn.”

Cặp mắt y lộ vẻ giễu cợt. “Cảm giác khá là muộn màng. Đừng có mà làm gì ngớ ngẩn vì nó nhé.”

Nhưng cả những lời lẽ đó của y cũng không làm cô xẹp xuống được. Cô hầu như không nhận thấy rằng họ đã rút tiền mặt bằng tờ séc và lên đường về

nhà. Nhà. Cứ như thể cô có một mái nhà thực sự ấy. Nhưng mái nhà này chỉ ít cũng có bánh mì nướng với thì là và lá hương thảo, có món thịt hầm ngon không thể tưởng được và một người đàn ông có thể sửa chữa những sai lầm của cô - chừng đó nhiều hơn đáng kể so với những gì một tuần trước cô từng có.

~*~

Đôi bắp chân cô hơi nhức mỗi lúc họ lên đường tới một vùng khác trong thành phố, sau khi dừng lại một lát để ăn. Cô rất quen với việc đi bộ, nhưng hôm nay họ đã và đang rải những bước rất nhanh qua khắp vùng trung tâm London.

Cô theo Noble vào một tòa nhà mộc mạc và đi dọc hành lang đến một cánh cửa có biển đề Phòng hồ sơ.

Noble đẩy cửa vào, một người đàn ông gầy và cao lêu đêu đeo cặp kính to tướng nhìn lên.

“Kìa ông Noble!”

“Chào Anthony. Ông có bận không?”

Anthony đẩy giấy tờ của mình sang bên và dặng rộng đôi tay ra. “Tôi có thể giúp gì được ông đây?”

“Tôi đang tìm thông tin về vụ tên sát nhân ở Middlesex.”

Đôi mắt sắc sảo của Anthony nhìn vào cô rồi nhìn ngược lại Noble. “Ra thế. Cũng chẳng có là bao. Vụ ấy làm cho mọi người quanh đây bàng hoàng lắm. Hầu hết đều cảm thấy trút được gánh nặng khi nghĩ rằng họ đã tổng được tên tội phạm đó vào tù.”

“Tôi cũng đồ rằng thế. Ông có những gì? Có kẻ tình nghi nào trước đó không?”

Anthony chỉ vào hai cái ghế trước bàn mình và đặt bút lên mặt bàn gỗ sồi. “Có ba người. Chồng của nạn nhân thứ nhất là kẻ bị tình nghi trước tiên, cho đến khi anh ta được minh oan bởi hai mươi

người khác nhau. Thời điểm cô ta bị giết hại thì anh ta đang tham dự một buổi họp làm ăn quan trọng nào đó. Người ta nhanh chóng quay sang quy tội cho đối tác làm ăn của anh ta, người đã không tham dự cuộc họp. Dù vậy, manh mối ấy cũng đứt vì thời điểm giết nạn nhân tiếp theo. Tay đối tác làm ăn kia đang ở Cornwall và lời khai của anh ta là thành thật. Có hai kẻ ở trong xứ đạo đó đã bị thẩm vấn nhưng không bị bắt giữ, Joshua Dawkins và một thằng nhỏ bụi đời ngoài phố. Dawkins có lẽ là người ông cần điều tra đây. Máy tay cóm đều nghi ngờ hẳn. Họ cho rằng hẳn là kẻ tình nghi.”

“Nếu có hai kẻ khác trong khu vực đó, tại sao họ không bị xử lý như em tr...

như Kenneth Winters?” Marietta buột miệng hỏi.

Lần này Nolbe không lườm nguyệt cô, nhưng cô thấy gì đó tựa như tiếng thở dài trên nét mặt y. Anthony nhìn cô thăm dò, mặc dù đôi mắt ông ta vẫn thân thiện. Cô có cảm tưởng về một bộ óc sắc sảo ẩn đằng sau vẻ mặt cởi mở ấy.

“Lần thứ ba này họ còn vô vọng hơn nhiều.”

Noble dùng tay ra dấu nói tiếp, và Anthony không đợi cô phản ứng. “Nạn nhân thứ hai không rõ danh tính, không có mối liên hệ nào với nạn nhân thứ nhất để giúp xác định danh tính cả. Những

người tuần tra của giáo xứ này tìm thấy tử thi thì hôm sau bỏ việc. Tôi nghe nói rằng vụ đó khủng khiếp lắm.”

“Chính vì thế mà không xác định được danh tính nạn nhân thứ hai à?”

Anthony gật đầu. “Ổ Cục Điều tra Án mạng có những bức phác họa lại các khuôn mặt sau khi đã được lau rửa sạch sẽ. Có lẽ ông cần ngó qua và xem xem có thể kiếm được các bản sao không. Họ có phác họa của hai nạn nhân đầu tiên đây.”

“Còn nạn nhân mới đây thì sao?”

“Và cả nạn nhân đó nữa, tôi chắc thế. Tôi nghe nói họ vội vã thiêu hủy các xác đi rồi.”

“Đáng ngờ đây.”

Anthony nghiêng đầu. “Hoặc là họ hoảng quá.”

“Nạn nhân thứ nhất là ai vậy?”

“Bà Amanda Sinclair.”

Marietta nghĩ cái tên này nghe quen quen. “Nhà Sinclair ư? Chẳng phải họ mới kết hôn sao? Đột ngột vậy? Vừa mới công bố hôn nhân ở nhà thờ Herefordshire xong, phải không? Bà ta từ miền quê quay trở về London thì phải?”

“Nghe đúng đó. Một phần cuộc

điều tra được tiến hành ở Herefordshire.”

Noble đang xem xét một tờ giấy trên bàn Anthony. “Có lẽ mỗi liên hệ nằm ở chỗ đó. Họ của bà ta trước khi kết hôn là gì nhỉ?”

Anthony lắc đầu. “Tìm ra dễ ợt ấy mà, nhưng hiện giờ thì tôi chưa biết. Lúc nào tìm được tôi sẽ gửi thư báo qua bưu điện.”

“Arthur Dresden vẫn được phân công vụ này đấy chứ?”

Anthony nhăn mặt. “Đúng vậy.”

“Tôi vẫn chưa có hôn hạnh được

gặp tay này, dù rằng đã nghe danh gã.”

“Dù còn là một tay cớm mới toanh, gã đã khiến cả đội phải khốn đốn. Tham vọng lắm. Hãy cẩn thận với hắn đấy, hắn không hòa hợp với cánh tuần tra hoặc canh gác đâu. Cho rằng họ vô dụng mà.”

“Thỉnh thoảng họ cũng vô dụng thật, nhưng để họ biết rằng ta nghĩ như thế thì chẳng hay ho gì.”

“Điều đó cho ta biết ít nhiều về Dresden.”

“Đúng thế.”

Noble đứng lên và Marietta cũng đứng lên cùng với y. “Cảm ơn Anthony.

Hãy coi những thông tin này và tên của nạn nhân là điều kiện đền đáp đầu tiên nhé.”

Anthony gật đầu. “Chúc cô may mắn, cô Winters. Tôi chắc rằng ông Noble sẽ đưa em trai cô ra tù sớm thôi.”

Marietta mở miệng định nói với ông ta. Noble nắm lấy khuỷu tay dẫn cô ra hành lang. Y buông tay ra, nhưng cô vẫn cảm thấy vết hằn của ngón tay y.

“Sao ông ta lại biết nhỉ?”

“Anthony tinh lắm. Mà cô thì có giữ mồm giữ miệng gì cho cam. Đi thôi.”

“Ông đã làm gì đó cho ông ta à?”

“Ừ.”

“Những điều kiện đền đáp của ông xem ra không tệ lắm.”

Một nụ cười chậm rãi nở ra trên khuôn mặt y. “Tôi mừng vì cô không nghĩ thế. Nhưng Marietta này...”

Y nghiêng lại gân và vuốt một lọn tóc ra sau tai cô, để lại cảm giác nóng ran ở những nơi y chạm đến. “Cô còn chưa biết tôi đã dự định dành cho cô điều gì đâu.”

Chương 7

Marietta rên lên. Lẽ ra cô đã chán ngấy xúp và thịt hầm rồi, nhưng những món đó *ngon lành* quá đỗi.

Có tiếng gõ ở cửa trước, và vì trông Noble chẳng có vẻ gì muốn ra mở cửa cả nên cô ra. Một cậu bé đứng cúi mình. “Có thư cho Marietta đây.”

Thật kỳ lạ là cậu bé gọi tên riêng của cô, nhưng cô cảm kích khôn xiết sự thận trọng trong cách xưng hô đó. Điều cô không mong muốn nhất là có ai đó nhận ra cô đang sống ở nơi này. Cô cảm

tờ giấy niêm phong và thò tay vào đáy túi treo tìm một đồng xu đưa cho cậu bé. Cậu ngả mũ chào và cô đóng cửa lại.

Cô vuốt một ngón tay trên nét chữ nghiêng dài và dấu niêm phong hình chim đại bàng. Cô ngồi xuống bên bàn để đọc bức thư anh trai gửi, nổi ân hận nhói lên trong lòng cô vì vào lúc này Mark đang ở trong tình trạng khốn khó hơn - không được hưởng thụ những món ăn ngon lành, đồng thời phải né tránh những đám đông. Cô đã gửi cho anh ta năm mươi bảng và địa chỉ nơi cô đang ở, mong rằng anh ta sẽ dùng số tiền đó để mua đồ ăn. Cô biết mình sẽ sớm phải tiết lộ với anh ta rằng số tiền hai trăm năm mươi bảng còn lại đã trở về tài khoản của họ. Cô chỉ sợ anh

ta sẽ vung phí số tiền đó trước khi họ có thể dùng để chi trả các khoản nợ nần.

Trên trang giấy nguyệt ngoạc hai dòng chữ. Họ đẩy lịch xử vụ của Kenny sớm lên và văn phòng của tay luật sư đã dọn đi sạch sẽ mà không để lại địa chỉ nơi đến.

Cô gõ một ngón tay lên tờ giấy.

“Gì thế?” Noble tiếp tục viết mà không ngược lên.

Cô đọc cho y nghe bức thư. Y ngừng lại, chiếc bút lơ lửng trên giấy viết.

“Có thể thấy Tannet đã nghe theo

lời khuyên của tôi. Tốt. Còn về phần cậu em trai cô ấy, chúng ta cần phải xem có thể hoãn lại phiên tòa không?”

“Bằng cách nào?”

Y quay lại viết tiếp. “Tôi biết phải nhờ ai rồi. Anh ta tổ chức một vũ hội hóa trang tối nay. Anh ta rất thích những buổi vũ hội hóa trang của mình, càng trác táng càng hay. Cô cần ăn mặc cho phù hợp đấy.” Y ngược lên, cặp mắt xanh lục sẫm soi cô. “Cô có chiếc domino^[1] hoặc chiếc mặt nạ nào không?”

[1. Domino: áo choàng rộng kèm theo mặt nạ dùng trong vũ hội hóa trang.]

Cô nắm chặt lấy bức thư. “Tôi có đây, nhưng không có gì khiếm nhã như ông đang gợi ý đâu.”

Y phẩy tay và quay trở lại với trang giấy. “Một trong những bộ trang phục kiêu bôi bàn quán rượu là trên cả tuyệt vời rồi.”

Miệng cô há hốc ra. “Ông có điên không đấy?” cô rít lên. “Người bạn của ông là ai vậy?”

“John Alcroft.”

Cô chớp chớp mắt. “Tôi không thể ăn mặc như thế mà đến dự một bữa tiệc do John Alcroft tổ chức được. Người ta sẽ *nhận ra* tôi ở đó.”

“Không, nếu cô là một cô bồi bàn lẳng lơ đeo mặt nạ, họ sẽ chẳng nhận ra.”

Chiếc bút của y lạo xạo trên mặt giấy.

“Nhưng...”

Tiếng lạo xạo ngừng lại. “Nghe này, Marietta. Chẳng ai để ý hoặc nhận ra cô đâu, tin tôi đi.” Ánh mắt chăm chặp của y quét khắp người cô. “Cô hòa lẫn vào đám đông quá giỏi.”

Lòng cô thất lại. “Tôi tự biết rằng tôi kém sắc, nhưng điều đó không có nghĩa là...”

“Cô không kém sắc. Cô có thể biến hóa.” Y hểnh đầu lên. “Cô có khả năng mang những dáng vẻ khác nhau tùy theo tình huống và những trang phục cô mặc hoặc kiểu tóc cô bới. Đó là một ưu điểm.”

Cô nhìn y chăm chăm, miệng cô hé mở.

Y ngả về đằng trước, một nụ cười làm cong đôi môi đối nghịch với cặp mắt sắc lạnh của y. “Tôi cá rằng trước đây cô chỉ bới mỗi một kiểu tóc, ngày nào cũng như ngày nào. Lại cả những bộ máy màu đen hoặc nâu của cô nữa nhỉ? Cùng một kiểu. Chắc hẳn cái điệu nghiêng đầu của cô khi mở đầu câu chuyện cũng y chang

như nhau. Cái kiểu nhìn trần trối hoặc nhìn chòng chọc của cô nữa. Cũng thế nốt. Cô hiếm khi mở miệng cười, tôi cá là thế, còn vui chơi thì sao nhỉ? Chẳng có đã nhiều năm rồi.”

Cô chỉ nghe được tiếng sôi sùng sục không ngừng của nồi xúp và tiếng đập thình thịch của trái tim mình.

“Và vì cô lạng thình nên tôi có thể thấy rằng tôi dễ dàng thắng vụ cá cược này. Vậy hãy nói tôi hay, Marietta. Nếu cô làm lại kiểu tóc, tô mắt đen đậm và đeo một chiếc mặt nạ, thực lòng cô có nghĩ ai đó sẽ nhận ra cô không?”

Những giây đồng hồ tích tắc trôi

qua. Cô sững sờ. Y nhường một bên lông mày lên rồi lại bắt đầu đưa bút lạo xạo.

Không, làm gì có chuyện cô bị nhận ra. Dù với tư cách một thành viên cực kỳ tế nhị của giới thượng lưu mà cô đã từng đóng hay chị gái của tên sát nhân ở Middlesex cũng vậy.

Trước nay cô không hề nhận ra hành động của mình quá là... dễ đoán. Không lâu sau khi cha mẹ qua đời, cô đã không muốn làm người thiếu nết nết quy củ. Có lẽ cô đã đến mức cực đoan.

Cứ thoải mái tham dự vũ hội hóa trang trong vai một người nào khác. Cô mở miệng định trả lời thì cửa sau nhà bật

mở.

“Một ngày đẹp trời đấy nhỉ?”

Một gã trai cao, thậm chí còn cao hơn Noble, bước nhanh vào phòng bếp, và ngay lập tức bước đến tủ bếp mà không nói thêm một lời. Cậu ta cầm lên một chiếc bát và cái muôi.

Noble không ngược lên, mặc dù cô thấy y căng thẳng ngay trước khi cánh cửa bật mở. Giờ y chỉ lắc đầu, bàn tay đang nắm cây bút lỏng ra.

“Jeremy, cậu làm gì ở đây vậy?”
Giọng y bực bội và... trù mến?

Jeremy đi đến bên bàn. Cậu ta hẳn

không lớn tuổi hơn cô là mấy - thực tế có lẽ còn trẻ hơn cô nữa, cũng khó mà nói được. Nhưng có thể thấy rõ cậu ta là ai ngay tức thì. Cậu có đôi gò má giống hệt chủ nhà của cô, mặc dù nét mặt cậu có phần tròn trịa và cởi mở hơn. Cũng hấp dẫn đến kinh ngạc như thế, nhưng Jeremy có cái vẻ của một tên vô lại đáng yêu, trẻ con, trong lúc Noble là hiện thân của một con quỷ đầy dục vọng hắc ám.

Jeremy ngồi phịch xuống khiến họ hình thành một thể tam giác lệch tâm và mỉm cười với cô - nụ cười có phần phỉnh phờ, nhưng vì thế mà càng hấp dẫn hơn. “Chúc buổi chiều tốt lành. Là Jeremy Noble đây.”

Cô cười đáp lại. Thật khó mà cưỡng lại được người đàn ông như thế. “Rất hân hạnh được gặp anh, anh Jeremy Noble. Tôi là Marietta Winters.”

“Là nhà Winters có tên sát nhân ở Middlesex đó sao?”

Nụ cười của cô cứng lại. “Đích thị.”

Jeremy bật ra một tiếng huýt sáo khẽ và quay sang anh trai mình. “Tưởng có thể bung bít em hoàn toàn về việc này à, ra thế đấy.”

“Không.” Noble không ngược mắt lên. “Anh nghĩ rằng cậu phải tốt nghiệp Đại học Cambridge. Tại sao cậu đến

đây, Jeremy?”

“Charlie bảo em rằng anh đến để giải quyết một vụ mới. Em nghĩ rằng em có thể ghé qua xem anh cần giúp gì không?”

Rốt cuộc Noble cũng ngược lên, sự bực bội và trù mến trong giọng nói của y lúc này hiện rõ ra mặt. Trông y... hoàn toàn biến đổi. Giống một con người hơn là một thứ gì đó cao siêu huyền bí và không động đến được.

“Không. Giờ thì về trường đi.”

“Bọn em đang được nghỉ, không nhớ à?” Cậu ta vui vẻ cắt một mẩu bánh, nụ cười như không bao giờ tắt.

“Thế thì đi mà quấy các bạn cậu và gây rối ở Mayfair ấy.”

“Đã làm thế chán ra rồi. Giờ em đến đây để giúp anh.”

“Anh đâu cần cậu giúp.” Cặp mắt y nheo lại và trông y giống gã Noble mà cô biết hơn. “Về nhà mà nghỉ đi.”

Marietta rùng mình vì giọng lạnh lùng của y, nhưng Jeremy trông lại có vẻ thích thú. Cậu ta liếc sang Marietta. “Cô có khoái cái kiểu đó không? Chỉ rất mỏng mủ thôi.” Cậu nhúng mẩu bánh mì vào bát súp của mình. “Tại sao em lại phải về nhà? Ở đây ăn ngon hơn nhiều.”

“Thế ở nhà anh không thể bảo bà Rosaire nấu ăn cho sao?” cô hỏi, xen vào giữa những lời đùa cợt của họ.

Jeremy chớp chớp mắt nhìn cô trong giây lát, rồi một nụ cười chậm rãi nở trên mặt cậu ta. Giống hệt nụ cười của ông anh mình, nhưng trong khi nụ cười của Noble khiến cô khốn đốn thì nụ cười của Jeremy lại làm cô cảm thấy chẳng khác nào một kẻ đồng mưu. “Đó có phải là...”

Noble đột ngột phẩy bàn tay rồi rãi và lại tiếp tục viết. Jeremy lúc này có vẻ khoái chí.

“Đó có phải là cái gì cơ?” cô hỏi.

Jeremy lắc đầu. “Vậy thì, thưa cô Winters, tôi có thể gọi cô là Marietta được không?”

Cô cảm thấy lông mày mình dựng ngược lên. Nhưng trông cậu ta thật thà và thuyết phục đến thế mà. Phải rồi, cả hai con người đó đều rắc rối rầy rà. Cô rùng mình tưởng tượng ra cảnh họ bên nhau cùng chống lại một đối thủ. “Được.”

“Hay quá. Xin hãy gọi tôi là Jeremy.”

“Nào màn giới thiệu xong xuôi rồi, hãy lên đường đi, Jeremy.” Noble bảo. Cô băn khoăn không hiểu y đang viết gì.

“Ô, không, đừng. Ở đây có vẻ vui

quá xá đi mà.”

Noble siết chặt chiếc bút thêm. “Tôi nay bọn anh đến nhà Alcroft. Một vũ hội hóa trang nữa. Cậu có giấy mời đấy. Sau đó anh chỉ mong thấy cậu ở nhà.”

“Học kỳ này em đạt điểm cao mà.”

Cô có thể thấy một nụ cười lóe trên môi Noble, nhưng khi y ngược mắt nhìn lên thì đã lấy lại vẻ dửng dưng. “Anh đâu mong thấp hơn thế, giờ thì đi đi.”

Jeremy cười và vẫy cô một cái. “Tôi nay tôi sẽ gặp hai người.”

Cô đợi cho tiếng chân Jeremy khuất hẳn. “Tôi không biết là ông có một cậu em trai.”

“Giờ thì cô biết rồi đây.” Y tiếp tục viết.

“Ông còn anh chị em ruột nào nữa không?”

“Không?”

“Cha mẹ thì sao?”

“Tôi đâu có bò từ địa ngục ra, nếu đó là điều cô hỏi.”

“Họ còn sống không?”

Y ngáp ngừng một lát, rồi chiếc

bút lạo xạo dừng lại. “Đi xem cô còn cần gì cho tối nay nữa không đi. Nếu cần, tôi sẽ liên lạc với Clarisse.”

“Ông có bao giờ thấy mệt mỏi vì cứ phải ra lệnh cho tất cả mọi người xung quanh không?”

“Không.”

Cô thở dài và trịnh trọng bước lên gác.

~*~

Cô cầm chiếc lông vũ cuối cùng vào đúng chỗ trên chiếc mặt nạ và đeo vội lên mặt. Rồi xoay người chậm chậm trước gương, cô ngắm soi vẻ mặt mình từ

mọi góc. Trông cô chẳng giống cô chút nào cả. Cô đã biến thành một loài hoa hoặc loài chim kỳ lạ nào đó từ đầu trở lên và một người đàn bà phóng đảng từ cổ trở xuống. Cô không chắc hai kiểu này có ăn ý với nhau hay không nữa, nhưng đó đã là cố gắng cao nhất của cô rồi. Và bất kể thế nào thì hiệu quả cũng khá là thú vị. Nó sẽ cho phép cô đồng thời làm hai người phụ nữ nếu cô muốn.

Cô bước vào phòng bếp. Cô thấy buồn cười khi Noble chọn làm việc ở đây thay vì trong thư phòng tách biệt với phòng khách, mặc dầu nó đã được dành sẵn - y như mọi thứ trong căn nhà này. Dù sao chiếc bàn bếp cũng rộng rãi và y thích bày bừa mọi vật ra tứ phía.

Cô vừa bước vào, y liền ngược lên và cặp mắt y lướt xuống thân hình cô. “Họp đây. Cô đã sẵn sàng đi chưa?”

Cô vỗ vào chân với vẻ bực bội. “Rồi. Cảm ơn lời khen khéo của ông.”

Mắt y gặp mắt cô và miệng y mở ra, rồi ngậm lại, ánh mắt có vẻ rất kỳ cục. Y đẩy mình ra khỏi ghế và bước tới phía cô. “Còn thiếu thứ gì đó.”

Đôi tay cô tự động chống nạnh. “Và đó là thứ gì?”

“Vẻ thạo đời trong mắt cô.” Cặp mắt y nheo lại khi chúng tìm mắt cô. “Cô có thể biết diện đồ, nhưng cô không biết

thể hiện đúng thần thái.”

Cô cố nuốt cơn giận vào trong.
“Ra là thế.”

“Cô đã bao giờ được hôn chưa, hả Marietta?”

Cơn giận bay biến, thay vào đó là sự bối rối và lo lắng. “Tôi không thấy việc đó có can hệ gì tới ông.”

“Cô biết rằng chúng ta sẽ đóng giả một vai, đặc biệt là trong các quán rượu chứ.”

“Không.” Cô liếm ướt môi, nỗi lo lắng chộn rộn trong lòng.

Y nhướng một bên lông mày lên. “Tôi cho rằng mình không nên kỳ vọng cô biết các quán rượu là như thế nào, nhưng sau tối nay cô sẽ biết.”

Cô không dám hỏi xem y ngụ ý gì. Song y chẳng có vẻ cần cô hỏi dù chỉ là bóng gió.

Y cúi xuống. “Cô đã bao giờ thấy hai người hôn nhau chưa, Marietta?”

“Rồi.”

“Cô nghĩ sao?”

Cặp mắt y xanh sẫm lại, ấm áp hơn lúc thường, không phải sự ấm áp sinh ra từ lòng yêu thương trêu mến, mà từ nhiệt

năng hùng hực của một con thú săn mồi.

“Việc đó dường như... chỉ là hình thức.”

“Ồ. Không phải, ý tôi là cô đã bao giờ trông thấy hai người hôn nhau *đích thực* chưa kia?”

Một lần cô đã thấy một cô hầu gái và một người hầu nam hôn nhau ở một bữa tiệc gia đình, khi họ nghĩ rằng không có ai ở quanh đó. Cô hầu gái được người hầu nam ôm ấp, và anh này ép cô ta dựa vào tường. Cô cho rằng đó chính là điều mà Noble ám chỉ, nụ hôn *đích thực*. Và việc đó trông rõ là thực.

“Rồi.”

Y cười chậm rãi. “Hay lắm. Chúng ta sẽ khởi đầu ở mức cơ bản.”

Đầu óc cô bỗng rộng không. “Cơ bản là sao?”

“Hôn cơ bản. Phần lớn người ta không giỏi hôn hít ngay từ đầu.” Y nhìn ngắm cô. “Trừ phi cô là người có năng khiếu thiên bẩm.”

Cô chớp mắt về ngay thơ.

Bàn tay y chạm lên má cô, nhẹ nhàng xoay nghiêng đầu cô. “Khi ta hôn, nó giống như ghép nối những mảnh rời của trò chơi xếp hình. Hoặc khi ta làm việc gì khác do bản năng tình dục cũng

vậy.” Những phần còn lại trong đầu cô chưa bị rỗng không lúc này trở nên tăm tối. “Cô không nên mím chặt môi lại hoặc để chúng đờ ra quá lâu.”

Y nâng tay cô lên và xoay lòng bàn tay xuống, để tay cô ngay dưới cặp môi y.

“Sự thôi thúc dịu dàng mà mạnh mẽ...” Cặp môi y chạm vào tay cô, mạch máu nhảy cuồn lên bên dưới. Hơi thở cô tắc nghẹn trong cổ. Cặp mắt y nhìn chăm chăm vào mắt cô không rời, quan sát. “Sự sợ trốn nhẹ nhàng...”

Có phải là *cái lưỡi* vừa mới liếm nhanh một nhát trên da cô? Sự kích thích

theo liền sau đó và tuôn trào ra khắp mọi hướng.

“Sức chi phối toàn diện.” Hơi thở ấm áp của y khiến da cô nhồn nhột mỗi lần y lên tiếng, và rồi miệng y bao trùm lấy cơn sốt bùng bùng đó. Đầu cô ngả ra sau trong lúc y kéo cô tới sát hơn và cô hoàn toàn chịu sự chi phối của y. “Một sự quy thuận ngọt ngào.” Cặp môi y nhẹ mút vào tay cô rồi lại thả ra. “Tất cả những việc đó phụ thuộc vào tâm trạng và sự nồng nàn.”

Căn bếp đã quá nóng rồi.

“Hé môi ra nào, Marietta.”

Miệng cô mở ra mà không được sự

ưng thuận rõ rệt của cô.

“Tôi không cho rằng chúng ta cần khám phá kiểu hôn hình thức trước nhất, phải vậy không?”

“Ph... phải.”

Y chậm rãi lắc đầu, đồng ý, và cô đưa mắt dõi theo cử động đó. Cô cảm thấy như thể một lần nữa y lại phù phép mê hoặc mình, hết như y đã làm trên con phố dọc đường đi tới văn phòng của tên luật sư nọ.

Đầu y hạ thấp xuống, mắt vẫn dán chặt vào mắt cô. Cô không biết phải làm sao, nên cứ đứng đờ ra. Cặp môi y chạm lướt trên môi cô và cái cảm giác râm ran

bò dọc sống lưng cô. Nụ hôn đầu đòi cho cô cảm giác êm ái. Y lặp lại động tác đó, và cô ngáp ngừng chạm lướt môi mình lên môi y, nhưng thay vì tiếp tục kiểu đơn trớn thoáng qua ấy, miệng y khóa chặt lấy miệng cô. Tiếp theo là một cảm giác hoàn toàn khác lạ. Y đã bảo đừng đứng yên hoặc dờ ra, nhưng cũng đừng quá kích động, và cô chẳng biết phải làm sao. Cô cứ đứng đó, có cảm giác lạ lùng như thể vừa mất đi cái gì đó. Tay y vòng lấy gáy cô, và cô bị ham muốn thôi thúc sát lại gần hơn, môi y tách mở cặp môi cô ra. Cô bắt đầu cảm thấy nhịp điệu đó, chuyển động đó.

Cô cố gắng mở và khép môi mình quanh môi y, dù động tác đó thật ngỡ ngàng

ngộ. Lòng cô ngập tràn bồi hồi. Cô chớm thấy choáng váng.

Y lùi lại và cô thấy vẻ cười cợt trong mắt y. “Nhớ phải thở đó, Marietta.”

“Tôi thở thế nào được khi đôi môi ông lấp hết cả đôi môi tôi?”

Y gõ nhẹ lên mũi cô, một cử chỉ hoàn toàn chẳng ăn nhập gì, y như toàn bộ sự việc này.

“Thở bằng mũi cô ấy. Hoặc lấy một chút hơi qua miệng cô khi chúng ta tách ra.”

Tách ra ư? Họ đã gắn kết với nhau

bằng môi.

“Hãy thử lại nào.”

“Tôi ghét ông lắm.”

“Tôi biết.” Cặp mắt y nói rằng y chẳng mảy may tin lời cô. “Hãy khai thác cái cảm giác đó khi hôn tôi nhé. Cố mà rửa mối hờn của cô.”

Cặp mắt y long lên thách thức, sự ám muội ần ngay sau chúng. Y lại cúi đầu xuống và khi môi y gặp môi cô, cô không cảm thấy choáng váng nữa và như vậy lại càng tuyệt hơn. Tự nhiên hơn. Cô thử nghiệm cách thở qua đằng mũi và những muồn đá vào cẳng chân y khi thấy cái cười khoái trá của y bên môi mình.

“Ừmmm...” y nói ngay trên môi cô. “Tôi không thể nhớ ra được lần cuối cùng tôi dạy một ai đó hôn mà thích thú đến mức này là khi nào.”

Những luồng run rẩy từ lời y, từ miệng y, rúng động trên môi cô. “Ông thường hay làm thế này lắm sao?” cô hỏi sát trên môi y, chuyển động của miệng cô trên miệng y bất chợt khiến cô hiểu ra y đang cố dạy điều gì.

“Không, không thường lắm.” y lầm bầm. Miệng y phủ lên miệng cô, và lần này cô theo sự dẫn dắt của y, đáp lại y hết thế, cảm giác ấm áp tràn ngập trong cô như có viên gạch nóng hổi đặt dưới

tắm chần cô đắp. Cô không ảo tưởng rằng mình đang hôn hít một cách điệu nghệ, nhưng cái hôn có cảm giác tự nhiên hơn, và dường như y đang hưởng ứng. Cái hôn càng thắm thiết hơn và cô thấy cơ thể mình đang dần áp sát vào cơ thể y, chạm vào y, cố gắng tiếp xúc thêm nữa.

Tất cả mọi cảm giác lạ lùng ngập trong cô. Bụng cô quặn thắt, cứ như tất cả những con bướm lúc trước vừa vỗ cánh bây giờ đã bị vướng vào tấm lưới và bị nhốt lại - những đôi cánh của chúng đập loạn lên trong một chiếc túi chật hẹp.

Thân thể cô có cảm giác trể nải và thoải mái, trong khi lúc đầu cô thấy ngay

đơ và căng như dây đàn. Sự ngưng ngừng chỉ mơ hồ đâu đó, không còn hiển hiện như lúc trước nữa. Những ngón tay của cô nhúc nhích để vuốt ve y, và phải vận ý chí cương quyết lắm cô mới giữ yên được chúng bên mình, tóm chặt vào chiếc váy bồi bàn quán rượu của cô.

“Cô có thể chạm vào tôi, Marietta à,” y thì thầm. “Dĩ nhiên nếu không thì cũng chẳng sao.”

Cô giật lùi lại, không phá vỡ sự tiếp xúc bên trên nhưng tránh ra khỏi tất cả những nơi đang chạm vào nhau từ cổ trở xuống. Cô cảm thấy y lại cười thầm, rồi bàn tay y đặt sau gáy cô kéo cô lại gần hơn, bàn tay kia ôm lấy eo lưng cô,

đưa cô sát vào y đến nỗi *chỗ* nào họ cũng chạm nhau. Miệng y *thieu đốt* miệng cô, những cái hôn từ chậm rãi mà thăm dò chuyển thành chế ngự mà khôn cưỡng.

Đôi bàn tay cô vớ lên để bám lấy tay áo y trong khi y càng lúc càng tách đôi môi cô ra mạnh hơn. Thân thể cô càng rườn sát hơn. Lưỡi y lùa vào giữa hai hàm răng cô và cơn choáng váng này bị nhấn chìm bởi cơn choáng váng mạnh hơn khi cô cảm thấy vật gì cứng cứng ép sát vào bên dưới mình. Lưỡi y đè lên lưỡi cô và những ngón tay y vuốt ve gáy cô, thúc giục cô đáp lại hết như thế. Cô ngập ngừng nhấn lưỡi mình lên lưỡi y. Sự xáo động đó là lạ, cô bắt đầu cảm

thấy bị kích thích và bức bối - sự cọ xát giữa thân thể họ làm nảy sinh những cảm giác lạ lùng trên khắp người cô.

Cô nên giật ra khỏi y ngay tức khắc.

Nhưng thay vì thế cô lại bám chặt vào, những ngón tay cô vò nhàu đôi tay áo sơ mi bằng vải lạnh của y.

Phải chăng tất cả đàn ông đều hôn theo cách này? Cô bất chợt lờ mờ hiểu ra phụ nữ đánh mất trinh tiết của họ ra sao - và làm sao họ lại có thai trước khi có chồng được. Hiểu tại sao điều đó xảy ra. Những cái hôn hình thức không dẫn đến tình cảnh đó. Những cái hôn như cái hôn

này...

Cô lùi lại, thở nặng nhọc. Gabriel Noble mỉm cười và buông bàn tay đang giữ gáy cô trượt dọc theo cần cổ cô, những ngón tay làm nóng rát cả làn da cô trước khi tuột xuống bên sườn y. Tay cô ép chặt lên ngực, gần chỗ làn da lộ ra phía trên áo lót, nơi có cảm giác bỏng rãy. Mắt y tìm mắt cô và vẻ thỏa mãn hiện ra.

“Bây giờ chúng ta sẵn sàng lên đường rồi đây.” Y quay gót, cô bèn theo sau y ra ngoài, vẫn chưa thôi đê mê và bức bối.

~*~

Cỗ xe ngựa vòng vào phía trước một ngôi nhà phố xây đồng dạng rất xa xỉ ở quảng trường Hanover.

Khách khứa đang bước qua cửa và ánh đèn rực sáng hắt từ các cửa sổ ra.

Lần này Noble đỡ cô xuống xe và đặt tay cô lên tay áo y. Cô đã biết từ trước rằng chiếc áo vét sờ mềm như lụa của y rất đắt tiền và tinh tế, và lấy làm mừng là đã mang đôi găng tay để ngăn cách giữa họ. Cô không cần thêm bất kỳ một sự kích thích nào từ phía đó nữa.

Một người đàn ông vận đồ đen, giống kiểu Noble, tiến tới phía họ trong lúc họ đi qua cánh cửa. “Tôi vừa mới

nói chuyện với em trai anh và cậu ấy bảo rằng anh sẽ mang một vị khách rất đáng yêu đến.”

Noble mỉm cười, xương gò má thúc chiếc mặt nạ của y chồi lên. “Chúc buổi tối tốt lành, Alcroft. Cho phép tôi giới thiệu anh với cô Rose, bạn khiêu vũ của tôi tối nay. Đây là ông John Alcroft.”

Đôi mắt xanh dương hướng về phía cô với vẻ dò hỏi. “Tôi mê mẩn rồi đó, cô Rose ạ. Đã lâu lắm rồi Gabriel mới lại mang bạn khiêu vũ đến một buổi họp mặt khiêm tốn của tôi đây.”

Cô không biết phải đáp ra sao, nên chỉ chào lại anh ta. Cô đã gặp ông chủ

nhà này, John Alcroft, trước đây, thoáng qua, nhưng không biết gì nhiều về bản thân anh ta cả.

“Lát nữa tôi cần nói chuyện với anh,” Noble bảo anh ta.

Alcroft nghiêng đầu. “Khoảng mười một giờ tôi có thể lên ra. Tầm đó được không?”

“Được đấy, cảm ơn anh.”

“Có gì đâu. Hãy tận hưởng buổi tối vui vẻ nhé, Gabriel, cô Rose. Hẹn gặp lúc mười một giờ.”

Alcroft băng qua họ để chào đón những người khách khác và Noble dẫn

cô đi sâu vào bên trong. Bữa tiệc đang chùng nào nhiệt nhất. Mọi người khiêu vũ và chuyện gẫu, bầu không khí thoải mái hơn một buổi giao tế thượng lưu long trọng, có điều cô đã trông thấy vài người quen. Ít nhất vài người có thể nhận ra cô.

Bàn tay Noble chạy dọc lưng cô. “Đừng nghĩ đến họ. Họ sẽ không nhận ra cô đâu.”

Cô cảm thấy những thớ thịt đang căng cứng trên lưng mình chùng xuống. Cô biết đó là sự thật. Đến cô còn không nhận ra chính mình trong gương nữa là. “Trước đây tôi chưa bao giờ thấy ông ở buổi giao tế nào cả, dù rằng ở đây trông

ông có vẻ khá tự nhiên thoải mái. Ông có khiêu vũ không?”

Y bắt chợt mỉm cười tinh quái và chìa một bàn tay ra. “Có chứ.”

Y kéo cô lên sàn nhảy, vào chính giữa một đội hình đang đứng sẵn. Đội hình lệch lạc đi, nhưng không hiểu sao y dường như nằm ngoài những lời chỉ trích.

Và nguyên do chỉ là vì y biết *khiêu vũ*. Có ba loại đàn ông trong giới thượng lưu. Một loại là những người bị buộc phải khiêu vũ, một loại là những người dường như thích khiêu vũ và lúc nào cũng sẵn sàng khiêu vũ, còn lại là những

người biên khiêu vũ thành một thứ nghệ thuật. Gabriel Noble chắc chắn thuộc loại người sau cùng.

Khiêu vũ uyển chuyển như nước. Tựa như bản chất của y là nước vậy. Mỗi bước lướt và quay được thực hiện chuẩn xác và tinh tế. Trước đây cô chưa từng có một người bạn nhảy nào khiêu vũ được thế này. Cô chưa từng được xoay và đỡ rồi được diều trên sàn nhảy.

Cô chưa bao giờ gặp một người đàn ông nào như Gabriel Noble.

Y còn thiếu cái gì nữa không nhỉ? Dù có một số kỹ năng riêng, tất nhiên rồi, hầu như lúc nào y cũng là kẻ thô lỗ. Mặc

dù vài ngày gần đây y đã vui vẻ hơn một chút với cô - nếu không kể những lời châm chọc mà y buông ra rất thường xuyên. Nhưng sự trìu mến mà y thể hiện với cậu em trai và những người cộng tác nói lên một điều khác hẳn.

Song bất chấp thái độ thù nghịch như vậy, mỗi lần cô lâm vào hoàn cảnh có nguy cơ bị kẻ nào đó làm tổn thương - em trai cô (không phải vì cậu ta muốn thế), những tù nhân khác, hoặc bọn luật sư kia - y đều ra tay quyết liệt.

Nếu ta ở trong cái vòng của Noble, hiển nhiên ta được y bảo vệ.

Y mỉm cười xoay cô một vòng. Cô

biết lúc này trông mình như một vũ nữ tuyệt vời, và mặc dù cô chỉ tạm gọi là đẹp nhưng y đã biến cô trở nên tuyệt đẹp.

Y kéo cô sát vào một lần nữa và cô thấy vẻ gì đó trong đôi mắt xanh lục của y, không bị ẩn sau chiếc mặt nạ. Đôi mắt mang vẻ hết như trước đó lúc y sắp sửa hôn cô. Hơi âm rạo rục khắp người cô, nhưng y chỉ xoay cô thêm một vòng nữa.

“Ông chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Câu hỏi nào mới được chứ?” Cơ thể y chạm vào cô.

“Ông có thường đến những buổi giao tế kiểu này không?”

“Không.” Y xoay cô thật nhanh. “Chỉ những buổi của Alcroft thôi. Và những vũ hội hóa trang của anh ta là nhất hạng. Thỉnh thoảng tôi nghĩ rằng anh ta tổ chức thường xuyên như vậy là vì biết tôi sẽ đến dự.”

“Các ông là bạn thân với nhau, tưởng bảm tính ông không ưa một ai cả.”

Cô cảm thấy cơ bắp y gồng lên dưới găng tay mình, bên dưới ông tay áo của y. “Alcroft và tôi là bạn đã lâu năm. Và không phải là tôi ghét tất cả mọi người ở những tầng lớp trên.”

“Ông nói sao thì biết vậy.”

Y xoay tròn cô và cô nghẹn cả thở. Đôi chân cô gập như bay bổng trên mặt sàn khi khiêu vũ cùng y.

“Tôi nói thế đây.”

“Ông học ở đâu mà khiêu vũ đẹp thế này?”

“Ở dưới bến cảng.”

Cô cố gắng nhìn y một cách trịch thượng nhưng đồng thời lại không rời y ra được. Cô có cảm giác má mình nóng rực lên và nổi phẫn khích khi khiêu vũ lộ lộ ra trên mặt đã làm nhòa bất kỳ ánh hào quang nào.

“Là mẹ tôi, nếu cô muốn biết.”

“Ông khiêu vũ thế này với mẹ ông à?”

“Trong đời tôi, có thời tôi từng được yêu cầu thế chỗ trong những bài học khiêu vũ. Việc áp dụng những điều trước đây tôi đã từng học đâu có khó khăn gì.”

“Những bài học khiêu vũ ở đâu ra vậy?”

Y lại kéo cô sát vào mình, họ xoay vòng và cặp mắt xanh lục của y nhuốm màu sương khói trong lúc y cúi đầu thấp xuống. Hơi thở cô nghẹn lại và cô nảy ra một ý nghĩ ngớ ngẩn rằng việc hôn hít đó rất cần được thực hành ngay tức khắc.

Âm nhạc bật ngừng và y chuyên cánh tay đang ở lưng chừng eo cô xuống bàn tay cô. Cô chưa kịp biết được việc gì đang diễn ra thì y đã dẫn cô ra khỏi sàn nhảy.

Cô bắt gặp những ánh mắt ngưỡng mộ hướng về phía họ. Vài người phụ nữ đang nhìn Noble hau háu. Cô có cảm giác như hầu hết mọi người ở đó đều biết y là ai. Ngoại trừ bộ trang phục vũ hội hóa trang thông thường, tối nay y không cố cải trang. Và dù cho y có cố cải trang, thì sau khi xoay vòng quanh sàn nhảy nhân dạng của y chắc chắn sẽ lộ rõ rành rành đối với tất cả những người quen biết.

Họ dừng lại ở nơi bày đồ ăn.

“Noble,” giọng nói ngân lên, một phụ nữ diện chiếc váy màu lam thẫm rất thời trang lượn đến bên y. “Phải đến bốn tuần nay tôi không gặp anh rồi. Tránh bọn tôi đây hả?”

“Chào bà Dalworth. Tôi bận quá. Chồng bà thế nào?””

Bà ta phẩy một bàn tay. “Đi vắng, như mọi khi thôi.”

“Thế ạ. Đây là cô Rose. Đây là bà Dalworth.”

Người đàn bà hầu như còn chẳng

thèm nhìn và nhếch mép lên với cô. “Đẹp mê mẩn. Tôi muốn mời anh gặp gỡ các quý bà quý cô tại tiệc trà. Chúng tôi quan tâm đến việc tài trợ cho quỹ của anh. Tất nhiên là giấy mời chính thức sẽ được gửi vào ngày mai, nhưng tôi muốn đích thân báo cho anh biết. Hôm nay tôi ghé qua nhà anh nhưng quản gia nói rằng anh ra ngoài.”

“Tuyệt lắm. Tôi sẽ trả lời nhanh hết mức. Các quý bà mới sáng suốt làm sao.”

Y nở nụ cười mê hoặc và bà Dalworth làm điệu. Marietta băn khoăn sao bà ta không thấy cái ánh gay gắt sâu trong đáy mắt y, sự bực bội ẩn dưới nụ

cười cảm dỗ của y. Bà Dalworth dường như hoàn toàn bị dụ hoặc bởi những lời ngon ngọt của y. Có lẽ bà ta chỉ thấy điều gì mà bà ta muốn thấy mà thôi.

Hoặc giả điều mà y muốn bà ta thấy. Y thao túng phụ nữ cũng dễ dàng như quay những bước khéo léo trên sàn nhảy. Cô phải nhớ lấy điều đó.

“Vậy là tôi sẽ sớm gặp lại anh. Tôi mong rằng tối nay hai người sẽ thật vui. Tôi đã nhận thấy lòng kiên nhẫn không bao giờ làm tôi thất vọng cả.” Giọng bà ta ngân lên du dương ở cuối câu và bà ta uyển chuyển lui bước. Người đàn bà đó thậm chí còn không cố tỏ ra mập mờ. Bà ta có vóc dáng thanh tú, và Marietta biết

đường nét khuôn mặt của bà ta cũng đẹp. Nhưng bà ta chẳng có cơ may nào với Noble cả. Bà ta không thể nhận ra điều đó sao?

“Không, chẳng bao giờ bà ta có thể. Thật đáng tò mò là làm sao cô lại có thể nhận ra được điều đó chứ?”

Cô nhìn lên và thấy Noble đang quan sát mình bằng cặp mắt suy tính. Cô phát hoảng khi nhận ra rằng cô đã thốt lên câu cuối thành lời.

“Thì cặp mắt của ông đó,” cô đáp.

Đôi mắt đó lập tức kín như bưng và cô tự nguyện rửa mình. Vừa mới bắt đầu đọc vị được y mà cô đã làm lộ mất

lợi thế của mình.

Sự kín đáo biến mất đột ngột như lúc nó hiện lên. Cô thấy trong cặp mắt đó vẻ thích thú và quan tâm. “Ừmmm. Tôi thích xem cô có tiếp tục đoán đúng được nữa không. Đa phần mọi người chỉ thấy những gì họ muốn thấy mà thôi.”

Cô không đưa ra nhận xét nào về vai trò của hắn trong chuyện này - chính hắn đã góp phần tạo nên cho họ cái ảo tưởng kia. Cô chẳng tự cho rằng mình khác người. Cô cũng thích nhìn thấy điều gì mình muốn. Nhưng những lúc cam go đòi hỏi người ta phải khôn ngoan sáng suốt và chú tâm, và khoảng thời gian vài năm gần đây đã khiến nét mặt của cô

thâm trầm hơn.

“Một cuộc đấu ư?”

“Một lời thách thức. Nào, Marietta, hãy chấp nhận lời thách thức của tôi đi.” Giọng y khàn và trầm, đầy nhục cảm và bí ẩn. Tuy vậy, cô thấy vẻ thành thật trong mắt y, cặp mắt cảnh giác và sắc bén.

“Tôi chấp nhận đấy.”

Vẻ cảnh giác đã xen lẫn với sự hài lòng và thích thú dâng cao. “Dẫu sao, hãy nhớ rằng không phải điều gì cũng cần tiên hành độc lập. Đâu có gì sai khi việc khám phá đi kèm theo một thách thức. Vấn đề chỉ là cách ta tiếp cận nó ra sao

mà thôi.”

Tay y trượt dọc lưng cô, nhấn xuống để chạm vào eo lưng thật của cô. “Tôi hy vọng cô quy thuận lòng khao khát thềm muốn mà tôi đã khám phá trong cô ban nãy.” Y xoay cô lại và kéo cô áp sát vào y. Cặp mông cô nằm gọn giữa điểm nối hai chân y. Sống lưng cô rợn lên rạo rục.

Họ đã làm vài người để ý. Cô cố gắng trấn tĩnh bằng cách nhắc đi nhắc lại rằng chẳng một ai biết cô cả. Cô chỉ là người đàn bà nào đó đến đây cùng với một người đàn ông quá hấp dẫn mà thôi.

“Tôi muốn thấy em trai tôi được

tha. Cách tôi tiếp cận vấn đề là thế đó.”

Cảm thấy đôi môi y chạm lướt sau tai mình, cô quên cả thở. “Nếu tối nay chúng ta may mắn thì Alcroft biết cách để trì hoãn phiên tòa lại. Cô sẽ làm gì trong những tuần lễ chúng ta có thể sẽ tiến hành điều tra?”

Cô giãy ra và quay lại đối diện với y, một câu trả lời giận dữ mấp mề trên đôi môi cô. Nụ cười của y uể oải và phóng đảng, nhưng cặp mắt y... vẫn đầy cảnh giác, suy tính. Quỷ tha ma bắt. Y sẽ ban cho cô cơn đau đầu thường trực đây.

“Ông đang thách thức tôi đây.”

Y cúi đầu xuống, quan sát cô.

“Cũng có lẽ.”

“Vậy thì, nghỉ đi nhé. Tôi có đủ năng lực để theo đuổi nhiệm vụ của tôi đến cùng, như tôi đã nói với ông rồi đây.”

Y cúi thấp xuống để mặt y kề mặt cô, tay chấp ra sau lưng. “Cô còn chưa bị thử thách thực sự đâu, Marietta à. Lúc trước cô có thể nghĩ tôi giống cọt về chuyện hôn hít, nhưng tới nay khi chúng ta rời khỏi đây tới quán rượu cô sẽ phải diễn vai của mình cho đạt đây nhé. Em trai cô tùy thuộc vào việc này.”

Cô vênh mặt lên. “Tôi sẽ làm, dù là gì cũng được.”

Y lại nở nụ cười phóng dăng, và lần này ánh mắt y cũng cười theo. “Tuyệt lắm.”

Vào lúc mười một giờ họ chuồn khỏi chỗ hội hè đình đám và Marietta theo Noble vào một thư phòng kín đáo. Những giá sách thẳng hàng và mọi thứ đều rất ngăn nắp. Thậm chí là đơn giản. Hoàn toàn trái ngược với cái bàn bừa bãi lộn xộn của Noble.

Alcroft đang đứng trong góc phòng, rót rượu từ một chiếc bình cổ thon, chất lỏng lần lượt chảy vào ba chiếc ly pha lê.

“Tôi đoán đây là cô Winters phải

không?”

Marietta giật mình. Alcroft có kiểu gì đó giống hệt như Noble. Anh ta không quay lại nhìn, chỉ chờ đợi mọi việc xảy ra đúng như ý mình. Đôi vai anh ta căng lên *đúng điệu* để phòng hờ rằng mọi việc có thể khác đi.

“Làm sao ông biết được?” Cô nhìn Noble. Y gật đầu xác nhận nghi vấn mà cô không nói ra.

Đối với tất cả những người mà cô cần phải mang lột giả trang, một số người dường như biết hoặc nhận ra cô chỉ sau vài lời nhận xét ngắn ngủi khiến cô sững sốt. Anthony này, Jeremy này, và

bây giờ là Alcroft.

“Gabriel đã cho tôi biết.” Anh ta rót cho ba ly rượu bằng nhau đặt lên mặt bàn, chìa tay về phía hai chiếc ghế đối diện. “Xin mời.”

Noble xử sự một cách tự nhiên, y gỡ mặt nạ ra, vì Alcroft cũng đã gỡ ra trước. Marietta ngồi móm trên mép ghế, vẫn giữ nguyên mặt nạ trên mặt.

“Cụ thể là các vị cần gì?” anh ta hỏi.

Noble nâng chiếc ly và nghiêng người về phía trước. “Một cách để hoãn phiên tòa lại. Chúng tôi cần thêm thời gian.”

Alcroft gật đầu và ngồi lại vào ghế của mình, bàn tay duỗi trên mặt bàn. “Các vị sẽ cần đến ai đó ở Nghị viện để gây áp lực. Lúc này mà được các thượng nghị sĩ thì tốt hơn, mặc dù ai đó ở Hạ viện cũng được nhưng nếu các vị có được một người vận động có thể lực.”

Noble lắc đầu. “Tôi có vài điều kiện đền đáp rất đáng kể mà một số người vận động có thể lực ở cả hai Viện còn nợ. Tôi có thể kêu một người giúp đỡ, nhưng việc đó không tương xứng với yêu cầu. Mà lại thành ra mang công mắc nợ nữa là đằng khác.”

Alcroft mỉm cười. “Luôn luôn

muốn chơi trội, chẳng khi nào muốn là người mang nợ. Chẳng thay đổi chút nào. Tôi có một điều kiện đền đáp có thể đòi nợ từ Bộ trưởng Bộ nội vụ Casenton. Anh có cần đến nó không?”

Noble gật đầu và thư dẫn hơn đôi chút trên chiếc ghế của y, nhâm nhi ly rượu Madeira. “Thế thì còn gì bằng. Đáp lại cái điều kiện mà ông ta nợ như thế đã đủ chưa?”

“Rồi. Mà tôi còn tự hỏi không biết có bao giờ dùng đến điều kiện đó hay không đấy. Ông ta chẳng buôn bán những con ngựa tôi yêu thích, và một điều kiện đền đáp mà ông ta nợ chắc chắn phù hợp với lĩnh vực của anh hơn của tôi. Thành

thật mà nói, tôi sẽ rũ bỏ được mối ràng buộc với ông ta. Các chủ nợ của ông ta đang gõ cửa, nhưng ông ta vẫn giữ việc đó kín như bưng. Ông ta sẽ rất sung sướng được trả một món nợ mà không cần phải viết séc.”

“Tôi đồ rằng anh cần đến một điều kiện đền đáp ở trường đua ngựa Newmarket?”

Alcroft chập bàn tay vào nhau.
“Anh biết là tôi cần mà.”

“Hay lắm. Dù sao tôi cũng đã định tặng nó cho anh vào ngày lễ sắp tới. Cứ làm như tôi quan tâm đến đua ngựa lắm ấy.”

“Anh thật là đồ ma mãnh.”

“Đúng. Phi thường ấy chứ?” Noble cười toác một cách suồng sã, và Alcroft cũng đáp lại y hệt. Marietta có cảm giác như mình lạc bước vào một xứ lạ mà không biết ngôn ngữ ở đó.

“Anh sẽ báo cho tôi biết Casenton nói gì chứ?”

“Đương nhiên.”

“Lần này sẽ không có kiểu lập lờ nước đôi và nguy hiểm gì đâu đấy nhé.”

“Được rồi.” Alcroft bắn về phía Marietta một tia nhìn thăm dò. “Chí ít thì đảm bảo việc đó sẽ thú vị.”

Cô chẳng thấy có gì là thú vị trong cảnh huống này, và điều đó hẳn đã sờ sờ trên mặt cô.

“Không có ý chỉ cậu em trai cô đâu, thưa cô Winters. Là tôi nói đến trò thao túng luật pháp và những người thừa hành luật pháp cho đến lúc Gabriel có thể gỡ tội cho em trai cô ấy.” Anh ta nghiêng nghiêng đầu. “Gabriel luôn luôn hoàn thành những sứ mệnh đặt ra cho mình. Cô đừng đánh mất hy vọng.”

Cô nhìn cả hai người. “Các ông quen nhau bao lâu rồi?” Alcroft là một người thuộc giới thượng lưu, và mặc dù Noble có khả năng là người thành đạt

chẳng kém ai, nhưng y vốn không xuất thân từ tầng lớp thượng lưu, điều đó thật rõ ràng rành rành. Có vẻ như họ đã gặp nhau qua công việc làm ăn thì đúng hơn, dù rằng giữa họ tồn tại một mối quan hệ bạn bè thoải mái.

“Ồ, chúng tôi biết nhau được, xem nào, hai mươi năm rồi chẳng?”

Noble ngồi ngay bên phải cô, nhưng cô không nhìn về phía y. Alcroft có vẻ thích thú, và cô không hiểu được vì có gì.

“Quá là đánh đố phải không cô Winters? Tôi để cô giải đáp nó đấy.”

Cô nhìn sang bên tay phải mình.

Noble dường như cũng thích thú như vậy, chỉ có điều trông y hơi căng thẳng.

Cặp mắt Alcroft láo liên. Noble trông càng căng thẳng hơn. Cô khao khát muốn biết điều gì ẩn đằng sau diện mạo đó. “Tôi đã bao giờ nói với anh rằng tôi từng khẩn nài Huân tước Dentry cho phép anh nhập học Đại học Eton chưa?”

Noble khịt mũi. “Tôi chắc đó là một cảnh mà anh muốn tái hiện.”

“Không, không, tôi sẽ không làm thế.”

Noble ngược nhìn chiếc đồng hồ lớn bên cạnh, sự căng thẳng đang phập phồng thấy rõ trong y. “Chúng tôi quấy

quả anh lâu quá.” Y đứng lên và bắt đầu buộc lại dây mặt nạ của mình. “Hãy cho tôi biết về Casenton. Chúng ta cùng hội cùng thuyền mà.”

Alcroft cũng đứng dậy đi vòng qua bàn, cúi chào Marietta và bắt tay Noble, chiếc mặt nạ của anh ta treo hờ hững trên những ngón của bàn tay kia. “Tôi sẽ báo. Trong khoảng tuần này có lẽ tôi sẽ ghé qua anh. Tôi thừa nhận rằng Jeremy đã lay nổi phần khích của cậu ta về vụ này sang cho tôi. Trước hết tôi sẽ gửi thư báo. Nhưng có thể có gì đó nữa mà tôi giúp được.”

Noble gật đầu và họ ra khỏi phòng, để Alcroft lại đằng sau.

Noble đặt tay lên eo lưng cô trong khi họ đi dọc theo sảnh, qua phòng khiêu vũ và thẳng về phía cửa.

“Và bây giờ, thưa cô thân mến, đã đến lúc cô thành bồ nhí của tôi rồi.”

Chương 8

Marietta đã gỡ mặt nạ ra trên xe ngựa. Lợi dụng ánh sáng của những cây đèn khí đốt rọi vào và một chiếc gương nhỏ bỏ túi, cô cố gắng xoay sở để tẩy đi những quầng trang điểm phía dưới hai mắt.

“Đánh phấn kohl đậm đẹp lắm. Trông cô mơ màng và gợi tình.” Noble thông thọt tựa vào lưng ghế xe đối diện với cô.

Má cô nóng lên. Chưa ai bảo cô mơ màng hoặc gợi tình cả - chưa kể là

những từ đó có lẽ chẳng thích hợp tẹo nào. Nhưng cô thấy rằng những từ đó khá hợp với tính nhạy cảm của cô. Cô vượt những bàn tay xuống dưới chiếc đầm cô rộng và nhìn người đàn ông đang ngồi đối diện với mình.

Noble đã thay bộ đồ của một người lao động. Bộ này quá rộng so với y, chỗ nào cũng lụng thụng, nhưng cô có cảm giác rằng như thế là có chủ đích. Y cũng đổi sang chiếc mũ lưỡi trai khác, đội lệch một cách tinh nghịch. Nó cho phép y giấu màu mắt của mình khuất trong bóng tối. Xương gò má của y dường như phẳng hơn. Cô không chăm chú nhìn gần sát, nhưng y đã tô vẽ sao đó bằng phấn kohl. Y vẫn sẽ khiến phụ nữ

phải ngoái cổ nhìn, nhưng dưới cái lốt một tay phu khuân vác ngang tàng.

Trông y giống hạng đàn ông mà các quý bà quý cô đoan trang không bao giờ trò chuyện cả.

Cỗ xe ngựa rẽ vào một góc phố. Họ đã đến gần. “Hãy nhớ rằng chúng ta đến đây chỉ để moi tin tức và xem xem những người tuần tra và canh đêm người nào thân thiện người nào không. Nếu có cơ hội hỏi han, hoặc chủ đề về tên sát nhân được một ai đó khơi ra, cô phải giả bộ mê thích được nghe bất kỳ điều gì về những vụ giết người và tên sát nhân đó nhé. Giống như loại phụ nữ đến xem mọi cuộc hành hình rồi tự mãn mê mình ngay

tại chỗ ấy.”

Bàn tay đang giữ chiếc gương soi của cô rơi xuống vạt áo trong lúc cô nhìn y trân trối. “Xin lỗi, ông bảo sao?”

Y phẩy tay về phía cô. “Cứ giả bộ thích mê và cố đừng tỏ ra quá thông minh là được rồi. Tôi biết việc đó đối với cô sẽ khó khăn đấy.”

Cô nín lặng không nói khi thấy y thích thú ra mặt, đoạn xếp chiếc gương lại mà không nhìn vào y. Cô quyết định thay đổi chủ đề. “Phải chăng Alcroft cũng nợ ông những điều kiện đền đáp?”

“Không. Thông thường thì chúng tôi đòi chác những điều kiện đền đáp với

nhau, nhưng tôi chưa bao giờ làm việc gì cho Alcroft theo cái cách tôi đang làm việc này cho cô. Những việc của Alcroft miễn phí.”

“Thế tức là một khi các ông trở thành bạn bè của ai đó, thì người ấy được quyền thuê các ông miễn phí à?”

“Cô đang mong đợi trở thành bạn tôi đấy ư, Marietta?” Y tỏ vẻ thích thú. Y chẳng cho cô cơ hội trả lời. “Alcroft thích thú với những chuyện mưu mô và ngòi lê đôi mách. Jeremy cũng vậy. Hai người họ sẽ cố gắng quán chân. Tổng cô họ đi nếu họ quấy rầy cô nhé. Họ biết tôi làm việc ra sao và sẽ thúc ép cật lực để được tham gia, giống hết mấy đứa bé

chập chững biết đi cứ gắng tìm ra giới hạn của chúng, mặc dầu họ to đầu hơn chúng.”

Họ dừng xe ở một con phố đầu đó giữa phố Greville và quán rượu White Stag. Họ không thể đường hoàng ra khỏi một cỗ xe sang trọng ở ngay cửa quán rượu trong những bộ trang phục mà họ vừa mới mặc được. Noble nói chuyện với tay xà ích của y trong giây lát.

Marietta hít một hơi sâu.

Y choàng tay lên vai cô và cô tựa vào y trong khi họ thả bộ vòng qua góc phố tiến tới quán rượu. Quán rượu nơi Kenny bị bắt. Cô đột nhiên nảy ra một ý

ngĩ kinh hoàng.

“Nhĩ tĩ nay ông Penner cĩ mặt ở đây thì sao?”

“Hĩm nay tĩ đã thu xếp cho ông ta một cuộc hẹn để nhận bằng khen của một nhóm ở Windsor rồi. Tiệc tũng sẽ kéo dài suốt đêm. Đêm nay ông ta chẳng kịp quay về quán rượu này đâu.”

Cĩ nhẹ cả lòng, đồng thời phải thán phục tâm nhìn xa trông rộng của Noble. Một lần nữa cĩ thấy bản khoản không hiểu tại sao y lại làm tất cả những việc này. Tại sao y lại nhận những vụ việc như của cĩ khi mà y chẳng nhận được một xu. Những vụ việc không công

mà y được lợi lộc từ việc trả ơn bằng những điều kiện đền đáp trong tương lai thì cô còn hiểu được. Chứ vụ của cô, cô không tài nào hiểu nổi.

Họ bước vào quán rượu, Marietta ngạc nhiên khi thấy số người trong quán. Cô không biết rằng cơ man là người có thể ních vừa một chỗ như thế. Chẳng lạ gì khi Kenny cũng bị thu hút tới đây. Cô bị xô đẩy, Noble bèn kéo cô sát vào bên y cho an toàn hơn, cánh tay ấm áp của y choàng lấy cô.

Họ gặp may khi đi ngang ngay bên cạnh chiếc bàn vừa mới trống. Nó không được đặt ở chỗ đẹp nhất trong phòng mà nằm xa phía trước, nhưng đó là chỗ có

thể kín đáo quan sát những nhóm khác nhau đang giao lưu trong quán. May thay, mặc dù nó nằm xa góc phòng nhưng lại được kê gần sát tường. Noble kéo hai chiếc ghế sát cạnh nhau để cả hai người bọn họ có thể ngồi sánh vai mặt hướng ra ngoài.

Y nghiêng sang và nâng cằm cô lên. “Cô đã sẵn sàng chưa, Marietta?”

Cô nuốt khan, Kenny. Cô làm việc này vì Kenny. Ở đây không có một ai nhận được ra cô. Giờ đây cô đâu có tương lai để mà giữ gìn. Những âm thanh ồn ào như chợ vỡ của quán rượu át cả tiếng tim cô đập đều đều. Cô đã tưởng nó phải nảy lên thình thình, nhưng nó chỉ

đập, đập và đập trong hy vọng.

Cô ngậy ngốc gật đầu.

“Hãy cười với tôi một cái nào.”

Những ngón tay y vuốt một đường từ cằm cô ra sau gáy và xuống tận xương đòn. Những đầu ngón tay y nhẹ nhàng và êm ái, đồng thời chúng khiến cơ thể cô ngả sát vào y hơn.

Cô thấy hơi buồn cười vì y lại bảo rằng cô mơ màng và gợi tình trong khi hiển nhiên đó là những nét mà *chính y* tỏa ra. Cặp mắt y dán vào mắt cô và cô chỉ có thể nghĩ đến những từ ngữ như “choáng váng”, “nhục dục”, “tội lỗi”, “mạnh mẽ” và “vững chãi”. Từ cuối

cùng lẽ ra đã gọi cho cô suy nghĩ nhiều hơn nếu Noble không bắt chợt cất tiếng cười nhẹ.

Cặp mắt y chuyển sang sắc thái tinh quái hơn. “Tôi quên mất cả chính mình. Đó không phải là những động tác tôi cần làm khi ăn mặc thế này.”

Bàn tay y đột ngột dờ xuống đùi cô và bắt đầu vuốt ve chân cô. Bất gặp cơ thể cô nảy lên dưới những ngón tay mình, y giữ cô yên tại chỗ.

“Thôi nào, em iu, chúng ta đang nhập vai mà, nhớ không?”

Nụ cười của cô gượng gạo trong lúc những ngón tay y vạch lên vạch

xuống trên đùi cô, kéo váy cô tóc lên khi y tiếp tục. Đầu óc cô phản kháng khi thấy cặp mắt cá chân hở ra. Bấp chân cô. Bên dưới đầu gối cô. Đầu những ngón tay y luôn dưới lớp vải giữa hai đầu gối cô, cô liền đập vào tay y như một phản xạ, rồi kéo vạt váy của mình xuống như cũ.

Y cười khàn, tiếng cười lạ tai đối với cô và hoàn toàn không giống y, rồi cuốn cô vào một cái hôn khiến cô choáng váng. Không giống như sự nhượng bộ đầy nhục cảm của y trước đó, nụ hôn này cuồng bạo, khốc liệt hơn, và thiếu vắng mọi tính chất tinh tế. Dù y làm việc này rành rành là theo kiểu diễn vai một nhân vật khác, những hành động của y vẫn khiến tim cô đập dồn và gò má cô nóng

lên. Cô nghĩ rằng có lẽ đôi với gã đàn ông này thì hôn hít kiểu nhạt nhẽo rõ là việc bất khả. Không phải cô từng trải, mà vì đôi lúc trực giác rất trung thực.

Có những phần trong vai diễn này chẳng khó khăn gì mà không tham gia được.

Khi cô ngược lên, một cô hầu bàn đã đứng đối diện phía bên kia bàn. Marietta rất ấn tượng với cái cách cô ta vượt qua được đám đông lẹ đến thế. Người phụ nữ đó mặc một bộ trang phục tương tự như cô đang mặc, bó chặt lấy thân hình, bộ ngực phì nhiêu của cô ta đẩy cả áo lót thò ra, nhưng mặt cô ta khắc khổ, những nếp nhăn hằn sâu quanh

cặp mắt và miệng cô ta.

“Tôi có thể phục vụ cho hai người thức gì đây?”

“Cho hai vại bia. Bất cứ loại nào cô gợi ý, *cung* à.” Noble tỏ vẻ ta đây và nhìn người phụ nữ đó bằng đôi mắt lim dim. Cô hầu bàn nhướn một bên lông mày lên, dù cặp mắt cô ta dịu đi một chút, cứ làm như y chính là loại người khiến cho cô ta phải chiều ý không bằng. “Có ngay đây, bồ ơi.” Cô ta nháy mắt với y và gần như không hạ cổ liếc sang Marietta lấy một lần.

Y ngả người ra ghế, choàng cả cánh tay qua lưng ghế của cô. Y chiếu

sang cô một tia nhìn cháy bỏng dưới hàng mi. Cái nhìn khiến da thịt cô bùng bùng và những ngón chân cô quặp lại, mặc dù cô biết rằng đó chỉ là diễn. Noble chẳng đã nói khi ngồi trên xe ngựa, rằng *Tôi sẽ vào vai một gã thợ đang cố gắng luôn vào váy một cô hầu bàn xinh đẹp. Tôi sẽ ve vãn cô, chỉ ở mức vừa phải thôi. Sau khi chúng ta uống một hoặc hai chén, ai biết được cô sẽ thấy mình ở trong tư thế nào khi ra đến ngoài ngõ hẻm kia.*

Cô chỉ có thể tưởng tượng ra.

Y nghiêng sát lại cô hơn, đến nỗi vai họ chạm vào nhau, đầu y ngã xuống cô. Y không định thử lại việc đó nữa đây

chứ? Cảm thấy như bị lột trần, cô khó chịu, rồi phát hoảng khi nhận thấy mình có vẻ bị kích thích. Cô liếc thấy vài tuần tra viên đang nhìn họ.

“Ông làm cái gì thế?” cô suyt.
“Chẳng phải chúng ta đã diễn ra vai của mình rồi đó sao?”

“Tôi đang làm cho chúng ta trở nên vô hình đối với tất cả mọi người trong quán rượu này, ngoại trừ những kẻ phóng đãng kia và họ đang cực khoái bởi cùng một việc như ta.”

“Ông bảo sao kia?”

Y hát hàm về phía góc phòng. Xuyên qua làn người nhấp nhô, cô thấy

một người đàn ông và một người đàn bà đang xoắn vào nhau, miệng họ dính chặt và tay họ sờ soạng. Chẳng ai ngó ngang gì đến họ.

“Chúng ta sẽ không làm thế.”

Y có đủ trơ tráo để cười, lần này là tiếng cười trầm ấm, âm vang.

Họ được phục vụ đồ uống rất lạ. Marietta cho rằng cô chưa từng uống thứ gì dở tệ như cốc bia trước mặt, nhưng cô buộc mình phải nhấp từng ngụm nhỏ.

Noble và cô thì thầm qua lại với nhau trong lúc nhâm nhi ly bia và quan sát những khách hàng quen của quán. Chốc chốc y lại kéo cô vào một cái hôn

khiến cô mù mịt cả đầu óc, nếu họ nói chuyện quá lâu mà chưa hôn.

Chiến thuật này của y xem ra có vẻ hiệu quả. Những người đàn ông bên quầy bar đang túm tụm xung quanh mấy người ngồi giữa - những đầu lĩnh - trong lúc vài người ngồi bên cạnh họ, chủ yếu là những kẻ xu nịnh, hếch cằm lên. Những người đàn ông khác giành nhau để được chú ý đến hoặc chăm chú lắng nghe.

Những người đàn ông ngồi bên các bàn rượu có vẻ dân chủ hơn một chút theo cách họ tụ thành nhóm. Dù vậy, đám đông ở quầy bar vẫn có sức chi phối. Đó chính là nơi họ có thể kiếm được tin tức mà không cần phải trực tiếp hỏi han, vì

rằng những kẻ đó trông có vẻ như coi mỗi thính giả là một món hàng béo bở của họ vậy.

Cô thậm chí còn chẳng cần đến ngón tay khéo léo của Noble chỉ cho mới thấy ra điều đó. Và khi một đám đàn ông đông đảo khác có vẻ giống những người đang ngồi tại quầy bar chen chân vào đó, cảnh tượng trông như hai bên sắp sửa đánh nhau để giành một phần thưởng vậy.

Noble ngả sang bên và gí mũi vào cổ cô. Y tóm chặt lấy tay cô khi thấy cô nẩy lên. “Bình tĩnh nào, Marietta. Hãy quan sát hai người đàn ông ngồi bên góc quầy bar kia. Những người cầm đầu các nhóm của họ ấy. Đừng lộ liễu quá. Ngả

đầu về phía sau đi. Thế được rồi.” Một bên má y dụi dọc theo cổ cô, môi y liên tục nhả ra những nụ hôn trong lúc y thám hiểm vùng đó. Cô không tài nào nghĩ được gì trong lúc y làm thế. Y ngọam cặp môi mình xung quanh động mạch trên cổ cô, và những người đàn ông đó chập chờn trước mặt cô. “Đừng,” y thì thầm. “Đừng nhắm mắt lại. Hãy nói cho tôi biết những gì cô trông thấy. Nói dịu dàng.”

“Người đàn ông mặc đồ màu xanh lục đang...” Cô hụt hơi “...tranh cãi với người đàn ông mặc đồ xanh dương.” Câu chuyện lọt ra ngoài một chút. Những thân hình di chuyển và tiếng động ngừng bật, như thể tất cả mọi người còn lại trong quán rượu đều muốn hóng hớt những gì

đang diễn ra.

“Tôi đéch cần biết những gì ông nghĩ rằng ông có thể làm, ông tòa ạ, chúng tôi kiểm soát khu vực này.”

“Ai đang nói thế?” Noble thì thầm vào tai cô trong lúc bàn tay y lần từ cạnh sườn cô lên và ngón tay cái gại gại lên nhũ hoa của cô.

“Xanh lục,” cô thốt ra nghèn nghẹn.

“...cứ làm như anh có thể kiểm soát khu vực của chính anh ấy, anh tuần canh kia.”

Ngón cái của Noble bắt đầu xoay

vòng chậm chậm quanh nhũ hoa cô qua lớp váy áo, áo nịt, rồi áo lót. Lớp bảo vệ mỏng manh chống lại những ngón tay âm ấm đang lặn mò của y, chống lại lòng bàn tay nóng hổi của y. “Xanh dương”. Lời nói tắc nghẹn trong họng cô lúc y lướt lên nhũ hoa.

“Suyt, suyt”. Y thềm thì sát vào làn da dưới tai cô. “Tôi nghe thấy rồi. Cứ thả lỏng và quan sát. Tôi sẽ lắng nghe.”

Cô không nghĩ mình có thể làm được điều đó. Tất cả mọi oán hận vì bị xúc phạm và tiết hạnh đã bay biến ra khỏi cửa quán rượu đó rồi. Thân mình cô uốn éo, ngã vào mình y, chẳng khác nào con rắn bị thôi miên mà cô từng thấy

trong một tiết mục biểu diễn. Cô phải chống mắt lên để khỏi nhắm lại trong khi đôi môi y chuyển động trên cổ cô, bên dưới tai cô, dưới cằm cô, và đôi tay y làm dậy lên một cơn sóng tình càng lúc càng lan tỏa rộng ra.

“Marietta, tỉnh lại đi.” Tay y lần xuống theo ngực cô, chạm nhẹ vào giữa hai chân cô. Đôi mắt cô mở trừng ra. Y đặt tay lên đùi cô, vào lúc này dường như đó là cử chỉ thân mật vô lại nhất mà cô nhận được.

“Mấy thằng cha tòa chết tiết có tưởng rằng họ điều khiển mọi việc. Cứ ở yên tại chỗ của các vị ở Holborn ấy.”

“Hãy nghe họ than vãn đi, Sam, anh sẽ tưởng rằng bọn tuần canh tội nghiệp kia không cần giúp đỡ trong những cuộc đấu đả trên phố đầu.” Cô chỉ có thể tập trung vừa đủ để thấy tay chỉ huy mặc đồ xanh dương nói vọng điều đó với gã đồng bọn mình ở đằng sau.

Tay đầu lĩnh mặc đồ xanh lục sừng cò lên thấy rõ, đôi vai anh ta nhô lên và thẳng ra. Anh ta tiến tới một bước. “Cứ làm như các vị giúp được gì trong cuộc hỗn chiến ấy. Các vị chỉ cản đường thôi. Davey và các cậu kia đã làm chủ được tình hình. Các vị chỉ làm cho sự việc tồi tệ đi.”

Người đàn ông kia cũng tiến lại

gần hơn, mũi họ gần như gí sát vào nhau. “Đến gần địa hạt của Holborn là gay đây. Các vị biết đó là phạm vi quyền lực của chúng tôi.”

“Cứ làm như chúng tôi quên được mà cứ phải rêu rao điều đó mãi.” Một điệu cười nham hiểm hiện ra.

“Các vị cứ tiếp tục tin rằng mình giỏi giang đi và chúng tôi sẽ còn được thích thú nữa.” Câu nói được phát ra bằng giọng điềm tĩnh nhưng bàn tay nắm chặt lại của anh ta cho thấy điều ngược lại.

“Có vấn đề à?” Một giọng mới chen vào cuộc đấu khẩu, và Marietta

được tạm tha vì cặp môi của Noble rời khỏi cổ cô. Một lọn tóc y cù vào cằm cô trong lúc y liếc trộm người mới đến.

Người đàn ông đó tầm thước, nhưng cái cách gã xử sự làm gã có vẻ cao hơn. Gã đứng cạnh vài tay to lớn hơn mình, và mặc dù gã thấp hơn nhưng vẫn có vẻ gì đó rất dễ phân biệt. Không hẳn là dễ mến, nhưng dù sao cũng là vẻ đường bệ.

“Bắt đầu rồi đây,” người đàn ông mặc đồ xanh lục làm bầm, nâng vại bia lên và chạm nhẹ nó vào cạnh ly một gã bạn tuần canh của mình.

“Chẳng trách nào tội phạm ở

Middlesex lắm thế. Quá bận nóc những vai bia nên mấy anh không đi tuần tra được đây mà,” người đàn ông mới đến nói.

“Bây giờ tên sát nhân đã bị bắt rồi còn gì. Nhờ tay một trong những người của chúng tôi đây. Có thấy ông bắt hấn đâu, mà chẳng lẽ đó không phải là việc của ông, hả ông cóm? Đâu có thấy ông đi nhận thưởng.” Tay tuần canh mặc đồ xanh lục ngả về đằng sau, thẳng thừng châm chích lại gã đàn ông kia.

Marietta siết tay Noble chặt hơn và y siết lại tay cô để trấn an. Họ đang ngồi giữa quán rượu đầy những tuần canh, tuần tra được tòa chỉ định và một

tay cớm của Cục Cảnh sát Bow Street^[1]. Tất cả bọn họ đều đang đua nhau giành vị trí.

[1. Nguyễn Văn “Bow Street Runners”: lực lượng cảnh sát đầu tiên của London.]

Noble dịch người lại kể sát vào tai cô. “Đó chính là điều chúng ta cần. Bình tĩnh nhé.”

“Hắn ăn may mà thôi. Nếu không mót tè đến vãi ra thì Penner chẳng bao giờ tìm được kẻ sát nhân.”

“Cứ gọi là ăn may đi nếu thích, ông cớm à. Nhưng ông đâu phải người có được vinh dự đó. Và những đám tuần tra

kia vẫn phải tiếp tục liếm gót các ông tòa thêm ít ngày nữa.”

Người đàn ông mặc đồ xanh dương và đồng bạn tuần tra của gã sừng cò lên.

“Ông cho rằng bắt được một người, một tên sát nhân, là đủ để đặt các ông lên đỉnh hả? Đủ để cản trở quyền lực của Cục Cảnh sát Bow Street hả?”

Tay cóm có vẻ đường bệ, đúng vậy. Nhưng đó là vẻ đường bệ *gwong gao*. Chẳng khác gì vẻ đường bệ của một gã có quyền hành luôn luôn cảm thấy phải tỏ vẻ ta đây.

“Ô là la. Quyền lực của Cục Cảnh sát Bow Street cơ đấy. Nghe thấy không

hả tuân tra Joe? Chúng ta đang đối đầu với quyền lực của Cục Cảnh sát Bow Street đó.” Người đàn ông mặc đồ xanh lục cười khẩy với tay đồng nhiệm mặc đồ xanh dương.

“*Tui* sợ run cầm cập rồi đây.”

“Khôn ngoan ra thì các ông đừng có chọc giận chúng tôi.” Tay cớm hoặc là ngu ngốc hoặc là nham hiểm. Cô vẫn chưa chắc gã thuộc loại nào.

“Lúc nào cũng *hân hạnh* khi có được một quý ông có giáo dục như thế này giữa chúng ta, phỏng các cậu?”

Xu thế đã quay từ hai nhóm đang tranh cãi nhau sang thể hiện một mặt trận

thống nhất. Cô sẵn lòng cá một bảng rằng ngay khi tay cóm ra đi, họ sẽ quay lại vắn hòng nhau ngay.

“Nhìn quanh mà xem, ông cóm. Ông đừng có hòng có những niềm vui như thế kia. Một vại bia ngon, một người đàn bà đẹp.” Cô nhìn thấy gã đó chỉ vào cặp nam nữ trong góc rồi chỉ thẳng sang họ.

Tay cóm nhìn chòng chọc vào mắt cô, và mắt hấn nheo lại. Noble bầu chặt những ngón tay vào đùi cô, tiếp tục vuốt ve trong lúc ngoạm dái tai cô giữa cặp môi mình.

Cô rướn lên và thở hỏn hên. Tay

cóm nhếch môi quay đi.

“Các vị cứ việc thưởng thức cái thứ đồ uống nhạt thêch và những ả gái điếm đầy bệnh hoa liễu đi.”

Marietta cảm thấy cơn giận như một nhát dao xuyên thấu đầu óc mơ hồ của cô. Cô chẳng phải gái điếm cũng đâu có bị hoa liễu gì chứ. Gã đàn ông mặc đồ xanh lục với lời khen ngợi “một người đàn bà đẹp” vụt cao lên tận trời xanh trong con mắt trọng thị của cô, trong lúc đó tay cóm kia đã tự đào hố chôn mình sâu đến sáu bộ.

Tay cóm cười khẩy về phía cô hầu bàn, và thế là sự ồn ào hỗn loạn nổi lên.

“Này ông chớ có cười nhạo Betsy!”

Cô cảm thấy Noble cười khùng khục trên cổ cô, những làn hơi ẩm áp dội lên da cô rồi tan biến. Y ngược nhìn rồi ngò ngả ra để quan sát cuộc đấu khẩu. Cô chộp lấy vai bia của mình, uống nhanh vài ngụm.

“Betsy, đây á?” Tay cóm nhìn cô bồi bàn từ đầu đến chân, cặp mắt y như muốn nói rằng y xem cô ta như không tồn tại.

Betsy nheo cặp mắt kẻ đen đậm. “Nghe đồn ông có con chim bé tẹo bằng con sâu. Thế thì khó mà câu được bệnh

hoa liễu với miếng môi nhỏ xíu như vậy
nhỉ.”

Marietta phì cả ngum bia ra.
Noble vượt vượt lên lưng cô trong lúc cả
quán cười rộ lên vì câu trả miếng của
Betsy.

“Đúng là điều mà tôi đã chờ đợi từ
một *quý cô* trong quán rượu này.” Tay
cớm lùi lại phía sau, ngồi vào một chiếc
ghế. Đôi mắt y đảo khắp phòng, dò xét
tất cả mọi người và theo dõi động thái
của họ. Marietta càng lúc càng cảm thấy
khó chịu.

Khi nhóm tuần tra và tay cớm đến
thì khách uống ở quán bar buộc phải bắn

ra ngoài.

“Đi thôi.” Noble ép sát vào tai cô. Y đỡ cô đứng lên và họ băng qua quán rượu đông nghẹt. Chiếc bàn của họ bị chiếm mất ngay sau lưng họ.

Marietta bắt gặp tay cớm nhìn theo họ lần cuối trong lúc họ bước qua cửa.

Khi ra khỏi quán rượu và lảng vảng quanh con phố đó, họ đã nói chuyện với đủ loại người - bọn móc túi, đám tuần tra, những ả gái điếm. Hầu hết những kẻ đó chẳng nhìn thấy gì cả. Một vài người thấy vụ bắt giữ. Tận đến gần một giờ đêm họ mới vớ được một món bở.

Một gái điếm có hàm răng thưa, phả ra hơi rượu và xác thịt, nhìn Noble từ chân lên đến đầu. “Tôi đã thấy một người đàn ông nữa, *thiệt đó*. Ông ta đứng phía trên bọn họ - cô gái bị sát hại và cậu nhóc bị bắt ấy.”

Marietta lạnh cứng cả người lại, tay cô vẫn nằm trong tay Noble suốt từ tối đến giờ.

“Trông ông ta ra sao?” Giọng Noble tò mò, nhưng cô cảm thấy còn có sự căng thẳng khiến y rúng động.

“Khó mà tả được, *thiệt đó*. Nhưng mái tóc tối màu. Quần áo cũng tối màu nữa.”

“Nếu gặp lại ông ta thì cô có nhận ra không?”

À điếm mỉm cười, khoảng trống giữa những chiếc răng của ả phả ra một thứ mùi khó chịu về phía Marietta.

“*Của thể* là không. Như tôi *thời* thì cũng *của thể* là ông.”

“Tại sao cô không nói với viên tuần canh đó những gì cô đã trông thấy?”

À điếm bây giờ mới nhìn đến cô, mắt ả nheo lại. “Chu cha, cô nghe ra có vẻ kiêu kỳ quá nhỉ, cô nương.” À tự cười với câu đùa của mình, vừa cười vừa vỗ tay vào đùi. “Tốt nhất là bỏ những điệu bộ rởm đời ấy đi. Mặc dù tôi *choa* rằng

một số đàn ông có khi lại đổ nghiêng đổ ngã vì nó.” Á lại đưa mắt nhìn Noble. “Có lẽ tôi cũng nên kiếm cho mình một điệu bộ.”

Noble siết chặt cánh tay Marietta. Cách nói thẳng vào vấn đề của cô đã chẳng ích gì, mặc dù á điểm dường như đang say đến mức chẳng buồn để ý nữa. Marietta thử một lần nữa bằng giọng ôn tồn hơn. “Tại sao cô không nói với viên tuần canh đó những gì cô đã trông thấy?”

“Rằng Daise già đã trông thấy cái gì đó khác á?” Á cười ngất. “Phải về góc của *tui* đây, nếu ông không muốn làm gì khác ngoài việc chuyện trò?”

Noble đưa cho ả một đồng tiền - nhiều hơn là y vẫn cho những kẻ khác, những người tinh táo hơn thế - và Daise lê chân bước đi.

“Tại sao chúng ta không bảo cô ả nói với viên tuần tra kia? Họ sẽ phải thả Kenny ra, hoặc ít nhất cũng đưa tình tiết này ra phiên tòa xử nó.”

Y quay lại nhìn cô từ chỗ đang quan sát Daise bước đi. “Đừng ngốc thế. Họ tin gì cô ả, cũng như họ đâu có tin chúng ta nếu chúng ta đường đường bước vào phòng xử mà tuyên bố rằng cậu ấy vô tội.”

“Tại sao không? Câu chuyện của

cô ta trùng khớp với câu chuyện của Kenny và...”

Y buông cánh tay cô ra và quay lại nâng cằm cô lên. Y nhẹ nhàng xoay nghiêng đầu cô trong khi tìm mắt cô. “Thật đáng khen khi cô có ý kiến rằng cô ả là nguồn tin xác thực, cho dù điều đó chỉ để làm cho cậu em trai cô được phóng thích. Nhưng phần đông người ta không tin một ả gái điếm say xỉn như Daise. Liệu hai tuần trước đây cô có tin không?”

Cô chớp chớp mắt với y. “Tôi không biết.” Thậm chí hai tuần trước cô còn chẳng nghĩ đến bọn gái điếm, say hay không say cũng vậy. “Nếu tôi đứng ở

góc đó thì mọi việc sẽ khác đi chẳng.”
Cô nuối khan. “Hoặc giả nếu mọi việc có khác đi, thì điều đó vẫn là có thể. Tôi vẫn muốn ai đó tin tôi.”

Cặp mắt y tối sầm lại khi ánh đèn khí đột tắt đi và cô không tài nào dò được chúng.

“Marietta, cô...”

“Thế này không mùi mẫn sao? Một tên dốt gái đứng với *gái* của hắn trên phố kia.”

Cả hai quay lại thì thấy tay cớm đang đứng ở góc phố. Daise ắt hẳn đã chuồn lẹ. Cô cảm thấy như Noble cứng người lên.

Cặp mắt tay cớm soi mói họ, nhìn tới nhìn lui. “Ta theo dõi hai người suốt cả đêm rồi. Khích động tình trạng rắc rối về tên sát nhân hả? Ta có nên bắt các người vì tội quấy rối hay cố gắng phát giác âm mưu lớn hơn của các người?”

“Ông chẳng có cơ gì mà bắt giữ chúng tôi cả.” Noble khẽ nghiêng đầu khiến cặp mắt y chìm vào bóng tối.

Tay cớm sai bước tới. “Ta chẳng cần cơ kiếc gì cho lắm.”

“Kể cả một ông cớm của Bow Street cũng cần phải có bằng chứng, và có vẻ là ông lại cần bằng chứng hơn bất kỳ ai. Có chút trục trặc trong vụ gần đây

nhất của ông, theo chỗ tôi được biết.”

Tay cóm dừng lại cách vài bộ và mắt hấn nhú lại. “Ta đã ghi chép lại kỹ lưỡng từng vụ một. Đùng hòng có gì thiếu sót trong bằng chứng của ta.”

“Hơn năm trăm vụ bắt giữ gắn liền với danh tiếng của ông, mặc dù ông là người mới được tuyển dụng, phải vậy không?”

Cặp mắt tay cóm trở nên sắc nhọn và Marietta cảm thấy nỗi sợ hãi hiện hữu đến nhức nhối. Noble đang làm cái gì vậy? Có thể y giàu có như Croesus^[2] thật, nhưng bọn cóm của Cục Cảnh sát Bow Street gây phiền toái thật chứ chẳng

chơi.

[1. Croesus: vua trị vì vương quốc Lydia (một trong các tiểu vương quốc Tây Á) từ năm 560 – 547 trước Công nguyên, nổi tiếng giàu có.]

“Đường như anh có lợi thế hơn ta,” tay cóm nói. “Tên anh là gì?”

“Terrence Jones, không sẵn lòng phục vụ ông đâu.” Noble cúi chào một cách giễu cợt.

“Một tay lém lỉnh đây, ra là thế,” tay cóm hần học nói. “Tại sao anh quan tâm tới những vụ án mạng ở Middlesex?”

“Quý cô của tôi có chút quan tâm.

Tôi chăm lo để thỏa mãn mọi sự tò mò của cô ấy thôi.”

Marietta cố nặn ra một nụ cười. Tay cô ném sang cho cô cái nhìn ghé tởm và quay đi, nhưng đầu hẳn ngoái lại và hẳn sẫm soi cô.

“Thế tên cô ta là gì?”

Đồ cóc ghẻ. Thậm chí không buồn hỏi thẳng cô, cứ làm như là đàn bà thì cô chẳng có chút đầu óc nào ấy.

“Cornelia Jones. Không họ hàng gì với tôi đâu nhé.” Noble mỉm cười trong vai một tên phóng đảng với dáng điệu lờ phờ và cái nhìn ma mẫn.

Tay cóm vẫn tiếp tục xét nét cô, cặp mắt hẩn nheo lại và sắc lẹm. “Tôi không cho rằng đó là tên cô ta. Nhưng tôi không dự định gặp lại một ai trong hai người thêm lần nữa, các người có hiểu không?”

“Tất nhiên là không ạ, thưa quý ngài.”

Tay cóm đờ người, nhưng rồi quay gót và bỏ đi.

Marietta thở hắt ra. “Tôi nghĩ có lẽ hẩn đã nhận ra tôi rồi. Tôi không biết do đâu. Nhưng có cái gì đó trong mắt hẩn.”

Noble đã thôi đóng kịch và đứng thẳng người lên, mắt nheo lại. “Đúng thế.

Rủi cho chúng ta là Arthur Dresden vẫn còn quan tâm đến vụ án này. Tôi tưởng hẳn đã bắt tay vào vụ khác rồi, nhưng chắc hẳn chẳng thể buông những việc mà hẳn không tự mình giải quyết. Việc này khiến nhiệm vụ của chúng ta khó khăn hơn đây.”

Marietta đã nghe danh Dresden trước cả khi Anthony đề cập đến hẳn. Hẳn nổi tiếng là dai như đĩa. Như con chó sục không buông tha con mồi. Luôn cố gắng đem lại hòa bình và công lý - bằng bất kỳ giá nào. Cho dù người ta đồn rằng hẳn là một điều tra viên luôn hành động đúng, nhưng đã hơn một lần hẳn bị khiển trách vì thủ thuật moi tin của mình. Hẳn nổi danh là chẳng bận tâm cho dù

phương tiện có phải biện minh cho cứu cánh đi chăng nữa, miễn là kẻ xấu bị trừng trị và người tốt được cứu thoát.

Hắn chẳng phải loại người mà ai đó muốn được ngó ngang tới.

Vậy nhưng Noble nào có khác gì. Bất kể Dresden có cái vẻ muốn tống họ vào nhà giam nào gần đó nhất chỉ vì tội không đạt chuẩn mực đạo đức của hắn, Noble vẫn nguy hiểm hơn rất nhiều trên những phương diện khác.

Y đột ngột nghênh đầu lên.

“Ông làm gì thế?”

“Tôi tưởng mình nghe thấy gì đó.”

Y lắc đầu. “Còn về việc *chúng ta* đang làm gì, tôi vẫn nhớ rằng tôi đã nói gì đó về việc cô sẽ thấy mình ở tư thế nào khi đêm tàn.”

Nỗi rạo rục râm ran trên da cô lần át nhịp điệu dồn dập của trái tim bên dưới làn da ấy.

Một ngón tay dài sờ lên má cô. “Trên một chiếc bàn trong quán rượu? Tựa vào một bức tường trong ngõ hẻm? Trong một cỗ xe ngựa, các cửa sổ để mở, gió thổi xuyên qua trong khi chúng ta phi trên phố và cô cười lên tôi đến tận đích?”

Cô nuốt khan, rồi lại nuốt khan lần

nữa.

“Đúng thế, tôi nghĩ tôi thích tất cả những hình ảnh đó. Trong tất cả những cảnh đó, tôi có thể thấy đầu cô ngả về đằng sau và cần cổ dài mịn màng của cô vươn về phía tôi.” Ngón tay y lần xuống phía bên cạnh cổ cô. “Cặp mắt cô thậm chí đang mơ màng và gợi tình hơn đây, Marietta à. Giờ là từ tâm trạng toát ra, chứ không phải do ngoại cảnh chiếu vào. Chúng ta có thể xem điều gì sẽ xảy ra khi trải nghiệm nơi cặp mắt đó bùng nổ thành một đóa hồng cánh lớn không?”

Một tiếng kêu nghèn nghẹn làm rúng động màn đêm, y liền kéo cô ra sau lưng. Tiếng kêu dường như vọng ra từ

một con phố tối om. Y tiến tới, cô vẫn ở đằng sau, bám sát vào lưng y. Chỉ đến khi tới một ngõ hẻm cắt ngang họ mới nhìn thấy người vừa cất tiếng kêu.

Một người đàn ông, cao gầy và dễ sợ, đang đánh đập một người đàn bà. Rõ ràng đó không phải là cú đánh đầu tiên - gò má bên phải của chị ta sưng và toác ra dưới ánh đèn khí đốt mờ mờ.

Cô có cảm giác Noble tiến đến. Một tiếng động răng rắc khủng khiếp vọng khắp con ngõ, và tên đàn ông cao gầy kia tru lên.

Noble đứng một bên, chùi đôi tay vào quần mình như thể chỉ cú động chạm

vào tay của gã đàn ông kia đã lây truyền bệnh dịch cho y vậy. “Đáng thẹn thay cho cánh tay đó.”

Tên đàn ông nhảy bổ vào y.

Marietta nhăn mặt khi một tiếng răng rắc nữa vang lên to và lạ lùng.

“Mày cứ làm thế một lần nữa thử coi. Sẽ rất thú vị khi nhìn mày ăn uống mà không động được đôi tay suốt ba tháng nữa đây.”

Y cúi xuống tên đàn ông kia, không quá gần để bị tấn công, nhưng đủ gần để hất thụt lùi vào tường. “Tao sẽ tìm được nơi mày ở mà thích thú cho mày ăn từng miếng đòn một.”

Tên đàn ông đó ôm chặt lấy cánh tay, chệnh choạng ra khỏi con ngõ. Tiếng bước chân thình thịch của hắn khuất dần, bỏ lại con đường nhỏ vắng lặng.

“Lẽ ra ông không nên làm thế,” người đàn bà nói. “Khi hết sợ vãi đá ra thì Eugene sẽ khùng lắm đó.” Cầm chị ta run run.

Noble chìa hai ngón tay kẹp một tấm danh thiếp ra. “Hãy đến nơi này. Hỏi gặp Peg. Bà ấy sẽ giúp chị.”

Người đàn bà chộp lấy tấm danh thiếp, cặp mắt cân nhắc, hoài nghi ra mặt, rồi quay đi và biến mất cùng một đường với gã đàn ông.

“Liệu chị ta có đến không?”

Marietta hỏi, cơn choáng váng vẫn làm cô bất động nhưng có điều gì đó trong cặp mắt người đàn bà kia khiến cô bật hỏi.

“Có lẽ. Người thì đến, người thì không. Người ta phải mong muốn được giúp đỡ cơ. Đi thôi.”

Gabriel Noble chìa tay cho cô. Cô nắm lấy.

Chương 9

Một tuần sau, từ phía bên kia bàn y chăm chăm nhìn cô với vẻ thách thức.

“Tôi không phò thác việc này cho anh được,” cô nói.

“Tôi tự ái quá. Thật đấy, cô không nghĩ rằng tôi có thể thực hiện cái việc đơn giản đó sau tất cả những gì chúng ta đã cùng làm ư? Sau tất cả những nơi cô tưởng rằng chẳng bao giờ có thể mở được cửa mà tôi lại làm được?”

Họ đã dành thêm một tuần để kiểm

tra Clerkenwell và những khu vực lân cận. Hỏi han mọi người. Đòi nợ những điều kiện đền đáp.

Đến nhà tù Cold Bath thăm Kenny một lần nữa.

Cậu em trai cô trông còn tệ hơn trước, nổi tuyệt vọng khiến mắt cậu sụp xuống và miệng cậu há hốc ra.

Casenton, người quen và mắc nợ Alcroft điều kiện đền đáp, đã thành công và phiên xử được hoãn hai tuần. Họ còn lại một tuần nữa. Thời gian đang co ngắn dần.

“Kiếm được cách để chúng ta vào Cold Bath là một chuyện,” cô bảo. “Đây

lại là chuyện khác hẳn.”

Cô mừng khi thấy sự ngạc nhiên thích thú trong cặp mắt y. Y hầu như chẳng còn vui vẻ như thế kể từ khi họ chạm trán tay cớm Arthur Dresden một lần nữa. “Thế cô nghĩ làm thế nào mà tôi xoay sở được khi không có người hầu kẻ hạ, hả Marietta?”

“Ồ thì, *Gabriel*.” Dường như thật dớ dẩn nếu cứ tiếp tục gọi y là ông Noble khi mà cả tuần nay hầu như đêm này cô cũng môi kề môi với y lúc họ ra ngoài và cãi trang. “Tôi nghĩ anh xoay sở được vì cô Clarisse và bà Rosaire quý hóa của anh đã sắp xếp mọi việc giúp anh.”

“Thật thế ư?”

“Đúng thế rồi còn gì.”

Y ngửa ghế ra sau và mỉm cười uể oải. “Vậy cô có muốn cá không?”

Lời thách đố này quá hấp dẫn. Và cô muốn ghê muốn gớm được tiếp tục đùa cợt vô tư thế này sau một ngày nhọc nhằn của họ. Sau khi thấy Kenny trông tội nghiệp đến thế. “Có chứ, tự dưng tôi thấy tò mò muốn xem xem anh có thể nấu cháy nấu khê những gì trên bếp đây.”

“Nấu cháy nấu khê ư? Thế cơ đây.”

“Cá đi,” cô giễu cợt. “Anh ăn uống tệ lắm. Tôi đã thấy anh nốc mấy cốc trà bự và cốc cà phê mà anh đang thưởng thức thay vì ăn một bữa tử tế ngon lành. Nếu không phải vì những món xúp và món hầm của bà Rosaire ngon lành đến thế, thì tôi nghĩ giờ này chắc anh đã quất lại bằng hạt cà phê rồi.”

“Đến mức đó ư?”

“Chứ sao nữa.” Cô gật đầu dứt khoát. “Có lẽ tôi nên bắt tay vào nấu nướng những món ăn thông thường.”

“Trái tim đàn ông của tôi sưng rơn lên rồi đây.”

“Anh cần phải giữ gìn sức khỏe

nếu anh định phục vụ tôi.”

Chân chiếc ghế Gabriel đang ngồi động mạnh lên sàn bếp. Y nghiêng về phía trước, gần như chạm vào cô. “Nếu cô muốn tôi phục vụ cô, Marietta à, lẽ ra cô phải nói chính xác điều đó chứ.”

Cặp má cô nóng bừng lên dưới cái nhìn chăm chăm, dưới cái cười nhếch mép nham nhở của y. “Phục vụ Kenny.”

“Này, đó là điều tôi không sẵn lòng làm nhất. Phục vụ cô hoặc không ai cả.” Y ngả cái ghế ra sau như cũ.

Cô khịt mũi. “Tôi rất ngờ điều đó.”

“Nhiều người đang cần tôi lắm, thật đấy.”

Giọng y lạnh tanh. Lại một lần nữa cô băn khoăn về y. Y lợi dụng sự quan tâm của phái nữ bất kỳ khi nào y cần đến, nhưng trực giác mách bảo cô rằng y không *thích* sự quan tâm đó. Kỳ cục. Cô đã gặp những tên kiêu ngạo trong giới thượng lưu, một số kẻ vênh vênh vào váo, và vô số những kẻ phóng đảng, những kẻ thích phô trương xa xỉ, những kẻ giẻ cùi tốt mã. Những gã ăn chơi và bọn công tử bột, tất cả bọn họ dường như đều thích được phái nữ quan tâm nhìn nhõi đến. Hoặc tỏ ra kiêu ngạo vì được quan tâm. Gabriel Noble cũng kiêu ngạo về điều đó, đúng thế, nhưng nó che giấu

điều gì đó khác. Điều gì đó sâu xa hơn.

“Vậy là quyết nhé,” cô nói. “Anh hãy thử bắt tay vào nấu bữa này đi, nếu không ra gì thì tôi sẽ bắt đầu nấu ăn hằng ngày và chúng ta sẽ thôi dựa dẫm mọi việc vào bà Rosaire, mặc dù những món xúp và những món hầm ngon lành của bà ấy vẫn nên tiếp tục.” Những món đó thực là quá ngon. Xét lượng thức ăn mà Gabriel chia sẻ trước mặt cô, y ăn quá ít. “Và chưa biết chừng tôi sẽ phải rửa dọn sau khi anh ăn xong cũng nên.”

Thật ra cô nên nói năng dè chừng. Tài nấu nướng của cô cũng lắm cũng chỉ ở mức độ trung bình thôi. Mà Noble thì giỏi hầu hết mọi việc. Chuyện này sẽ thú

lắm đây.

Trừ phi y chỉ là một đầu bếp tầm tầm. Khi đó cô chỉ cần nấu nướng ở mức trung bình là đã giỏi hơn y rồi.

“Vậy là cô đang cho phép tôi nấu ăn tối nay phải không? Cô sẽ không than vãn kêu ca nếu tôi cho bà Rosaire về đây chứ?” Có chút gì thoáng qua mắt y trong lúc y hỏi câu sau. Chút gì đó mách bảo cô phải cảnh giác. Quá phần khích với chuyện đùa cợt của họ sau một ngày dài mệt nhọc, cô phớt nó đi.

“Làm đi thôi, Noble. Hãy thử làm đi.”

Y vươn mình dậy từ chiếc ghế

đang ngồi. “Cô muốn ăn gì nào?”

Cô vỗ hai tay lên mặt bàn. “Tôi sẽ để anh quyết định.”

“Cá hồi xốt rượu vang nhé?”

Cô chớp chớp mắt trong lúc y quay lưng và bước tới tủ bếp. Y kéo hai miếng cá từ ngăn dưới ra và khéo léo tung một củ hành tây từ tay này sang tay kia.

“Xin lỗi, anh bảo sao kia?”

“Cá hồi xốt rượu vang có hợp khẩu vị của cô không?”

Cô nhìn vào mắt y và thấy ánh lấp lánh ở đó. Con phần chân vẫn chế ngự

cô, nhưng đột nhiên cô không chắc lắm rồi cuộc mình có được ăn mừng chiến bại của y hay không. “Anh có chắc rằng anh cần phải thử làm việc này không? Tôi sẽ nhượng bộ bằng việc gì đó bớt khó hơn nhiều.” Lạ giời đề câu đó dừng lộ ra rằng cô thiếu tính kiên định.

“Ồ, không. Không, không, không, Marietta. Tôi không để cô phải nhượng bộ đâu.” Y cười tự phụ và chộp lấy một con dao thái thịt to, vung nó lên không, rồi cắt và gỡ xương những miếng sườn cá. Y lượm các loại rau và gia vị khô, đặt chúng lên khắp mặt chiếc bàn bếp cao.

Chân cô tự động bước trong lúc y

bắt đầu bầm bầm thái thái điệu nghệ như sinh ra để cầm dao vậy. Cô đứng bên cạnh y, một bàn tay đặt lên gờ chiếc bàn cao

“Có nguyên cớ gì đó khiến anh không ăn mấy lúc vào bữa, đúng không?” Đầu bếp nào mà chả ném nấp trong lúc nấu nướng.

“Có đấy.”

“Bà Rosaire không nấu món xúp, đúng không?” cô hỏi, giọng gần như tiếng thì thầm.

“Bà ấy đâu có nấu.”

Cô nhắm mắt lại khi nghe lời xác

nhận đó. Tất nhiên là thế. Chính vì vậy mà Jeremy đã suýt nữa thì dính chính cho cô.

“Àt hẳn anh phải cười giễu tôi ghê lắm nhỉ.”

Y nhìn cô qua những lọn tóc xòa ra. “Không. Đó chỉ là cái mà tôi không chia sẻ với mọi người thôi.”

“Nhưng Jeremy định ninh là tôi biết rồi.”

“Jeremy thường xa nhà để đến trường học, thằng bé phải ở đó.”

Cô ngênh đầu lên để quan sát trong lúc y nghiền mấy nhánh tỏi, bằm họ

tây, rồi rửa, tĩa và cắt từ những cái nấm, trong một thoáng cô bỏ qua mẫu thông tin thú vị rằng y không chia sẻ tài năng nấu nướng của y với ai khác nhưng lại đang chia sẻ trọn vẹn với cô.

“Anh chưa bao giờ học đại học, đúng không? Anh nói như thể anh đã học. Anh xử sự như thể một người đã tốt nghiệp trường tốt nhất mỗi khi anh muốn. Nhưng Alcroft đã nói gì đó về việc anh ta muốn anh vào Đại học Eton.”

“Tôi đã có người thầy giỏi nhất có thể có được. Nhưng đúng đó, tôi không theo học ở Eton hoặc Harrow nay Charterhouse. Oxford cũng không mà Cambridge cũng thế nốt.”

“Nhưng Jeremy thì đang.”

“Đúng. Và chính vì vậy nó sẽ phải tốt nghiệp.”

“Vì anh chưa bao giờ có cơ hội đi học ư?”

“Vì nó sẽ có những cơ hội mà tôi chưa bao giờ có được.”

Cô nhìn quanh gian phòng bếp và nhìn vào những quần áo đẹp đẽ mà y mặc, tay áo xắn lên để lộ đôi cánh tay y. “Anh đâu có kém cỏi gì.”

Y sở hữu ngôi nhà tại một trong những phố đẹp nhất của thành phố, và

nếu phỏng đoán của cô là đúng thì nguyên cả con phố này nữa. Cô chưa thấy ai ra vào bất kỳ một ngôi nhà nào xung quanh họ. Cô có cảm giác là Noble sở hữu toàn bộ chúng. Trong một thành phố mà đất đai được coi là vương giả, y có cả một vương quốc.

Y chẳng trả lời.

Cô cầm một con dao lên và chẻ những củ cà rốt làm tư, cố gắng tỏ ra hữu ích. Cuộc thách đố chỉ là đấu khẩu. Nếu y chính là người đã nấu những món xúp và món hầm đó - thậm chí nướng cả bánh mì - những món mà hằng ngày cô ăn ngẫu ăn ngẫu, thì còn gì mà thi với thố nữa. Đầu bếp nổi tiếng của Rockwood còn

chưa giỏi bằng phân nửa y.

“Anh làm gì với mười ngàn bảng mà anh thu được từ những vụ có trả phí?” cô vừa hỏi vừa thái thêm một củ cà rốt.

“Đó là vấn đề hơi riêng tư, cô không nghĩ thế ư?” Y thả những thành phần chế biến của mình vào nồi rồi nhặt những miếng cà rốt cô thái lên và ném nốt vào trong đó.

“Tôi có thể quay lại hỏi anh về việc học hành ở trường đấy.”

“Tôi có thể hỏi cô vì sao cô vẫn chưa lấy chồng đấy.”

“Anh cứ hỏi đi,” cô nói, tỏ vẻ thờ ơ hết mức có thể.

“Được lắm. Tại sao cô vẫn chưa lấy chồng?”

“Vào thời tôi ngoài chợ khan hiếm lắm. Vậy nên chẳng có nhiều lựa chọn.” Cô giữ cho giọng mình hời hợt. “Mà bản thân tôi cũng chẳng được cao giá gì cho lắm.”

“Ừmmm.”

“Tôi lại hay buột mồm buột miệng nói những lời không được ngoan ngoãn dễ bảo và quý phái cho lắm. Cha mẹ tôi không mấy quan tâm đến kiểu cách quý phái khi chúng tôi lớn lên. Khi cha mẹ

mất, chúng tôi phải cư tang. Đến lúc quay lại trở lại với xã hội thì mọi việc đã... khác hẳn.”

“Cha mẹ cô đã dành quá nhiều thời gian cho các cuộc đua ngựa.”

Bàn tay cô nắm chặt hơn con dao đang thái. “Cho cả cờ bạc và những trò cá cược thể thao quý tộc nữa. Sao anh biết?”

“Tôi khá rành về cô, Marietta à. Cả những người anh em bất trị của cô nữa.” Y tỏ vẻ hồ hững trong lúc khuấy khuấy cái nôi.

“Tôi cũng phải nhớ đào xới quá khứ của anh lên mới được.”

“Cứ thử xem. Có lẽ cô còn thành công nữa là khác. Tôi cũng không biết chắc mình từng gặp ai đó cần mẫn như cô chưa.”

Cô ngừng nghịch mấy nhánh tỏi. “Câu đó nghe giông giông một lời khen ngợi đấy nhỉ.”

“Bà cô Tilly của tôi không cần mẫn bằng phân nửa cô, dù bà chưa bao giờ lâm vào cảnh khốn cùng cả.” Y khuấy nồi nấu và ranh mãnh liếc cô qua khóe mắt. “Chúng tôi gọi bà ấy là bà cô nanh nọc.”

Miệng cô há hốc. “Anh... anh...”

Y tặc lưỡi và nháy mắt với cô. Con giận của cô bay biến như hơi nước từ nồi ra - uồn lượn và biến mất trên không. Khi dùng mưu chước mẹ mình đối với cô, y cứ dề dề dứ dứ. Với cái vẻ sung sướng ngây thơ trên mặt, y đúng là kẻ hủy hoại.

“Anh có biết rằng tôi sẽ trả đũa không đấy?” cô điềm tĩnh nói, mặc dù tim đang đập như trống làng.

“Tôi không mong gì hơn”. Miệng y lóe lên một cái cười nham nhở, cô phải bám vào cạnh bàn để khỏi sán lại gần hơn.

“Tôi ghét anh quá.”

“Biết được điều này giống như được an ủi vậy.” Y nhìn đồng hồ trong bếp, một chiếc đồng hồ lò sưởi nhỏ được đặt bất cẩn trên giá. “Vừa kịp cho tối nay.”

Cô chớp mắt. Cô cho rằng đó là một nghi lễ nào đó của buổi tối. “Tôi không muốn làm ngài thất vọng, thưa quý ngài.”

“Nếu việc ấy làm đẹp lòng người, thưa hoàng hậu.”

“Đương nhiên rồi, thưa bệ hạ. Thiếp có thể lấy gì cho bệ hạ không?”

“Một chai vang đỏ và ly uống nữa là tuyệt.” Y chỉ vào một chiếc tủ ly.

Marietta lấy ra một chai rượu và hai chiếc ly.

Họ uống đến ly rượu vang Burgundy thứ hai lúc Gabriel đang gấp những miếng lườn cá vào một chiếc đĩa nông và rắc rau mùi tây tươi lên trên.

Món ăn ngon tuyệt. Khiến cho người ta phải xuýt xoa tấm tắc. Miếng cá tan trong miệng cô, dư vị nước sốt vừa khéo để lại hương thơm quyến lại và gợi thêm chút gì đó, chút gì bí ẩn hơn - kích thích cô ăn hết miếng này đến miếng khác.

Cô ngừng giữa những miếng ăn và nhấp một hớp rượu. Gabriel nhướng một

bên lông mày lên, cô đọc được sự thích thú trong cặp mắt y, đổi lại nó cũng làm cô hài lòng. “Anh học nấu nướng ở đâu?”

“Tôi học từ đầu bếp người Pháp thiện nghệ nhất mà tiền bạc của giới thượng lưu có thể mua được.”

Đó không phải những lời cô mong chờ y nói. “Anh thuê một đầu bếp dạy anh nấu nướng à?”

“Tôi nghĩ cô biết rõ hơn tôi, Marietta à. Bất chấp giàu có đến thế nào chăng nữa, tôi vẫn chỉ thuộc tầng lớp buôn bán.” Y nâng cao ly của mình và quan sát cô qua vành ly.

“Có bà quý tộc nào đó thuê một đầu bếp cho anh học hỏi chẳng?”

Dù thốt ra với giọng đùa cợt, cô biết ngay là mình lỡ lời khi thấy những ngón tay y nắm chặt lại quanh chân đế ly rượu.

Nụ cười của y chậm rãi và khêu gợi, và mặc dù nó vẫn khiến cô nôn nao trong dạ như mọi khi, cặp mắt y rấn đanh như lục ngọc. “Dĩ nhiên rồi. Rốt cuộc thì đó chẳng phải là điều hợp lý ư? Cô hẳn cảm làm sao, Marietta ạ.”

Và không giống như lời khen giễu cợt của y lúc trước, câu này đầy vẻ miệt thị.

“Tôi chỉ định trêu anh thôi.” Cô nhìn xuống đĩa của mình để tránh phải thấy ánh mắt rắn đanh và nụ cười giễu cợt, khêu gợi kia. “Tôi càng lúc càng rõ vì sao mình cứ ế ảm hoài.” Cô cố cười, nhưng tiếng cười phát ra đầy gượng gạo.

Cô đã chực đưa ra một giải thiết đơn giản về sự dễ dàng thấy rõ của y trong việc chiếm được thiện cảm của nữ giới và những mảnh lời mà y dùng để thao túng họ. Nhưng ngôn từ trong ánh mắt y - nó luôn nói lên điều khác, và cô đã quyết định lờ nó đi thay vì tỏ ra dí dỏm.

Sự im lặng tưởng chừng như không thể phá vỡ lưu lại trong căn bếp phải đến

hai chục nhịp tích tắc của chiếc đồng hồ lò sưởi trên giá.

“Tôi luôn thích bếp núc.” Giọng y dè dặt hơn, và cô chớm thấy tiếc nhớ cái giọng rất đỗi âu yếm mà y đã bắt đầu dùng với cô. “Ồ đó ấm áp mà khuất mắt. Chủ nhân và khách khứa hiếm khi ra vào đó. Một đầu bếp đã bảo bọc tôi khi tôi cứ chạy quần chân mọi người. Đưa tôi vào làm việc.”

Cô cắn môi trong khi y tiếp tục.

“Nơi đó rất thú vị đôi với tôi. Tôi từng nghĩ đến việc làm đầu bếp, nhưng rồi những sự tình cờ đã dẫn đến những việc khác.”

“Loại việc khác nào vậy?”

“Việc này việc nọ. Trao đổi các điều kiện đền đáp. Các điều kiện đền đáp mới để sử dụng.” Ánh mắt y nhắm chìm cô. Giọng y ảm áp lên. “Tôi tin rằng tôi đã thắng vụ cá cược của chúng ta rồi. Thật không may cho cô là cô đã không định rõ điều kiện.” Cặp mắt y khiến những cánh bướm trong lòng cô bay tán loạn.

“Thì người thua cuộc phải rửa bát chứ sao.” Cô hờ hững nói, đè nén những cánh bướm ấy xuống.

Y nhướng một bên lông mày lên, sức nóng vẫn phát ra từ cặp mắt bên

dưới hàng lông mày. “Lần sau tôi phải nhớ tự mình đưa ra các điều kiện mới được, nhưng vụ này tôi sẽ để cho cô thoát êm.”

Y dời chỗ để dọn bát đĩa và dao đĩa đi còn cô đi tới chậu rửa bát. Cô rửa từng chiếc và cài chúng lên giá cho ráo nước. Y rút chiếc khăn vải để lau và họ làm việc trong sự im lặng vừa hồi hộp vừa dễ chịu cho đến khi cô đặt chiếc đĩa cuối cùng lên giá.

“Tôi nay chúng ta đi đâu đây?” Cô thấy mình bồn chồn mong đợi câu trả lời của y. về những gì mà có lẽ họ sẽ tìm ra. Hoặc những gì mà có lẽ họ cần làm trong lúc chờ đợi.

“Có những người nghĩ rằng cô thích xâm nhập vào trong những khu vực dễ gặp nguy hiểm của thành phố đây.”

“Khó mà gọi là khu vực nguy hiểm được. Chúng ta mới chỉ ngấp nghé ở khu East End mà thôi.”

“Đối với những người như cô thì East End còn vượt xa cả cơn ác mộng kinh hoàng nhất nữa kia. Những khu vực lân cận Mayfair rất nguy hiểm cho ai đó ở vào địa vị cô.”

“Là người đàn ông có ngôi nhà đồ sộ ở Mayfair nói thế đây chứ.”

“Là người đàn ông không phải từ

đầu đã có ngôi nhà đó nói thế. Trái lại, chính cô đã quen với kiểu trường giả thì có.”

“Tôi đã làm việc và đi đến ới vùng kinh tế trong thành phố này để có thể trang trải các hóa đơn của chúng tôi đây.” Cô héch cằm lên.

“Cũng có thể.” Cặp mắt y sắc bén. “Nhưng những chỗ đó chắc chỉ ở mức như văn phòng của gã luật sư kia là cùng, đúng không?”

“Đúng.”

“Không sánh được với khu East End đích thực đâu.” Y đẩy cô sang bên và rửa một chiếc cốc mà y thấy đâu đó

trong bếp - một trong vô số những chiếc cốc uống cà phê của y, hẳn thế - rồi đặt nó lên giá cho khô. “Cô đã làm việc ở đâu thế?”

“Tôi may vá cho một chị thợ may gần Strand. Và đan lát thêu thùa một số thứ ở những cửa hiệu gần đó.”

“Cô mới cần mẫn làm sao?”

Cô đưa mắt nhìn y như muốn nói cô cảm kích biết bao khi lại một lần nữa bị gọi là một bà cô nanh nọc. Cô nhặt chiếc khăn khô và cái cốc của y trên giá - món cuối cùng trong đó. “Anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi. Tối nay chúng ta đi đâu thế?”

“Chẳng đâu cả.”

Nỗi thất vọng tràn ngập lòng cô.

“Ồ.”

“Cô thất vọng vì tối nay chúng ta không xúc tiến được vụ của em trai cô hay vì cô sẽ không được hôn tôi?”

Suýt chút nữa thì cô đánh rơi chiếc cốc. Cô đặt nó vào lại tủ ly. “Vì chúng ta không xúc tiến vụ án của em trai tôi. Đừng có mà vớ vẩn.”

“Cô biết rằng bất cứ lúc nào cô cũng có thể hôn tôi được mà.”

Tim cô đập rộn lên. “Đừng có vớ vẩn.”

Y nhòai qua chiếc bàn cao. “Đừng bẽn lễn thế.”

“Sao anh lại muốn tôi hôn anh kia chứ?”

“Cô không thấy rằng chỉ hôn nhau thôi cũng rất thích ư?”

“Có. Không!” Cô chẳng khác nào sợi dây chơi của đũa trẻ, cứ bị thắt nút và kéo căng ra dù muốn dù không.

“Cô làm tôi rối mù. Có hay không?”

“Hôn cũng hay đấy chứ. Không quá ướt át, không quá thô tục.”

“Hừm. Thỉnh thoảng ướat át cũng tuyệt lắm. Còn thô tục thì, dù sao, tôi công nhận là cô đúng. Tôi mừng vì những cái hôn của chúng ta chưa đến mức quá thô tục đối với cô.”

Cô cố gắng để phớt lờ sự châm chọc của y. “Nhưng chúng ta chỉ là diễn mà thôi. Để kiếm được những thông tin mà chúng ta cần. Để cứu Kenny.”

“Ra là vậy. Vậy cô chỉ thích hôn để cứu Kenny thôi à? Có phải vì thế mà cô háo hức muốn ra khỏi nhà đến thế không? Vì cô chỉ chịu hôn tôi nếu đó là một phần trong việc xúc tiến vụ án đó ư?”

“Đúng vậy. Không phải! Tôi chỉ nghĩ chúng ta cần thêm thông tin thôi.”

“Tuần này chúng ta đã đến White Stag ba tối rồi. Họ sẽ bắt đầu coi chúng ta là khách quen cho xem. Và chắc chắn Dresden đã biết rõ về sự hiện diện của chúng ta. Tôi chắc chắn hẳn có ít nhất vài kẻ chỉ điểm trong quán bar đó.”

“Vậy thì chúng ta nên đi nơi khác.”

“Chúng ta đã đến mọi quán bar gần nơi xảy ra các vụ án mạng. Chúng ta đã dạo khắp nơi cùng chôn ở Middlesex. Hiện tại manh mối của chúng ta nằm ở nơi nào đó khác kia. Mà vì nguyên nhân nào đó...” Y vỗ nhẹ lên cằm cô, “...nó

gợi cho tôi nhớ lại cuộc nói chuyện của chúng ta hôm nay về việc sáng ra sẽ bắt đầu đi theo những con đường mới. Buồn cười là dường như cô không gợi lại việc đó.”

Cô khăng khăng từ chối gợi nhớ lại bất kỳ việc gì. “Hẳn là chúng ta đã bỏ qua điều gì đó.”

“Đúng đó, cô bỏ qua cái có duy nhất mà cô muốn đi công chuyện tối nay là để có thể hôn tôi.”

Cô vênh cằm lên. “Tôi mà thèm hôn anh.”

“Được lắm. Chúng ta đi chứ.”

Cô sững người trong giây lát. “Đi ư? Chúng ta đi đâu cơ?”

“Cô vừa mới nói hử chúng ta đã bỏ qua mất điều gì đó đấy thôi. Rằng chúng ta cần phải đến lại những nơi chúng ta đã đi đến. Đi nào.”

“Đ...được.” Cô vuốt mái tóc của mình. Y đã nhảm to về tất cả những điều đó. Cô đâu có muốn hôn y.

“Nhưng tôi phải cho cô xem một thứ trước khi chúng ta đi.”

Miệng y gặp miệng cô khi cô còn chưa kịp hiểu đang xảy ra điều gì. Một động tác kéo vào dụi dàng, một cái vuốt ve êm ái. Cô thoáng kinh ngạc. *Cô đâu*

có muốn hôn y.

Cô tan biến trong vòng ôm của y và thâm rửa mình là đủ các loại ngu ngốc trên đời.

Đó là kiểu hôn mới mẻ. Khám phá và dò hỏi. Nó không phải cái hôn dạy bảo, hoặc đòi hỏi hay để diễn. Nó đặt ra một câu hỏi. Cô không biết trả lời ra sao. Vậy nên cô đáp lại cái hôn đó đúng theo cách ấy. Khám phá và dò hỏi. Y muốn gì ở cô? Y đang chơi trò gì đây? Và cô có để tâm đến không? Hay cô đã dẫn mình vào trò chơi đó sâu đến mức không còn gì nghĩ đến tương lai nữa?

Tương lai của cô mịt mù và tăm

tôi. Chẳng khác gì bầu trời trước cơn giông tố. Cô không chắc một bình minh theo lối ẩn dụ mà đến thì trông sẽ ra sao. Hoặc giả cô còn đứng vững được hay không. Nhưng đây là cơ hội để cô ném trái và khám phá. Để thoát ra khỏi cái lồng của cô. Để tự làm chủ số phận mình, dù chỉ một thời gian ngắn ngủi.

Đôi môi y lướt xuống cằm cô. Xuống cổ cô. Y đã khám phá ra điểm nhạy cảm tại mạch máu ở cổ cô và khai thác nó cả tuần nay. Miệng y bập vào điểm nhạy cảm đó, cô liền rướn sát vào người y, không khí thoát ra khỏi lồng ngực cô. Y ép cô vào chiếc bàn và nâng cô lên để cô ngồi trên mép. Luồn cả hai tay vào mái tóc của cô và kéo cô lại để

hôn lần nữa. Cặp chân y thúc vào giữa hai chân cô và y chạm lướt qua cái điềm luôn đẩy lên sự kích thích thêm muốn.

Đôi tay y đi từ cánh tay cô xuống để choàng quanh gối cô, kéo cô sát vào hơn và quàng chân cô quanh thắt lưng y. Tư thế đó khiến họ bùng bùng phấn khích và nhem nhóm ham muốn yêu đương.

“Cô vẫn muốn ra ngoài đây chứ Marietta?”

Y ép sát người cô và sống lưng cô rợn lên vì khoái lạc.

“Không.” Cô rên lên khi môi y ngoạm vào điềm nhạy cảm trên cổ cô.

“Nhưng cô đã diện bộ đầm đáng yêu này rồi đấy thôi.” Hơi thở của y lảo thảo trên cổ cô. “Chúng mình có thể đến một quán bar nào đó và tôi sẽ ngẫu nhiên cô ngay trước mặt đám đông. Đó có thể là một màn diễn. Cô không cần phải quyết định việc gì hết. Cô không cần phải nói rằng cô muốn thế này.”

Tay y lần lên đùi cô.

“Không cần phải kiềm chế.”

Những ngón tay y nhích trên hông và eo lưng cô rồi phía dưới cánh tay cô.

“Cô có thể giả bộ rằng tất cả những việc này xảy ra là vì cô không còn

biết phải làm gì. Rằng cô hy sinh vì đại nghĩa.”

Ngón tay trở của y ấn lên bầu ngực và miết một vòng tròn trên núm vú cô. Hơi nóng bùng bùng trào dâng trong thân thể cô, lan tỏa.

“Nhưng tôi sẽ biết rằng cô thực lòng muốn thế này. Rằng cô sẽ sướng mê khi thấy cái gì nằm sau lần áo sơ mi của tôi. Mãi bên dưới nó kia. Khi cảm thấy lưng cô ép vào cái bàn này. Để tôi gập đầu gối cô lại và vùi mình vào cơn cuồng nhiệt của cô.”

Y không để cho cô nói, phủ miệng cô bằng một cái hôn nữa, cái hôn này đê

mê và lẩn át. Lời lẽ của y khiến những hình ảnh hiện ra trong đầu cô. Những thứ mà cô vẫn không ngừng tưởng tượng ra suốt tuần lễ vừa rồi.

“Tôi nghĩ cô thích bị chiếm đoạt, Marietta à. Và tôi sẽ rất khoái được chiếm đoạt cô.”

Cô chắc rằng *bị chiếm đoạt* nghe không có vẻ hay ho gì. Nhưng mặt khác tất thấy những gì Gabriel đã làm cho cô lại có kết cục rất hay ho, dù rằng những việc đó được mào đầu bằng những lời châm chọc hoặc đôi mắt thách thức.

“Cô có muốn được làm tình trên bàn không? Có lẽ lần đầu tiên thì không

đâu. Nhưng sau khi giải quyết được vấn đề phiền toái nho nhỏ đó, chúng ta sẽ thử ở đây nhé?”

Vấn đề phiền toái nho nhỏ. Cứ như thể trình tiết của cô được đánh giá rất cao trong giới thượng lưu, chẳng hơn sự phiền toái mấy nổi. Nhưng nghĩ cho cùng, lúc này thì việc cô mất trình dường như chẳng thành vấn đề nữa.

Y là kẻ đáng gờm và kiêu ngạo, nhưng y cũng là người che chở. Ô, rõ ràng y sẽ bỏ cô khi mãn cuộc và tổng khứ cô đi, nhưng trực giác mách bảo cô rằng y sẽ không làm cô đau khổ. Chừng nào cô còn chưa trông đợi nhiều hơn ở y. Hoặ trời cao ngăn cấm không được phải

lòng y.

“Tôi có nên hiểu sự im lặng của cô là đồng ý không nhỉ?” Y hôn môi cô, nấn ná ở môi dưới và mút mát trước khi nhả nó ra đánh chụt một tiếng. “Tôi sẽ không, cô biết đấy. Cô sẽ phải nói thành lời nổi thềm muốn của cô. Chỉ một lần thôi, và tôi sẽ làm mọi việc còn lại.”

Đầu cô ngật ra sau khi y hôn dọc theo cổ cô. Những nụ hôn quý quái, những lời lẽ cảm dỗ.

Y ngả về phía sau và gập mắt cô, mắt y sầm lại đầy cuốn hút. “Cô muốn học hỏi cái nghệ thuật đó. Tôi có thể thấy điều ấy trong mắt cô. Mỗi lần hôn cô, tôi

có thể thấy nó cháy bỏng trong ánh mắt cô. Cô giấu trọn niềm đam mê đó bên dưới những cái gai nhọn mà cô mang một cách đầy kiêu hãnh. Nó càng kích thích người ta khám phá ra cái tâm điềm mềm mại tựa nhung bên trong.”

Y vuốt ve bầu ngực cô lần nữa, những ngón tay kéo và nâng lên tận nhũ hoa. Dầu cô ngật xuống sâu hơn vì những thứ cơ trên cổ cô đã rũ xuống.

“Và tôi sẽ dạy cô hết thấy những gì cô muốn biết.”

“Anh làm thế này với tất cả mọi người à?” cô thì thầm, cặp mắt mơ đi trong lúc cô cố gắng tập trung.

Cô cảm thấy y cứng người lại, nhưng ngay lập tức y lấy lại được vẻ thư thái. “Không. Cô đâu phải là người duy nhất khoác lên mình những chiếc gai nhọn một cách kiêu hãnh.”

“Tại sao lại là tôi?” Cô dựng cổ mình thẳng lên. Cô đã ngắm mình trong gương. Cô đâu có mù, và y cũng vậy.

“Bởi vì tôi muốn thế,” y thì thầm trên cái cổ phơi trần của cô, những ngón tay chậm chậm xoay vòng. “Nếu nói vâng, thì tôi sẽ tiếp tục. Nếu nói không thì tôi sẽ rút lui.”

Đó là sự thực. Tất cả những gì y nói. Cô tò mò. Rất, rất đổi tò mò. Cô

muốn học hỏi mọi thứ. Muốn sở hữu cái quyền lực mà y đã dùng để chi phối cô. Trước đây cô chưa từng cảm nhận về một người đàn ông theo cách này, và một người đàn ông như thế này... cái người dường như biết về thân thể cô hơn cả chính cô...

“Cô muốn sao đây, hả Marietta?”

“Vâng.” Lúc tối hậu quyết định thật là đơn giản.

Cặp mắt y sôi sục và đặc thẳng.

Y đưa cô vào trong phòng y và đặt cô nằm lên tấm khăn phủ giường. Da thịt cô nóng bỏng nhưng đầu óc cô buốt lạnh và kinh hoàng. “Còn nhớ những gì tôi nói

về chuyện hôn không? Về cách đáp lại và cảm nhận sự đáp lại ấy? Hãy làm y như thế nhé.”

Y hôn co thật dịu dàng, những ngón tay y bện bịu với những dây buộc trên váy cô, những cái móc trên áo nịt ngực của cô. Cô hôn đáp lại y, đẩy nổi bồn chồn theo động tác hưởng ứng của mình, gắng chế ngự nỗi sợ bằng cách hôn y mãnh liệt như y hôn cô. Phản hồi càng trở nên mạnh mẽ khi những cái hôn cuồng nhiệt của cô trở thành sự đòi hỏi hơn nữa những cái hôn đáp lại của y.

Y chậm chậm tiến gần, dịu dàng hôn đôi môi cô. Bằng cách nào đó y đã xoay sở để gỡ hết những dây buộc, những

móc cài của cô, và cởi tuột ra. Chỉ còn lại chiếc áo lót mình của cô. Y kéo cô dậy và lột chiếc áo qua đầu cô. Cô lập tức bắt chéo hai tay để che đậy bộ dạng trần trụi của mình.

Ngồi trước mặt cô là một mẫu người đàn ông đẹp hoàn hảo, trong khi cô, gầy trơ xương và dài thượt, trần trụi phơi bày trước mặt y.

Y nhướn một bên mày vì cử động đó của cô và kéo một tay cô xuống. Tay cô lại đưa lên ngay lập tức. Cô nhìn xuống người và vờ lấy chiếc áo lót của mình.

“Em làm gì thế, Marietta?”

“Tôi...tôi đôi ý rồi.”

Y ngăn không cho cô mặc chiếc áo lót của mình trở lại. “Vì em nghĩ lại thật, hay vì em ghét thân thể mình?”

Cầm cô vênh lên. “Có gì khác nhau đâu?”

“Khác nhau quá đi chứ.” Y hạ thấp tay cô xuống và kéo tấm áo ra khỏi tay cô. “Em chỉ toàn da bọc xương, thật vậy. Nhưng chẳng có gì mà vài tuần lễ ăn uống no đủ nữa lại không khắc phục được cả. Mà thế thì có sao. Em có thể cứ gầy trơ xương thể này hay béo gấp ba lần thể này, nhưng điều quan trọng đích thực là tia lửa đó. Cái cách em hưởng ứng.

Cái niềm đam mê mà em đã để thoát khỏi ràng buộc đó.”

Y vượt lên cánh tay cô, cô run rẩy.

“Vỏ bọc vật chất bên ngoài chả là gì nếu không có thứ ẩn bên trong. Tôi có thể ở bên người phụ nữ được mọi người coi là xinh đẹp nhất, và nếu muốn giả bộ rằng có gì sâu sắc hơn, tôi có thể làm được. Tôi có thể tự dối mình về mối quan hệ giữa tôi và cô ta. Nhưng tại sao tôi phải chấp nhận một kẻ thay thế khi tôi có thể cảm thấy một tia lửa thực thụ? Và em có một tia lửa bên trong, Marietta à. Tôi có thể cảm thấy nó. Vấn đề không phải ở chỗ trông em như thế nào, Marietta, vấn đề là ở ở chỗ em muốn cho

người ta thấy những gì.”

Những ngón tay y luồn vào mớ tóc phải sau gáy cô, kéo đầu cô về phía trước.

“Hãy cho tôi thấy tia lửa đó. Cảm nhận nó và đáp lại nó. Đó mới là điều quan trọng.”

Trạng thái kích thích đã nguội lạnh đi lại bùng lên. “Thế nếu nó đang thất vọng thì sao?”

“Thì chúng ta sẽ cùng làm nhau thất vọng. Em có vui hơn không nếu biết rằng em chẳng phải là người duy nhất cảm thấy hoang mang?” Y cắn nhẹ tai cô và đặt cô nằm trở lại. “Nếu vậy hãy biết

rằng tôi sợ mất vía.”

Vì sao đó mà cô không thể tin y khi y kê môi lên môi cô, khi tay y dịch xuống dưới thân mình cô và xoa dịu những cơn run rẩy.

“Tôi sẽ chiếm hữu em, Marietta. Tôi đã biết thế ngay từ lần đầu chúng ta hôn nhau. Từ khi em buông thả niềm đam mê đó. Tôi sẽ lừa lấy lấy từng giọt một từ em, nếu tôi buộc phải làm như thế.”

Lời lẽ của y, đôi bàn tay của y - cô là con rắn và y là người dụ rắn. “Thích quá.” Cô buột lời trong tiếng rên rỉ khi vật gì đó cương cứng ép vào cô, ngay nơi cô muốn nhất. Y đưa đi đẩy lại trên

mình cô và cô cũng đưa đẩy đáp lại, ham muốn sức đè nặng đó, sự cuồng nhiệt đó. Thân thể cô chuyển động không ngừng, rung lên, đòi hỏi thứ gì đó mà cô không thể gọi tên ra được.

“Đúng rồi. Đừng kiềm chế bất kỳ hưởng ứng nào của em nhé.” Giọng y dịu và trầm. “Chẳng có ai ở đây cả. Chỉ có hai chúng mình thôi. Tôi muốn em ướt đầm và nóng bỏng khắp trên những tấm ga trải giường này.”

Cô không hiểu, nhưng thân thể cô dường như lại hiểu. Nó càng gắng ép sát vào thân thể y hơn, và trạng thái hưng hực đã chuyển sang âm ướt. Cô cởi áo sơ mi của y ném sang một bên. Một bộ

ngực vạm vỡ, lông lơ thơ và cơ bắp chắc nịch, uốn trên mình cô.

“Hãy cho tôi thấy em cảm giác thế nào, Marietta”

Đầu cô ngả ra đằng sau và miệng cô mở ra trong tiếng kêu câm lặng khi y kéo núm vú cô vào miệng và mút mạnh. Liếm và mút và cứ thế. Trạng thái hưng hực đã hết chịu nổi, sự ẩm ướt càng lúc càng tăng.

Y chuyển sang bầu vú bên kia và cô rướn cong người vào y, cố gắng chạm cả thân mình với y lần nữa, trong lúc y dịch lên trên để chuyển vị trí. Núm vú của cô bật ra với một tiếng kêu nhỏ và y

mỉm cười xảo trá. Cặp mắt xanh lục phóng đấng và táo tợn. Mái tóc rối xòa và đẹp mê hồn.

Y đứng lên và cởi quần ra. Một pho tượng Hy Lạp được tạc hoàn hảo nhìn cô với cặp mắt thèm khát. Không chút hoài nghi, cô biết trước đây mình chưa từng cảm thấy sức mạnh chi phối này.

Y kéo những tấm trải giường lên và cô chuôi vào bên dưới. Sự tò mò, nỗi lo sợ và sinh lực trào dâng trong cô. Đây là thứ mà tất cả các quý bà quý cô vẫn thường khúc khích nhỏ to với nhau. Y chuôi vào bên cạnh cô. “Em đã bao giờ tự vuốt ve mình chưa, Marietta?”

Những ngón tay y mơn trớn bụng cô và chạy tiếp xuống phía dưới.

“Chỗ này này.” Những ngón tay y vuốt lên đám lông giữa hai chân cô, một ngón chạm vào làn da bên dưới. Cô nảy người lên. Xê dịch. Sự kích thích nơi đó mời gọi cô.

Những ngón tay y tách cô ra và nhẹ nhàng mơn trớn phần nhạy hoa. Cô tê liệt. Cảm giác tinh thích, nhưng có gì đó rất mực kỳ cục và lấn chiếm.

Y xoay cô về phía mình, thành ra họ nằm nghiêng, đôi diện với nhau. “Hãy quan sát những gì tôi làm nhé. Tôi sẽ làm cho em muốn. Chuẩn bị cho em để cảm

giác hoàn toàn thích thú, không khó chịu một chút nào cả.” Một ngón tay nhấn vào và mơn trớn ngay bên trong mép. “Để chúng ta cùng nhau trôi trượt trơn tru.”

Cô nhìn đầu ngón tay của y biến mất. Hơi thở của cô nghẹn lại lúc nó nhấn vào *bên trong* cô chừng vài phân. Y ép sát hơn vào cô.

“Êm ái như nhạc bên tai tôi. Em không biết ngay lúc này tôi ước ngón tay đó là bộ phận khác trên cơ thể tôi đến mức nào đâu.”

Cô nhìn vào cái bộ phận đó của y ở khoảng giữa thân mình họ, hiện lớn hơn một ngón tay rất nhiều. Cô ngáp ngừng

đưa tay ra sờ vào y. Mịn màng mà cứng đanh. Ngón tay y cong lại bên trong cô và thứ gì đó vụt bùng lên xuyên suốt người cô. Cô kẹp chặt lấy y.

Y cười to, đã mất đi phần nào điềm tĩnh. “Sự hưởng ứng giữa hai ta. Chính xác. Tiếp tục thám hiểm đi, Marietta. Đừng ngại sờ đụng vào bất cứ chỗ nào cảm dỗ em.”

Cô vuốt ve y, quan sát trong khi y căng lên dưới tay cô. Y chạm vào những ngón tay cô và đặt chúng lên đầu cái đó của y. Ngón tay y ấn vào bên trong cô - sâu hơn một chút. Mắt cô nhắm lại và y hôn cô, nhanh và mạnh.

“Hãy nhìn và cảm nhận.”

Cô nhìn những ngón tay mình trên đầu cái đó của y. Ngón tay giữa của y nhập hội cùng ngón tay trỏ của y thám hiểm sâu bên trong cô, những đầu ngón tay rần rỏi của y mơn trớn phía bên trong mềm mại, tăng phần kích thích. Đầu ngón tay cô sờ mó những sợi lông quăn của mình, làn da bên dưới, trong khi y thám hiểm sâu hơn. Bàn tay kia của y nắm lấy những ngón tay cô và chạm chúng vào cô. Dịch chúng xuống phía dưới và xung quanh cái của y. Những ngón tay của cô lướt qua thứ gì đó khiến thân thể cô co giật.

Y bọc những ngón tay cô trở lại

quanh cái cửa y và sờ cô bằng ngón tay
trỏ của y, mơn trớn đúng một điểm đó.
Cơn hứng tình bùng lên trong cô. Cô
rướn người về phía y, miết dọc theo
chiều dài của thân thể y.

“Suyt.” Giọng y trĩu xuống và căng
thẳng. “Tôi biết. Chỉ chút xíu nữa thôi.”

Những ngón tay y biến vào *bên
trong cô*. Chúng đang làm gì đó, một vũ
điệu nào đó từ bên trong, uốn gập vào
rồi xoạc ra. Cơn hứng hực muốn bùng
nổ, phải bùng nổ.

Y là một vũ công trác tuyệt. Ý nghĩ
ngớ ngẩn đó thoáng qua đầu cô.

Miệng y lại quay lại với cặp nhũ

hoa của cô. Cô rướn mình lên, vào miệng y, vào những ngón tay y. Những con bướm đập cánh chộn rộn đến điên cuồng. Những ngón tay y rút ra và y nâng mặt cô lên bằng đôi bàn tay mình.

“Bây giờ tôi sẽ chiếm hữu em, Marietta.”

Cô chồm về phía trước và hôn y, thân thể cô tự nhiên rướn cong vào thân thể y. Nỗi sợ hãi rằng cô có thể bị chiếm hữu, *đã bị* chiếm hữu thật, đã tan biến, sạch trơn vì niềm tin mà giờ đây cô đặt vào y. Niềm tin mà y đã nhen lên bằng những động tác chậm rãi và chuyện trò không ngớt.

Y sẽ không làm cô đau.

Cô cảm thấy một cú thúc lên đám lông xoắn của mình, mặc dù đôi tay y vẫn vuốt ve má cô trong lúc họ nằm nghiêng, mặt đối mặt. “Hãy gác đầu gối em lên trên đầu gối tôi đi.”

Cô làm đúng như y gợi ý, mở hai chân ra thành hình chữ V. Cô nhìn xuống và thấy y đang đẩy ngược về phía mình, và cơn hứng tình lại cuộn lên. Đầu mấu của y đẩy vào cô, giống như những ngón tay y đã làm, và những âm thanh dội lại.

“Từng chút một thôi. Tôi muốn em đẩy lại tôi mỗi lần em thấy có thể nhé.”

Cô đẩy nhẹ và cảm thấy có chút

kháng lại. Y hôn cô. “Ngon lành và trơn tru lắm. Thân mình em cần chỉnh lại cho đúng chỗ,” y thì thầm trên miệng của cô.

Y vuốt ve bầu ngực của cô bằng bàn tay rảnh rỗi, kéo nhẹ đầu núm giữa những ngón tay của mình. Cô rướn người lên y, sợ kích thích phía dưới đòi hỏi phải được thỏa mãn. Tiến thêm vào trong được một đốt nữa.

“Suyt. Hãy giữ yên ở chỗ đó một lát.” Y tiếp tục đùa nghịch với bầu ngực cô, và cô nghiêng rãnh để giữ cho mình khỏi nhúc nhích. Y kéo ra một chút rồi lại đẩy vào. Một cơn sóng nặng nề xô qua đầu óc cô. Thèm khát được động đây. Để đạt được cái gì đó.

“Được nửa đường rồi em yêu.
Cái...”

Cô chộp lấy đầu y và kéo y về phía mình, hôn y cuồng nhiệt. Cắt ngang giữa chừng động tác y môn trón bầu ngực của cô và kéo y vào trong. Cặp mắt xanh lục của y sáng lên đặc thảng khi y kéo ra.

Y trở mình cả đôi đê y nằm lên trên cô, đôi bàn tay y chống lên hai bên đầu cô. Y kéo ra rồi đẩy nhanh vào và đẩy lần nữa, sự trơn tru trôi trượt hứa hẹn lúc trước đang biến thành hiện thực khi y thúc sâu thêm. Đôi chân cô toài trên giường, cổ tim điễm tựa đê đẩy lên,

để đạt đến cái điểm hưng phấn mà mọi thứ từ đầu đến giờ đã hứa hẹn.

“Tiếp tục đẩy đi em, đúng rồi. Quàng chân quanh người tôi này. Hãy làm theo tất cả những gì thân thể em mách bảo và buông thả hoàn toàn.”

Y kéo ra và đẩy lút sâu vào tận cùng trong cô. Đầu cô ngật ra đằng sau, cảm giác quá mạnh, cô rên lên, trầm và vang. Cô đã lên chín tầng mây nên không còn cảm thấy ngượng ngùng gì nữa. Cô chỉ muốn được bùng nổ.

“Đừng quên hít thở Marietta à. Hít sâu vào em. Rên lên là hay. Đúng cách đấy.”

Y lại đẩy vào, chiều dài dằng dặc của y xuyên vào cô và nâng cô lên khỏi giường chừng một đốt. Cặp chân cô, quán quanh mình y, đang đẩy tới, để chạm vào cái điểm mà y vừa cọ sát. Y kéo ra, và lần này cô nâng hông mình lên để đón y khi y đẩy vào. Tâm mắt cô trở nên mơ hồ. Những đốm lửa nhỏ nhoi từ viên đá lửa đã bùng cháy, cô thấy miệng mình nghẽn lại trong một tiếng kêu câm lặng.

“Ngọt ngào và đáng yêu làm sao. Buông thả đi, em yêu.”

Y đẩy nữa và đẩy nữa, cô gằn như không thể nâng hông mình lên khi cô làm theo lời y chỉ bảo và buông thả tuyệt.

Rên rĩ và hỏn hỏn bên vai y, cô bùng nổ trong tay y, những con bướm bay tán loạn ta bốn góc phòng.

Chương 10

Gabriel đột ngột tỉnh dậy vì tiếng gõ rất mạnh ở cửa trước. Y nhìn chiếc đồng hồ treo tường và thấy kim đồng hồ đang thờ ơ chỉ quá năm giờ sang chút xíu. Y không định dậy trước ba mươi phút nữa. Sáu mươi phút nữa nếu y cảm thấy uể oải.

Một lọn tóc nâu trượt theo cánh tay y. Dứt khoát y đang cảm thấy uể oải. Có lẽ y sẽ nằm lại trên giường cả ngày. Y nhìn sang và thấy mái tóc màu nâu đang vùi vào chiếc gối bên cạnh. Y đưa một bàn tay nhẹ nhàng chạm vào lưng cô. Y

chưa từng mời một người phụ nữ nào vào giường mình cả, thay vì nó y chọn những nơi khác, nhưng trông cô trên chiếc giường này như một lễ đương nhiên.

Tiếng gõ cửa lại mạnh mẽ vang lên, đột nhiên y nhận ra mình đang ở chốn nào, và không có quản gia để trả lời người gõ cửa. Lại một lần nữa y oải ra.

Y hất tấm chăn ở phía mình ra và chộp lấy chiếc áo choàng mặc nhà. Trong lúc đầu óc bất đầu tự tỉnh táo, y hy vọng dù là ai ở ngoài cửa cũng nhận thấy những ngày bên nhau của bọn họ chỉ còn đếm trên đầu ngón tay. Y thoáng thấy Marietta trở mình lúc y nhảy bỏ ra khỏi phòng. Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục.

Y mở cánh cửa trước thì thấy Billy, một trong những người hầu của y, đứng trên bậc thềm, mặt đỏ bừng bừng. Gabriel ra dấu cho gã vào trong và chờ gã trấn tĩnh lại.

“Ông Charlie cử tôi đến, thưa ông. Ông ấy bảo chuyển ngay cho ông cái này.”

Gabriel cầm lấy bức thư và mở ra. “Sao anh không vào thẳng trong nhà mà đánh thức ta dậy?”

“Tôi vội quá quên mất chìa khóa ạ. Ông Charlie bảo rằng việc tối quan trọng nên tôi phải chuyển thư này đến tay ông ngay tức khắc. Xin lỗi, thưa ông. Việc đó

sẽ không lặp lại nữa, thưa ông.”

Gabriel vừa định càu nhàu vài lời hăm dọa đích đáng, thậm chí còn định thị uy cả với tay quản gia Charlie rất to con của mình, thì đầu y bất chợt nhận ra rằng Marietta đã ở trên giường cùng y và toàn bộ cảnh đó lẽ ra đã thành *rất bất tiện*. Billy trông đã phát hoảng rồi, và Gabriel quyết định đùa hấn vài câu thay vì mắng trước khi mắt y bắt gặp đoạn thư đầu tiên.

Tờ thư bị vò nhàu trong những ngón tay y. “Anh có mang xe ngựa đến đây không?”

“Dạ có, thưa ông, xe đậu ngoài

cửa trước ạ.”

“Tốt, cứ ở đây.”

Gabriel bước hai bậc cầu thang một. Lại một vụ giết người nữa. Mọi tàn dư của giấc ngủ biến sạch khỏi đầu y, như y đã được dạy làm như thế từ khi còn niên thiếu. Giờ thì họ sẽ phải phóng thích ngay em trai của Marietta. Đó là tin tốt lành. Tin xấu là kẻ sát nhân thực thụ vẫn nhởn nhơ đâu đó, và Marietta sẽ rời bỏ y.

Y ngáp ngừng ở bậc cầu thang trên cùng. Y có nên đánh thức cô hay cứ để cô ngủ? Hiện trường có thể rất kinh khủng. Cô không cần phải nhìn thấy nó. Y

rón rén để bước chân không gây tiếng động trên sàn nhà.

Hành động giữ yên lặng của y chẳng nghĩa lý gì. Cô đang ngồi trên giường, dáng vẻ trẻ nãi mà ngon mắt, chần ga quần quanh mình.

“Có chuyện gì vậy?” Giọng cô khàn khàn nhưng tỉnh táo.

Y ngáp ngừng.

“Kìa Gabriel?”

“Vừa xảy ra một vụ giết người nữa. Tôi sẽ đi đến chỗ đó. Cứ ngủ tiếp đi, khi nào em thức dậy thì tôi cũng về rồi.”

“Một vụ giết người nữa? Giống mấy vụ trước?” Tay cô buông rơi xuống ga giường và hé lộ một phần ngực khiến y nhìn mê thích. “Ngủ tiếp ư? Không, tôi sẽ đi với anh.”

Y không ngạc nhiên. Sự gan góc của cô là một trong những đức tính mà y ưa thích nhất. Tuy nhiên... “Chỗ đó chẳng có gì hay ho đâu. Hãy nhớ đến những gì cậu em trai em đã miêu tả.”

Y thấy cô rùng mình, nhưng cô lắc đầu. Đôi mắt cô trong veo, nét mặt cô cương quyết. “Tôi sẽ đi.”

Y gật đầu. “Mặc đồ đi. Cứ gọi nếu như em cần giúp nhé. Mười phút nữa

chúng ta sẽ đi.”

Họ rời đi lúc tám giờ.

Ngoài phố mù sương và u ám. Những cái bóng lúc rạng sáng từ đèn khí đốt hắt những hình thù kỳ cục lên những tòa nhà và những phiến đá lát.

Gabriel quan sát Marietta đang chăm chú nhìn những con phố lướt qua bên cửa sổ cỗ xe. Đêm qua là một đêm... thú vị. Y đã đùa cợt và quyến rũ cô để rồi thấy chính mình sa vào cái bẫy của mình.

Cô thật là... thú vị.

Cô đã làm cho y cười.

Cô không giữ mồm giữ miệng gì với y hết. Hầu hết đàn bà con gái đều ra sức chiều chuộng y. Ô, trong quá khứ cũng đã có vài người không làm thế, nhưng không còn một ai trong bọn họ gây ra được một sức thu hút, một nỗi khát khao tiếp tục chung đụng vì cái cảm giác sung sướng thuần túy của sự chung đụng đó. Và mặc dầu vẻ mặt cô trở nên đăm đỏi với sự thèm khát hết như rất nhiều người đàn bà khác, y vẫn *muốn* thấy cái vẻ đăm đỏi đó ở cô.

Kỳ lạ thật.

Gã xà ích của y ghìm cương ngựa lại. Có vô số người đang lẳng xăng

quanh khu vực này, và những người canh gác đang cố gắng giữ họ tránh xa góc phố đó, một nhiệm vụ đáng nản với hai con phố giao nhau và bốn hướng phải canh gác. Dresden đang thả bộ giữa đám đông, cặp mắt sắc nhọn điem mặt từng người.

“Dresden đang ở đây.” Y gõ một ngón tay lên cửa sổ xe. “Nếu chúng ta ra khỏi xe, chắc chắn hắn sẽ biết em là ai ngay.”

“Anh đã nói hắn là hắn đã biết rồi thôi.”

“Hắn sẽ săn lùng em đấy.” Y nghĩ đến việc giữ cô lại trong cỗ xe ngựa.

Dôi vai cô dựng lên. “Kenny sẽ được giải tội. Hẳn chẳng có cơ gì sẵn lòng tội cả.”

Gabriel băn khoăn tự hỏi cô sẽ làm gì sau khi em trai cô được phóng thích. Cô quay về với xã hội thượng lưu chẳng? Lui về sống ở vùng nông thôn chẳng? Kiếm một gã trai trẻ nào đó mà lấy làm chồng, kẻ sẽ chẳng e ngại gì miệng lưỡi của cô hoặc việc cô sẽ cố làm kẻ mạnh trong mối quan hệ vợ chồng.

Y băn khoăn không hiểu mình có tiếp tục được quan hệ tình ái với cô không. Sao y không muốn để cô ra đi đến thế không biết.

Nhiều năm nay y đã làm việc với vô số đàn bà con gái. Thậm chí y còn thấy thích vài người. Nhưng sức hấp dẫn rút cục chỉ như bong bóng xẹp hơi. Lần nào cũng vậy.

Sức hấp dẫn lần này vẫn đang mạnh lên. Y đã biết điều đó trước khi đưa cô vào giường. Nó làm y hoảng hồn giây lát.

Ồ cô có cái gì bắt y phải chú ý thế nhỉ? Y nhìn cô nắm hai bàn tay lại khi cô ngó ra đám đông, bồn chồn và phấn khích mong thấy em trai mình được trả tự do. Cô đâu phải người đẹp nhất. Cô đâu phải người thông minh nhất hay đẹp nhất

hoặc dũng cảm nhất. Nhưng cô là tất cả những cái đó gộp lại với nhau làm một mà dường như tương xứng với y. Thật đáng sợ làm sao.

Y chưa từng tưởng tượng rằng Marietta Winters bước vào và đảo lộn cuộc đời vốn đã được lên kế hoạch đầu vào đáy của y.

Y đẩy mở cánh cửa xe. Y sẽ xem điều gì xảy ra. Và nếu cô không đến với y, y sẽ mang cô đến với y.

Y đỡ cô xuống xe và họ bước tới hiện trường. Cặp mắt của Dresden tức thì xoáy vào họ và nheo lại. Gabriel bật ngón tay ra hiệu cho Billy đi theo. Gã

hầu trẻ nhảy từ ghế ngồi cùng người xà
ích xuống.

Chen qua đám đông, Gabriel thấy
vạch vễ ngoài vũng máu trên mặt đất,
nhưng không có thi thể.

“Trời đất. Cô gái đó đâu rồi? Có
ai biết tên cô ta không?”

Y thềm cảm tạ người phụ nữ đứng
tuổi đang lảng vảng gần đó vì bà ta đã
đặt ra những câu hỏi mà y mong muốn
được trả lời.

“Đã chuyển về Cục Điều tra Án
mạng rồi. Nghe nói cô ấy bị bầm dập đến
nỗi không thể nhận dạng được.”

“Giống những người kia. Họ đã bắt nhầm người rồi!”

Tiếng rì rầm lan khắp đám đông, và y thấy dáng vẻ Marietta như trút được gánh nặng. Tay cầm vỗ đôi tay. “Thực ra thì điều đó không hoàn toàn đúng.”

Marietta sửng người và Gabriel gắng để không giống cô.

“Nó có vẻ giống một thủ đoạn có tay trong, và chúng tôi sẽ đưa anh trai của tên sát nhân Middlesex đến tòa để thẩm vấn.” Hấn nhìn trực diện vào Marietta. “Cả gia đình đó đều bị tình nghi.”

Gabriel cố dẫn cơn sốc. Dresden

không phải kẻ ngu ngốc. Hắn biết rằng chặn họng những lời tuyên bố về sự vô tội và cho đám đông một kẻ thế thân để khiến họ cảm thấy như vấn đề đã được kiểm soát sẽ ngăn ngừa được cả làn sóng đó. Và nếu cái vẻ mặt thù nghịch mà Dresden chứa thẳng về phía họ là điều không thể bỏ qua được, giờ đây khi hắn thừa nhận đã biết họ là ai, nghĩa là hắn đang điên ruột vì hành động của họ. Gabriel quay lại và cho Billy những chỉ thị vắn tắt. Gã trai lần nhanh qua đám đông, và Gabriel kéo Marietta sát lại mình.

“Mark.”

“Suyt. Đến Cục Điều tra Án mạng

thôi.”

Y không rời mắt khỏi Dresden. Nụ cười hắc ám của tay cớm xuyên qua đám đông báo trước điềm chẳng lành. “Trên thực tế, chị gái của...”

Gabriel đột ngột ra hiệu cho tay xà ích của y, và đám đông ngoài rìa kêu thét khi những con ngựa lồng lên và cỗ xe lao đi thực mạng. Tay xà ích của y sẽ sớm được tăng lương.

Y lôi Marietta xuyên về phía sau đám đông trong lúc mọi người rối trí và chạy nháo nhào. Cô chẳng nói lời nào trong lúc y kéo cô vượt qua góc phố. Mắt cô thất thần và vô phương hướng. Y

chìa tay ra nắm lấy bàn tay cô trong lúc bọn họ vòng qua góc phố, quay lại và đi song song với hiện trường nơi họ vừa rời khỏi. Cỗ xe ngựa của y đang đợi ở phía cuối đường đáp lại hiệu lệnh vòng theo chiều kim đồng hồ mà y phát ra.

Y nâng cô lên xe và ra hiệu cho gã đánh xe. “Cục Điều tra Án mạng. Nhanh. Chúng ta phải đến trước họ chừng hai mươi phút mới được.”

Y chỉ vừa kịp ngồi xuống thì cỗ xe chuyển bánh.

“Mark.” Marietta thì thầm.

“Anh ta sẽ ổn thôi. Billy sẽ đưa anh ta ra khỏi nhà em, nếu có thể, hãy tập

trung vào.” Y bật ngón tay đánh tách trước cặp mắt thất thần của cô. “Tôi sẽ chạy bỏ đến chỗ tòa án xem có thể tìm được gì không.”

Mắt cô thoáng chút thần khí trở lại. “Tôi sẽ đi với anh.”

“Được thôi.” Thực lòng mà nói, nếu cô không tranh cãi gì thì ắt hẳn y sẽ lo lắng. “Nhưng chúng ta phải lẹ lên. Tôi có một người quen trong tòa nhà đó và người ấy đã được báo trước rồi. Chúng ta có thể hành động từ đây.”

Khi họ bước vào tòa nhà, cô ngẩng cao đầu hơn. Không giống một người phụ nữ có thể phải buông mắt cả hai anh em

trai của mình cho đám đông giận dữ điên cuồng.

Họ bước vào phòng giữ xác. Một đám đông người đứng vây quanh một thi thể trong góc phòng.

“Xin lỗi ngài, nhưng ngài không được phép vào đây ạ.”

Y phô ra nụ cười với người gác cửa. “Trợ lý của Nathaniel Upholt đây. Tôi là Rory Carney.” Y bắt bàn tay của người gác đang sừng sốt. “Ông ấy cử tôi đến trước để lấy thông tin sơ bộ. Tôi thấy rằng anh đang làm nhiệm vụ cao quý là duy trì trật tự đây.”

Tay gác cửa phồng mũi. “Chúng tôi

nỗ lực hết mình, thừa ngài.”

“Anh nghĩ chúng tôi có thể xem qua một cái trước khi đám đông kéo đến không? Sẽ rất hữu ích đấy.” Người đàn ông kia trông có vẻ thích hỏi lộ, nhưng có một vết rách trên chiếc quần của anh ta. Cầu may, Gabriel giấu một tờ bạc trong lòng bàn tay và bắt tay anh ta lần nữa.

Bàn tay người gác nắm tờ bạc lại, và anh ta có vẻ do dự trong một giây.

“Chúng tôi sẽ tránh ngay. Chỉ năm phút thôi.”

Tay gác cửa nhìn quanh và gật đầu.
“Năm phút thôi đấy.”

Gabriel phô ra một nụ cười nữa.
“Cảm ơn, anh bạn quý hóa của tôi.”

Y tiến đến chỗ đám đông đang lảng vảng. Marietta theo sát đằng sau. Các thẩm phán, đám tuần tra và tuần canh đang túm tụm lại với nhau trò chuyện. Y nhận ra vài người nhờ những cuộc du hành gần đây của họ và những cuộc đụng độ trong những vụ án trước đây của y, nên y giữ cho đầu luôn cúi xuống.

Máu thấm ướt đầm gần khắp miếng vải phủ trên thi thể kia. Y cúi Marietta ra xa hơn sau lưng mình. Cô có thể nhìn nếu muốn, nhưng nếu cô không muốn thì y sẽ không buộc cô phải nhìn chăm chăm vào

đó.

Một người đàn ông đang lau rửa bộ mặt bê bết máu của người phụ nữ đó, khuôn mặt để trần phía trên tấm vải phủ.

Một người đàn ông khác đang ghi chép, và họ nói qua lại với nhau.

“Có vết bầm trên hai cổ tay bà ấy. Trùng với nạn nhân thứ hai. Hai nạn nhân khác không có. Một cú đập vào đầu. Họng bị cắt. Hở ở đoạn giữa...”

Gabriel để cho những lời đó chiếm lĩnh tâm trí. Tấm vải ướt sũng kéo đến má nạn nhân và có gì đó xáo trộn trong lòng y. Một thoáng hãi hùng.

Cả hai bên gò má của người phụ nữ đó đều bầm tím nhưng có vẻ gì đó rất quen thuộc ở người này. Mái tóc nâu của bà ta rôi bời, nhưng y thấy một chiếc lược ngọc trai cài trên mấy lọn tóc rôi của bà ta.

“Những vết cắt đáng chú ý phía trên chuôi hạt của bà ta....”

Không phải.

“...ngọc lục bảo, anh có nghĩ vậy không? Một người giàu có.”

Không thể thế được.

“Có vẻ như ai đó vẽ đường viền cho nó vậy. Nhạo bóng chằng? Tiền bạc

của bà ta? Phải chăng là một món quà của một nhân tình?”

Một món quà từ người cha giàu có của bà ta. Phô trương và giễu cợt. Báo cáo từ điều tra viên của y nói rằng bà ta chưa từng rời nó ngay cả khi tiền bạc của gia đình đã dần cạn kiệt.

Một vàng trán lộ ra, cái cằm nhọn. Tám vải tuột sang một bên, y nhìn thấy chuỗi hạt lục bảo và vàng nặng nề xám xỉn trên cổ bà ta. Máu bám đầy và nó nằm trên một lòng sông máu đỏ đông đặc.

Chợt vang lên một tiếng đổ sầm, y nhìn lên thì thấy chiếc bàn nhỏ bên cạnh

mình trên sàn, đồ vật như một thân cây bị nhỏ bật rễ.

Y phải ra khỏi nơi đây.

Y loạng choạng ra khỏi căn phòng, chỉ kịp ra hiệu cho Marietta bên cạnh đang hỏi han xem phải chằng y khó ở.

“Tôi nghiệp anh chàng. Một số người không thể trụ được khi trông thấy cảnh này, thật thế đấy.” Ai đó nói.

Một trong những khuôn mặt mà y từng mong không bao giờ thấy lại. Không phải vì y đặc biệt quan tâm đến việc bà ta đã chết. Y căm ghét bà ta. Căm ghét tất cả bọn họ. Nhưng y đã tách mình ra khỏi quá khứ của y từ lâu lắm rồi. Cái quái gì

đang xảy ra thế?

“Kìa Gabriel?” Marietta thì thầm.

Giọng cô từ xa vẳng lại, mặc dù một bàn tay cô vẫn nằm trên cánh tay y và tay còn lại quàng quanh thắt lưng y. Y buộc đôi mắt mình nhắm lại, rồi lại mở ra chậm chậm như y đã được rèn luyện làm thế. Không biểu lộ một cảm xúc nào. Không bộc lộ một cảm giác gì.

Y thẳng người lên, hành lang trải dài trước mắt y dẫn tới cầu thang. “Lên gác.” Tốt hơn hết là nói những câu thật vắn tắt cho đến khi y thực sự kiểm chế được những ý nghĩ xáo trộn của mình.

Cha y đang ở đâu? Jeremy bắt đầu

bỏ học từ khi nào? Tay điều tra viên của y đi đâu rồi? Y không nhận được báo cáo nào từ... Gần cả tháng nay. Không.

Không.

Đó có thể là một sự trùng hợp. Có thể là một cơn ác mộng. Y cần phải thấy chân dung phác họa từ những vụ giết người khác.

Y đâm mạnh lên cánh cửa có ghi “Franklin Lewis”. Cánh cửa mở ra và một Frank kinh ngạc bước tránh sang một bên. “Chào ông Noble. Tôi nhận được thư ông rồi. Thưa ông, ông đang khó ở ạ?”

“Tôi đâu có khó ở, Frank. Tôi cần

ông giúp cho một việc. Tôi có thể trả tiền.”

“Tất nhiên ông không cần phải trả tiền. Điều kiện đền đáp cuối cùng của tôi còn chưa trả xong mà. Tôi có thể làm gì được cho ông?”

“Ông có thể kiếm được các phác họa chân dung từ Cục Điều tra Án mạng không?” Y cố gắng giữ để không bộc lộ sự tuyệt vọng đó, nổi kinh hoàng khôn khổ đó trong giọng nói.

Frank tỏ vẻ thận trọng. “Ông cần chúng trong bao lâu?”

“Mười phút, chỉ thế thôi.”

“Thế thì dĩ nhiên là được. Không thành vấn đề. Tôi có thể mang chúng đến đây và trả lại trước khi có ai nhận ra. Và ở đó có một gã thiếu nợ tôi, trong trường hợp tôi không thể làm được việc này. Giờ này là lúc thích hợp nhất, mọi người còn đang rời cả lên. Vài phút nữa tôi sẽ quay lại.”

Frank rời khỏi phòng, để y ở lại riêng với Marietta.

“Chuyện gì xảy ra dưới kia vậy? Nhìn qua vai anh không được rõ lắm. Dù vậy, những thứ gì tôi thấy thật là khủng khiếp.” Cô rùng mình. “Dễ gây ác mộng.”

“Đúng thế,” y lơ đãng nói, những ý nghĩ xoắn lại và không chịu liền mạch với nhau.

“Kìa Gabriel?” Cô chạm vào cằm y và xoay mặt y về phía cô. “Chúng ta có thể đi được rồi. Tôi chắc chúng ta có thể quay lại đây sau.”

Long y sôi sục dâng trào một nỗi gì không rõ. “Tôi ổn. Chúng ta phải xong việc ở đây trước khi Dresden ra lệnh tạm dừng quyền tự do đi lại của chúng ta.”

Chúa lòng lành. Y sẽ làm gì đây nếu những nghi ngờ tồi tệ của y thành sự thật?

Frank hôn hên lao vào phòng.

“Dưới kia huyền não như chợ vỡ ấy. Tôi nghĩ chúng ta chỉ có tổng cộng mười phút thôi.”

Gabriel gật đầu và cầm lấy những bức phác họa từ tay ông ta. Nỗi sợ đến lạnh người quặn thắt lòng y khi y nhìn bức phác họa đầu tiên. Đúng rồi, với những gì giờ đây y đã biết, người phụ nữ này thật quen thuộc. Già hơn, nhưng y có thể khớp nét mặt bà ta với ký ức của y, với những cơn ác mộng của y. Y lật sang trang. Nỗi sợ hãi đóng băng lại. Y vôn vê mép tờ giấy. Y không muốn giở sang trang cuối. Để mà xác nhận.

Liếc sang một bên y thấy Marietta đang nhìn mình.

Y giở sang trang khác. Trang giấy này chập chờn trước mắt, y bèn đặt những trang giấy đó lên bàn trước khi đôi bàn tay run run của y kịp đánh rớt chúng xuống nền nhà.

Một người đàn bà với một cái tên khác. Chính là nạn nhân được nhận diện. Chắc hẳn ngày một ngày hai Anthony sẽ gửi báo cáo với cái tên thật của bà ta. Amada Forester. Một đám cưới vội vã. Marietta đã nói thế. Lẽ ra y phải nhận được một báo cáo từ cái gã đang theo dõi những người phụ nữ đó cho y rồi chứ. Báo cho y biết rằng một người trong bọn họ đã thay đổi tên họ. Nếu biết tên thật của nạn nhân này sớm hơn thì y đã

làm được gì nhỉ? Trước khi cuộc điều tra bắt đầu ấy?

“Tôi thấy rồi.” Y nặn ra một nụ cười. “Cảm ơn ông, Frank à. Thứ này thật là hữu ích.”

Hữu ích theo cái cách ai đó giúp ta đào một cái huyệt ở khu đất nghĩa trang, nơi lại tình cờ có tên ta trên mộ chí.

“Đi thôi.” Y quay sang Marietta. “Chúng ta phải ra khỏi đây trước khi Dresden xuất hiện.” Y quay trở lại phía Frank và bắt tay ông ta, gắng gượng bộc lộ vẻ điềm tĩnh mà y đã thiện nghệ để đối phó với bất kỳ tình huống nào liên quan tới họ. “Cảm ơn ông. Hãy cho tôi biết

nếu tôi giúp được ông điều gì đó nhé.”

Frank mỉm cười và thu những tờ giấy lại. “Không thành vấn đề, thưa ông Noble. Tôi luôn sẵn sàng giúp đỡ những vụ án mà ông thực hiện. Đặc biệt là những vụ giống của tôi. Tôi rất cảm kích tất cả những gì ông đã làm để giúp chúng tôi. “Người che chở” là tên chúng tôi gọi ông đấy.”

Người che chở. Liệu y có duy trì được cái tín nhiệm đó nữa không nếu quá khứ của y trở thành điều ai ai cũng biết - đặc biệt là lúc này, khi bốn người phụ nữ thuộc về quá khứ đó đang nằm trong Cục điều tra Án mạng, trên một bức chân dung phác họa hoặc trên một chiếc bàn?

Môi y nặn ra một nụ cười. “Cô Rose đây sẽ buộc phải rầy rà tôi vì tôi phồng mũi đến cả tuần nữa cho xem.”

Frank mỉm cười với Marietta. “Chúc cô may mắn, thưa cô. Tôi chắc chắn rằng bất kỳ điều gì cô cần giúp đỡ sẽ sớm được giải quyết thôi. Những vấn đề khó khăn luôn được giải quyết một khi ông Noble can dự vào.”

Tin tưởng đến thế. Y đã phát triển một mạng lưới để đảm bảo những người tìm kiếm sự giúp đỡ không rơi vào cảnh ngộ mà chính y từng có lần rơi vào. Không người giúp đỡ. Y rùng mình, che giấu cử chỉ vô tình đó bằng cách nắm lấy

tay cầm ở cửa. Mọi việc đang quay trở về điểm xuất phát.

Y rảo bước ra khỏi phòng.

Marietta theo sau y. “Anh đã biết được những gì từ những bức chân dung phác họa đó?”

Cả Marietta nữa. Hoàn toàn mờ mịt. Tin tưởng y như tất cả bọn họ đã tin tưởng y. Không biết rằng cô có thể là người đầu tiên y phản bội lòng tin đó.

“Tôi tìm xem lứa tuổi, những đặc trưng nhân dạng, bất kỳ cái gì có thể xuyên chuỗi họ lại với nhau.” Đó không phải là một lời nói dối, chỉ không phải là bộ toàn sự thật mà thôi.

“Rồi sao?”

“Hầu hết họ có vẻ đồng lứa tuổi. Tôi sẽ xem xem có thể kiếm được ai đó sao lại và luân chuyển những bức tranh đó để khám phá thêm về họ không.”

Y không chắc y sẽ làm điều gì như thế hay không nữa. Y không muốn bất kỳ ai nhận ra họ, mặc dù đồng thời, có lẽ y cũng khó lòng mà nhận ra họ nếu không được cho xem những bức phác họa với những hình ảnh trùng khớp đó. Y băn khoăn phải chăng kẻ sát nhân cố tình khiến cho họ không thể nhận diện được.

Sao không có một ai trình báo về việc họ mất tích? Y cần phải xem tay

điều tra viên của y ở cái chỗ quái nào và gã sẽ phải nói điều gì. Gã này được trả công rất hậu để theo dõi họ. Lẽ ra y phải nhận được báo cáo về hôn lễ của Amada *hàng tuần* trước rồi chứ.

Y cuộn chặt tay mình lại thành nắm đấm. Gã điều tra viên được trả công cao quá mức cho việc theo dõi hành tung của họ chính là để Gabriel có thể quên hết tất cả bọn họ đi - nếu không một trong số họ lại âm mưu giở những mảnh cũ ra. Y đối phó với tất cả những mảnh đó nhanh chóng bằng tiền bạc. Đó chính là nguyên nhân mà lẽ ra vài người trong số họ còn chưa bị mất tích mới đúng - khi họ đã bị quăng ra khỏi xã hội thượng lưu và không một xu dính túi.

Y đắm chìm trong những suy tưởng của mình đến nỗi chẳng thể nhìn thấy người đàn ông đang đi trước mặt cho tới khi y giẫm vào chân người kia.

Y chửi thề trong lúc khuôn mặt của người đàn ông đó hiện rõ ra và dịch sang một bên để tránh hẳn.

“Đang đi đâu đó hả, anh Noble?”

Khuôn mặt của Arthur Dresden nửa như hài lòng nửa như giận dữ một cách tức cười.

“Rốt cuộc thì cũng suy luận ra được rồi, hử Dresden? Chúc mừng. Giờ thì, xin miễn thứ cho chúng tôi.”

Y chìa một tay ra sau cho Marietta và cô bước vòng qua. Cửa chính và tự do chỉ còn cách hai mươi bước chân.

Tay cóm lại bước chẵn ngang đường y. “Đi sớm vậy sao? Ta không nghĩ thế. Ta có một số câu hỏi, anh thấy đấy.”

“Ông mới phi thường làm sao. Nhưng ông không thể giữ chúng tôi ở đây được. Chúng tôi sắp lên đường đây.”

“Anh nghĩ rằng ta không thể ư?”

“Tôi biết rằng ông không thể, ông cóm ạ.” Người khác có lẽ sẽ hải một tay cóm của Cục cảnh sát Bow Street và

những thủ đoạn mà họ sử dụng, nhưng Gabriel đã đọc tất cả các bộ luật của họ. Tất cả các đạo luật có liên quan tới họ. Thật không may cho thằng cha đang đối diện y.

Cặp mắt của Dresden tóe lửa. “Ta đã nghe tuốt tuốt về anh. Vận dụng luật pháp theo cách anh muốn. Hối lộ người ta để thực thi *công lý* của anh. Thật quá quắt. Luật pháp đâu phải chuyện đùa. Ta sẽ theo dõi anh, Noble, đừng có mà phạm lỗi nào đấy.”

“Tôi sẽ lấy làm cảm động vì sự quan tâm của ông. Giờ thì ông có thể tránh đường cho chúng tôi chưa ạ?”

Dresden quay sang Marietta. “Cô đang cố giải thoát cho em trai cô. Dù *tình cảm* ấy có đáng ngưỡng mộ đối với một số người nào đó, nhưng cô cảm thấy thế nào khi cản trở việc thi hành luật pháp, hả cô Winter? Thật rõ ràng chính anh, anh Noble ạ, là người tích cực dàn xếp để phiên tòa lùi sang một ngày muộn hơn.”

“Phải nói rằng những kỹ năng điều tra của ông nhạy bén lắm. Thật chẳng thể hiểu nổi vì đâu mà ai ai cũng bị từ chối công lý ở cái khu vực nơi ông thực thi các vụ bắt bớ vậy nhỉ?”

“Cứ cười cho bằng thích đi, Noble ạ. Việc anh cho rằng đang giúp người

khác mới là nguy hiểm chết người. Lách luật, đảo lộn công lý để thỏa mãn nhu cầu của cá nhân anh.”

“Việc ông tin vào cái giới đạo đức giả của chính ông mới gọi là nguy hiểm chết người, Dresden ạ.”

Hiển nhiên đó là điều không thể nói ra, nếu y biết ý một chút, vì mặt của Dresden đã chuyển từ màu trắng sang màu đỏ. “Nếu tôi có thể gán bất kỳ tội gì trong vụ này cho anh thì tôi chẳng ngại gì mà không làm, anh Noble ạ. Còn cô, cô Winter, anh trai cô sẽ sớm bầu bạn với em trai cô thôi.”

Tay cô xiết chặt tay Gabriel hơn

nữa và y nổi cơn thịnh nộ vì mảnh lối dọ dẫm của Dresden.

Dresden nghiêng lại gần Marietta. “Nếu cô không phải đàn bà con gái, cô sẽ gia nhập với bọn họ tức thì.”

Tay cóm hiển nhiên chả coi phụ nữ ra gì. Đánh giá thấp họ là một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng.

“Thật sáng suốt biết nhường nào.” Gabriel dợm cất bước, và lần này khi Dresden cản đường y, y liền xô hẳn sang một bên rồi đi tiếp. Tiếng thân người ngã huych xuống nền nhà đằng sau y nghe đã quá.

Dresden gào văng tên y.

Gabriel lách qua những cánh cửa bước vội xuống bậc thềm, Marietta bám chặt sau lưng y trong lúc y sai bước qua đám đông, mở đường. Dân chúng tụ về khu vực xung quanh Tòa án ngày càng đông, đám người ngoài cuộc đang cố moi móc những tin tức mới nhất để có thể loan truyền cho hàng xóm làng giềng của họ. Bất kỳ một mẩu chuyện lượm lặt nào.

Cuối cùng họ cũng vượt qua được đám đông và lao về nơi an toàn trong bóng tối. Chưa bao giờ y sung sướng khi được ở trong một cỗ xe ngựa đến thế. Y ngả người dựa vào lưng ghế và nhắm mắt lại. Một buổi sáng mới thê thảm làm sao. Có lẽ y sẽ tỉnh giấc, thấy Billy đang gõ

cửa và tất cả những điều phát hiện tiếp theo chỉ còn là cơn ác mộng kinh hoàng mà thôi.

Một âm thanh từ phía đối diện khiến y mở bừng mắt ra. Cặp môi Marietta mím lại và đôi tay cô tóm chặt vào váy. Y chìa tay ra kéo cô sang ghé của mình và để cô dựa đầu vào ngực. Y có thể cảm nhận được cô đang nức nở.

“Suyt. Em trai em sẽ ổn mà thôi.”

“Họ sẽ không thả Kenny ra mắt.”

Y chẳng biết nói sao về việc đó. Y băn khoăn không biết có phải Dresden là kẻ duy nhất cố tình bóp méo bản báo cáo mới về các vụ giết người đó hay không.

Hai anh em đồng mưu, hoặc người anh mô phỏng hành vi của em trai với nỗ lực cứu em thoát tù tội. Điều đó chẳng quan trọng gì. Nếu dư luận không có lợi cho họ, họ sẽ gặp rắc rối. Bồi thẩm đoàn có thể bị tác động, và quan tòa có thể dẫn dắt việc hỏi cung.

“Chúng ta sẽ khởi sự một chiến dịch giải thoát em trai em.”

Rắc rối là ở chỗ nếu người hầu của y đã đem giấu được Mark đi, thì chỉ khiến cho câu chuyện bịa đặt của Dresden càng thêm đáng tin mà thôi. Không chừng sẽ có vẻ như Mark trốn đi để khỏi bị buộc tội giết người. Họ bị trúng đòn rồi. Marietta có thể mất cả hai

anh em trai.

Và nếu nổi hoài nghi khủng khiếp của y, nỗi sợ hãi vô cùng của y, được chứng tỏ sự thực... liệu y có thể hy sinh gia đình mình để cứu Marietta và gia đình cô không?

Trò chơi hiểm hóc biến đổi đột ngột. Còn đâu nữa những góc tròn và các cạnh mờ nhạt. Giờ đây là những gai sắc và những chiếc răng nanh nọc tô điễm lên những đường viền. Vì rằng y đang làm vụ án đặc biệt *này*... Y không tin vào sự trùng hợp ngẫu nhiên. Những người như y tạo ra sự trùng hợp ngẫu nhiên của mình rồi đẩy chúng cho những người khác. Đang xảy ra chuyện gì thế

nhỉ?

“Thế nếu họ bắt được Mark thì sao?”

Y ôm sát cô hơn. Cô chẳng có tội tình gì. Trong tất cả mớ điên rồ này, cô chẳng có tội tình gì. Và vì thế cần được cứu vớt. “Kẻ sát nhân đã chứng tỏ rằng hắn không muốn nhận món quà mà việc bắt giữ em trai em đem lại cho hắn. Nhiều khả năng hắn sẽ lại giết người nữa. Nếu Mark bị tóm trước khi điều đó xảy ra, thì sau đó họ sẽ chẳng có bằng cứ gì để chống lại hai anh em nữa.”

Trừ phi lúc đó họ sẽ đổ quàng tội cho Marietta. Hoặc cho y, vì y đang đại

diện cho cô. Nếu các nhà chức trách bắt đầu đào xới vào lý lịch của y... họ có thể đổ quàng toàn bộ vụ này lên y. Hoặc gia đình y - điều còn gây tổn thương ghê gớm hơn. Việc khôn ngoan nhất nên làm có lẽ là buông xuôi vụ này. Bỏ mặc Marietta và cố gắng tự cứu lấy phần mình.

Mắt y nhắm nghiền. Có chắc tất cả những người mà y đã giúp và mạng lưới mà y đã thiết kế nên là đủ không? Y đã phải trả giá bằng sự ăn năn và không cần trả thêm một lần nữa.

“Thế nghĩa là anh sẽ để Mark bị bắt?”

“Không. Chúng ta sẽ cầu may rằng vụ án chống lại Kenny được giảm nhẹ vì sự kiện này. Nhưng nếu anh trai em bị bắt, cứ bình tĩnh như tôi đã nói lúc trước. Kẻ sát nhân vẫn ở bên ngoài.”

Marietta nắm lấy cổ áo y, mặt cô áp vào cổ y. Một giọt lệ lăn xuống cổ y và thấm vào làn vải bên dưới. Y vuốt tóc cô, những suy nghĩ của y xung đột với nhau, y không biết cần làm gì - với cô, với tình cảnh này.

Và nếu y làm điều sai quấy, thì thêm một tội lỗi nữa có khiến y bị đày đọa hay không? Y là kẻ đã bị hủy hoại sẵn rồi.

Y đã bị hủy hoại từ năm mười sáu tuổi.

Chương 11

Marietta bước tới bước lui trong phòng bếp vừa đọc bức thư Gabriel trao cho cô. Mark đang ở trong ngôi nhà kín đáo tại London. An toàn. Ít là trong lúc này. Mark rất có thể làm bất kể một việc ngu ngốc nào như rời khỏi ngôi nhà đó vì bắt đầu cảm thấy buồn chán hoặc không thấy được tính chất nghiêm trọng của sự việc này.

Nhưng có lẽ rốt cuộc anh ta cũng đã thấy được. Trông anh ta thực sự bàng hoàng khi họ gặp nhau tại một góc nhỏ trong công viên Hyde cách xa những lối

mòn - ít phút trước khi anh ta biến khỏi đó cùng với người của Gabriel.

Gabriel lặng thinh một cách kỳ lạ từ lúc rời khỏi Cục Điều tra Án mạng. Không còn mĩa mai châm biếm cô nữa. Y ôm ấp và an ủi cô, nhưng cái nhìn của y rất lạ lùng và xa vắng. Giờ đây vẫn vậy. Và nếu trước đó cô đã cho rằng y là người siêng năng và tích cực trong công việc, thì nay có một lòng nhiệt huyết mới với công việc của y. Y vùi đầu trong những bộ sách lớn và các chuyên luận, các bộ luật và sách chuyên khảo. Ghi chép của y ngổn ngang khắp chỗ. Biểu thời gian và các ngày tháng, những cái tên viết tắt và địa điểm. Cô đã cố đọc vài ghi chép trong sổ đó, nhưng nếu

trước đây những ghi chép tốc ký của y vốn đã khó hiểu, thì nay chúng hoàn toàn bí ẩn.

Họ cũng không đả động chút gì về chuyện đêm qua nhưng với những sự kiện diễn ra sáng ngày hôm đó thì còn thời gian đâu mà thấp thỏm lo âu hoặc khẳng định nữa.

“Marietta à?”

Cô quay lại, thấy y đang khom lưng trên chiếc bàn, quan sát cô.

Thêm một điều lạ lùng nữa. Trước đây, Gabriel chưa khi nào *khom lưng* cả. Y luôn giữ mình thẳng thớm như thể chỉ chực quỵen rũ người ta, để bất kỳ lúc

nào y cũng có thể đứng lên hoặc bước ra từ bất cứ chỗ nào y đang ở và khiến cô phải nài nỉ thêm một cái hôn nữa. Trông y vẫn gợi cảm giác thềm hôn, với mái tóc xòa ngang trước trán, cặp mắt xanh lục của y dán vào mắt cô, và đôi môi y hé mở khi kêu tên cô.

“Dạ?”

“Đừng đi đi lại lại nữa.”

Thật nhẹ cả lòng khi thấy vài thứ vẫn không thay đổi. Cô ngồi phịch xuống chiếc ghế đối diện với y. “Tôi cần phải làm gì đó. Giá anh nói cho tôi biết anh đang tìm cái gì, có khi tôi lại giúp được cũng nên.”

Y nhìn xuống những cuốn sách và giấy má trải trên bàn. “Sao em không đi thăm Mark đi? Xem xem anh ta đã ổn định và đã biết rằng không được rời khỏi đó chưa.” Giọng y hơi hợt. Tóc gáy cô dựng ngược lên. “Tôi sẽ bảo xe ngựa đưa em đi. Đường đi vòng vèo lắm, nói để phòng xa, nên lúc đến đó có thể em cần bỏ xe đi bộ cho nhanh. Em sẽ về vào lúc ăn tối.”

Tổng thể kế hoạch đó nghe có vẻ hợp lý, và hoàn hảo. Nhưng cô lại chẳng hề thấy thế. “Còn anh thì sao?”

Y cắn cắn môi dưới. “Tôi sẽ ngồi lại đây nghiền ngẫm những văn bản pháp lý. Chẳng thú vị gì đâu.”

“Ồ.”

Có điều gì đó không thật trong lời tuyên bố đó. Nhưng vì y đã vùi đầu ngay vào đồng giấy tờ kia nên chẳng còn gì để nói nữa. Mà cô thì chỉ muốn nói chuyện với Mark. Để yên tâm rằng anh ta vẫn an toàn.

Hơn nữa, cô tin tưởng Noble, chẳng phải vậy sao?

“Hãy dò hỏi anh trai em xem đêm qua anh ta đã ở đâu. Và nữa, đây là những ngày tháng đã xảy ra những vụ giết người khác.” Y đưa cho cô một mảnh giấy, giọng vẫn ôn tồn, hoàn toàn chẳng giống y chút nào. “Xem anh ta có nhớ ra

được anh ta đã ở những đâu không. Nếu không, tôi sẽ phải cử ai đó tới nhà em thu thập thông tin tương thích để giúp anh ta nhớ lại.”

“Thế còn những người hầu thì sao?”

Y gõ ngón tay trở lên mặt bàn sứt sẹo. “Tôi đã để Billy thanh toán tiền cho họ và sa thải họ có giấy tờ hợp lệ rồi.”

Cô những tưởng mình phải cảm thấy bất bình khi y tự tiện hành động mà không hỏi, nhưng cô không thể.

“Cảm ơn anh.”

Vai y hơi chùng xuống, nhưng cô

nhận thấy trông y vẫn căng thẳng làm sao. Chẳng chút gì giống với người đàn ông ngạo mạn, cực kỳ tự tin mà cô gặp lúc đầu. Ô mà, cái chất ấy vẫn còn đó, chực chờ được thả ra, nhưng có cái gì đó đã kìm y lại. Y nhìn cô qua những lọn tóc lòa xòa. “Tôi nghĩ có lẽ em giận.”

“Cũng có lẽ. Nhưng khá chắc chắn nếu như anh không hành động thì chắc mọi thứ trong nhà sẽ sạch sành sanh. Thế nên cũng có lẽ là không.”

Một lần nữa cô thấy mừng vì đã mang đi tất cả những đồ vật quan trọng của mình, của cả Kenny nữa.

“Các khóa cửa sẽ được thay ngay

khi người thợ khóa có thể làm việc đó.”

“Cảm ơn anh.”

Mắt y dõi theo miệng cô khi cô thốt ra những lời đó. Cô lướt những ngón tay trên môi mình. Những ý nghĩ rối bời, cô vừa muốn môi y đặt trên môi mình vừa kinh sợ vì mọi thứ trong đời cô đang tan nát. Nguồn an ủi và nỗi khát khao.

“Người đánh xe ở nhà kế bên phía tay phải ấy. Anh ta chưa biết cần đi đâu. Vì sự an toàn của em, em sẽ không biết. Bảo anh ta tới nói chuyện với tôi và tôi sẽ để em lên đường.”

~*~

Gabriel đợi khi cỗ xe ngựa đã lăn bánh xuống phố vài phút, liền chộp lấy chiếc mũ của mình và lên đường. Nửa giờ sau, y có mặt tại nhà Alcroft.

Mặt Alcroft ánh lên vẻ ngạc nhiên khi anh ta chào đón y trong phòng khách. “Kìa Gabriel.” Anh ta nhìn y xét nét. “Trông anh khiếp quá.”

“Sao kia, cảm ơn John. Tôi cảm kích vì câu đó.”

Alcroft ra hiệu cho y đi về phía thư phòng và đóng cửa lại khi họ vào phòng. “Tôi cho rằng anh không muốn bọn đầy tớ nghe lỏm.”

“Thậm chí cả bọn đầy tớ cư xử

đứng đắn như bọn đầy tớ của anh cũng thóc mách lắm.”

Alcroft nghiêng người về phía trước. “Đã xảy ra chuyện gì thế? Tôi nghe nói có một vụ giết người nữa.”

“Nạn nhân đầu tiên của tên sát nhân ở Middlessex là Amada Forester”

Alcroft chớp chớp mắt. “Bạn chỉ thân của phu nhân Dentry ấy ư?”

“Đúng thế. Và nạn nhân thứ hai là Celeste Fomme.”

Bạn y bất động trong giây lát, rồi đưa mắt nhìn lên bạn mình. “Bà ta là một bạo chúa, nhưng chết hả? Và cũng theo...”

cách đó?”

“Ừ. Tôi rất tiếc.”

Alcroft xê dịch một tờ giấy trên mặt bàn rồi một tờ nữa, như thể đang cố tìm câu trả lời trên trang giấy. “Anh có nhiều hơn thế để kể chứ.”

“Tôi đã nhìn thấy chân dung phác họa của hai nạn nhân khác. Cùng với hai người đã xác định được danh tính đó, người thứ ba là Jane Morenton. Abigail Winstead vừa bị giết đêm qua.”

Alcroft ngược lên. “Không phải chứ.”

“Đúng thế đấy.”

Bạn y nhìn vào một bức chân dung treo trên tường. “Anh biết không, tôi mới nói chuyện với Abigail gần đây thôi. Bà ta nghĩ rằng mình đang bị theo dõi. Tôi đã không tin bà ta.”

Đó là tin mới với Gabriel. “Anh đã nói chuyện với bà ta sao? Đã có ai trình báo việc bà ta mất tích chưa?”

“Cũng chưa chắc. Tôi tưởng bà ta rời khỏi đây rồi. Bà ta nói rằng mình sắp về vùng nông thôn. Rằng thành phố này không an toàn. Tôi tưởng bà ta đi rồi chứ. Chúng tôi đâu có bạn bè gì với nhau. Bà ta đến với tôi chỉ vì bà ta nghĩ rằng tôi có thể giúp đỡ.” Anh ta vo

nghiên tờ giấy trong tay mình. “Tôi lập một báo cáo cho bà ta, nhưng tôi không tin bà ta. Lẽ ra tôi nên làm gì đó mới phải.”

Gabriel ngậm tã. Các quý bà như Abigail quá đổi đồng bóng và rất tùy hứng. Chẳng mấy ngạc nhiên nếu Alcroft không cho rằng bà ta nghiêm túc. Dù vậy, điều đó cũng chẳng làm bạn y cảm thấy dễ chịu hơn. Y tự biết điều đó. “Bà ta có nói gì không? Có biết ai đang theo dõi bà ta không?”

“Một tên đầy tớ nào đó của nhà Dentry.” Anh ta lùa những ngón tay vào mái tóc mình, và Gabriel mừng khi thấy động tác này khiến Alcroft rời mắt khỏi

y, nếu không hẳn anh ta đã thấy người y cứng lại và nổi kinh hoàng hiện lên trong cặp mắt y mà y che giấu rất nhanh.

“Bà ta có nói là ai không?”

“Có John, Joseph, Jacob... Jacob! Jacob...” Dôi môi anh ta mím lại. “Tôi có bản báo cáo tóm tắt. Worley chẳng? Đúng rồi, tôi nghĩ đúng như thế đây. Một người hầu.”

Sự nhẹ nhõm lớn dần đến nỗi nó xâm chiếm lấy y một cách đau đớn.

“Kìa Gabriel?”

Y giả bộ hung hăng ho và trấn tĩnh lại. “Thứ lỗi cho tôi, hãy nói tiếp đi.”

“Bà ta nói rằng hấn đã xuất hiện bên ngoài ngôi nhà bà ta thuê không chỉ một lần. Hấn cứ chăm chăm nhìn bà ta từ bên kia đường. Thật sồn cả gai ốc, bà ta bảo thế.” Alcroft đẩy chiếc bút của mình. “Chết rồi à. Tất cả bọn họ ấy?”

“Đúng vậy.” Y nói bằng giọng dứt khoát, những khuôn mặt gây phiền não của họ bỗng bênh trong ký ức của y.

Alcroft ngược nhìn lên, và Gabriel có thể đoán chắc rằng mặt anh ta thoáng vẻ thông cảm. Anh ta *đã biết*. Sống lưng y ớn lạnh.

“Anh đã biết những gì hả John?”

Trông anh bạn y có vẻ sừng sốt trong giây lát. “Chỉ biết rằng họ lập ra cái hội các quý bà của họ và họ có thể hành hạ đến khốn khổ vài cậu nhóc trong số những kẻ tôi tớ trong nhà với những lời hứa hẹn và vẻ quan tâm giả bộ.”

Giá như. Gái như việc này chỉ đến mức độ đó thôi.

“Tên hầu kia ắt hẳn bị cảm dỗ rồi thành ra bị ám ảnh.” Alcroft rùng mình. “Anh có tưởng tượng được cái gì đó có thể dẫn đến một việc như thế không?”

Bị ám ảnh bởi thứ gì đó ư? Có. Giết phụ nữ ư? Không.

“Nhưng đó cũng là tin vui đó

chứ?” Alcroft nói. “Anh sẽ kéo được em trai của cô Winters ra khỏi tù.”

“Không may tay cóm trong vụ này lại đang gây khó dễ. Hiện giờ họ đang theo dõi anh trai của cô Winters như một kẻ tòng phạm và kẻ sát nhân.”

Khuôn mặt của Alcroft phản chiếu sự bàng hoàng. “Sao họ có thể kết luận như vậy chứ?”

“Vì ngu dốt và hy vọng giữ cho công chúng khỏi hoảng loạn. Thật không may cho sự hoảng loạn đó của công chúng. Mark Winters giờ đã biến mất tăm.”

Cặp mắt của Alcroft sắc lẹm. “Quả

thật là không may. Tôi phải khen ngợi anh đấy.”

“Anh vẫn còn bản báo cáo về tên đây tớ đó đấy chứ?”

“Ừ. Bản báo cáo về tình trạng và động thái của tên đây tớ đó. Tôi thuê một điều tra viên thực hiện việc này. Anh đang tiến hành những vụ án khác, lẽ ra tôi không nên khơi gợi việc này ra cho anh.” Anh ta vuốt một bàn tay dọc theo cổ mình. “Tôi không muốn làm anh bận khoăn lo lắng vì việc này.”

Gabriel chẳng nói chẳng rằng.

“Tay điều tra viên không phát hiện được gì nhiều, và tôi đã ra lệnh cho gã

gửi các báo cáo tới Abigail. Dù vậy, tôi biết là gã đang theo dấu tên đầy tớ kia khi xảy ra vụ án giết người đầu tiên. Lúc tôi đang ở buổi dạ hội của nhà Plaken thì có tin đưa đến là một vụ án mạng kinh hoàng vừa mới xảy ra tại Clerkenwell, và tôi nhớ rằng mình đã nghĩ ngay đến gã điều tra viên. Tôi có địa chỉ của Abigail; có lẽ anh sẽ tìm được bản hồ sơ tóm tắt ở đó.” Anh ta lật giở những giấy tờ của mình, chúng được sắp xếp rất ngăn nắp. “Nó đây rồi.”

Gabriel cầm lấy tờ giấy. “Cảm ơn John.”

Y cảm ơn Alcroft không riêng vì cái địa chỉ đó, và anh ta dường như hiểu

điều ấy. Anh ta gật đầu trang trọng. “Tôi biết anh sẽ tìm ra tên khốn kia.”

Gabriel điềm lại những lời đó trong đầu khi y đi bộ về nhà.

Y cũng nhắc lại những lời cuối cùng của Alcroft: *Anh có định nói cho Marietta không?*

Không.

Chắc chắn phải là tên này, tên đầy tớ gần như vô danh này. Không thể nào là một ai đó trong gia đình y, một ai đó mà y biết hoặc quý mến. Không thể nào là một ai trong gia đình Marietta. Cuối cùng cả hai đều sẽ được toại nguyện. Tự do làm bất kỳ cái gì cả hai đều mong

muôn. Giá mà y có thể tự thuyết phục mình tin vào điều đó. Giá mà y có thể giữ cho đầu óc mình khỏi quay cuồng với những lối thoát và những kế hoạch dự phòng. Chúng cứ tiếp tục hình thành và càng lúc càng chắc chắn trong đầu y.

Y buộc mình phải nghĩ đến Jacob Worley. Đến gã đàn ông mà y sẽ bắt được, gã đàn ông sẽ thú nhận mọi điều.

Và với tư tưởng ấy, đêm nay đã có cơ để ăn mừng. Để lấy lại quyền kiểm soát đã tuột khỏi tay y sáng nay.

Mỗi bước đi là một bước y tự thuyết phục mình thêm. Y nhận thấy sự trớ trêu là y đang tự phỉnh phờ, nhưng y

buộc cái ý nghĩ đó phải ngủ yên. Trước nay y vẫn luôn là người thực tế. Một kẻ sống sót đáng ghê tởm. Y thậm ghét sự yếu đuối. Nỗi sợ hãi. Y tưởng đã chế ngự được những thứ đó từ rất lâu rồi.

Nỗi tức giận dâng lên trong lòng y. Y sẽ tóm được tên đầy tớ kia và đào sâu chôn chặt những cảm xúc yếu đuối của mình vào nơi chúng thuộc về.

Họ sẽ săn lùng Jacob Worley.

Y cần phải hoàn thiện thêm những kỹ năng săn mồi của mình. Và đó - y mỉm cười hiềm ác, phớt lờ một cô gái đi ngang qua đang há hốc miệng vì kinh ngạc - là một nhiệm vụ mà y lấy làm

thích thú được thực hiện tối nay.

~*~

Marietta ngồi trong phòng bếp, lơ đãng mân mê mớ giấy tờ và nồi đũa. Cô về sớm hơn cô tưởng - Mark đã chao đảo giữa phần nộ và khiếp đảm. Một hồi lâu, cô không thể làm gì được với tâm trạng dao động của anh ta. Cô đã bảo anh ta cư xử cho ra một người đàn ông trưởng thành và đọc cho anh nghe cái danh mục quy tắc kia trước khi bỏ về với lòng chán ghét.

Hiển nhiên cô cũng về sớm hơn Noble tưởng. Y sẽ bảo y sẽ không đi đâu hết. Cô đã biết rằng lúc đó trông y có vẻ

đáng ngờ. Y đang tiến hành điều tra mà không có cô chãng? Nhỡ y gặp Dresden mà cô không có mặt tại đó để cứu y thì sao?

Cô đọc một bức thư của Anthony viết rằng tên thời con gái của nạn nhân đầu tiên là Amanda Forester. Cái tên quan quen theo kiểu những cái tên thường gặp ở giới thượng lưu. Cô ước gì lúc trước mình theo sát những câu chuyện ngồi lê đôi mách hơn thay vì chỉ chăm chăm vào việc lo cho mấy anh em khỏi đói. Những ý nghĩ ngu ngốc.

Cánh cửa trước mở rồi sập đóng lại. những bước chân đều đặn lịch kịch dọc theo hành lang, rồi Noble xuất hiện,

mái tóc gió thổi rối xòa, cặp mắt hắc ám và như muốn ăn tươi nuốt sống. Hình ảnh một tay thợ săn rớt cuộc đã tìm được chiến lợi phẩm của mình.

Cô bật dậy từ ghế ngồi. “Tôi tưởng anh bảo anh không ra khỏi nhà cơ mà? Anh đi đâu thế? Sao anh không nói cho tôi biết?”

Y sai bước về phía trước và đá bật chiếc ghế của cô ra khỏi đường đi. Cô chưa có lấy một giây mà lo lắng thì đã thấy mình nằm ngửa trên mặt bàn, giấy tờ bị đè nhàu bên dưới.

“Cái gì...”

Cô còn chưa kịp hít thêm một hơi,

y đã tốc váy cô rồi đẩy căng chân cô lên cao và dạn ra. Miệng y áp lên nhụy hoa của cô. Chúa. Ôi.

Có tiếng gừ gừ từ cuống họng thoát ra giữa cặp môi cô. Cô cong mình lên áp sát vào y khi y liếm một nhát dài ngược lên. Rồi một nhát nữa. Cô không kịp hỏi xem y đang làm gì, không kịp then thùng bởi những gì y đang làm, vì toàn bộ tư tưởng chỉ tập trung vào chính cái điểm miệng y đặt vào, rồi cô thấy mình đang tóm chặt một nắm giấy tờ trong hai nắm tay và ngả đầu thật xa về đằng sau đến nỗi đôi vai cô không chạm tới mặt bàn gỗ.

Đôi cánh tay y luồn dưới cặp chân

cô và y vùi mình vào giữa chúng. Lưỡi y ấn mạnh vào bên trong, đôi môi y áp chặt vào bề mặt nhạy cảm của *chỗ đó* và một ngón tay y miết vòng quanh nhụy hoa của cô và *ôi Chúa ơi* cô đang bay bổng và lịm đi trong lúc cặp hông cô rướn lên và những tờ giấy rách nát dưới tay cô.

Cô thở hỗn hển trên mặt bàn, cặp chân run bần bật và vàng trán mướt mồ hôi. Cái quái gì vừa mới xảy ra với cô thế không biết? *Đó* là cái gì thế?

Y kéo cô về phía trước và hút lấy môi cô trong một cái hôn đòi hỏi và nồng nàn. Đê mê và thỏa mãn, cô chỉ có thể ghì thật chặt, cặp chân dang ra, trong lúc y hôn như hút cạn hồn phách rời khỏi cô

rồi lại đổ vào cho đầy hơn.

Y cũng nếm trải cảm giác giống cô. Đó là một ý nghĩ lạ lùng, nhưng cô không thể phát hoảng vì nó bởi những động tác rất mực thành thực mà y đang làm với cô đã chặn đứng mọi ý nghĩ.

“Em sẽ để tôi chiếm hữu em, phải thế không, Marietta?”

Cái đầu chao đảo của cô chắc hẳn đã nói vâng, vì ánh mắt y lóe lên đặc thắng.

“Tôi cứ nghĩ đến việc tóc váy em lên suốt đường về nhà. Suốt ngày hôm nay đã phải đương đầu với cơn bột phát tình cảm ra trò. Tôi tìm được một vài

thông tin lý thú. Em có muốn tôi kể cho em tin đó không?”

“Có.” Đầu óc cô bắt đầu tự chỉnh đốn lại.

“Tôi sẽ kể cho em nghe theo cách nào đây? Từng mẩu thông tin một giữa những nụ hôn nhé?”

Y mút môi dưới của cô giữa cặp môi mình và đôi tay y xê dịch để đỡ hông cô áp vào bàn.

“Chỉ những tin quan trọng lúc tôi làm em thỏa mãn nhé?”

Đầu óc cô xáo trộn khi y kéo cô sát lại gần, cái nơi y vừa ngấu ngiến lúc

này đang ép chặt vào một vùng đang cương lên trong quần y.

“Hay nói những chuyện đó lúc đang làm tình là bệnh hoạn? Chắc hẳn thế rồi. Nhưng chúng mình sắp đến đích rồi, Marietta à. Chúng mình sẽ sớm giải thoát được em trai em và sẽ không còn những mối bận tâm lo lắng về gia đình nữa.”

Cô nghĩ rằng đó là lời tuyên bố lạ lùng. Được diễn đạt một cách kỳ cục.

Y trở lại nguyên hình là kẻ dụ dỗ. Một gã đàn ông thống trị. Bất kể điều gì làm y phiền não cũng đã bị đẩy về hậu cảnh. Cô có thể thấy được sự u uẩn lẫn khuất trong cặp mắt y, nhưng ánh mắt

xanh lục ngời sáng thì thâm toàn những lời hứa hẹn.

“Anh vừa mới làm gì tôi thế?”

Trong tất cả những câu đang đua chen thúc giục cô phải hỏi, đó là câu buột ra.

“Tôi ném em, Marietta à. Tôi hài lòng nói rằng em có vị đúng như tôi nghĩ rằng em có. Mạnh mẽ và ngọt ngào.”

Sửng sốt và kích động, những con bươm bướm túm tụm vào nhau đã mắc kẹt trong lòng cô kể từ khi cô gặp y đến giờ, những con bươm bướm sau khi bay ra tán loạn ra khắp nơi đêm hôm qua đã trở lại sắc sỡ và rực rỡ hơn, đập cánh

điên cuồng hơn vào chiếc lồng giam chúng.

“Dù vậy, đó là một ném trái ngắn ngủi. Mãnh liệt. Chúng ta có nên chậm nó lại và thử một lần nữa không? Tôi không muốn làm em thất vọng?”

“Không, anh sẽ không đâu.” Cô nói yếu ớt. Cô cố dò cặp mắt y, cặp mắt luôn mách bảo sự thật, nhưng chúng đang mờ màng sau màn sương mỏng trước mắt cô. Cô chớp chớp để mắt rõ hơn, và mặc dù lời lẽ của y là những lời từng trái của một kẻ cực kỳ trác táng, thì cặp mắt của y lại thật nồng nàn. Về châm chọc trong cặp mắt đó đã đi vì nỗi đam mê thực sự.

Cô chẳng ngưng ngừng gì khi thừa nhận chỉ riêng những lời lẽ trái đời của y chắc hẳn cũng đã phỉnh phờ được người ta. Khó mà tin được ngay cả người kiên định nhất trong số các bà các cô lại không muốn tin rằng mình là người đặc biệt đến mức có thể gây được sự chú ý kiểu đó, dù nó có là vờ vĩnh đi chăng nữa, từ người đàn ông kiểu này. Nhưng khi đem so sánh thì ánh mắt y đã làm lu mờ những lời lẽ đó của y. Lòng ngực cô, cổ họng cô, đôi má cô cháy bỏng. Hơi nóng bùng bùng như thiêu đốt đó dường như thiêu đốt đo dường như từ cặp mắt xanh lục của y phóng xuyên thấu da thịt cô.

“Tuyệt.” Y mở cúc váy của cô, cởi váy và để mặc những phần trên lòng thòng lúc y đặt cô nằm lên bàn, chỉnh giũm mớ váy giăng ra trên mặt bàn.

Y vuốt ve làn da trần của cô trong lúc vòng qua bàn. Y cúi xuống từ cạnh bàn đó và liếm một cái qua làn vải che trên nhũ hoa bên phải cô.

“Tôi còn chưa ăn tối. Đây trông như bữa yến tiệc ngon nhất trần đời mà tôi từng được thấy.”

Phần lý trí trong đầu cô lên tiếng rằng cô quá xương xẩu và lêu nghêu còn xa mới được coi là đặc biệt hấp dẫn. Phần còn lại nắm lấy cây búa thợ rèn và

nện cái phân kia phải quy thuận cho bằng được trong khi hơi thốt nóng hổi của y bao phủ khắp làn da cô.

“Tôi không biết phải bắt đầu từ đâu nữa. Món nào trông cũng ngon lành quá.”

Y lướt một ngón tay xuống ngực cô. Cô dõi theo lối đi của ngón tay y, ngực cô tiếp tục phập phồng lên xuống. “Váy của em này, áo nịt ngực của em này, áo lót mình của em này. Những lớp vải cọ xát vào nhau. Lớp lụa đó có cọ vào da em không? Lớp vải lạnh đó có làm đôi núm vú em vểnh lên không? Chúng đã cứng và dỏng lên và thêm khát được vuốt ve chưa?”

Gợi tình làm sao. Và nồng nàn. Những con bướm bướm tội nghiệp đã bị thiêu cháy thành than giờ đây đang nhen lên ngọn lửa lòng cô. Thân mình cô rướn lên một cách vô thức theo những ngón tay y đang vuốt ve từ chân ngực cô lên tới đỉnh qua lần vải còn lại trên người.

“Em muốn gì, hỏi Marietta? Muốn tôi cởi áo nịt ngực của em ra chăng? Hay áo lót mình của em?” Y thì thầm bên tai cô. Những ngón tay y di chuyển sang nhũ hoa bên kia. “Hay là ngậm lấy nhũ hoa của em, từng bên một, giữa đôi môi tôi mà ngấu nghiến?”

Dù là cái gì đã xảy ra với cô trước

đó thì nó cũng đang quay trở lại. Cô nóng bừng, người cô mềm lả và nuột nà.

“Nếu tôi...”

Đôi tay cô tự ý chuyển động theo ý muốn của chúng chẳng, vuốt ve má y, áp vào mắt y, ngắt ngang lời y. “Vâng, Gabriel. Gì cũng được hết.”

Đôi tay cô vuốt ve âu yếm làn da trên má y, cái cảm giác lụa là như khơi gợi làm cô chỉ muốn cắn.

Cô rướn mình cong sát vào y và mất một lát cô mới nhận ra y đang đứng yên như tượng trước cô. Những ngón tay y bất động tại chỗ. Cặp mắt y nhắm nghiền. Sắc diện y xa lạ và kỳ cục.

“Kìa Gabriel?”

Y cố nặn ra một nụ cười phóng đãng, nhưng nó không lên đến cặp mắt y, cặp mắt vẫn đang dán chặt vào mắt cô.

“Tôi...”

Mắt y nhắm lại. Nhắm nghiền.

“Tôi...”

Cặp mắt y mở ra và sẫm lại màu ngọc bích. Lấy lại được tự chủ rồi. Cứ như thể trong một khoảng khắc y đã đánh tuột nó ra rồi trói buộc trở lại bằng toàn bộ sức lực của mình.

“Tôi sẽ khiến em phải cầu xin vì

thêm muốn nó.”

Những ngón tay y vẽ lên những vòng tròn trên bụng cô, rồi lần xuống váy cô và bên dưới nữa. Hăm hở và chủ tâm. Tìm kiếm và đòi hỏi. Y âm ừ nho nhỏ vì hài lòng và mắt y sẫm lại thêm.

Những ngón tay y cong lại trong vùng âm áp của cô, trong cái nơi mà mọi thứ hợp nhất lại.

“Tựa như thứ vàng lỏng nguyên chất vậy.”

Trước đêm hôm qua ắt hẳn cô đã băn khoăn không biết có cái thứ như thế thật không. Cô vò nát một tờ giấy trong tay mình. Quả là có thứ đó. Ngón cái của

y gại gại lên *điểm đó* và cặp hông cô giật thót lên. Cô không kiềm được một tiếng rên.

“Đúng rồi, Marietta. Hãy cho tôi thấy cái gì khiến em rên lên đi.”

Cô thành một con rối trên đàn dây, và y đang kéo từng chiếc từng chiếc dây một. Thậm chí cô không cần thốt lên lời cầu xin của mình vì ngôn ngữ thân thể cô quá dễ hiểu, những âm thanh của cô không tài nào kiểm soát được. Và dù về sau này sự sỉ nhục đó có thể khiến cô hoảng sợ, nhưng ngay lúc này cô không thể đào xới nó lên.

Ngón tay cái của y lại gại gại cô

lần nữa, một ngón tay khác của y lại miết mạnh dọc theo nơi nào đó bên trong cô. Cô lại rên lên và bắt đầu thở hổn hển. Sự kích thích quá mãnh liệt. Nó ở khắp mình. Và không như lúc trước cô bị giật mình vì bất ngờ, đây là tích tụ dần dần. Cho đến cảm giác sung sướng này. Nhưng lúc này không phải là cảm giác sung sướng nữa. Đó là sự bức bối và quai hàm nghiến chặt. Chẳng khác nào cỗ xe ngựa không chạy nhanh đủ mức, hay tựa như một giấc mơ mà cô không chạy thoát được.

Cô cảm thấy miệng y, nhìn thấy đỉnh đầu y khi y cúi xuống giữa cặp chân cô, váy cô cuộn lên đầy vẻ lẳng lơ quanh eo lưng, hai đầu gối gập lại của cô trần

trụi hướng lên không. Cảm thấy y làm gì đó, và cô bùng nổ. Bụng cô quặn lại trong lúc nửa thân trên của cô bật dậy nửa chừng khỏi mặt bàn rồi lại đổ vật xuống. Những luồng run rẩy khiến cô rung động, và y tiếp tục vuốt ve cô trong lúc cô bồng bềnh trên khoái cảm này. Điểm kết của sự bức bối.

Cô đặt một tay lên bụng mình, hít thật sâu. Lần thứ hai có phần khác biệt với lần đầu, lần đầu đó lại khác với đêm qua, nhưng bất kể là gì thì nó vẫn tuyệt thú. Và cảm giác rã rượi hơn trước xâm chiếm toàn thân cô. Cô mệt lả người.

Cô thấy y nhìn cô giữa hai đầu gối gập lại của cô. Có gì đó hắc ám và nguy

hiêm trong cặp mắt y.

“Marietta Winters, giờ em đã là của tôi.”

Chương 12

“Hãy cho tôi biết về gã đàn ông kỳ lạ đó đi.” Cô hỏi.

Hắn y đã khoái trá với việc cô vẫn còn đang đê mê và hơi hôn hển, nhưng tim y đập dồn dập quá. Lúc đó y đã mất kiểm chế trong giây lát. Trời đất cứ chao đảo một cách lạ lùng. Y không thể để điều đó xảy ra thêm lần nữa được. Y đã buộc phải chuyển kế hoạch mây mưa với cô trên chiếc bàn đó, thay vì thế làm thỏa mãn cô thêm một lần nữa. Y đã e ngại điều có thể xảy ra nếu y thực hiện kế hoạch cũ. Có lẽ nào cô bấy được một

mảnh hồn y?

“Người ta thấy hấn rình rập gần chỗ nạn nhân cuối cùng không chỉ một lần. Chúng ta cần phải theo dõi để bắt được hấn,” y bảo.

Y đã trút bỏ được nỗi lo. Y kiểm soát được toàn bộ rồi. Y vẫn luôn như vậy. Chưa thay đổi chút nào. *Sẽ không* có gì thay đổi hết.

“Làm sao anh khám phá ra điều này?” cô gặng hỏi.

“May mắn thôi. Có yết thị về một chiếc vòng cổ trùng hợp với chiếc mà người phụ nữ đó đã đeo. Một cuộc thẩm tra về chiếc vòng đó đã cho tôi một cái

tên và một địa chỉ, cùng với thông tin rằng một gã đàn ông lạ mặt đã dò hỏi về nó và luôn theo dõi nạn nhân quanh khu vực đó.”

Thêu dệt nên những câu chuyện là sở trường của y.

“Thế còn hai nạn nhân ở giữa?”

“Vẫn chưa ai nói gì về họ cả.”
Chưa có. Y không tính việc y đã biết tên của họ vào.

“Chúng ta có nên báo cho gã cóm kia không?”

Trán y toát mồ hôi lạnh, phải lén lấy cạnh bàn tay của mình quạt ngang

trán. “Chưa được. Trước hết chúng ta cần phải xác minh được điều gì đó đã. Nếu không thì chẳng khi nào hẳn tin chúng ta đâu.”

Cô có vẻ thất vọng. Y muốn thét lên. Đừng có hòng y sẽ kể chút gì cho Dresden. Chỉ cần phía Dresden điều tra tí chút là... Không. Y không hiểu tại sao mình lại kể cho cô nghe phần này. Y nên giấu cô và anh trai cô mà lo liệu việc này một mình thì hơn.

Y gắng nói ra chính cái điều đó. Miệng y mở ra nhưng không thốt nên lời. Y cố thêm lần nữa. Cô có vẻ hong hóng.

“Gì vậy?”

“Có gì đâu.”

Thật không lành mạnh, cái mong muốn, cái nhu cầu giữ cô lại bên mình này. Vì sao? Vì dường như cô thấu hiểu y hơn bất kỳ phụ nữ nào khác trong tầm quen biết vô cùng rộng rãi của y chẳng? Vì y thích đấu khẩu với cô chẳng? Vì cái tia lửa chết tiệt không chịu tàn lụi đi kia chẳng?

Ồ cô có cái quý quái gì thế kia chứ?

Cô đâu có quyền rũ tôi đến mức đó.

Đầu óc y đã chớm gọi lên toàn những hình ảnh gương mặt cô với vẻ

thèm khát dục tình. Cái cách cô hưởng ứng lại y. Y chưa từng thấy cái gì đẹp hơn vẻ hưởng ứng của cô.

Cô thật quá cứng đầu cứng cổ.

Y thậm ghét những kẻ nhu nhược. Y thích sự sắc xảo của cô.

Cô muốn nắm quyền chỉ huy.

Tiếng nói trong đầu y tắt hẳn.

“Kìa Gabriel?”

“Gì cơ?”

“Cả phút đồng hồ rồi anh chẳng nói một lời. Và anh đang nhìn tôi như thể tôi là một con gián mùa hè ấy.”

Y nhanh chóng rũ bỏ sắc thái lộ liễu của mình đi.

“Anh nghĩ chính là tên đó thật? Cái tên đầy tớ bội bạc đó?”

“Tôi nghĩ chúng ta cần phải lục lạo cái địa chỉ mà người ta cho tôi xem có thể tìm được gì không. Có lẽ chúng ta chẳng tìm được gì về tên đầy tớ đó đâu. Nhưng nếu bà ta thực cho rằng hẳn theo dõi bà ta thì không biết chừng chúng ta sẽ tìm được cũng nên.”

Y thêu dệt một câu chuyện mau lẹ. Dĩ nhiên là y đã bỏ Alcroft ra khỏi câu chuyện đó, và tất cả những gì liên quan tới y hoặc gia đình y cũng vậy.

Suốt đời mình y đã bảo vệ Jeremy. Y sẽ hứng chịu thay Jeremy, nếu phải đến nước đó. Y không nghi ngờ gì điều đó cả. Đó thuần là sự thực. Em trai y được ưu tiên bảo vệ trên hết.

Y nhìn đăm đăm vào mắt Marietta. Rốt cuộc có nên băn khoăn rằng cô đã nhen nhóm lên thứ gì đó trong lòng y ngay từ buổi đầu không nhỉ? Sự lo lắng của cô cho em trai mình đã vượt lên trên tất cả mọi thứ, kể cả bản năng tự vệ.

“Khi nào chúng ta đến lục lợi nhà bà ta?”

“Sáng ngày ra. Chúng ta có thể lợi dụng ánh sáng ban ngày thay vì dựa vào

đèn đóm. Hàng xóm láng giềng có thể nhòm ngó.”

“Thế làm sao mình vào được bên trong được?”

“Cứ để tôi lo.”

~*~

Marietta nhón nhác nhìn quanh trong lúc Gabriel loay hoay ở cửa nhà số sáu. Dường như chẳng ai mảy may để ý đến họ, nhưng cô cứ cảm thấy như thể có một gã rao bán báo ở góc đường đang kêu to: “Lục lọi phi pháp kia,” và chỉ thẳng vào họ.

Cô nhẹ cả người khi cánh cửa mở

đánh cách và Gabriel bước vào bên trong. Cô vội vã theo sau, y liền đẩy cánh cửa cho đóng lại.

“Anh học làm thế ở đâu đấy?”

“Một hảo nô b...” Y nghịch nghịch cái dụng cụ mà y vừa sử dụng, gập nó lại. “Một hảo sư phụ lúc nào chả biết cách cạy một ổ khóa.”

“Câu đó chẳng ăn nhập vào đâu hết.”

Y cười nhe nanh. “Thì thế mà lại.”

Cô không đối đáp câu đó và đi theo y vào trong khi y sục xạo quanh sảnh trước. Ở đó có một chiếc kệ đứng,

chỗ thư tín chưa mở và một xâu chìa khóa để trên mặt.

“Theo anh thì những người hầu ở đây sao rồi?”

“Bỏ đi, có lẽ thế?” Y nhắc xâu chìa khóa lên. “Một quản gia mà lại bỏ lại chìa khóa nhà thì lạ thật. Để tôi thử kiểm tra mạng lưới của bọn đây tớ xem có ai biết được điều gì không?”

Không nghi ngờ gì về giá trị những câu chuyện ngòi lê đôi mách của bọn đây tớ, Marietta mân mê những tấm thiệp mời, nhận ra vài tấm trong số đó. “Abigail Winstead là một người trong giới thượng lưu. Không phải một người

nổi bật trong giới nếu xét theo những tấm thiệp mời này, nhưng bà ta cũng có vài mối quan hệ.” Cô phẫn nộ chỉ tay vào một tấm thiệp viền vàng. “Tuần trước nhà Shosser đã cho rằng không đáng gửi thiệp mời cho chúng tôi đây.”

“Thật ngạc nhiên là giới thượng lưu lại không muốn nghe chuyện ngồi lê đôi mách trực tiếp nhỉ.”

“Ồ, họ có chứ, lúc ban đầu ấy. Bọn tôi có một số khách viếng thăm ngay trong hai ngày đầu tiên.” Cô ném tấm thiệp xuống. “Nhưng bây giờ chẳng một ai muốn bọn tôi mang vinh dự đến nhà họ nữa. Chí ít là vẫn chưa. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu khi Kenny bị ra tòa chúng

tôi vẫn phải tiếp vài người - để phán xét tình trạng của bọn tôi, xin anh nhớ cho.”

“Sỡ hữu tính chỉ trích cay độc quả là một cái nết đáng yêu làm sao”

“Tính thực tế thôi. Anh phải biết sự khác biệt chứ.”

Y e hèm đồng ý và lục lọi những bức thư chưa mở. “Chúng ta hãy xem có thể tìm thấy bàn giấy của bà ta không nhé.”

Bàn giấy của nạn nhân ở trong phòng khách. Có một chiếc hộp gỗ gụ xinh xắn khảm trai. Marietta mở nó ra và thấy một mớ giấy tờ, cứ như ai đó đã thu thập đúng đó và quẳng vào trong hộp

vậy. Cô sờ vào cạnh của một cuốn sách và bới được một cuốn sổ nhật ký bọc da từ trong đồng lộn xộn đó.

“Em tìm được cái gì vậy?” Gabriel đang lục lọi chiếc bàn, nơi giấy tờ được xếp gọn gàng.

“Một cuốn nhật ký.”

Đầu Gabriel ngẩng phắt lên. “Một cuốn nhật ký cá nhân à?”

Họ tên viết tắt được nạm ngoài bìa dương như cho thấy nó chính là nhật ký cá nhân. “Có vẻ thế.”

“Cho tôi xem nào.”

Cô đưa nó ra xa để y không với được, đoạn mở trang bìa.

Mông 2 tháng Một năm 1813, L.D., C.F., J.M., A.F., T.R. và ta đã tự cho phép mình được hưởng thụ bằng trò tiêu khiển nào đó. Bọn ta đã lập ra một hội. Nó sẽ cực kỳ phóng túng. Bọn ta....

Cuốn nhật ký bị giật khỏi tay cô. Cô há hốc miệng vì kinh ngạc. “Sao mà bất lịch sự thế. Trả lại đây.”

Y giữ nó để cô không với tới được và xem lướt qua. Có gì đó thấp thoáng trong mắt y. Dương như y đang tìm kiếm cái gì đó.

“Gabriel!”

Hết trang này đến trang khác mở ra, trong lúc cô với tay lên nó với vẻ thiếu trang nhã, thậm chí đến mức dùng cả chiếc ghế để đứng cho cao hơn. Y dễ dàng tránh ra khỏi cô.

Cô ngồi xuống ghế và khoanh tay lại. Khoảnh khắc trước khi y thôi lật giở các trang giấy đó tưởng chừng như vô tận.

“Nó chỉ là một cuốn nhật ký cá nhân. Từ năm 1815 đến giờ chẳng viết thêm điều gì. Chúng ta phải tìm xem bà ta có giữ bất kỳ thư từ nào liên quan đến những nỗi lo sợ của bà ta không.”

Marietta chìa tay đòi lại cuốn nhật ký. Y ngậm ngừng một thoáng rồi quẳng nó cho cô. Cô khịt mũi và nhét cuốn sổ vào túi mình. Không biết vì sao, nhưng cô muốn sau này sẽ đọc nó. Cô bắt đầu xem xét những giấy tờ rời. Gabriel ngồi sát bên cô và cũng vờ lấy một nắm. Hơi ấm cơ thể y lan sang cạnh sườn cô trong lúc họ ra sát và phân loại hóa đơn và các ghi chép. Cô tựa người vào y.

Giá như Kenny không bị giam giữ, những người phụ nữ đó không bị sát hại, thì toàn bộ những việc này sẽ có cảm giác tựa tựa như một cuộc phiêu lưu kỳ thú.

“Bà ta có vô số chủ nợ.” Marietta

nhìn quanh phòng. “Từ những giấy tờ ghi chép này tôi có thể suy ra rằng bà ta nợ nần như chú Chôm, nhưng ngôi nhà lại rất tiện nghi.”

“Bà ta sống hoang tàng quá khả năng của mình. Anh trai em chẳng xa lạ gì với tình trạng này đâu.”

Cô trợn mắt nhìn y vẻ kiêu kỳ và trở lại với đồng giấy tờ.

Cần phải thay tên quản gia thôi. Chẳng biết phải làm gì với hắn nữa. Nếu như ngày xưa thì ta đã có thể bắt hắn quy lụy dưới gót giày ta và van vỉ như con chó để được tiếp tục hầu hạ.

“Bà ta có vẻ rất...hà khắc.”

“Có vẻ em ngụ ý những nhận xét kiểu như: ‘Con hầu gái đúng là ngu ngốc. Tuần sau vụ cho nó là đồ trộm cắp không?’”

Marietta chăm chăm nhìn y rồi đẩy tờ giấy ghi chép trên tay y dịch xuống để cô có thể đọc được. “Có thật trong ấy viết thế không?”

“Đâu có.”

Tờ giấy ghi chép đó viết cần mua quả đậu ở hàng tạp phẩm. Cô phát mạnh vào chân y. “Suýt nữa thì tôi tin anh rồi. Tôi đã đọc không chỉ vài thứ có giọng điệu tương tự.”

“Em nghĩ sao nếu tôi ứng tác ra cái đó?”

“Đồ phá bĩnh.”

“Đồ cả tin” Y mỉm cười. Hơi âm lan tỏa khắp người, cô bèn ngả sát hơn chút nữa trong khi họ tiếp tục đọc.

Y kêu lên một tiếng đặc thảng. “Đây có ghi địa chỉ của tên đây tớ nọ, Jacob Worley ấy. Bà ta đã thuê một điều tra viên.” Y lật giở những tờ giấy trong tay. “Có một số trang về việc theo dõi đây này.”

Marietta nâng tờ giấy mà cô vừa bắt đầu đọc lướt, trên đó có báo cáo về

hành vi của tên người hầu vào hôm thứ Tư tuần trước. “Anh nói đúng đấy. Có thêm vài tờ nữa đây này. Dường như tên đầy tớ đã theo dõi bà ta khắp nơi thật. Chắc hẳn điều đó phải đáng sợ lắm.”

Y hích mạnh vào vai cô theo kiểu thân tình. “Gom tất cả thư tín lại đi. Chúng ta sẽ mang nó theo.”

“Lỡ ai đó biết thì sao?”

“Tôi sẽ đem trả lại khi chúng ta xem xong toàn bộ. Bọn đầy tớ biến rồi. Chắc chẳng khó khăn gì mấy. Tôi đã thấy một hợp đồng thuê nhà. Căn nhà được thuê cả tháng.”

Marietta gật đầu và vợ lấy cả đồng

lộn xộn đó, nhồi nó vào trong túi mình.

“Tôi muốn xem xét xung quanh, xem ta có thể tìm thấy gì nữa không.”

Việc xem xét xung quanh dường như chỉ cho thấy rằng Abigail Winstead là người cảnh vệ và kỳ cục. Ý thức khát khe của bà ta về sự ngăn nắp với tất cả mọi thứ khác trong nhà khiến cho sự lộn xộn đến thế trong ngăn bàn viết của bà ta càng lạ lùng hơn.

Nhìn lướt qua một ngăn kéo tủ đứng thì thấy vài thứ mà một người phụ nữ khát khe về đạo đức lẽ ra không có. Nhiều dụng cụ to nhỏ đủ kiểu nằm lẫn trong những thứ y phục mà một quý bà

chẳng khi nào mặc. Những quý bà quý cô không phải cố gắng giải thoát anh em trai mình, cô dính chính.

“Nếu em muốn một trong các *dụng cụ* đó, tôi có thể kiếm cho em một cái. Nhưng chắc chắn em sẽ không được lấy của bà ta đâu.” Gọng y thì thầm bên tai cô.

“Tôi còn chẳng biết chúng dùng vào việc gì nữa kia.”

Y xoay người cô lại và kéo cô sát vào mình, thân thể cô hân hoan gắn kết với thân thể y. “Chúng ta có thể thay đổi điều đó dễ ợt.” Y nhìn quanh và mắt y thoáng tối sầm. “Nhưng không phải ở

đây.”

“Ồ, điều đó trả lời cho câu hỏi của tôi về việc chúng được dùng vào việc gì rồi. Đầu óc anh lúc nào cũng theo đuổi nhục dục phải không?” Cô thì thầm mặc dầu chẳng biết vì cớ gì. Họ đang ở riêng với nhau.

“Ô, là cái chắc” Y cười cợt với vẻ ám muội.

Hầu như chẳng còn gì khác quan trọng trọng trong ngôi nhà đó. Không gian được bài trí quá quan trọng ở đây không hiểu vì sao lại có vẻ sa đọa hơn không gian tuềnh toàng trong ngôi nhà tạm của họ. Marietta vui sướng khi rời

khỏi đó. Gabriel cầm sâu chìa khóa và những tấm thiệp mời rồi khóa cửa lại trước khi họ đi. Chim chóc đang rộn tiếng líu lo lúc họ bước xuống lối đi và quay trở ra con phố.

“Em nghĩ thế nào về Abigail Winstead?” Y hỏi.

“Tôi không biết nữa.” Cô nhìn y. “Thế anh nghĩ sao?”

Y lặng yên mất một phút trong lúc họ băng ngang qua những ngôi nhà xây bằng sa thạch và những mặt tiền gạch xây xinh xắn, những bông hoa rực rỡ rủ xuống từ chậu cảnh và mành trổng.

“Quyết đoán.”

Cô khẽ chạm lên chiếc mũ bonnet kiểu cô bán hàng của mình. “Đúng rồi, tôi nhất trí. Vậy hẳn bà ta đã đúng về cái tên theo dõi mình.”

“Đúng thế.”

“Anh nghĩ xem liệu bà ta có theo dõi hẳn không?”

“Có lẽ. Nhưng bà ta bị giết ở một góc phố cách xa nhà mình. Cúng cách xa cả địa chỉ này nữa.” Y gõ vào chiếc túi đựng những giấy tờ mà họ đã thu thập. “Tại sao?”

Cô lắc đầu. “Có lẽ chúng mình sẽ tìm ra manh mối nào đó trong đồng giấy

tờ của bà ta.”

Marietta làm quen với cuốn nhật ký của Abigail sau bữa ăn tối trong phòng khách ở tầng một. Không giống như những phòng khác, phòng này có cảm giác ấm cúng hơn, với hai chiếc ghế bành và một chiếc tràng kỷ bọc nhung lông. Gabriel ra ngoài, nhưng cô nghĩ y sẽ quay về ngay. Cô đã phải lấy lại cuốn nhật ký từ phòng y. Làm sao nó lại ở đây được thì cô không biết. Cô biết y nghĩ rằng cuốn nhật ký đó là vợ vẫn, nhưng cô không thể cảm lòng không tìm nó cho được.

Cuốn nhật ký mở ra như một cuốn truyện. Mắt cô dán vào nét chữ thanh thoát. Nó lôi cuốn và kinh hoàng.

Bọn ta có một người mới. Cậu này thật dễ thương. Bọn ta gọi cậu ấy là kẻ báo thù bé bỏng của chúng ta. Cậu gai góc hơn kẻ trước đây của bọn ta, đầy ý chí - dường như cho rằng bọn ta là những kẻ tống tình! Ta bật cười, vì đó không là gì khác ngoài sự thật. Và bọn ta còn quá nhiều thứ phải dạy cậu ấy. Ta thấy cái cách L.D nhìn cậu. Cái cách tất cả tất cả bọn họ đều nhìn. Cậu thật đẹp trai. Một báu vật.

Một bàn tay chạm vào vai cô, rồi

đưa dọc theo cổ cô, tới dưới cằm cô, rồi lên má cô. Cô còn chưa kịp nghe tiếng y đi lên cầu thang, cô đã quá mê mải. Cô nương mình theo sự đụng chạm đó, như cô đã làm thế trong hai ngày gần đây, và giờ sang trang mục mới, để ngày tháng sau đó một tuần.

Cậu ta đẹp trai hơn bất kỳ ai bạn ta từng gặp. Và ương ngạnh. Ta chưa bao giờ gặp một kẻ tồi tệ nào ương ngạnh hơn. Chắc hẳn mẹ của cậu ta đã nhồi những ý nghĩ đó vào đầu cậu ta. Hoặc giả do những đây tớ khác đã quá cưng chiều cậu ta. Cậu ta hành xử kiêu căng vượt địa vị của mình.

Nhưng có cái gì đó rất quyến rũ trong tính cách đó. Ta tự hỏi rằng kẻ báo thù bé bỏng của bọn ta có được bọn ta yêu hơn không nếu cậu ta chỉ là một kẻ giẻ cùi tốt mã. Có ối những kẻ như thế và chúng chẳng khiến bọn ta thích thú được mấy nổi. Chúng cũng chẳng hưởng ứng với những thứ đồ chơi kia và sự háo hức kinh tởm của chúng cho thấy dòng giống của chúng - như những con chó vậy.

Không như kẻ báo thù bé bỏng của bọn ta. Và điểm dễ thương nhất là ánh nhìn trong cặp mắt cậu ta. Khi được nhắc nhở về vị trí của cậu và những gì sẽ xảy ra cho gia

đình của cậu nếu không tuân lời, ham muốn báo thù luôn bùng lên trong đôi mắt ấy. Ngọn lửa âm ỉ và lời nguyền rửa đời đời. Ta thấy buồn cười là cậu ta nghĩ rằng có lẽ cậu đang nắm giữ bí mật dẫn đến sự bại vong của bọn ta. Rằng cậu sẽ cố gắng hạ bọn ta trong trò chơi của chính bọn ta.

Bàn tay trên má cô ngừng chuyển động. “Em đang đọc gì thế?” Cô vẫn ngồi đó nhìn chăm chăm vào đôi tay mình khi y giật quyền sở tay cô đang giữ chặt. “Nhật ký của Abigail Winstead à? Em lấy nó từ đâu ra vậy?”

“Từ giá sách trong phòng anh ấy.

Nhân nói về việc này, tôi đã cho nó vào túi của tôi cơ mà! Làm sao anh lấy được nó?”

“Em đã đút tất cả tài liệu vào túi của em. Tôi đang bắt đầu nghiên cứu chúng.”

“Rõ là anh đã loại cuốn nhật ký đó ra rồi.” Cô phẩy tay. “Đưa trả đây.”

“Chẳng có lý do gì mà đọc cái thứ vớ vẩn này.” Y vung cuốn sổ, đôi mắt y sẫm màu ngọc bích.

“Tôi xin phép có ý kiến khác. Nó cho một cái nhìn cực kỳ thấu suốt về người phụ nữ bị sát hại đó.”

“Cái nhìn thấu suốt đây này - bà ta đã chết. Cuốn nhật ký này đã cũ đến cả chục năm rồi. Hãy xem những tài liệu mới hơn đi.”

“Nhưng cuốn nhật ký đó chứa đựng toàn bộ nguyên nhân khiến ai đó muốn giết bà ta.”

Gabriel khựng lại giữa chừng, và cô cho đó là dấu hiệu để nói tiếp.

“Họ là những kẻ trụy lạc, nhóm sáu người phụ nữ này ấy.” Cô hạ giọng xuống và rướn người ra trước, như thể đang tiết lộ một bí mật xấu xa. “Tôi nghĩ rằng họ lợi dụng đàn ông, những cậu bé, làm những gì mà họ muốn. Bà ta chưa nói

trắng ra điều đó, nhưng nó càng lúc càng lộ rõ hơn trong từng câu chữ.” Cô hạ thấp giọng hơn nữa. “Tôi nghĩ họ có những nam nô lệ tình dục.”

“Nô lệ tình dục ư? Quả là một ý kiến dâm tục đối với một người phụ nữ mà chính bản thân chỉ vừa mới trải nghiệm khoái cảm tình dục cách đây chưa lâu.”

“Đừng có mà chế giễu. Chuyện nghiêm túc đấy. Họ lợi dụng các cậu trai trẻ vào những việc xấu xa.”

“Lợi dụng họ ư?” Y có vẻ khoái trá, nhưng có gì đó trong cặp mắt y khiến cô phải cựa quậy trên chỗ ngồi của mình.

“Tôi cho rằng hầu hết đàn ông sẽ thích thú khi sẽ được sáu - em nói là chừng đó phải không? - người đàn bà *lợi dụng* họ.”

Marietta cắn môi dưới và nhìn trở lại cuốn sổ. “Tôi không rõ. Nghe có vẻ một số nạn nhân tình nguyện, nhưng có một vài người bị họ bắt buộc...”

“Nạn nhân á?” Y cười khẩy. “Phần đông sẽ cười nhạo cách dùng từ của em đó. Những cậu trai đó bao nhiêu tuổi?”

Cô điềm lại trong đầu. “Từ mười sáu đến hai mươi.”

“Một cậu trai mười sáu tuổi bình thường chẳng lẽ lại không biết mình đụng

phải cái gì nếu sáu người phụ nữ vô lấy cậu ta.”

“Tôi không tin như thế. Anh đang nói rằng một người đàn ông sẽ hoàn toàn chẳng quan tâm gì đến chuyện bị lợi dụng chẳng?”

“Bởi sáu người đàn bà tự nguyện ư?”

“Vấn đề đâu phải ở chỗ những người đàn bà đó tự nguyện hay không, mà ở chỗ chính họ lại là những kẻ lạm dụng kia.”

“Phải chẳng họ là những mục phù thủy xấu xí, tồi tệ?”

“Nghe có vẻ không phải. Thế thì có gì khác?”

“Thế thì cậu nhỏ mười sáu tuổi *bình thường* kia chắc hẳn phải sượng mê toi ấy chứ?”

Cô khoanh tay lại. “Anh thật quá lắm.”

“Tôi đang nói những gì mà đàn ông sẽ nói với em thôi.”

“Tôi cóc cần biết.” Cô chìa tay ra đoạt lấy cuốn sổ. “Ngay như cậu bé ở đây không muốn tham gia vào, và họ *bắt buộc* cậu.” Cô lật hết trang này sang trang khác. “Họ gọi cậu ta bằng biệt danh vì cậu cứ giữ thái độ ương ngạnh - là kẻ

báo th...”

Gabriel giật lấy cuốn sổ cô đang nắm chặt và quăng nó ra góc phòng phía xa, nó hạ xuống bằng một cú đập mạnh lên sàn gỗ cứng. “Đừng đọc cái đó nữa.”

“Không!”

Tay y luôn vào gáy cô, âu yếm vuốt ve chỗ đó. Mắt cô gấn vào mắt y và y cúi về đằng trước. Cô cũng kê gấn lại, môi y gập môi cô và cô nếm nấp cái cảm giác đó - mềm mại và mạnh mẽ.

Thân thể cô bắt đầu hưởng ứng - sóng tình dâng lên, những cơn rạo rục tràn đến. Y sẽ ân ái với cô. Cô sẽ để y làm thế. Nhượng bộ mới dễ làm sao.

Điều đó có nói lên rằng cô vô phương kháng cự không?

Cô từ tốn đẩy ra. “Tôi muốn đọc cho xong cuốn nhật ký đó.”

“Không.”

“Không ư?” Việc thách đố chính bản thân cô đã biến thành cơn phẫn nộ. “Anh không thể bảo tôi không được.”

“Tôi không thể ư?” Cặp mắt xanh lục đầy thách thức đóng đinh cô vào ghế ngồi. “Tôi vẫn nhớ mang máng rằng ngay từ đêm đầu tiên của cuộc diễn tập nhỏ nhỏ này tôi đã bảo em rằng tôi có thể, nếu em cần sự giúp đỡ của tôi.”

“Chỉ khi việc điều tra vụ án đòi hỏi điều đó thôi.” Cô cắn môi vì đã ăn nói lập lờ. Cô vẫn nhớ rõ ràng cuộc nói chuyện đó và y nói đúng. Nhưng lúc đó cô còn đang sợ y. Cái cảm giác an tâm khiến người ta hành xử mới khác làm sao.

“Bước đường cùng làm nảy sinh sự thỏa hiệp triệt để, và em thỏa hiệp rồi, em yêu.” Y nhẹ nâng cằm cô lên, vuốt những ngón tay xuống cổ cô. “Với chiếc váy vậy bản và thân hình gầy trơ xương của em. Cặp mắt tuyệt vọng của em.” Tay y dịch sang gáy cô. “Em trở nên mạnh mẽ và dữ dội. Những đồ ăn thức uống, tiện nghi và sự an toàn còn mang lại cho em nhiều hơn thế nữa. Hy

vọng là nó không xóa nhòa ký ức của em.” Những ngón tay y lùa vào mái tóc cô, nâng mái đầu cô trong lúc cô ngả ra phía sau. “Tôi đã nói rằng em sẽ phải làm chính xác những gì tôi bảo suốt từ đầu đến cuối nhiệm vụ này. Mọi điều tôi bảo. Em đã thỏa thuận rồi, nếu tôi nhớ không nhầm.”

Ký ức của cô còn nguyên vẹn hoàn toàn. Sự an tâm đã cho cô can đảm để tiếp tục tranh cãi. “Anh vô lý thế. Chúng ta đang nói về em trai tôi đây. Cả hai anh em của tôi đây. Anh nghĩ rằng tôi sẽ phí thời gian vào một cuốn nhật ký của một mục dờ hơi nào đó nếu tôi thấy nó không có can hệ gì ư?”

Cặp môi nồng nhiệt nuốt mất chữ “u” của câu nói. Đó là một cái hôn nóng bỏng, và cô dịch sát hơn vào người y. Y nói đúng. Cô không phủ nhận điều đó. Cùng với đồ ăn thức uống còn có sự an ủi và cảm giác an tâm nữa. Một cảm giác mạnh mẽ. Nó làm cô cảm thấy mạnh mẽ chứ không bất lực, ít ra là lần này.

Cô chưa từng cảm thấy an toàn như khi có y ở gần bên. Và đó không phải là một ý nghĩ đáng sợ sao? Trao gửi những cảm xúc như vậy cho một người đàn ông đã nắm giữ mọi quyền lực. Ngay cả khi họ đang cãi nhau về một cuốn nhật ký vớ vẩn...

Cô lùi lại, ngả lưng ra ghế. Chỉ

với vài cái hôn điệu nghệ, mọi ý nghĩ đã trôi sạch khỏi đầu cô. Bị thao túng rồi. *Y chẳng tốn mấy hơi sức để thao túng đàn bà con gái.* Từ khi nào cô đã quên mất rằng lời nhận xét đó cũng đúng với cô vậy? Một tình bạn đang nảy nở với chính quý dữ ư?

“Bất cứ khi nào không muốn tôi làm gì, anh lại cám dỗ tôi vào vòng ân ái!”

“Cứ làm như việc đó dễ dàng lắm ấy. Tôi bật ngón tay đến tách một cái là em bị cám dỗ liền hả?” Khuôn mặt y pha lẫn bức bối với một vẻ gì khác nữa. Ân hận chẳng?

“Bằng những cái hôn của anh ấy! Bằng cái cách kề cận và ánh nhìn thiêu đốt của anh ấy!” Những ý nghĩ bắt đầu tuôn ra càng lúc càng nhanh hơn. “Anh đang cố điều khiển tôi. Chúa ơi. Tình cảm của tôi có thể làm lẫn tệ hại đến thế được sao? Tôi đã tưởng tôi được *an toàn* cơ chứ.”

Cô cảm thấy hơi bán loạn khi ý nghĩ này cứ xung đột với ý nghĩ kia và tấm lưới che chở cho cô thì rách toang như một tấm màng bọc hết sợi.

Cặp mắt y kín bung, mắt y tối sẫm lại. “Em thì biết được bao lăm về những gì em đang nói đến.”

“Tôi biết chính xác về điều tôi đang nói đây. Anh rất giỏi, tuyệt vời về chuyện ấy, tôi công nhận thế. Có bao nhiêu người phụ nữ từng nói không với anh? Rất ít, tôi cá đấy!” Con bần loạn tăng lên. Gay gắt và không kiềm chế nổi. “Và với ai đó, tôi chắc rằng họ rất sung sướng với lựa chọn của họ. Nhưng tôi thì không cho phép bản thân mình bị anh điều khiển đâu nhé!”

“Hay thật.” Y xoay cô. “Vậy là em sẽ từ chối lạc thú cho bản thân mình vì muốn làm kẻ thống trị phải không?”

“Anh lại giở mấy cái trò giễu cợt và thống trị của mình ra rồi đấy.” Con giận dâng lên thành sự kích động và cô

nghe cô để nhìn y trong lúc y vòng qua lưng cô. “Tôi chẳng biết anh đang có ý gì, nhưng sao anh không thể cư xử một cách bình thường thôi nhỉ?”

Y nhếch mép cười mệt mỏi, nụ cười phản chiếu trong cặp mắt y lúc y dừng lại trước mặt cô. Có cái gì đó trong nụ cười ấy, trong ánh mắt tự thống hận mình ấy, khiến cô muốn nuốt lại những lời cô vừa nói, mặc dầu bộp chộp như thế nhưng cô lại cảm thấy mình sắp ngất đi đến nơi, một luồng điện chập chờn xuyên suốt mình cô.

“Đúng thế, tại sao tôi không thể bình thường được nhỉ? Đó là một câu hỏi hay tuyệt. Một câu hỏi mà tôi vẫn thường

tự hỏi chình mình.”

Y quay bước. “Hẹn sáng mai gặp lại.” Câu chào ngắn gọn, lịch thiệp, thân tình. Chẳng khác nào một quản gia chào bà chủ nhà vậy.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng cánh cửa phòng y lách cách đóng lại phía cuối hành lang, ngăn cách cô ở ngoài, cô mới nhận ra rằng y đã cầm theo cuốn nhật ký.

Chương 13

Marietta nhìn thẳng về phía trước trong lúc bước đi, cô không liếc trộm Gabriel. Chiếc váy kiểu cô bán hàng lật phật khi cô cố bắt kịp bước y.

Cô lén nhìn y một cái bằng cách giả dò qua sát một cỗ xe ngựa đang lạch cạch đi qua. Mặt trời đang xuống, những tia nắng hắt lên nét nhìn nghiêng của y, đặt một nửa khuôn mặt y trước ánh sáng và một nửa trong bóng tối.

Quang cảnh phố phường ngả màu xám xịt khi họ bước đến rìa khu East

End. Gabriel lại ăn mặc như một phu khuân vác ở bến tàu, nhưng dang đi vênh váo và tự phụ mà lần trước y bắt chước nay đã trở nên lạnh lẽ và thô hơn.

Y đã ấn mình vào cái vỏ người đàn ông lạnh lùng như buổi đầu họ gặp nhau. Cô cố gắng không dụi mắt. Đêm qua quả là đêm khốn khổ. Và cô đơn. Những ý nghĩ luẩn quẩn và rối bời ganh đua với long tức tối và sự bội bạc. Sao bỗng nhiên cô lại cho rằng y có thể khác với những người đàn ông khác kia chứ?

Và phải chăng cô không công bằng? Ý nghĩ cuối cùng khiến cô trần trở. Chỉ nhớ lại ánh mắt y trước khi y rời khỏi phòng mình, cô cũng đủ chết lặng.

Nhưng y phải cho cô *chút* gì đó, cho phép cô hiểu được những gì y đang nghĩ, nếu không cô sẽ tiếp tục cảm thấy mình đang bị lợi dụng. Sau khi họ xong việc ở đây, cô nhất định sẽ lấy dũng khí để đối mặt với chứng khắc kỷ của y mà yêu cầu.

Số nhà dọc theo phố tăng dần cho đến khi họ đứng trước một ngôi nhà ba tầng màu nâu xám đúng với địa chỉ viết trong ghi chép của Abigail.

Cầu thang bộ bản thiêu. Giấy mà và thức ăn lấp đầy những rãnh nứt và kẽ hở trên bậc thang và dọc theo lan can. Cô theo sau Gabriel khi y sai bước lên cầu thang. Năm tay y đưa lên để gõ cửa, nhưng những đốt ngón tay còn chưa kịp

chạm vào cánh cửa gỗ thì cửa đã mở ra.

Một người đàn ông với vết sẹo dài dưới cằm đứng ở ngưỡng cửa, rõ ràng đang định ra khỏi nhà. Hắn mở miệng toan nói gì đó, có lẽ là “xin lỗi” hoặc “xin chào” hoặc câu gì đó tương tự. Gabriel héch đầu sang một bên để nhận câu nói đó và dịch người ra chút xíu để cho người đàn ông đó đi qua.

Rồi mắt họ gặp nhau.

Khoảnh khắc ngưng đọng lại.

Tóc gáy cô dựng ngược lên như đang cô giữ cho cô thẳng bằng trên thanh xà đột nhiên trở nên mỏng mảnh nơi cái hoạt cảnh đó đang diễn ra.

Gã đàn ông kia dịch người trước, vọt vào trong, cánh cửa đập vào tường sau lưng hắn. Gabriel từ chỗ đứng chết sững bật chạy nước rút đuôi theo. Sững sốt, cái cảm giác đã từng tràn ngập trong lòng cô trong lần đụng độ với mấy tên luật sư lại trỗi dậy và một lần nữa dội xuống cô. Marietta vén váy xông lên và chạy nhanh hết sức theo chân họ. Cô vòng ở một góc đứng lúc nhìn thấy gã đàn ông đang chạy quăng mình qua một khuôn cửa sổ mở, và cô há hốc miệng thấy Gabriel cũng bay qua đó. Cô nhìn sang phải, rồi sang trái một cánh cửa đóng đứng vô hại ở một bên.

Cô dùng vài giây đồng hồ quý báu

nắm lấy tay vịn cửa và đẩy nó mở ra. Cô trông thấy hai người đàn ông bật dậy từ dưới đất, gã lạ mặt dẫn trước, Gabriel từ cú nhảy lộn chuyển sang chạy nước rút một lần nữa. Những thùng rác lật nhào, đồ giặt giũ bị giật ra khỏi kệ phơi. Một con chó sục giống Yorkshire đuổi theo và những cẳng chân bé tẹo của nó bám lên bám xuống phía sau hai người đàn ông đó, những người không hề có nguy cơ bị cái búi lông bé nhỏ kia chộp được.

Marietta chạy theo bọn họ, nhưng cô cũng chẳng hữu dụng gì hơn con chó Yorkshire kia, vừa đuổi theo vừa cắn càu. Gabriel vẫy một bàn tay ra, và cô làm theo dấu hiệu đó. Con chó hình thành chữ U. Họ có thể quành lại ngay đằng

sau cô. Gã đàn ông đó biến mất đằng sau những tòa nhà chắn ngang con phố chữ U. Cô điên cuồng lục lọi khu vực đó và nhất thứ nặng nhất mà cô có thể tìm thấy được lên - một hòn đá nham nhở bên cạnh một thùng rác bị lật úp.

Nơi đó chẳng có chỗ nào mà nấp cả. Cô chỉ còn hy vọng rằng trông mình khá cừ non để gã đàn ông kia bỏ qua. Họ quành lại và cô thấy Gabriel đuổi gã sát sần sạt. Những gã đó lạnh lẽo đến kinh ngạc. Ngẫm ra thì hầu hết bọn đầy tớ đều thế cả. Gã hướng thẳng đến chỗ cô, ngoặt khỏi con phố. Cô trợn mắt, đoạn nhanh chóng lùi lại, giơ hòn đá trong tay lên. Gã vọt thẳng về phía cô. Cô ném hòn đá. Gã né người và chộp vào giữa mình cô.

Cô ngã xuống đất và... chẳng có gì xảy ra cả. Không âm thanh, không mùi vị, cái hình ảnh đó bất động trước mặt cô. Rồi nó chập chờn. Khuôn mặt Gabriel hiện ra trước mặt cô. Môi y mấp máy.

Suyt. Cô thở hỗn hển, những hơi thở sâu, đứt quãng. Cô cảm thấy những ngón tay y siết quanh cánh tay cô và rồi y lại mất dạng. Cô ấn một tay lên bụng mình. Cô có ý nghĩ hơi ngớ ngẩn rằng có lẽ những con bươm bươm rớt cuộc cũng đã vĩnh viễn bị đè bẹp.

Một phút sau Gabriel vừa quay trở lại vừa chửi thề. Y gập mình trước mặt cô và nhấc tay cô ra. Một cái ấn nhanh quanh mạng sườn cô khiến cô thở hỗn

hên. Y thúc rồi ấn lên ngực cô, bụng cô và phía dưới cánh tay cô. Cô quá choáng không nói được một lời, chỉ trả lời những câu hỏi của y mà thôi.

“Em sẽ ổn thôi. Bầm dập, chắc rồi, thẳng khốn đó. Nhưng có vẻ chưa có bộ phận nào bị gãy cả. Ổn Chúa.” Y đỡ cô và giúp cô đứng thẳng lên. Ánh mắt lạnh lùng đã biến mất trong mắt y, thay vào đó là vẻ gì như man dại. “Đi nào. Hãy kiểm tra căn phòng của Worley. Có thể hắn sẽ phán đoán nhầm mà quay trở lại chẳng. Nếu bây giờ chúng ta bỏ đi, chúng ta sẽ chẳng có cơ hội khác đâu.”

Y kéo cô sát vào mình và dẫn cô trở lại tòa nhà đó.

Cánh cửa phòng Worley đã khóa, nhưng Gabriel thao tác mở nó rất nhanh. Vài người khách trọ lảng vảng qua lại, nhưng chẳng ai nói một lời. Láng giềng tử tế thật.

Căn phòng tối om. Y nắm tay dắt cô vào bên trong. Cô không biết nghĩ sao về sự săn sóc của y khi y đụng chạm vào cô lần nữa. Gabriel đóng cửa và mở những tấm rèm cửa ra. Marietta xem xét nội thất. Phòng ngủ khá bình thường, nếu không muốn nói là xoàng xĩnh. Chẳng có gì thú vị cả.

Có một chồng giấy trên bàn được đẩy sát vào tường, trên cùng có một bức

vẽ bằng chì than. Cô tiến đến và nhìn thấy bức chân dung phác họa của một phụ nữ đang vẽ dở. Bà ta trông rất giống một phụ nữ trong số các chân dung phác họa ở Cục Điều tra Án mạng. “Gabriel, nhìn này.” Cô đẩy bức tranh sang một bên, nhưng tất cả chỗ giấy tờ còn lại trắng trơn. Có những vết than chì trên mặt bàn gỗ và vài dấu vết mờ nhạt trên bức tường trước mặt.

Y không đáp lời.

“Gabriel à, tôi nghĩ Worley đã vẽ chân dung một trong các nạn nhân.” Cô quay lại.

Y cứ đứng yên đó, những đốt ngón

tay trắng bệch trên tay nắm tủ ly, nhìn chăm chăm vào phía trong. “Tôi nghĩ em nói đúng đấy,” rôt cuộc y nói.

Cô vội bước sang và nhìn qua vai y. Cửa sổ lọt vào vừa đủ ánh sáng để thấy những bức chân dung phác họa dán đầy trên ba bức vách. Những khuôn mặt phụ nữ trần trối nhìn trả. Những tờ bướm, giấy ghi chép, những bài báo cắt ra. Tên sát nhân Middlesex bị tóm! Có ngày tháng và giờ giấc. Các danh sách tên tuổi và địa điểm. Những mẫu nền chất túm tùm trên sàn. Một kiểu điện thờ tạm bợ điên rồ.

“Ôi trời.”

“Phải đây.”

Có những chiếc khăn mùi xoa và những mẫu đăng ten được ghim lên bức tường giữa những vật khác.

“Những cái đó là gì vậy?”

“Những đồ vật của nạn nhân chẳng? Tôi không biết nữa.”

Cô không biết phải đáp lại câu đó ra sao. Toàn bộ việc này dường như quá kỳ quái.

“Hãy thấp nền lên nào. Em có thấy bất kỳ... à, đây rồi.”

Chẳng mấy chốc đã có một ngọn

lửa le lói trên sàn nhà, hắt những cái bong ma quái lên những bức chân dung phác thảo. Những bức phác thảo đó khá sống động - kể cả bức chân dung một phụ nữ bí ẩn mang mạng che mặt - làm cho họ càng có vẻ kỳ quái hơn. Cặp mắt những người phụ nữ đó dường như đang nhìn xuống họ, khiến Marietta sồn gáy. Y như thể cô đang ở trong cuốn nhật ký của Abigail và những người phụ nữ kia đang ngồi phán xét vậy. Khuôn mặt Gabriel nhuộm màu vàng lợt, dưới hiệu ứng kỳ cục của ánh nến. Marietta liếc nhanh ra sau lưng; cô e ngại nhất là Worley bước vào trong lúc lưng họ phơi ra.

Cô nhìn những bức phác họa. Phần lớn chúng có vẽ mắt, một số bức vẽ

những phần khác trên cơ thể, vài bức chân dung nhìn nghiêng hoặc nhìn thẳng với vài che hoặc những con vật để che bớt đi một phần. “Có bốn hoặc năm phụ nữ khác nhau được vẽ ở đây. Có thể nhiều hơn. Và một người trông già hơn hẳn những người còn lại. Mẹ hẳn ta, có lẽ thế chẳng?”

“Tôi không biết.” Gọng Gabriel cộc lốc. “Có thể.”

“Người này trông quen quen.” Marietta chạm vào bức chân dung nhìn nghiêng của một phụ nữ. “Có phải ở phía đằng trước có một bức chân dung khác của bà ta không? Anh có thấy bức đó không?”

Y khom người xuống. “Tôi không biết. Chắc hẳn là người đàn bà nào đó ngoài đường,” Y nói một cách tùy tiện. “Em có thấy cái gì tựa như vũ khí không? Họ không thể tìm thấy hung khí trên người bất kỳ ai trong số phụ nữ đó. Điều ấy khiến tôi tin rằng tên sát nhân chỉ dùng một hung khí để giết tất cả nạn nhân. Một món quà lưu niệm, có lẽ thế?”

Marietta quay trở lại kiểm tra các ngăn bàn rồi tìm dưới giường và dưới gối. Cô chùi tay vào váy mình. Cô cảm thấy dơ dáy khi chạm vào bất cứ thứ gì trong phòng. “Tôi chẳng thấy gì cả.”

Gabriel vẫn nhìn chăm chăm vào

tử ly.

“Gì thế anh?”

Y quay lại nhìn cô. “Có gì đâu.”

“Chúng mình phải làm gì đây?”

Mắt y chăm chú nhìn vào cửa sổ để mở. Y chẳng đáp lời.

“Tôi biết anh không muốn lôi Dresden vào cuộc, nhưng *chỉ ít* hẳn sẽ phải thừa nhận rằng ngoài Kenny và Mark ra còn có những nghi phạm khác nữa.”

Y vẫn tiếp tục lặng thinh, không nhìn nhói gì đến cô.

“Chúng ta cần đến Dresden để giải thoát cho Kenny đấy.”

Mắt y gặp mắt cô. Cô ngạc nhiên nhìn thấy nỗi giận dữ trong đó. Tại sao y lại giận dữ chứ? Mà cảm xúc đó dường như quy tụ vào cô. Cô đã làm gì nào?

“Anh không đồng ý à?” côướm hỏi.

Y lại nhìn về phía cửa sổ. “Chúng ta có thể mang theo tất cả những thứ này, mặc dù nếu bị bắt gặp thì chẳng hay ho gì đâu.” Giọng y như thể đang tự nhủ.

“Mang theo cái đồng này? Trước khi chỉ chúng cho Dresden ư? Thế thì có vẻ đó sẽ là cơ sở vững chắc hơn để đở

tội cho gia đình tôi. Dresden cần phải nhìn thấy nó ở đây cơ.”

“Hắn sẽ bắt đầu xía vào việc điều tra của chúng ta.”

“Hắn đã sẵn nghĩ rằng chúng ta đang xía vào việc điều tra *của hắn* rồi đó. Gabriel à, chúng ta cần Dresden. Anh biết điều đó rõ hơn tôi mà.”

Y nhìn cô giây phút tưởng chừng như dài nhất trong đời cô. Y sắp nói không. Y không định đưa Dresden tới đây. Cô có thể đọc được điều này trong cặp mắt y, trong cách y kiềm chế bản thân.

Nỗi tuyệt vọng xuyên thấu cô. Rốt

cuộc nếu không có sự giúp đỡ của Gabriel, Dresden có thể giữ cô hoặc bắt cô. Cả hai anh em trai của cô có thể bị xét xử và bị tuyên là có tội.

Cặp mắt y nhắm nghiền lại.
“Chúng ta về đưa Dresden đến đây.”

Cô quá sửng sờ đến nỗi không thốt nên lời trong giây lát. Sự nhẹ nhõm như dòng lũ điên cuồng tràn ngập lòng cô. Tất nhiên họ sẽ làm thế rồi. Đó là điều duy nhất đúng. Sao cô lại nghĩ rằng y toan tính không làm gì vậy nhỉ? Dù sao, cô có thể thề rằng đó chính là ý định của y vài giây đồng hồ trước đó.

“Có thể có tác dụng, cũng có thể

không. Nhưng chí ít hẳn ta sẽ buộc phải xem xét bằng chứng này. Rằng có rất nhiều khả năng *đây* chính là tên đã thực hiện những tội ác kia.”

“Anh cho là Dresden vẫn định ninh chúng ta nói dối à?”

“Ừ.” Y vắn vê cổ tay áo. Cô có cảm giác y chẳng biết là y đang làm thế. “Nhưng nó có thể khiến cho việc giúp đỡ cậu em trai em tiến triển đôi chút.”

Kể cả có bằng chứng này, Dresden có thể vẫn không tin họ. Cô thất thần nhìn vào phía bên trong chiếc tủ ly.

Y bước tới và chạm vào cầm cô, nâng nó lên. “Chúng ta sẽ đánh liều xem

sao,” y nói với vẻ miễn cưỡng, cứ như đang nhân nhượng cô là chính chứ không phải chỉ đang làm điều hợp lý. “Hãy đi lòng tay cớm đó nào.”

Gabriel trả một khoản tiền rất hậu hĩnh cho hai người đàn ông với chỉ thị nghiêm ngặt không để bất kỳ ai vào trong căn phòng đó cho tới khi y quay trở lại - và lúc đó y sẽ trả họ gấp đôi số tiền. Marietta chẳng mấy nghi ngờ rằng họ sẽ quay trở lại và thấy căn phòng vẫn nguyên xi. Hơn thế nữa, y còn khuyến khích họ thêm rằng nếu họ trông thấy và bắt giữ gã đàn ông ngụ trong căn phòng đó, y sẽ trả thêm gấp đôi chừng ấy nữa.

Họ vậy một cỗ xe thuê trước cửa

và lên đường đến Bow Street.

Hai hàng lông mày của Dresden nhướng lên đến tận giữa trán khi họ bước vào. Cô ngạc nhiên vì sau khi nghe câu chuyện họ kể, hẳn theo họ đến ngôi nhà trọ đó một cách không kèn không trống. Nhưng rồi, sau vô số những cái nhìn dò xét của hẳn về phía Gabriel trong suốt thời gian chạy xe, cô đã bớt ngạc nhiên. Hẳn đang giữ chân địch thủ của mình ở bên cạnh.

Chính vì sự bảo thủ của tay cớm đó mà cô nhẹ cả lòng khi thấy vẻ nghiêm trọng trên mặt hẳn trong lúc hẳn xem xét căn phòng và chiếc tủ ly ở ngôi nhà trọ đó. Hẳn tận mắt ghi nhận tất cả mọi vật.

Những biểu hiện từ kinh hoàng sang giận dữ lướt qua nét mặt hắn.

“Có thể hai người đã cùng nhau dàn cảnh chỗ này lắm chứ,” hắn cộc cằn nói.

“Cũng có thể. Ông cứ xét hỏi những gã ở quanh đây mà tìm ra sự thật.” Gabriel tuyên bố vẻ lạnh tanh.

“Ta không thích người ta tung hỏa mù làm mất thời gian cuộc điều tra của ta.”

Gabriel ngả mũ và quay đi. “Tôi để vấn đề đó cho ông làm sáng tỏ.”

“Noble này, rồi ra ta cũng sẽ tóm

được anh thôi.”

“Tôi chắc ông sẽ làm được.”

Gabriel dẫn cô ra khỏi ngôi nhà dưới những ánh mắt tò mò của các khách trọ ở đó.

Cô bám vào cánh tay y. “Chúng ta cần phải cảnh báo những người phụ nữ khác trong các bức chân dung kia. Những người hãy còn sống ấy.”

Y mím môi, nheo cặp mắt lại.

“Chúng ta có nên lưu hành những bức chân dung của họ đi không? Làm cách nào ta tìm thấy họ được? Đặc biệt là người đàn bà che mạng đó?”

Y ngoảnh mặt khỏi cô, nhìn xuôi con phố. “Những bức phác họa đó hiện đang trong tay Dresden. Việc của hấn là tìm ra họ. Thằng cha đó thật ương gàn, nhưng hấn luôn là tay thầu đáo khi được cung cấp một đầu mối đáng tin.”

“Nhưng...”

Y cất bước và cô vội vã theo sau. “Không nhưng nhị gì hết. Chúng ta sẽ tiếp tục cố gắng tìm cho ra Jacob Worley. Hãy đề những người phụ nữ đó cho Dresden. Việc mà ta quan tâm là làm cho cậu em trai em được phóng thích, đâu phải những người phụ nữ ấy.”

Những bước chân sỏi dài hơn và

cô bị rút lại đằng sau. “Nhưng...”

“Cô Winters? Marietta Winters?”

Marietta bước hụt một bước. Cơ thể cô muốn sững lại nhưng đầu óc thét bảo cô bước tiếp.

“Kìa Marietta Winter?” Một bàn tay thộp lấy cánh tay cô và cô bị quay giật lại đối diện với cặp mắt hân hoan đang nheo lại của Felicity Tercake. Chiếc mũ bonnet tuyệt hảo che khuất mặt cô ta dưới ánh mặt trời mà không cản trở cô ta nhìn Marietta chút nào. “Cô *đây* mà.”

“Đích thị.” Cô cố để không nhìn vào chiếc váy kiêu cô bán hàng của

mình.

“Ồ, thế này thì hay *quá*,” Felicity reo lên. “Cô quay sang buôn bán rồi hả, cô em họ thân mến? Đang đi đến nhà té bần phải không? Đang cầu nguyện lời cuối cho thằng em trai đó của cô hả?”

“Chị nói xong rồi chứ hả.”

“Ít nhất cũng phải mười lăm phút nữa nhé.” Cô ta cười khinh khỉnh. “Cô đã bỏ lỡ những gì. Cô là người trung tâm của mọi câu chuyện đấy, cô em thân mến. Cô và hai anh em trai của cô ấy. Có chuyện dơ dáy quá kìa.”

“Tôi thấy là chị đang hả hê với chuyện đó.”

“Ồ thế à. Còn lâu mới giống cái loại cô nhé. Bám riết lấy Mẹ Bê Trên, nài xin một lời mời tới tất cả những buổi tiếp tân long trọng. Thật nhẹ cả mình khi có thể nói với cô rằng tôi sung sướng biết bao khi thấy cô chuồn đi.”

“Lòng từ bi của chị thế nào cũng sẽ được đền đáp thôi.”

“Giờ đây Benton sắp sửa cầu hôn tôi bất cứ lúc nào, vậy tôi chắc chắn là nó sẽ được đền đáp rồi,” cô ta vừa hoan hỉ nói vừa búng nhẹ lên viền chiếc mũ bonnet của mình.

Trừ phi mọi việc đã biến chuyển đến chóng mặt trong vài tuần qua,

Marietta nghi ngờ điều đó lắm.

“Ngài Benton khó lòng chọn chị. Ông ấy có thể kiếm được một viên kim cương, mà chị lại không phải.”

Cặp mắt Felicity nheo lại nhưng cô ta vẫn cười. “Cứ làm như cô phân biệt được vàng với thau ấy. Cho tới nay cô đã nhận được bao nhiêu lời cầu hôn rồi, hả Marietta? Ô, mà gần đây đã có bao nhiêu thiệp mời ban vinh dự cho gia đình cô vậy?”

“Chẳng có cái nào cả,” Marietta nói với sự điềm tĩnh mà cô không cảm thấy. “Như chị cũng biết rõ rồi đấy.”

“Tôi biết,” cô ta âm ừ. “Gần đâu

cô có đọc báo không đây? Họ nói rằng cô đã đi làm điếm.” Cô ta nhìn cô từ đầu đến chân. “Tôi sẽ vui mừng khẳng định điều đó.”

“Một *quý cô* mà nói những từ đó thì thật là dơ miệng.”

Marietta giật bản mình. Cô nhất thời quên băng mắt Gabriel. Y đã bước trước cô vài bước khi cô bị giật lại.

Felicity cũng giật mình, quay cái đầu đội mũ bonnet sang xem ai đang nói với mình.

Miệng cô ta trễ xuống chừng vài phân và Marietta quan sát nét nhăn nhỏ biến đi khi đôi môi cô ta chành ra một nụ

cười tươi nói. Gabriel là người cực kỳ... ờ, chính là người đàn ông *cực phẩm* mà cô từng gặp. Cô chẳng mấy nghi ngờ rằng Felicity cũng thấy vậy. “Chết thật. Tôi xin lỗi, thưa ông. Ông nói thiếu chút nữa thì đúng đấy. Người quen của tôi đây có khuynh hướng gọi ra những thứ tệ hại nhất trong tôi.”

“Cô luôn đổ lỗi tại người khác phải không?”

Miệng Felicity lại trề xuống, nhưng lần này là vì một kiểu choáng khác. “Xin lỗi, ông bảo sao kia?”

“Cô chẳng vừa nói rằng cô cư xử tồi tệ bởi vì người quen cô khơi gợi ra

những thứ tệ hại nhất trong cô đấy thôi.” Y nghiêng lại gần cô ta, và Marietta thấy mặt cô ta ửng đỏ, cả vì sự gần gũi lẫn lời lẽ của y. “Khó mà chịu trách nhiệm về hành vi của chính mình, phải thế không, thưa cô? Tôi nghe như có vẻ hầu như lúc nào cô đều cư xử bậy bạ, rồi lại tìm lý do bào chữa ấy.”

“Tôi đâu có cư xử bậy bạ! Tôi là một người có địa vị cao trong giới thượng lưu, thưa ông.” Cô ta vuốt đôi tay dọc theo tấm váy và ngược lên nhìn với một nụ cười mới lạ. “Tôi đoán chắc với ông rằng cách cư xử của tôi tuyệt đối chuẩn mực.”

“Đối với ai kia?”

Nụ cười của cô ta chùng xuống và cặp mắt cô ta mở lớn. “Cô Winter, cô em họ ơi, cô có vui lòng giới thiệu chúng tôi với nhau không?” Cô chưa từng thấy Felicity bấn loạn đến thế bao giờ.

Marietta nhún vai. “Tôi không thể giúp chị việc đó, chị Tercake ạ. Tôi không quen biết ông ta.”

“Chẳng phải là cô đang đi với một người đàn ông sao?” Cô ta sẫm soi Gabriel từ đầu đến chân. “Ồ. Hẳn phải là một người đàn ông khác.”

“Cô đang gọi cô ấy là con điếm lần nữa hả? Cô có chắc mình là một quý cô không đây?”

“Cha tôi là nam tước Kilden!”

“Tôi không quen cái họ đó. Ngoại quốc chẳng?”

“Ai Len!”

Gabriel ngả người về phía sau, chẳng nói gì.

“Sao tôi phải phí lời mà nói với ông kia chứ! Ông chẳng là cái thá gì cả.” Cô ta có vẻ đã bỏ qua khuôn mặt y mà nhìn tới trang phục, bộ trang phục phu khuôn vác của y. Thật không may, đôi má cô ta vẫn ửng lên và cô ta đã tự biến mình thành trò cười trước mặt y. “Còn cô.” Cô ta chỉ tay vào Marietta. “Đừng

có thò mặt đén cửa chúng tôi mà xin cứu giúp đấỵ.”

Cô ta khệnh khạng bỏ đi. Gabriel nhìn theo cô ta. Marietta nhìn Gabriel.

“Tôi hiểu vì sao ngay từ đầu em chẳng thà nhờ một người lạ giúp đỡ.” Y quay lại nhìn cô, đôi mắt khôn dò. “Đi nào. Ta về nhà thôi.”

Chương 14

Cô lật tờ *Thời báo* một lần nữa. Có rất nhiều bài báo và quan điểm xung quanh việc anh em nhà Winters cùng nhau hành động trong cuộc chém giết lu bù của họ. Phần lớn là những kẻ xấu xa như Felicity quàng quạc về điều đó, nhưng có vài bài báo rón rén đề cập đến vấn đề này, phân tích từ đầu đến cuối, tuyên bố hoài nghi rằng anh em họ có tội. Chỉ ra vài trường hợp mà họ đang dự một bữa tiệc hoặc một buổi tiếp tân khác và không thể nào rời khỏi đó để sát hại những người phụ nữ kia. Nathaniel

Upholt chính là phóng viên đã viết hầu hết những bài báo tích cực đó.

Rốt cuộc thì, mọi việc chung quy lại đều sẽ chịu sự chi phối của cái trào lưu kia. Và từ nay đến khi phiên tòa xét xử bắt đầu chỉ vòn vẹn vài ngày ít ỏi. Thời gian chẳng còn mấy đổi.

Marietta liếc xung quanh phòng bếp để chắc chắn Gabriel không bất ngờ hiện ra, lặng lẽ như mọi khi. Cô nghe thấy tiếng những con mèo ồn hơn khi chúng bước chân trên sàn nhà. Cô kéo tập nhật ký bên dưới chõng báo ra. Cô lại lấy nó từ phòng của y. Lần này là từ sau cánh cửa. Cô đã suýt bỏ qua nó sau một cuộc lục lọi kỹ càng. Người đàn ông

này thật thông minh.

Tối nay phu quân của L.D sẽ trở về, theo sau là những người hầu và canh gác riêng của ông ta. L.D nói rằng bọn ta phải truyền đạt lại cho kẻ báo thù bé bỏng thuộc nằm lòng là phải giữ mồm miệng kín bưng. Đêm nay là một đêm nguy hiểm. Chỉ lỡ một lời là lâu đài trên cát của bọn ta có thể sụp đổ. Nhưng gia đình kẻ báo thù bé nhỏ của bọn ta cũng đừng hòng thoát khỏi tiêu tủng. Hoàn toàn tiêu tủng và khốn khổ, những lời nghe êm ái như nhạc bên tai ta.

Nói ta không bị mê mẩn đến

thế vì kẻ báo thù nhỏ bé thì ta có thể thử việc đó chỉ để thấy nổi đau trong đôi mắt tuyệt đẹp của cậu. Ta rất thích thấy những người khác suy sụp. Nó nhắc ta nhớ những điều mẹ ta thường nói với ta - rằng những kẻ khác sinh ra là để phụng sự cho những ý thích bất chợt của bọn ta. Rằng bọn ta sinh ra để sai khiến, tận dụng và chà đạp lên tất cả. Rằng bàn cờ di chuyển khi không có ai để ý đến.

Marietta cuộn một lọn tóc trong lúc tiếp tục đọc. Thật đáng sợ mà lại kêu gọi làm sao, khi thấy ai đó thật sự có những suy nghĩ như vậy.

Cánh cửa sau mở ra. Cô vọt vọt về chỗ ngồi, đánh đổ cốc nước của mình tràn sang phía rìa phải của chiếc bàn. Cô vội vàng cúi cuốn nhật ký xuống dưới một chồng báo và nhìn về phía trước, phô ra vẻ ngây thơ nhất trần đời mà cô có thể.

“Marietta, trông cô cứ như bị bắt quả tang đang ăn vụng thế.”

Nỗi nhẹ nhõm khiến cùi tay cô rớt xuống mặt bàn.

“Ôi, ơn trời, Jeremy, cậu đến đây làm gì thế?”

“Ghé qua xem ông anh trai yêu quý nhất của tôi và người mà tôi yêu thích

nhất trong số khách hàng của anh ấy đang làm gì?” Cậu ta cười đắc thắng, ngồi xuống đối diện với cô.

Cô nhướn một bên lông mày lên. “Hẳn thế rồi. Anh ấy là anh trai duy nhất của cậu, đúng không nào?”

Cậu ngoẹo đầu sang một bên, nụ cười mở rộng. “Đánh trống lảng kia, đánh trống lảng kia.”

Marietta kéo tờ báo trở lại. Cô muốn tiếp tục đọc cuốn nhật ký kia đến chết đi được. Chỉ khi Gabriel ra khỏi nhà cô mới đọc được, và lần này y mới vừa ra ngoài chốc lát. Y luôn luôn tìm ra được cuốn nhật ký đó - bằng cách nào thì

cô không biết - và lại giấu nó đi. Cô lấy làm ngạc nhiên vì y không đốt, nhưng dường như y thích thú giấu nó khỏi cô một cách tai ác.

“Cuộc tìm kiếm thế nào rồi?” Cậu ngả ghế về phía sau, gọi lại hình ảnh anh trai cậu, có điều với điệu bộ trẻ trung hơn và vênh vác hơn.

Cô cần phải tìm cách giấu cuốn nhật ký đi ngay vì Jeremy có vẻ sẽ ở chơi lâu. Nó nằm gần chỗ cậu một cách nguy hiểm. “Chúng tôi tìm thấy một gã có vẻ khả nghi.”

“Thật ư? Ai vậy?”

Cô xem xét những tờ báo xung

quanh cậu ta. Có lẽ nếu cô xê dịch tờ đó...

“Một tên đầy tớ. Ở điền trang nhà Dentry.”

Chiếc ghế của cậu đông mạnh xuống mặt sàn, động tác cũng gợi nhớ đến anh cậu. “Gì kia?”

Cô ngược lên vì tiếng động mạnh đó. “Sao, cậu quen bọn đầy tớ ở đó hả? Ồ, mà phải rồi. Cậu vừa từ đó trở về, đúng không?”

Mép Jeremy nhếch lên, nhưng nụ cười lộ vẻ căng thẳng. “Vâng.”

Cô nhăn mặt. “Lẽ ra tôi không nên

nói điều gì hết. Tôi cứ tưởng Gabriel đã bàn về vụ này với cậu.”

Cậu phẩy một bàn tay. “Cả tuần trước tôi ở bên ngoài. Sao cô không kể sơ lược cho tôi nhỉ? Làm sao mà một tên đây tớ nhà Dentry lại dính vào thế?”

Cảm giác nghi ngại dần xâm lấn lấy cô. Cô quý Jeremy. Nhưng cậu ta hành xử thật kỳ cục. Mặt khác Gabriel còn quá thế. Toàn bộ vụ này gợi cho cô những suy nghĩ kỳ lạ.

“Hắn ta đang rình rập nạn nhân cuối cùng.”

Chân cậu ta bắt đầu giậm giậm lên xuống. “Cô biết nạn nhân cuối cùng là ai

à? Trên báo họ chẳng nói gì cả.”

“Gabriel phát hiện ra qua một tay buôn bán đồ ăn cắp. Một vật gì đó thuộc về người đàn bà kia...” Marietta khó lòng gọi bà ta là một quý bà được. “... chuỗi hạt.”

“Chuỗi hạt của bà ta ư?” Cậu nuốt khan. “Thú vị đấy. Sao Gabriel lại chấp nối những mảnh vụn với nhau nhanh thế được nhỉ?”

Cô nhăn mặt. “Cậu ỏn không đấy, Jeremy?”

“Tôi cảm thấy hơi mệt, vì cô hỏi đến đấy nhé. Cô có biết tên nạn nhân không?”

Cô nhay nhay môi, cảm giác nghi ngại biến thành bức bối lo lắng. “Gabriel vẫn chưa nói gì thì tôi không chắc mình có nên bàn bạc với cậu chuyện này không.”

Cậu ta nghiêng người về phía trước, tựa vào khuỷu tay, cặp mắt cậu ta chân thành và tha thiết, nổi thất vọng hằn trên mặt cậu. Cậu gợi cho cô hình ảnh rất giống Kenny, mặc dù phiên bản này khôn ngoan hơn một chút và điển trai hơn. “Xin cô đừng, Marietta. Gabriel đang cố gắng bảo vệ tôi, mà anh ấy phải thôi đi. Anh ấy không...”

Một cùi tay cậu ta trượt trên đồng

báo chí. Cậu nhìn xuống, đẩy nó sang một bên và phát hiện ra cuối nhật ký. “Cái gì đây?”

“Ồ, có gì đâu.” Cô bòn chòn, cô giật lại nó từ tay cậu.

Cậu mở trang bìa trước khi cô giật được. Cô thấy mặt cậu sầm xuống. “Tên đây tớ mà các vị đuổi theo là ai và vì sao?”

“Jeremy...”

“Marietta, nói đi mà.”

“Jacob Worley.”

Cậu chăm chăm nhìn cô. “Và các

vị nghĩ rằng hẳn là kẻ có tội à?”

Cô mân mê tờ báo dưới những ngón tay mình. “Tôi nghĩ ai đó có tội, và đó không phải là cả hai anh em trai của tôi. Tên Jacob Worley này đã dựng lên một ban thờ cho những nạn nhân bị sát hại.”

“Một cái gì cơ?”

“Một kiểu điện thờ với những bức chân dung và ghi chép. Chẳng khác nào một tên khùng phải lòng những người bị y giết.”

Sự kinh tởm làm mặt cậu ta nhăn nhó. “Một điện thờ? Cho họ? Kinh quá!”

Lại một lần nữa có một cảm giác tràn ngập khắp phòng mà cô không tài nào hiểu được. “Tôi biết. Kẻ đó đã nghĩ gì khi giết người rồi lại lập điện thờ người ta nhỉ?”

Cậu ta chớp mắt, như thể đó không phải là điều cậu ta đang nói đến.

“Cô lấy cái này ở đâu thế?” Cậu giơ cuốn nhật ký lên.

“Từ nhà của người phụ nữ đó. Thật kinh tởm. Bà ta thật kinh tởm.” Cô chìa tay ra. Cậu không nhúc nhích. “Kìa Jeremy?”

“Cô không nên đọc thứ này.”

Tay cô phác một cử chỉ nôn nóng. “Phải rồi, phải rồi, trước đây tôi đã nghe nói thế rồi. Đưa nó đây nào.”

Cậu không động đậy, vậy nên cô nhào ra và giật nó từ tay cậu.

Tiếng mở cửa khiến cô giật nảy lên, vội nhét cuốn nhật ký trở lại dưới chõng báo. Jeremy nhướng mày lên.

Gabriel bước vào bếp và sững người lại. “Cậu đang làm gì ở đây thế?”

“Em cũng chào anh nữa, ông anh yêu quý.”

“Anh tưởng cậu quay về trường rồi chứ.”

“Em xin nghỉ học.”

“Cậu gì cơ?” Giọng Gabriel đe nẹt.

“Học kỳ tới em sẽ trở lại học, nếu mọi việc xong xuôi.”

“Nói rõ ra xem nào. Nếu cái gì xong xuôi?”

“Kế hoạch của em. Có một việc mà em đang tính phải giải quyết trong một thời gian dài.”

“Kế hoạch gì vậy?” cô hỏi.

“Không được.” Đó là lần đầu tiên cô thấy Gabriel có vẻ hơi hoảng. Nét mặt

y biến đổi, và có gì đó kinh hoàng lộ ra trên sắc diện y. “Quay về trường đi. Anh sẽ bảo xe ngựa đến đón cậu và anh sẽ nói chuyện với ngài hiệu trưởng.”

“Không đâu.” Jeremy giữ vững quan điểm. “Em sẽ trở lại London. Anh không thể cai quản em được, Gabriel à.”

“Anh có thể đấy. Cậu *phải* quay về trường.”

“Học kỳ sau nhé.”

“Học kỳ *này*.”

“Không.”

“Có.”

Marietta đứng dậy toan đi khỏi đó.

Gabriel chỉ vào cô. “Ngồi xuống.”

Cô ngồi xuống, rồi ngay lập tức đứng lên, bực bõ với chính mình vì đã cun cút tuân lệnh. “Sao anh không nghe những gì Jeremy cần nói?”

“Vì tôi không quan tâm nó cần nói cái gì. Nó phải quay lại trường ngay *hôm nay*.”

Mặt Jeremy đầy vẻ tổn thương và cương quyết. “Không đâu, Gabriel. Nếu anh buộc em phải đi thì em sẽ cắt đứt liên lạc đây.”

Marietta bắt gặp vẻ tan nát trên

mặt Gabriel trước khi nó lặn mất đằng sau chiếc mặt nạ sắt đá. “Anh sẽ cắt trợ cấp của cậu.”

Jeremy mở miệng ra. Dù là câu gì thốt ra từ miệng của người này hay người kia trong số bọn họ cũng sẽ không thể nào tha thứ được, cô cảm thấy điều đó trong ánh mắt tóe lửa của hai anh em và cái thái độ phản ánh sự hung hăng của bọn họ. Cô ngắt lời Jeremy và quay sang Gabriel. “Anh làm thế này là sao? Hãy cứ hỏi xem kế hoạch của cậu ấy là gì đã.”

“Tôi *chẳng cần biết* kế hoạch của nó là gì hết.” Cô không chắc cái gì tệ hơn, nổi đau trong ánh mắt Gabriel hay

nổi đau trong ánh mắt Jeremy.

“Được,” Jeremy nói. “Điều đó chỉ khổ cho anh thôi, Gabriel ạ. Cái kiểu phớt lờ mọi thứ của anh sẽ khiến mọi thứ cứ thế mà *ra đi*.” Cậu gạt đồng báo trên bàn, làm chúng rơi tán loạn xuống nền nhà. Một góc cuốn nhật ký thò ra bên dưới đồng lộn xộn còn lại trên mặt chiếc bàn sồi sứt sẹo.

Marietta nghe tiếng nước nhỏ giọt ở đâu đó. Tất cả bọn họ đều tròng tròng vào cuốn nhật ký. Nó cứ nằm đó tròng tròng nhìn lại.

“Khốn khiếp, Marietta!” Gabriel chộp lấy cuốn nhật ký từ đồng báo, khiến

cho những tờ báo văng tung tóe thêm ra. Y lao ra khỏi phòng và lên gác. Có tiếng va mạnh lúc y quẳng nó đập vào đầu đó.

Mắt Jeremy gặp mắt Marietta.
“Tạm biệt, Marietta.”

“Jeremy, đợi đã.”

Nhưng cậu đã mở cánh cửa ra và sập nó lại đằng sau lưng mình.

Marietta lún sâu vào ghế, nhìn những tờ báo trước mặt.

Gabriel lại bước vào và đặt một chiếc nồi canh xuống bàn nấu bếp. Một chiếc thìa vào trong nồi, rồi một hộp đựng đặt lên bàn. Y bắt đầu ném các thứ

vào trong nồi, trong khi cô nhìn chết lặng vào lưng y.

Y khuấy nồi, khuấy tay y đánh thành vòng tròn nhỏ nhỏ. “Tối nay chúng ta sẽ xem xét lại khu East End.” Giọng y hoàn toàn bình thản, cứ như chưa có gì khó chịu xảy ra vậy, cứ như chiếc thìa kia không quèn quẹt vào thành nồi và đập canh cách vào kim loại ấy.

“Sao cơ?”

“Người ta trông thấy Jacob Worley lớn vồn ở đó. Chúng ta sẽ xem có thể tìm được hắn không.”

“Thế còn Jeremy?”

Đôi vai y căng lên. “Nó làm sao?”

“Anh không định làm gì ư?”

“Có chứ, tôi sẽ tìm cho ra Jacob Worley.”

“Không! Anh định làm gì với Jeremy à?”

“Đó không phải việc của em.”

“Anh đã biến nó thành việc của tôi khi các người đấu khẩu trước mặt tôi rồi. Khi anh bảo tôi *ngồi* lại ấy.”

Y tiếp tục khuấy.

“Anh đã làm Jeremy tổn thương đấy.”

“Marietta...” Giọng y đe nẹt.

Cô cãi lộn với Mark thường xuyên, nhưng Mark luôn là người ít gần gũi với Kenny và cô. Lần này giống như cô cãi lộn với Kenny thì đúng hơn. Mừng tưng vẻ mặt Kenny thấy chẳng khác gì Jeremy vừa rồi.

“Nhưng...”

Chiếc thìa động mạnh vào đáy nồi.
“Không!” Cặp vai y chúi về phía trước.
“Em không hiểu đâu. Làm ơn đừng có đá động đến nữa.”

Miệng cô há ra. Trước nay y chưa từng bảo cô “làm ơn”.

“Được thôi,” cô dịu dàng nói.

Cô bước đến bên cạnh y, nhặt một củ hành lên, bắt đầu bóc vỏ. Đôi vai y chùng xuống chút xíu và cô chẳng thêm một lời nào.

~*~

Quán rượu tối lơ mờ, đầy những kẻ bất hảo. Những quán rượu trong khu vực Clerkenwel, tuy huyền ảo và thô tục, nhưng chí ít cũng không có cảm giác đe dọa công khai như thế này. Những cặp mắt láo liên của các khách hàng quen và những bàn tay lẩn lút. Marietta sờ khẩu súng lục trong túi cô. Những bài học từ lâu của cô có lẽ rất cuộc cũng sẽ cần

đến.

Gabriel ném một đồng tiền lên mặt bàn, và trong khi cô còn chưa kịp nhận ra thì hai vai bia đã đặt trước mặt họ. Cô gượng nở một nụ cười. Vai bia trông giống y như cái vẻ quán rượu này. Âm muội. Có gì đó lập lờ trong chất lỏng này mà cô không muốn biết rõ.

Gã đàn ông vừa mang những vai bia đến đang đứng trước bàn, một chiếc khăn mặt vắt trên vai y. Gabriel chìa tay ra, và khi gã kia bắt lấy, một ánh kim loại lấp lánh chuyển từ người nọ sang người kia.

“Chúng tôi đang tìm một người đàn

ông. Cao khoảng như anh. Tóc nâu, mắt ánh dương, có một cái sẹo vắt ngang dưới cằm.”

“Có lẽ tôi biết ông đang nói về ai. Ông muốn gì ở anh ta?”

“Đây là em gái anh ta. Hai tuần lễ rồi anh ta không về nhà. Gia đình lo đến phát ốm.”

Marietta đọc ra vị trong ánh mắt gã kia. Gã chẳng tin lấy mảy may, nhưng cũng chẳng tỏ vẻ quan tâm đến điều đó.

“Làm gia đình lo lắng chẳng có gì hay ho cả. Anh chàng giống như miêu tả đó đã ở đây đêm qua. Chuyện trò với Denise.” Gã chỉ vào cô gái mặc váy bó

sát người. “Rồi vội vã chuồn đi.”

Gabriel đưa cho gã một đồng tiền nữa.

Gã này bước qua chỗ Denise và nói gì đó với cô ta.

Gabriel nghiêng về phía cô. “Mắt tôi nói lên điều gì nào, Marietta?”

Cô ngẩng phắt lên nhìn y. Cặp mắt y mơ màng và lấp lánh ánh xanh lục. “Chúng bảo rằng anh đang tò mò.”

“Chậc, chậc, Marietta. Em đang mất dần khả năng cảm nhận đấy.” Ánh mắt chăm chặp của y thoáng lên vẻ thách thức.

Cô nuốt khan. “Chúng bảo rằng anh sắp sửa hôn tôi rồi.”

Một nụ cười chậm rãi nở trên môi y. “Khá hơn nhiều rồi.”

“Nhưng chúng ta không cần...”

Miệng y đã cuốn lấy miệng cô. Lưỡi y như lưỡi cô. Đôi tay y kéo cô sát lại. Gabriel chưa từng lúng túng hoặc vội vàng. Luôn luôn chế ngự. Luôn luôn tự tin.

Y rời ra và cô cảm thấy tứ chi mình run rẩy. Chỉ với một thao tác y đã làm cô nhũn cả người. Không. Mà là đồ thêm dầu vào ngọn lửa quyết tâm của cô.

Cô chộp vạt áo sơ mi của y và kéo y về phía trước. Làm đúng mọi điều y đã dạy cho cô. Kéo y sát vào người cô rồi tự mình lùi lại.

Cô buông y ra, thở hỏn hển. Y trản trản nhìn cô, mắt trỏ ra, nổi sừng sỏt hiện lên trong đáy mắt xanh lục.

“Các vị vẫn cần tôi ở đây đây chứ? Roger bảo các vị muốn nói chuyện, nhưng tôi đờ rằng có lẽ các vị đang muốn điều gì khác thì phải,” một giọng cất lên bên tay phải cô.

Gabriel phỏt lờ giọng nói đó và tiếp tục nhìn cô, cặp mắt trỏ lại như thường mà khôn dò.

Marietta chộp lấy vai bìa của mình và chăm chăm nhìn lại.

Gabriel rời cái nhìn trân trân đi chỗ khác, ra dấu cho người phụ nữ kia ngồi xuống một chiếc ghế. Denise ngồi xuống. “Cần thêm một người đàn bà nữa cho mùi mẫn phải không? Tôi có thể giúp các vị đó.” À cười rúc rích.

“Nghe nói tối qua cô đã chuyện trò với một gã mặt sẹo,” Gabriel nói, giọng cộc lốc.

Cô ả nhìn y với vẻ cân nhắc. “Ồ, gã đã ở đây. Tôi đưa gã về nhà tôi.”

“Cô đưa hắn về phòng cô à?”

À nhún vai. “Xem ra cũng khá tử tế. Hơi lộn xộn, nhưng ngày nào mà chẳng thế chứ?” À ta nhìn y dò xét. “Những ngày khác hứa hẹn hơn một chút. Chẳng ngại gì vui vẻ với cả hai các vị nếu các vị hứa hẹn nhiều hơn cái mẽ khoe ra.”

Marietta chớp mắt.

“Cô có thể kể cho tôi những gì về gã? Sau rồi gã đi đâu? Gã có nói gì về nơi gã sẽ đến không?”

“Khấp chồn cùng nơi. Họ thế cả mà. Gã bảo tối nay quay lại. Có phải lần đầu ai đó hứa hẹn kiểu ấy mà không giữ lời đâu.” À nhún vai.

“Gã có làm gì kỳ cục không?”

“Cứ gọi tôi là Abigail mãi. Bảo tôi gọi gã là thằng nhỏ hư thân mất nết. Phải quát gã nữa. Buồn cười thật. Hứa hẹn với tôi sẽ còn nhiều những trò kiểu ấy nữa.” Á lại nhún vai. “Hơi đâu mà để ý gã gọi tôi là gì miễn tôi còn moi được tiền. Vặt roi cũng hợp với tôi lắm đó.”

“Cô đã quát gã à?” Marietta không biết cái gì làm mình kinh hãi hơn nữa.

“Lạy Chúa tôi, lại có người như thế này cơ. Cô ở đâu ra thế?” Á nhìn cô từ đầu đến chân, mắt ả nheo lại. “À, ra cô cùng một giuộc với bọn họ. Cô vén váy lên vì thích phiêu lưu.” Á nhún vai.

“Có lẽ muốn giấu cái giọng quý tộc đó.”

Gabriel bóp mạnh bắp đùi đột nhiên căng cứng của Marietta. “Cảm ơn cô.” Y đẩy một đồng tiền sang.

“Tôi luôn ở đây bất kỳ lúc nào các vị cần đến.” A ném về phía họ một cái nhìn tinh quái và đứng đĩnh bước đi.

Họ rời khỏi quán rượu. Gabriel chửi thề.

“Hắn đã biết chúng ta sẽ đến đây.”

“Có lẽ hắn chỉ thấy rằng đã đến lúc phải lên đường thôi.”

“Không phải. Worley sẽ không bỏ

lỡ cơ hội làm thêm những trò mà cô ả đã miêu tả đâu. Những ghi chép của tay điều tra viên cho thấy điều đó. Bằng cách nào đó hắn đã biết rằng chúng ta đang đến.”

“Giờ chúng ta phải làm gì?”

“Hắn sẽ quay lại nếu hắn chưa rời khỏi London. Và Dresden cũng đang truy tìm hắn. Đừng sợ sẽ bị theo dõi.”

“Nếu thế họ sẽ không hoãn phiên tòa xử Kenny lại nữa phải không?”

Gabriel nhăn mặt. “Không. Chúng ta chỉ phải cung cấp đủ bằng chứng để cậu ấy vượt qua được phiên tòa. Tôi cần phải đến nhà tù Cold Bath và đưa cho Oscar mẽ giấy tờ mới nhất này. Ông ta sẽ

chuyên chú cho cậu em trai em. Chỉ hy vọng rằng cậu ấy sẽ sử dụng đầu óc vào cái gì đó khác hơn là những một thời trang mới nhất.

~*~

Marietta nhòm xuống gầm giường. Cô chỉ có chừng mười phút đồng hồ để xác định vị trí của nó. Gabriel lúc nào cũng hoàn thành những nhiệm vụ của y một cách nhanh chóng và hiệu quả. Và Chúa biết, Oscar chẳng phí chút thời gian nào để tán gẫu đâu.

Nó luôn ở đâu đó trong phòng y, nơi nó không động chạm vào những vật dụng cá nhân của y. Cứ như thể y không

tài nào chịu đựng được việc giấu nó lẫn vào trong những đồ vật của mình vậy. Một lần cô đã nhầm khi lục đồ đạc của y. Tất cả chúng đều mang hơi hướng của y. Âm áp và che chở.

Cô gập mình trên sàn và ngó bên dưới chiếc tủ học mặt cong uốn lượn, má cô áp vào gỗ cứng. Thành công rồi! Hai đầu gối cô kéo kẹt trên ván gỗ, cô chọc tay ra đằng sau, thòp lấy cạnh của cuốn sổ bìa da và đẩy nó trượt theo sàn sang phía bên này.

Ngay khi mở cuốn nhật ký ra, cô đâm mình một cách bệnh hoạn vào những hàng chữ trong đó.

Bọn ta chuyển sang một chỗ mới trong mùa hè này. Sẽ đau lòng lắm khi không được nhìn thấy cậu ta, không được nghe những tiếng rên rỉ vô thức của cậu ta, (chỉ cần tưởng tượng ra nhạc điệu của những tiếng rên rỉ đó ta đã cảm thấy nhói lòng biết bao! Thật hiếm thấy cái đó ở cậu ta trong những ngày này!) xa cách ánh mắt thách thức và chịu đựng của cậu ta, nhưng có một ứng cử viên mới trong lúc bọn ta xa nơi đây. Chẳng giống những kẻ báo thù bé bỏng của bọn ta chút gì, nhưng cũng đủ để bọn ta nô giỡn. Và là một bước tiến háo hức tới một đẳng cấp mới.

Ta chẳng biết việc đó có đáng không, nhưng C.F. cam đoan rằng tên đó xứng đáng.

Có lẽ bọn ta có thể giới thiệu hẳn với kẻ báo thù bé bỏng, nếu mọi việc suôn sẻ. A.F. đang nóng lòng thử nghiệm những cơn hưng tình của cô ta trước cả khi bọn ta thuần hóa được tên này. Ta thấy sự phản kháng đã lộ ra trong ánh mắt chòng chọc của tên lính mới. Hẳn nghĩ mình đứng trên thiên hạ nhưng hẳn sớm sẽ phát hiện ra rằng bọn ta còn đứng trên tất cả.

Tiếng chân bước cảnh báo cô, cô liền nhét cuốn nhật ký xuống gầm tủ rồi

đứng phắt dậy và rời khỏi chỗ.

Gabriel bước vào, cặp mắt y lập tức chiếu vào cô. “Quả là sự hiện diện thú vị trong một căn phòng ngủ khá buồn tẻ thế này.”

Cô gắng nở nụ cười rạng rỡ hết mức.

“Em lại đang tìm cuốn nhật ký đó, ra là thế đây.”

Cô chẳng nói chẳng rằng. Y tiến đến chiếc tủ hộc, quăng cái mũ của mình lên nóc. Y quay lại và vừa tựa nó vừa cời cúc một bên tay áo trong lúc quan sát cô.

“Thậm chí còn không có lấy một lời phản kháng ư? Tôi sốc đấy, Marietta à.”

Cô từ bỏ điệu bộ miễn cưỡng của mình. “Tại sao? Anh biết rõ mười mươi mục đích của tôi rồi còn gì.”

“Nhưng không biết cái nguyên nhân ẩn đằng sau nó.”

Cô khoát tay trước ngực. “Nó thú vị.”

“Những câu chuyện dông dài của một mụ điên á?”

“Bà ta không điên, không điên hẳn. Chỉ là bà ta không bình thường mà thôi.”

Một nụ cười hắc ám nở trên khuôn mặt y. “Chỉ có vài người như thế trong số chúng ta thôi.”

Cơn giận bùng lên. “Chẳng có lý gì mà tôi không được đọc cuốn nhật ký đó cả. Tôi là một người phụ nữ trưởng thành. Anh không phải bảo vệ tôi khỏi bất cứ thứ gì hết.”

“Người tôi đang bảo vệ có lẽ không phải em.” Y vừa cười nốt cúc tay áo bên kia vừa nói câu này với một vẻ hững hờ đến nỗi cô phải nhắm đi nhắm lại lời tuyên bố đó trong đầu mới hiểu ra được.

“Anh bảo vệ ai thế nhỉ? Anh đâu

biết người nào trong cuốn nhật ký đó.”

Y cất bước về phía cô. “Em sẽ bảo sao nếu tôi nói rằng tôi có biết? Rằng tôi biết hết tất cả mọi người trong cuốn nhật ký đó?” Y đi vòng quanh cô. Cô thậm chí ghét mỗi khi y làm thế. Nó khiến cô thấy mình mất tự chủ và thấp kém.

“Tôi sẽ bảo rằng anh đang nói dối.”

“Em sẽ không tin tôi ư?”

“Chắc chắn anh sẽ nói dối về chuyện gì đó. Dù đó là chuyện này hay là những lời dối trá mà anh quên chưa nói lúc ban đầu.”

“Ái chà!” Y lướt tay dọc theo cổ cô. “Mà em không dễ dàng tha thứ, phải vậy không Marietta?”

“Không.” Đó là một nhược điểm mà cô chưa bao giờ khắc phục.

“Em vẫn chưa tha thứ cho Mark. Hoặc cha mẹ em. Hoặc Kenneth. Hoặc chính bản thân em.”

Cô cứng họng. “Tôi chả làm gì để phải tha thứ cho bản thân cả.”

“Không ư?”

“Anh đang đánh trống lảng đây. Anh có biết *chút* gì về cuốn nhật ký này không?”

“Hừm. Có khả năng. Có khả năng tôi biết hầu hết những người được nhắc đến trong đó.”

Cô quay ngoắt đi, nhưng thế nào đó mà y vẫn ở ngay sau lưng cô, cặp môi y chạm lướt tai cô.

“Em sẽ làm gì nếu tôi biết? Nếu tôi biết chính xác ai là người đã giết tất cả những người phụ nữ đó và quyết định không để cậu em trai em thoát?”

Vậy ra cái cảm giác bị phóng từ một khẩu đại bác ra là thế này đây. “Cái gì?”

“Liệu em có cảm thấy bị phản bội

không? Em có phải lòng tôi chưa, hả Marietta?” Đôi tay y trườn xuống hai bên sườn và kéo cô sát lại.

“Cái gì cơ?” cô thều thào. Dường như đó là câu duy nhất cô có thể thốt ra.

Cặp môi y chạm vào cổ cô. “Em đã phải lòng tôi chưa, hả Marietta?”

Sự minh mẫn bất chợt xuyên thấu nỗi kinh hoàng của cô. “Anh thật là đồ đều cáng.” Cô quay ngoắt khỏi y. “Anh đang thử lòng tôi. Tại sao anh làm thế? Chẳng lẽ tôi chưa chứng tỏ được rằng tôi đáng được tin cậy sao? Tôi đã chẳng theo anh một cách mù quáng đó sao? Thậm chí tôi còn dâng cho anh trinh tiết

của tôi nữa kìa!”

“Em nghĩ rằng tôi tìm kiếm những kẻ theo tôi một cách mù quáng ư?” cặp mắt y khôn dò và u uẩn. Quan sát. Dò xét.

“Tôi không biết.” Cô muốn hét lên. Cô muốn bỏ đi. Y có quyền gì chứ, cái *đồ vô lại* này.

“Cái hôn trong quán rượu đó... em đã cố làm gì vậy?”

“Cái hôn của tôi? Lúc nào mà anh chẳng hôn tôi như thế chứ! Sao anh dám... cái gì... thế nào... lúc nào... á à!” Cô đầu hàng sự ham muốn thôi thúc đó. “Anh sẽ phải cho tôi vào nhà thương

điên Bedlam khi chúng ta xong việc mất. Có phải anh làm thế với tất cả mọi người anh cộng tác cùng không đấy? Tôi cá là anh đã làm thế với Oscar. Ông ấy dường như chỉ còn cách đó vài bước thôi. Có gì không ổn với Anthony, Frank, Clarisse và bà Rosaire ấy nhỉ?”

“Tôi chưa từng gây ra điều gì cho họ cả.” Gã táng tận lương tâm này còn có gan đề ra vẻ thích thú nữa chứ.

“Vậy tôi là kẻ may mắn chẳng? Vui nhỉ. Nếu vậy, cái gì mới là thật đây? Việc thử lòng tôi, hay việc anh có biết những người trong cuốn nhật ký đó?”

Y ngó lơ lên chiếc đồng hồ treo

tường. “Dĩ nhiên là tôi đang thử lòng em chứ sao nữa.”

“Lúc nào cũng thử với thách. Rồi sau... thì sao nào?”

Y tựa vào những đường lượn sóng trên chiếc tủ lượn cong và bắt đầu cởi cúc áo sơ mi, lùa một chiếc ra khỏi khuyết, rồi chiếc nữa, mà không rời mắt khỏi cô. “Sau cái gì?”

Cô cứ nhìn vào đôi mắt lạ thường của y. “Sau khi Kenny được thả ra ấy. Hoặc nếu...” Cô bặm môi. “Hoặc nếu nó không được thả.”

“Có phải em đang hỏi trong trường hợp đó hai chúng ta sẽ ra sao phải

không?”

“Chính thế.”

Y sẫm soi cô. Rồi ngả về phía trước và vén một món tóc ra sau tai cô, những ngón tay y cong lại quanh dải tai cô. “Điều đó cũng tùy em quyết định nốt. Tôi không hứa hẹn gì. Tôi không thể. Nhưng tôi sẽ không cố tình làm em đau khổ. Đối với riêng tôi, tôi không thấy nó là như thế. Tôi trân trọng những lựa chọn của một người hơn rất nhiều so với trình tiết của người đó.”

“Anh đã ngủ với nhiều người đến thế ư?”

Cặp mắt y sa sầm. “Không nhiều

như tôi thấy em đang nói ra bằng ánh mắt em đâu. Đại khái tôi thấy khẩu vị của mình không có vấn đề gì, nhưng phải mất công lắm tôi mới tìm ra một đôi tác kê gợi được nó lên.”

“Thế Carla thì sao?” Cô đã muốn hỏi câu này nhiều tuần lễ nay rồi.

Y có vẻ khoái trá. “Cô hầu gái của em ấy ư? Không, chẳng hợp khẩu vị của tôi chút nào.”

Cô nhớ đến những âm thanh khoái lạc từ ả hầu gái. Cả núi những thông tin mà y đã thu lượm được.

“À, ra là em không tin tôi.” Y nâng cằm cô lên. “Tôi chẳng có cách nào

chứng minh điều đó cả, và trong giai đoạn này hầu như cũng chẳng có cơ gì để tôi phải cố gắng chứng minh. Nhưng tôi đã thách thức em cố mà đoán được tôi. Và em đang làm việc đó cừ lắm.”

Cô nhìn vào mắt y. Dò đoán lòng nhiệt thành và sự thật nơi đó.

“Kết cục của sự nỗ lực hết mình này có thể là điều dễ tuột khỏi tay. Nhưng thử thách sẽ còn đó.” Cặp môi y chạm vào môi cô, chỉ thoáng qua.

“Em vẫn sẽ chấp nhận nó chứ?”

“Vâng,” cô thì thầm. Bối rối và nồng nàn. Cô muốn hiểu y. Cô muốn cái cảm giác dễ chịu và an toàn mà cô cảm

thấy khi có y ở bên. Cô muốn y.

Cô chỉ phải từ bỏ sự kiềm chế. Cái thứ vật vãnh đến thế. Cái thứ lớn lên đến thế.

Y cởi quần áo của cả đôi thật lẹ và đẩy cô sát vào khung gỗ của chiếc giường khung. Đưa đầu cô vào nó, kéo chân cô tỳ vào nó.

Y lại chế ngự như trước đó y vẫn làm thế. Lúc nào cũng vậy. Dền dừ và giòn cô. Khiến cô căng như dây đàn. Đòi hỏi cô hưởng ứng. Những động tác hưởng ứng mà cơ thể cô quá sung sướng hiển dâng.

Y đặt cô nằm lên giường rồi gấn

với cô làm một.

“Marietta, giờ đây em nhìn thấy gì trong mắt tôi?” Y từ tốn đẩy vào trong cô. Cô gần như chẳng nghĩ ngợi rành mạch được. Gần như chẳng giữ được cho đôi mắt mở ra và chăm chú nữa.

“Em thấy gì hả Marietta? Nào, đừng để tôi phải phạt em chứ.”

Y rút ra chỉ để phần đầu của y lại bên trong, xoay thành những vòng tròn chậm rãi ở cửa động của cô, hai bàn tay cô bầu lầy tấm ga trải giường bên dưới để khỏi ôm choàng lấy y mà đẩy tuột y trở lại bên trong.

“Tôi muốn biết đôi mắt màu nâu

xinh đẹp kia thấy gì.” Y thọc nhanh một phát, chỉ ngập vào một nửa, và cô nghẹn thở, một tiếng gừ buột ra khỏi họng cô. “Nói cho tôi biết, Marietta à, nói đi nào, cưng,” y dỗ ngọt như mía lùi.

Y đang cố bắt cô nói cái gì ấy nhỉ? Vào lúc này thì có cái gì mà cô chẳng nói được với y!

Y ấn mạnh vào tận trong cùng, đẩy cô lên khỏi ga trải giường, và toàn bộ thân mình cô rên xiết. Tay cô bầu quanh cổ y, luồn vào đám tóc sẫm màu mượt mà ở gáy y. Y ngừng cử động, lại một kiểu tra tấn khác. Cô cố gắng động đậy bên dưới y, nhưng y đã ghì chặt phần dưới cô. Y đang dựa hoàn toàn lên đôi

tay mình, cơ bắp trên hai cánh tay gồng cứng lên, vì vậy nửa trên thân cô tự do, nhưng điểm then chốt để cô có thể nhúc nhích được bên dưới lại hoàn toàn nằm trong vòng kiểm soát của y.

Cô cố bóp y bên trong mình, cuống cuống cố thử mọi cách, theo bản năng làm điều duy nhất mà cô có thể. Y trở nên bất động hoàn toàn. Cô co bóp y thêm lần nữa, rồi lần thứ ba, cơn co bóp yếu đi nhưng cơn cuống cuống của cô tăng lên - hy vọng rằng chúng sẽ khiến y mất kiểm soát và tiếp tục hành sự.

Y cúi xuống và cười thầm bên tai cô, cặp hông của y xoay tròn khiến cô quên co bóp tiếp. “Em là một cô gái hư,

Marietta Winters à. Tôi nghĩ cái nét hư đó của em cần được thưởng. Nhưng trước hết em phải trả lời câu hỏi của tôi đã.”

Y lại thúc sâu vào. Bóng tối bao phủ tầm nhìn của cô chốc lát, miệng cô mở ra trong tiếng kêu câm lặng. Y kéo ra đến mức gần như ra ngoài. Một cơn nhức nhối giần giật khắp người cô dữ dội đến mức cô suýt nữa van vỉ để y kết thúc nó. Tiếp tục nó. Cho cô thêm nữa.

Lưỡi y tọp vào nhũ hoa cô. Bên má thô ráp của y cọ trầy cả cổ cô, má cô, trong lúc cặp môi y lướt qua cô và đậu lại bên miệng cô đang hé mở. Cô hôn y, kéo y áp sát vào mình, đôi bàn tay cô

vẫn quần trong đám tóc sau gáy y. Lưỡi y xâm nhập vào miệng cô và đòi hỏi lưỡi cô. Vì động tác đó, y tuột sâu hơn chút nữa vào trong cô và cô cố bóp lấy y một lần nữa.

Miệng y dứt ra khỏi miệng cô và cô thấy mình đang nhìn thẳng vào cặp mắt xanh lục sáng rỡ, sáng hơn bao giờ hết, sáng chói đến mức khó lòng nhìn vào được, bên trên mắt cô chỉ vài phân.

“Em thấy nổi khao khát.” Cô liếm môi, cảm nhận mùi vị của y khắp trên mình, “Và những niềm bí ẩn vẫn nằm ngoài sự hiểu biết của em.”

“Ừ. Và còn sao nữa?”

Cô không muốn nói cô đã nhìn thấy gì ở đó. Nếu cô nhầm thì ngượng lắm. “Tình bạn chẳng?”

Lúc này y có vẻ thích thú.

“Cùng hội cùng thuyền chẳng?”

Môi y cong lên. Y cúi xuống và hơi thở y phả vào tai cô trong lúc y nhẹ nhàng mút vào dải tai. “Thú vị thật. Em có muốn phần thưởng không?”

Tim cô một lần nữa lại đập rộn lên. “Có.”

Y chuyển động bên trong cô, một cú thọc nhẹ khiến đầu óc cô cháy bùng lên. Y lại chuyển động, chậm và sâu, đập

vào một nơi xa bên trên. Đôi má cô rực lửa, cổ họng cô khát cháy. Một cảm giác sững khoái khi liễu sự đến với cô. Không mất lấy thêm một phút.

“Em có thích thế không, em yêu? Em muốn một cơn sóng quay cuồng hay em muốn kết thúc nó theo kiểu vũ điệu trên bàn của chúng ta?”

Cô co bóp y một lần nữa và vẻ cuồng nhiệt lóe lên trong cặp mắt y. Cô chưa kịp nói tiếng nào thì y đã đẩy trở vào, công phá rất nhanh và sâu bên trong cô. Và rồi lại nữa. Và lại nữa. Cô rên rỉ gì đó và nói gì đó hoặc kêu thét lên gì đó lúc cô bắt đầu bông bênh trên không, nhồi lắc điên cuồng theo y trong khi y

tiếp tục làm cô thỏa thuê và ve vuốt cô.

Và cô nghĩ, có lẽ... có lẽ mình tiêu đời rồi, mình đã làm cái việc ngu ngốc này và đã bắt đầu yêu.

Chương 15

Marietta bị tiếng cửa sập đánh thức. Trần căn phòng ngủ của Gabriel đập vào mắt cô. Tiếng chân rầm rập suốt hành lang tầng dưới, và cô liếc sang chiếu gối trống bên cạnh gối mình. Những giọng nói ồn ào rồi có gì đó rơi loảng xoảng trên nền nhà khiến cô vội khoác áo choàng chạy xuống cầu thang.

Cô ngạc nhiên khi thấy Jeremy và Alcroft trong bếp, đang đi đi lại lại trước mặt Gabriel. Dù họ đi đi lại lại như vậy, Gabriel mới chính là người có vẻ đang nôn nóng.

“Việc này nghiêm trọng đây, Gabriel,” Alcroft nói.

“John, tôi biết rồi,” y cảm cầu.

Cô đứng sững trên bậu cửa, gằn như ngại không dám hỏi. “Có chuyện gì vậy?”

Alcroft và Jeremy lập tức nhìn về phía cô. Gabriel thì không, nhưng cô chắc chắn y đã biết rằng cô đang hiện diện ở đó. Y luôn biết thế.

Alcroft trông có vẻ ân hận. “Một vụ giết người nữa. Một người trong giới thượng lưu.” Anh ta đưa mắt trở lại phía Gabriel, một lần nữa lại chú mục vào cô.

“London đang náo loạn cả lên. Mọi nghi ngờ đến nay đã được giảm bớt đối với anh em trai cô giờ bị lật ngược hoàn toàn. Dân chúng đang đòi chặt đầu họ. Phiên tòa đã được ấn định ngày, và nó có vẻ không thuận lợi, cô Winters à.”

“Mẹ kiếp, Jonh!” Giọng y thô bạo.

“Cô ấy cần phải biết, Gabriel.”

“Là ai thế?” Cô bước vào phòng, sàn nhà lạnh ngấm vào chân cô, và rồi chẳng cảm thấy gì nữa, nổi tê tái đã chen vào

“Anastasia Rasen.”

Một cánh chim hồng vỗ cánh bay

qua lại trong đầu cô, Marietta biết cô ta. Không quen lắm, nhưng cô biết cô ta. Toàn bộ tình thế nguy ngập cứ tiếp tục trườn đến sát hơn.

“Và họ đổ tội cho Mark ư?”

“Họ chẳng còn ai mà đổ tội nữa. Không có một cái tên nào khác trên miệng họ.” Mặt Alcroft nhăn lại vì thông cảm.

“Thế còn Jacob Worley thì sao?”

“Chúng ta không được khoan nhượng với bọn báo chí. Thậm chí vào những đôi tai biết lẽ phải. Tăng cường theo dõi, đẩy Dresden dần vào vụ kiện của hắn. Vẫn còn một cơ hội.” Marietta

những muốn ôm lấy Alcroft trong giây phút đó.

Cặp mắt Jeremy dăm dăm nhìn xuống nền nhà, nhưng ánh mắt cậu vô hồn. Gabriel nhìn chăm chăm vào mái đầu cúi thấp của em trai mình.

“Tại sao lại là Anastasia Rasen?” cô hỏi, vì chẳng biết phải nói gì nữa, đôi tay cô đan vào trong chiếc áo choàng.

Miệng Jeremy mở ra. Gabriel chặn họng cậu trước.

“Chúng tôi không biết. Đi mặc đồ vào đi.”

Giọng y không bực bội, nhưng nó

chắc như đinh đóng cột và không cho phép bàn cãi gì cả. Kín bung và khó gằn, không như cô đã mừng tưng về buổi sáng hôm đó.

Cô chưa kịp nói gì thì y đã nhìn cô. Mắt y nhắm lại một thoáng. Khi y mở mắt ra cô thấy được nỗi đau trong đó. “Xin em đấy. Chúng ta cần phải gấp lên.”

Gương mặt Alcroft và Jeremy lóe lên sự ngạc nhiên. Cô gật đầu và vội vã quay lên tầng trên.

Alcroft huýt sáo. “Anh bị mê mẩn rồi.”

Cặp mắt Jeremy nheo lại trong khi

cậu gật đầu tán thành.

“Tôi có thì giờ đâu mà bàn chuyện này,” Gabriel nói, gạt những câu hỏi của họ sang một bên. “Hãy cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra? Loại thiệt hại nào cần được ngăn chặn lại?”

“Giới thượng lưu cực kỳ kích động, như đã lường trước.” Alcroft nói. “Có thể còn tệ hơn nữa nếu họ biết tất cả nạn nhân là ai. Thời gian rất hạn chế. Họ sẽ sớm tìm ra được. Anh cần phải bắt được tên tội phạm kia.”

Gabriel không nhìn cậu em trai mình. “Jeremy, gọi xe ngựa đến đi.”

Jeremy chuồn ra khỏi phòng bếp

không hề ngoái lại.

Alcroft nhìn cậu ta đi, và Gabriel lo ngại rằng bạn mình biết chính xác những gì đang xảy ra. “Tóm tên đầy tớ đó,” Alcroft nói, cặp mắt nghiêm nghị.

“Tên đầy tớ đó không có tội.” Những con dao cứa lên da thịt y khi y thừa nhận. “Chúng ra sẽ kết tội một người vô tội mất.”

“Một người *vô tội* ư? Anh có chắc không đây?” Alcroft hỏi, cặp mắt anh ta như xuyên thấu.

Gabriel nhìn chăm chăm vào đồng giấy tờ lộn xộn. “Tám lưới càng ngày càng thắt chặt lại. Chỉ còn lại một chỗ để

lục soát thôi. Thực ra là hai chỗ,” y nói thêm.

“Anh phải đưa ra quyết định sớm đi. Công lý, mong muốn che chở hay lòng báo thù sẽ dẫn dắt anh đây? Anh sẽ hy sinh tính cao thượng mà anh luôn tự hào chăng?”

“Công lý luôn luôn dẫn dắt tôi.” Y khó nhọc lắm mới thốt ra được những lời đó.

“Đôi khi báo thù chính là công lý.”

“Tôi đã báo thù rồi. Tôi đã làm việc đó mà không cần đổ máu.”

“Nhưng một quyết định khác đang

ở trước mặt anh. Một thứ mà anh trân trọng sẽ buộc phải hy sinh. Giá anh có thể từ bỏ tính cao thượng chết tiệt của mình...”

Gabriel đập bàn. “Nó là tất cả những gì tôi có. Tất cả những gì đến nay tôi từng có.”

Alcroft nghiêng lại gần hơn. “Anh có công lý. Nó không cần phải kết thúc theo cái cách anh nghĩ.”

Gabriel nhìn anh ta chăm chặp. Alcroft là người biết thông cảm, nhưng anh ta không hiểu. Chỉ thoáng ý nghĩ bàn việc này với bạn y đã khiến y hoảng hồn rồi. Alcroft có một cuộc sống dễ dàng

thoải mái với đặc quyền và sự tôn trọng. Anh ta sẽ chẳng bao giờ có thể hiểu được sự mâu thuẫn và nỗi tuyệt vọng đó.

Jeremy cũng đã sống một cuộc sống sung sướng sau những năm đầu trốn tránh. Gabriel đã cho cậu mọi thứ. Đã cố gắng giữ cho cậu hoàn toàn không hay biết gì về tình cảnh đó. Để bảo vệ Jeremy vì trước đó chưa bao giờ có ai bảo vệ y.

“Nó không cần phải kết thúc theo cái cách anh nghĩ.” Alcroft nhắc lại.

Y đã trách cứ cha mình vì ông mù quáng - những hoạt động đó diễn ra ngay dưới mũi ông. Con trai của chính ông

gặp rắc rối. Cha y chưa bao giờ biện bạch cho lời trách cứ đó, việc quản lý thụ động và nguyên tắc của ông quả đúng như Gabriel đã trách cứ. Quan hệ giữa họ, vốn luôn luôn khách khí và có phần gò bó, kể từ đó đã không bao giờ trở lại như cũ. Nhưng Jeremy không có sự gò bó như vậy. Cậu thường xuyên đến thăm cha họ. Có lẽ cậu đã phát hiện ra cơ man là việc trong những chuyến thăm viếng đó.

“Nó kết thúc đúng như tôi nghĩ. Chẳng dễ chịu gì.”

~*~

Ngôi nhà ở Wisteria Park đúng như y đã đoán trước. Diêm dúa, màu

hồng, và lộng lẫy. Chẳng khác nào con chim giẫy chết đập cánh trong chiếc lồng của nó. Y ghét thậm ghét tộ bất cứ thứ gì diêm dúa và màu hồng vì nó nhắc y nhớ đến Anastasia Rasen, xong bây giờ y đang đứng chính giữa cái vương quốc búp bê của bà ta.

Phúc thay là bọn đầy tớ vắng mặt cả, họ đã được triệu đến trình diện chủ nhân mới để xem họ muốn ở lại hay đi, nhưng sự vắng mặt của họ chẳng được bao lâu. Và nguy cơ những vị khách tò mò viếng thăm luôn thường trực. Đã hai lần có tiếng gõ cửa rồi. Nên họ phải khẩn trương.

“Tại sao Alcroft và Jeremy không

đi cùng với chúng ta?” Marietta vừa hỏi vừa sục sạo một ngăn kéo tủ.

“Tôi cử họ đi làm việc khác. Chúng ta sẽ gặp họ sau.”

Y khó có thể nhìn mặt Jeremy được. Y chưa bao giờ cảm thấy mình hèn nhát đến thế. Chung quy chỉ cần hỏi thẳng em trai y một câu mà thôi. Một câu hỏi liên quan đến việc cậu có tội hay không và y sẽ biết câu trả lời. Dù Jeremy có nói thật với y hay không, sự thật cũng sẽ lộ rành rành trên sắc diện của cậu, trong ngữ điệu của cậu và cảm giác về chất giọng của cậu.

Y chưa bao giờ ít muốn biết một

câu trả lời hơn thế. Nơi Jeremy trú ngụ không minh bạch trong thời gian xảy ra hai vụ giết người cuối cùng. Y không muốn kiểm tra những vụ còn lại, nỗi sợ hãi cản trở y. Đã nhiều năm rồi y chưa phải nếm mùi sợ hãi đích thực, và giờ đây nó tựa như một người bạn cố tri đến thăm hỏi rồi quyết định ở chơi dài dài.

Em trai y chính là điều khiến cho y tiếp tục sống. Là người y cố gắng bảo vệ suốt những năm trước đó. Mất cậu bây giờ là việc không thể chấp nhận được.

“Bà ta luôn mặc màu hồng, nhưng tôi đã không nhận thấy rằng nó ám ảnh đến mức này,” Marietta vừa nói vừa xem xét những vật của Anastasia.

Y lại nhìn gần hơn. “Em đang xem cái gì vậy?”

Marietta nhún vai. “Đồ lót của bà ta.”

Đàn bà thật lạ.

“Sao vậy?”

“Một số phụ nữ giấu giếm đồ ở nơi họ nghĩ rằng đàn ông sẽ không nhìn tới. Tôi hy vọng tìm thấy gì đó ở đây. Nhưng mà này, chúng ta đang tìm kiếm cái gì mới được chứ?”

“Cái gì đó liên kết bà ta với Jacob Worley. Bất cứ cái gì khác thường. Khác

với cái đồng màu hồng thừa mứa chứa chan của bà ta.”

Họ mất thêm mười phút tìm kiếm nữa thì Marietta la lên: “Tôi tìm thấy một cuốn nhật ký này.”

Hơi lạnh ngấm dọc sống lưng y. “Đưa tôi xem nào.”

Cô ôm chặt cuốn nhật ký vào ngực mình. “Không. Lần này anh không thể viện cái cớ rằng bà ta là người đàn bà đôn mạt được.”

Chắc hẳn y có thể dùng cái cớ đó rồi, nhưng miệng y không thốt ra lời nào cho thấy mối quan hệ giữa bà ta với y cả. Y quan sát Marietta lật trang giấy đầu

tiên. “1810. Bà ta bắt đầu viết nhật ký sớm hơn Abigail nhiều, không phải là cái đó không có can hệ gì đâu nhé. *Tôi đã phát hiện ra rằng mình sẽ có lợi khi gia nhập một nhóm phụ nữ do Celeste F cầm đầu...*”

Một tiếng loảng xoảng dưới nhà làm cả hai ngẩng phắt đầu lên.

“Ở lại đây,” y nói, tim đập như trống làng vừa vì những từ ngữ cô vừa đọc vừa vì tiếng động bất thành linh kia. Con ác mộng này sẽ không bao giờ chấm dứt chẳng?

Marietta nhìn theo bóng y. Chắc hẳn là một gã đầy tớ trở về. Họ sẽ giải

thích sự hiện diện của họ thế nào đây, cô không biết nữa. Gabriel đã cam đoan với cô rằng y sẽ đối phó với bất kỳ gã đầy tớ nào, và nếu có một việc mà Gabriel làm tốt hơn bất kỳ ai khác cô biết thì đó là dụ hoặc ai đó tin vào những gì y nghĩ.

Cô nhìn xuống cuốn sổ trong tay mình. Một nhóm phụ nữ lập thành một hội. Một cơn ớn lạnh lướt qua người cô. Cô lật giở cuốn nhật ký đến một trang bất kỳ phía gần cuối.

Jane và tôi không chấp thuận người mới này. Ông Moreton biết thằng bé, và nếu hở môi hở miệng ra bất kỳ chuyện gì thì tất cả chúng ta sẽ nguy mất. Có quá nhiều mối

ràng buộc. Những mối ràng buộc nguy hiểm. Tôi tự hỏi phải chăng chúng tôi đã trở nên quá kiêu ngạo, quá tự mãn. Nhưng nó lại làm Amanda hưng phấn - cái ý nghĩ về việc chúng tôi có thể làm ấy. Được thấy thằng bé đó cùng với kẻ báo thù của chúng tôi.

Chúa ơi. Những cuốn nhật ký này có liên quan với nhau.

Để thấy cặp mắt lạ thường của kẻ báo thù của chúng tôi tối tăm lại với...

Một bàn tay bịt lấy miệng cô và cô bị kéo giật lại phía sau sát vào một cơ

thể cao, rắn chắc. “Cô vui lòng giao lại cuốn sổ đó được không?” một giọng nói thì thầm vào tai cô.

Mọi vật trước mặt cô biến thành trong suốt và lạnh lẽo. Hình ảnh người đàn ông có cái sọc dưới cằm thoáng qua đầu cô, nhập vào người đàn ông đang giữ chặt cô, mặc dù cô không thể thấy mặt hắn. Những ngón tay lạnh lẽo cạy cuốn nhật ký từ tay cô ra. “Cảm ơn cô, cô Winters. Cô đã giúp rất nhiều khi tìm lại được thứ này.”

Cô cố hết sức đứng im phăng phắc, không biết có con dao nào đang kề cổ mình hay khẩu súng nào chĩa vào lưng mình không. Bàn tay bịt miệng cô kéo

mặt cô sang một bên. “Có vô số thứ cô không biết về người bảo vệ *trung thành* của cô. Và những gì anh ta đã làm. Tôi sẽ rất thích thú xem lựa chọn của anh ta lúc tối hậu đây.”

Hắn đẩy cô và cô ngã sấp mặt lên giường. Lòng cô trào dâng nỗi kinh hoàng tột độ và cô xô về phía trước, lăn xuống phía bên kia giường, vai đập xuống đất, lồm cồm ngồi lên hai đầu gối để tự vệ. Không có ai ở đó cả. Chiếc gấu quần sẫm màu biến mất sau cánh cửa thông sang phòng kế bên. Những bước chân đập trên cầu thang hậu. Cô tóm chặt lấy tấm khăn phủ giường màu hồng dễ sợ, vặn xoắn nó trong tay.

“Marietta à? Em đang làm gì thế?”

Cô quay phắt lại đằng sau và thấy Gabriel đứng giữa cửa, hơi thở hỗn hển.

“Vừa có một người đàn ông ở đây. Hắn tóm lấy tôi. Lấy mất cuốn nhật ký rồi. Nói rằng...”

Nhưng Gabriel đã chạy vụt qua cô, qua cánh cửa thông sang phòng kế bên. Những bước chân nện xuống cầu thang hậu.

Len lén, cô nhìn xung quanh và tựa lưng vào một góc tường để đợi, nhìn chăm chặp vào đồng chắn gối nhàu nhĩ, đất cát và những chỗ hõm trên nền vải nhẵn nhúm.

Ít phút sau y xuất hiện trở lại, tóc tai bù xù và bực bõ. “Hắn chuồn mất rồi.”

Cô xem xét những đường chỉ tay, những đường nhỏ cắt ngang.

“Em có thấy mặt mũi hắn ra sao không? Hắn có nói gì với em không?”

“Hắn đứng sau tôi suốt lúc đó. Hắn thì ào.” Cô phác thảo một cử chỉ. “Hắn cảm ơn tôi vì đã tìm thấy cuốn nhật ký đó. Chúng có liên quan đến nhau. Gabriel à. Họ cùng là thành viên của hội đó.”

Đôi bàn tay nắm vào bên dưới

khụy tay cô, kéo cô dậy. Những ngón tay nâng cằm cô lên và cặp mắt sẫm soi mắt cô.

“Gã đó là tên sát nhân,” cô thì thầm, cặp mắt xanh lục lung linh trong mắt cô. “Hắn đã tóm được tôi.”

Đôi cánh tay kéo cô vào ngực y. “Giờ tôi đang giữ chặt em đây.”

~*~

Cô thu lu bên trong cỗ xe ngựa. Chí ít thì lần này cô cũng mừng vì họ đã lấy xe ngựa đi. “Anh nghĩ xem vì sao hắn thả tôi ra?”

Gabriel nhìn cô. “Nếu những cuốn

nhật ký liên quan đến nhau, thì có khả năng vì cùng một lý do mà Kenny còn sống. Vì hắn chỉ chủ định hại những nạn nhân của hắn thôi.”

“Hắn nói...” Cô tóm chặt lần vải váy. “...rằng hắn lấy làm thích thú xem anh sẽ chọn ai lúc tối hậu.”

Mặc dầu từ nãy tới giờ y vẫn không nhúc nhích chút nào ngoại trừ khi chiếc xe ngựa xóc nảy lên, nhưng người y sững lại.

“Hắn nói thế nghĩa là sao?” Cô nhìn y. Nhìn cơn xáo trộn tâm tư thấp thoáng trong mắt y.

Y ngả về phía trước. “Em có tin

tôi không, Marietta?”

Những ngón tay cô quắp sâu hơn vào làn vải. Cô có tin y không? Cô đã đặt tất cả lòng tin của cô vào nơi y. Nếu cả y cũng phụ lòng tin của cô nữa, cô chẳng biết mình còn lại được những gì.

“Có.”

Y vuốt nhẹ lên cánh tay cô và nói lỏng những ngón tay cô, kéo chúng ra rồi đan chúng vào những ngón tay mình. Y lặp lại những cử chỉ này ở tay kia.

Cô để y kéo mình lại, và đặt y những nụ hôn dịu dàng lên cổ cô, suốt dưới cằm cô, lên môi cô. Y đang cố đánh lạc hướng cô, nhưng lúc này cô chẳng để

tâm. Cô không muốn nghĩ nữa, chỉ muốn nhận gì y đang trao tặng.

Y gõ lên cổ xe ngựa năm lần liên tiếp. Họ rẽ vào một góc phố, đi ngược lối về nhà.

Y kéo cô lên lòng mình, thành ra cô cuỡi lên y. Cổ xe xóc nảy trên đá cuội trải đường, sự nhồi lắc đó cọ sát họ với nhau. Một cú hẩy vẩy xồng của cô sang một bên rồi một cái búng tay trên quần áo của y và y bắt đầu đi vào bên trong cô, lấp đầy cô, cơ thể cô đã sẵn sàng. Cô hôn y mãnh liệt và y giữ chặt lấy hông cô, kéo cô và sát hơn.

Nếu y phụ lòng cô... nhưng không,

sao y có thể? Những nỗi sợ hãi vờ vẩn
ngóc lên như những con rắn đang phun
nọc.

Y chạm vào cái điểm mê ly sâu
bên trong. Hết lần này đến lần khác. Và
cô đang làm cái gì mà lại nghĩ về niềm
tin và sự phụ bạc nhỉ? Cô đã thuê y, cô
đã đến với y. Có lẽ y sẽ không vĩnh viễn
thuộc về cô, nhưng lúc này đây y là của
cô.

Y bắt đầu công kích cổ cô và cô để
mặt đầu mình ngật hẳn ra đằng sau, tóm
lấy tóc sau gáy y trong lúc họ phi bập
bênh theo nhịp điệu của những viên đã
cuội. Y tiếp tục dòn dập vào đúng nơi cô
muốn, một cảm giác nóng bỏng, chói gắt,

mê lịm xâm chiếm lấy cô cùng lúc cô lên đến đỉnh cao đó. Cô để y gột sạch làn da ngứa râm ran và nổi kinh tởm vì ngôi nhà búp bê toàn màu hồng của Anastasia Rasen, nổi kinh hoàng tột độ đối với đôi tay của tên sát nhân. Những làn sóng gột rửa cho tinh khiết, nhưng không có câu trả lời nào.

Cô nhắm mắt lại và để y đẩy cô lên tận đỉnh, làm hơi thở của cô nghẹn lại trong mái tóc mượt mà của y khi cô ghi sát y vào mình. Một giây sau y cũng lên theo cô, xóa nhòa hết những dấu vết của cái ác còn rơi rớt lại.

Cô tựa trán lên nền vải nhung ở lưng ghế. Một cảm giác lẫn lộn giữa cơn

phê thuốc bơ phờ và tràn đầy sinh lực choán lấy cô. “Chắc hẳn phải có gì đó trong tập nhật ký của Anastasia.”

Y cứng người lại bên dưới cô. “Có thật em muốn nói về chuyện đó ngay lúc này không đây?”

Cô mỉm cười trên tấm vải nhung, không thể nhìn thấy vẻ mặt y, mặc dù cô không nghi ngờ gì rằng vẻ mặt đó đang cau có. “Tôi nghĩ là không.”

Cả người y dãn ra. “Có một vài chỗ mà chúng ta có thể điều tra được. Rồi tôi sẽ đưa em về nhà và làm em không bước nổi cả tuần lễ cho xem.”

Marietta đi xuyên qua chợ, tóc tai lại gọn gàng như cũ, áo xống lại đàu vào đây. Gabriel đang tán gẫu với một bà lão bán nữ trang mỹ ký trong một quầy hàng xập xệ. Y đã ngừng không chuyện gẫu với ít nhất mười người bán hàng khác nhau, không một ai trong số họ nói gì trong khi cô đang hiện diện. *Quý phái quá*, một kẻ đã nói vậy.

Gabriel đã nói đùa rằng cô có hại cho công việc. Cô không thể bắt đầu đồng ý với điều đó. Bất kỳ người đàn bà nào khác cũng có thể thế chỗ cô, theo y khắp nơi và đi từ quán rượu này sang quán rượu khác. Hầu hết phụ nữ có thể sắm vai đó khả dĩ hơn cô rất nhiều. Cái

giọng như ra lệnh của cô chẳng khiến tầng lớp hạ lưu ưa thích là mấy, trong khi cô lại là kẻ bị giới thượng lưu ruồng rẫy.

Cô hoàn toàn vô dụng. Và xem ra đó là cảm giác rất tủ thân.

Cô thở dài và sờ vào một chiếc khăn quàng kẻ ca rô vắt trên cạnh một quầy hàng, mắt cô lướt theo Gabriel trong lúc bà lão kia đưa cho y vật gì đó. Người đàn ông như vậy lại có thể thay đổi vị trí giữa những giai tầng xã hội khác nhau dễ dàng, đó dường như là một điều bất khả thi. Bắt đầu chỉ bằng một nụ cười - à không, chẳng khó gì để tin rằng ắt hẳn y đã khởi sự bằng vẻ mê hoặc rồi thành công bằng trí tuệ và mồ hôi nước

mắt của mình.

Tài năng thiên bẩm. Được ngôi sao may mắn chiếu mệnh.

Mặc dù những cái bóng u ám trong cặp mắt y, những biểu lộ mà thỉnh thoảng y vẫn cố gắng che giấu, nói lên điều gì đó khác. Những cái bóng u ám mà cô chưa tài nào xua tan đi được. Điều gì sẽ...

Một bàn tay nắm lấy cánh tay kéo cô ra đằng sau quầy hàng rồi vào một con hẻm ngắn khuất sau những dãy quầy hàng rực rỡ.

Jacob Worley đứng trước mặt cô. Cặp mắt nâu chứa đựng một vẻ vừa chân thật vừa rồ dại.

Cô bước lùi lại.

Hắn tiến đến, và cô chuẩn bị tinh thần để vọt đi. Hắn giơ cả hai tay lên. “Đừng bỏ đi.” Giọng hắn khàn đặc, không giống như đêm hôm trước. Và vóc dáng hắn không hiểu vì sao lại sọp đi. Nhỏ bé hơn, không rắn rỏi như trước.

“Sao ta phải ở lại? Người đã sát hại năm người phụ nữ.”

Cặp mắt hắn ngấn nước. “Tôi không giết. Không bao giờ tôi làm một việc như thế, trừ phi họ yêu cầu tôi.”

“Yêu cầu điều đó ở người ư?” Cô chắc chắn gã này là gã điên đầu tiên

mình gặp trong đời.

“Theo các quy luật đó. Luôn là như thế. Quan trọng lắm. Bà Winstead và bà Fomme và phu nhân...” Một đàn quạ quàng quạc bay qua đầu con hẻm. Worley lắc đầu. “Thêm một người nữa là đến lượt cô đấy. Cô phải giết anh ta trước khi anh ta giết cô.”

Nỗi sợ hãi cực độ dâng trào trong cô. “Sao kia?”

“Noble sẽ giết cô. Hệt như đã giết những người khác.”

Cô há hốc miệng. “Người điên rồi.”

Y chúì về đằg trước khiến cô bị ép sát vào bức tường. “Các công nương của tôi. Mất rồi. Tội lỗi của anh ta đây. Thù ghét họ. Muốn trả thù. Không thể để anh ta động đến người cuối cùng. Melissande. Người đứng đầu tất cả bọn họ.”

Cô không thể hít thở được. Một phần trong cô kêu lên giục cô chạy đi, phần kia cứ trằn trằn nhìn hẫng trong cơn thôi miên đầy kinh hoàng. Hẫng giống như cuốn nhật ký đòi truy của Abigail, chỉ có điều là ngược lại, nạn nhân mòn mỏi vì chủ nhân.

“Giết anh ta trước đi. Đó là cách duy nhất. Tôi đã cố rồi. Anh ta được bảo

vệ quá kỹ phía bên ngoài. Phải làm điều đó từ bên trong. Cô phải làm. Cách duy nhất đây. Phải bảo vệ Melissande.”

“Melissande là ai?”

Nhưng Jacob Worley đã biến mất. Hắn lẩn ngược vào trong các quầy hàng để rồi trở thành một ký ức. Một ký ức tồi tệ.

Chỉ một giây sau Gabriel đứng ở đúng cái chỗ đó, đôi mắt tối sầm. “Marietta à?”

Có gì đó nhói lên trong lòng cô. Nỗi sợ hãi mới và niềm khao khát còn chút vương vất. “Sao cơ?”

“Sao em lại ở phía sau thế này? Nơi đây không an toàn đâu.” Y ra dấu về hướng chợ và cô mù mờ theo y trở về khu vực đông đúc.

Trả lời thế nào đây? Bằng một câu hỏi, bằng sự thật đó, bằng một lời buộc tội?

“Tôi cần nghỉ ngơi lấy hơi một chút thôi mà,” cô nói.

Trí óc cô đã quyết định thay cô. Nói dối y.

Những lời của Worley quay quắt trong đầu cô, dồn dập và lén lút. Bà Fomme. Cuốn nhật ký của Anastasia đã nhắc đến một C.F. Celeste Fomme một

thời từng là kẻ có sừng có sỏ trong giới thượng lưu, cho đến khi có điều gì đó đã khiến bà ta về nơi thôn dã. Bà ta đã không tham gia vào những sự kiện giao tế hàng năm trời nay rồi.

Khi Marietta cố đề cập mối liên quan giữa những cuốn nhật ký, Gabriel đã đáp lại bằng cách cảm dỗ cô vào cuộc mây mưa. Y gạt vấn đề sang một bên, bất chấp bằng chứng không thể bác bỏ được về tầm quan trọng của chúng. Cô đã để mặc cho y gạt nó sang một bên, tin rằng rồi sau y sẽ quay trở lại với nó.

Cuốn nhật ký đó. Cô cần phải đọc nó. *Ngay lúc này.*

“Tôi sẽ quay trở về,” cô nói, cố ra vẻ thờ ơ hết mức. “Ở đây tôi chỉ là gánh nặng cho anh mà thôi. Tôi cần phải tập hợp các ghi chép để biện hộ cho Kenny.”

“Tôi đã lo xong đồng giấy tờ đó. Em thông qua chúng rồi còn gì.” Cặp mắt y trở nên thăm dò.

Cô mỉm cười. Nụ cười phải gắng gượng lắm. “Tôi nghĩ tôi có thể đọc lại chúng và viết ra vài cách giúp ghi nhớ. Nó thường vấp vấp khi bị căng thẳng. Nó phải ghi nhớ những gì cần nói.”

Đôi mắt xanh lục đánh lại nhìn cô. Cặp môi y mím lại, và cô thoáng ý nghĩ rằng sẽ giữ cô ở lại đó. “Tùy em thôi.

Lấy xe mà đi. Một giờ nữa tôi sẽ gặp em.”

Cô cúi đầu chào và vội vã đi ngay, đôi chân cô tuôn theo như cầu cần thiết muốn bay thay vì cái nhu cầu thận trọng hơn là xua tan nỗi ngờ vực.

Cô thấy Gabriel quan sát cô trong khi cỗ xe ngựa chồm lên phía trước. Cỗ xe ngựa mà trên đó họ đã... Cô lắc đầu, rút những ngón tay mình khỏi những tấm nệm êm ái đó, tấm phủ mềm như nhung đó. Từ nơi này cô không thể dò thấu được cặp mắt y, nhưng thái độ của y thật u ám. Cáo buộc. Đẳng đẳng sát khí. Không giống như con người tình tứ của y trước đây. Một kẻ tính khí thất thường.

Một kẻ căm dỗ lúc nào cũng muốn theo cách riêng của mình.

Kẻ ở trong ngôi nhà của Anastasia Rasen trước đó không phải là Jacob Worley. Là một ai đó khác kia. Và Gabriel đã chạy đứt hơi. Chạy từ đâu tới kia chứ?

Một nỗi hoài nghi mờ hồ xen lẫn nỗi kinh hoàng thấu qua cô.

Cỗ xe chạy dọc theo con phố. Những con ngựa kéo dường như thích thú với cuộc dạo chơi ngày Chủ nhật hơn là đưa cô về nhà với tốc độ mà cô mong muốn. Cô định xuống xe và chạy trước, nhưng ngựa đang phi khá nhanh đủ để

ngăn cô lại.

Có lẽ trước khi chiều xuống cô cần những con ngựa mới khỏe khoắn chạy thế cho chúng.

Cỗ xe thắng lại trước cửa ngôi nhà, cô liền vọt khỏi xe trước khi con ngựa dừng hẳn lại. Tay xà ích la hét gì đó, nhưng cô chỉ phẩy tay và rờ rẫm cánh cửa trước. Rốt cuộc phải mất đến ba lần cố tra chìa vào ổ khóa cô mới vặn được nó. Cô chạy như bay lên cầu thang đến phòng của y và quờ quạng mò mẫm dưới gầm tủ. Đây rồi.

Cô rê cuốn nhật ký qua bên này sàn và mở nó ra.

*Mông 2 tháng Một năm 1813.
L.D., C.F., J.M, A.F., T.R. và ta đã tự
cho phép mình được hưởng thụ
bằng trò tiêu khiển nào đó. Bọn ta
đã lập ra một hội.*

C.F. là Celeste Fomme. A.F. là Amanda Forester. J.M. thì cuốn nhật ký của Anastasia đã đề cập đến một cô Jane và ông Moreton. Jane Moreton. Còn Anastasia? Không có tên viết tắt nào là A.R. Cô kiểm tra những tên viết tắt một lần nữa và dừng lại. T.R. Trước đây cô đã nghe ai đó gọi Anastasia là Rasen Tasia. T.R.

Tất cả những người phụ nữ bị sát hại đều là thành viên của cái hội này và

được miêu tả một cách nổi bật trong cuốn nhật ký mà Gabriel vẫn đang cố ngăn cô đọc. Cuốn nhật ký khiến y sa sầm mỗi lần bắt gặp cô đọc nó. Y đã phản ứng rất dữ khi cô đọc đến phần những người phụ nữ kia tìm được kẻ mà họ sủng ái, anh chàng có vẻ điển trai vô song với đôi mắt tuyệt đẹp...

Cuốn sổ tuột khỏi tay cô...

Gabriel. Thiên sứ. Kẻ báo thù...

và nó rơi xuống đánh rầm trên sàn nhà

Chương 16

Tim cô ngưng đập. Cô biết nó đã ngưng đập vì ngôi nhà hoàn toàn tĩnh mịch. Chẳng có gì chuyển động. Chẳng có gì gây ra một tiếng động nào. Cả trái tim cô thậm chí cũng không nổi.

Làm sao có thể...

Đã có gì...

Chuyện này không thể xảy ra...

Cốc. Cốc. Cốc.

Marietta quay phắt lại trên sàn gỗ cứng và đập khuỷu tay phải chiếc tủ. Những tiếng gõ cửa ngắt quãng dội lại từ phòng chờ.

Nhờ là Gabriel thì sao? Mạch cô giần giật, tim cô đập trở lại với mạch phi nước đại.

Cảm giác đau ở khuỷu tay cô tê đi trong lúc hơi thở của cô dần dần gấp gấp và đầu óc cô từ từ nhẹ bồng.

Cốc. Cốc. Cốc.

Không. Gabriel sẽ cứ thế bước vào với bước chân êm như loài mèo. Hắn là y có thể giết chết cô ngay tại nơi cô ngồi rồi, vì lưng cô quay ra cửa. Cô

rời xa chiếc tủ gỗ sồi và rón rén đi qua ô cửa rồi ra hành lang. Tay cô nắm chắc vào lan can khi những bậc thang bắt đầu hiện ra và cô bước trên một bậc kẻo kẹt như đồng vọng với tình cảnh nguy khốn của cô. Liệu ai gõ cửa vậy nhỉ?

Cốc. Cốc. Cốc.

Bà Rosaire và Clarisse có chìa khóa.

Jeremy dường như cũng có một chiếc thì phải. Cả bọn đầy tớ ở nhà y bên Mayfair nữa chứ - cô đã nghe một gã nói gã để quên chìa khóa, vậy chắc hẳn bất kỳ ai trong số họ cũng có thể vào nhà

Có lẽ đó là Jacob Worley, hẳn đến

đề giết cô sau khi đã khiến cô tách khỏi Gabriel. Không, điều đó không hợp lẽ. Hắn không phải là kẻ ở trong ngôi nhà của Anastasia - hắn đâu có cái khổ người như thế. Huống hồ, hắn vốn dĩ có thể kết liễu cô trong con hẻm kia rồi. Và lại, dù Jacob Worley vô tội hay không, thì Gabriel... Gabriel có mọi nguyên cớ để giết những người phụ nữ kia.

Trước nay anh ta vẫn nói thật rằng anh ta biết các nhân vật trong cuốn nhật ký đó. Nhưng rồi sau lại dối trá, khi y nói rằng chỉ thử cô thôi. Cô đã nghĩ y là kẻ chủ tâm khiêu khích, thay vì cho rằng y đang chơi trò lừa lẹo với cô.

Lúc đó cô chưa nhìn thấy cặp mắt

y. Y ngó lơ đi chỗ khác khi nói rằng y không biết những người phụ nữ trong cái hội đó. Thái độ ấy lẽ ra đã phải mách bảo cô sự thực ngay lúc đó chứ.

Liệu em có cảm thấy bị phụ bạc không? Em đã phải lòng tôi chưa, hả Marietta?

Lạy Chúa lòng lành. Cô nhắm đôi mắt lại.

Cốc. Cốc. Cốc.

Y có mọi nguyên cớ để giết những người phụ nữ đó. Có lẽ nếu y bảo cô rằng y biết họ, rồi giải thích...

“Gabriel, mở cửa đi,” một giọng

lạnh lùng quý phái vọng vào. “Tôi biết anh đang ở trong đó. Anh đang nấp nấp né né chứ gì. Tôi nghe thấy tiếng ván sàn rôi.”

Marietta dừng bước trên đầu cầu thang, phân vân. Cô có thể lên ra cửa sau, nhưng sẽ ra sao nếu người đàn ông này, dù ông ta là ai đi chăng nữa, biết rằng có cái cửa sau đó. Sẽ ra sao nếu những người đi cùng ông ta đã ở đó?

Cô quyết định, một quyết định thận trọng, và bước vào phòng mình. Cô lấy khẩu súng của mình rồi mở cửa sổ phòng ra, thầm tạ ơn trời nó trông ra ngoài phố.

Cô thò đầu ra khỏi khung cửa mở,

nhìn xuống bậc thềm trước nhà. Một người đàn ông cao, ăn mặc đứng đắn đang nhìn lên phía cô, ghi nhận mọi nét về cô từ vai trở lên.

Cô lại thầm tạ ơn trời lần nữa vì mình chưa thay bộ đồ cô hầu gái ra. Trông cô y chang những cô hầu gái trong nhà.

Mặc dù cô hầu chỉ đang thò mỗi cái đầu ra khỏi cửa sổ.

“Ông Noble hiện không có ở đây. Ông có thể tìm ông ấy ở ngoài chợ. Chào ông.”

Cô dợm thụt đầu vào trong.

“Từ từ đã.” Người đàn ông kia nhúc nhích, nhưng mắt ông ta nheo lại. “Cô là ai?”

“Tôi là Felicity, hầu gái.” Cô trả đũa ả chị họ xa.

“Cô không phải một cô hầu.”

“Tôi đoán chắc với ông rằng tôi đích thị.” Cô hênh cầm lên.

“Còn tôi đoán chắc với cô rằng cô không phải. Xuống khỏi đó đi, nếu không tôi sẽ cho rằng dù cách nói năng và dáng điệu của cô đẳng cấp hơn một cô hầu gái, nhưng cách cư xử của cô lại không phải thế.”

Cô giận dâng lên trong cô, nhưng cô nén nó xuống, không muốn để lòng kiêu hãnh của mình bị đè bẹp vì ngu ngốc. “Lúc này tôi không muốn nói chuyện với ông. Ông có thể đến thăm ông Noble vào hôm khác hay lúc khác, hoặc ông có thể tìm cho ra ông ấy. Chúc một ngày tốt lành.”

Cô thụt đầu vào trong khuôn cửa và đợi sau chừng hai mươi nhịp tim đang đập rộn lên của mình. Khi cô ngó ra ngoài cửa một lần nữa, ông ta đã đi khỏi đó. Cô chộp lấy chiếc rương du lịch và lướt bàn tay run rẩy dọc theo đồng áo xống của mình. Cô sẽ mất quá nhiều thời gian để gói ghém tất cả mọi thứ. Có lẽ cô sẽ bỏ lại đồ đạc của mình.

Cô đưa mắt nhìn qua những đồ vật cá nhân. Thư từ, quà tặng, mặt dây chuyền, những kỷ vật. Không. Cô phải mang tất cả kỷ vật của mình theo và bỏ lại đằng sau những vật dụng cá nhân. Cô chỉ vớ lấy những vật dễ mang và có giá trị. Lệ cay trên mắt cô. Đứng. Chưa được. Sau này, khi cô đã ổn định đâu đó an toàn - một nhà trọ hoặc nhà hàng xóm nào đó chưa từng nghe đến cái tên Gabriel Noble - lúc đó cô mới có thể cho phép những giọt lệ tuôn trào. Lúc đó cô mới tính xem mình sẽ làm gì.

Cô cho mình năm phút để thu vén, và lúc thời gian đã hết, cô sập nắp rương của mình lại rồi tiến về phía cầu thang,

cuốn nhật ký nằm yên ổn trong chiếc túi khoác trên vai. Cô sẽ lấy những tài liệu trong căn bếp nhiều hết mức nhồi được vào chiếc túi của mình.

Năm phút nữa. Đó là tất cả thời gian cô có thể mạo hiểm. Cô đã trở về nhà quá lâu rồi. Gabriel có thể quay về bất cứ giây phút nào. Y sẽ đi lồi cửa trước. Cô nên đi qua bếp.

Cô bước vào phòng bếp và tiến đến chiếc bàn, chộp lấy năm giấy tờ đầu tiên và nhét chúng vào túi mình. Tay cô đang vơ lấy nắm thứ hai thì một giọng nói ngăn cô lại. “Nhấc tay lên. Ngay.”

Cô quay ngoắt lại và thấy người

đàn ông ở bậc thềm lúc trước đang đứng trong bóng tối. Tay cô đưa vào túi áo, cô để khẩu súng lục của mình ở đó.

“Không được động đây.” Ông ta nhô ra từ bóng tối, khẩu súng lục cầm sẵn trên tay.

Marietta lùi sát vào bàn trong khi ông ta bước tới chỗ cô, cao lớn và đường bệ, sẫm soi cô như thể cô là con bọ sắp bị đập cho bẹp dí.

Cô liếm môi. “Làm sao ông vào được trong nhà này?” Cô biết rằng cô đã khóa cửa sau khi vào nhà. Và đến giờ cô chưa nghe thấy một tiếng động nào.

Ông ta vẫn bất động, tay nắm khẩu

súng với vẻ điềm tĩnh. “Tôi dùng một chiếc chìa khóa. Cô là ai và cô đang ăn cắp những gì?”

Một nỗi nhẹ nhõm nhỏ nhoi dâng lên trong cô. Ông ta không đến nhà này để theo dõi cô. Ông ta nghĩ cô là trộm cắp. Vẫn là một địa vị đáng khinh để đặt mình vào.

“Tôi chỉ là người hầu mà ông Noble thuê thôi. Tôi đang dọn dẹp.”

Ông ta nhướn mày lên. “Đừng hòng Gabriel để bất kỳ ai chạm vào đồ đạc hoặc đồng lộn xộn của riêng anh ta.” Ông ta chỉ vào chiếc bàn. “Hãy thử trả lời lại câu hỏi đó xem nào.”

Phí phạm thời gian quá. Gabriel có thể về nhà bất cứ giây phút nào. “Ông phải để tôi đi.” Cô xòe hai bàn tay ra. “Tôi sẽ chẳng động đến bất cứ cái gì nữa. Mọi thứ tôi đã gói ghém là của tôi. Tôi thề với ông đây.”

Cuốn nhật ký có thể biến câu thề thành câu nói ngoa. Nhưng nó là của cô chứ, mẹ kiếp.

“Tại sao phải vội thế? Họ tên đầy đủ của cô là gì hả Felicity?” Giọng ông ta vừa oai nghiêm vừa hòa hoãn. Cứ như thể ông ta nửa hách dịch lại nửa tôn trọng vậy.

“Tên tôi là Felicity Rose. Anh trai

tôi đang gặp rắc rối. Tôi phải đến chỗ anh ấy ngay tức thì.”

Hai câu sau dứt khoát là thật.

“Ngồi xuống.”

Marietta ngồi thẳng đôi vai lên. Người đàn ông này có vẻ rất thành thạo với khẩu súng lục trong tay, nhưng cô không nghĩ ông ta sẽ bắn cô. Có vẻ gì đó ngay thẳng và đáng kính nơi con người ông ta.

Cùng một ấn tượng như trước đó Gabriel đã gây nên cho cô.

Cô cất bước về phía trước khi còn chưa kịp ngẫm cho kỹ. “Tôi phải đi đây.

Chúc một ngày tốt lành, thưa ông.”

“Những tài liệu cô vừa nhét vào túi không phải là của cô. Bỏ chúng ra. Ngay đi. Rồi tôi sẽ xem xét yêu cầu đi khỏi đây của cô.”

Nếu cô thoát được thì cũng bỏ để bỏ chúng lại đằng sau. Cô đã biết những cơ sở lập luận của vụ việc rồi. Đã cung cấp cho Kenny những gì cậu ta cần để tự bào chữa. Những tài liệu thêm thắt này không đáng giá bằng tính mạng của cô. Cô gạt đầu và rút những tờ giấy tờ đó ra, mau lẹ liệng chúng lên mặt bàn.

“Vẫn còn gì đó trong túi của cô. Bỏ nó ra.”

“Chỉ là cuốn nhật ký của tôi thôi mà. Tôi có nó từ trước khi đến căn phòng này.”

Chiếc túi bị giật khỏi bàn tay đang giữ chặt của cô và đôi tay to lớn kia khéo léo lôi cuốn sổ ra. Ông ta mở trang bìa. Một cảm xúc khó các định lóe lên trên mặt ông ta. Cô lôi khẩu súng của mình ra khỏi túi áo.

Ông ta ngược lên, cặp mắt thoáng lộ vẻ ngạc nhiên trước khi nó kín bùng trở lại. “Vậy ra cô có vũ khí thật. Ai mà ngờ được rằng một kẻ cầu bơ cầu bất như cô lại trang bị vũ khí thế nhỉ?”

“Đúng đấy.” Cô ra hiệu về phía

cuốn nhật ký. “Cho nó vào cái túi đó và đưa lại cho tôi.”

Cô cần cuốn nhật ký. Đó là mất xích duy nhất mà cô có. Và giờ đây khi đã hiểu mật mã đó, cô biết rằng tất cả mọi lời giải đều nằm trong cuốn nhật ký.

Khẩu súng của ông ta quay lại và ngay lập tức chĩa vào cô. “Dường như chúng ta đang chiếu bí nhau rồi, thưa cô Rose.”

Chết tiệt, ông ta hành động nhanh quá. “Đúng thế.”

“Làm sao mà cô lại có được cuốn nhật ký của Abigail Winstead thế?”

Sự ngạc nhiên theo sau nỗi kinh hãi tột bậc là thứ duy nhất cô có trong khoảnh khắc đó. “Tên bà ta không được viết trong đó. Sao ông biết được?”

“Tôi chỉ *không* biết mỗi điều là cô là ai và tại sao cô lại ở đây thôi. Tuy vậy tôi bắt đầu đoán ra một câu trả lời cho cả hai câu hỏi đó rồi.”

Nỗi kinh hãi trước điều ông ta phát giác và sự hiện diện của ông ta đã đi đi ít nhiều bởi ánh mắt của ông ta, nó hầu như chỉ chứa đựng vẻ tò mò.

“Tôi cần cuốn nhật ký đó, và tôi cần phải rời khỏi nhà này. Xin ông.”

“Cô là thân quyến của cậu nhóc

nhà Winters. Cô Marietta Winters, tôi đoán có đúng không? Trông cô giống cha mẹ cô lắm.”

Khẩu súng của cô hơi dao động trước khi cô nắm nó chắc lại. “Ông quen biết cha mẹ tôi ư?”

“Không. Nhưng tôi có gặp họ một lần.”

“Ông là ai?” cô thì thầm.

“Chỉ là một quản gia thôi. Hoặc nói đúng hơn, tôi đã từng làm quản gia. Một lần là quản gia thì mãi mãi là quản gia.”

Câu nói đó tạo ra một ý nghĩa rất

kỳ cục. Cung cách dáng dấp của ông ta. Cái cách ông ta ăn nói. Oai vệ và nghiêm khắc. Ngạo nghễ pha chút kính cẩn.

Cô lại liếm môi. “Ông là - hoặc đã từng là - quản gia nhà ai thế?”

“Tôi đã từng là quản gia ở điền trang Dentry. Quản gia riêng của Huân tước Dentry.” Ông ta nhẹ cúi chào, khẩu súng vẫn nắm chắc trong tay.

Dentry? Cô lén vòng qua bàn, giữ cho nó chắc chắn giữa hai người.

Ông ta nhướn một bên lông mày lên. “Có gì không phải ư?”

“Ông là quản gia nhà Dentry hả?”

Cô cười vẻ hơi bấn loạn. “Sao ông biết Gabriel Noble?”

Có gì đó thoáng qua mặt ông ta. “Rõ rồi.” Giọng ông ta đần đờ. Sự kín đáo xen lẫn vẻ nhẫn nhục.

“Ông rõ cái gì?” Cô tiến sát ngưỡng cửa, một tay nắm chặt túi, tay kia giữ khẩu súng. Nỗi thôi thúc rời khỏi ngôi nhà đó của cô chợt lẩn át sự cần thiết phải có cuốn nhật ký kia.

Cánh cửa trước cạch mở. Con hốt hoảng trỗi dậy trong cô. Gabriel đã về nhà.

“Tôi rõ rằng cô chẳng biết gì về tôi sất,” người đàn ông kia nói.

Cô gắng giữ cơn bán loạn của mình ở chừng mực có thể chế ngự trong lúc chuẩn bị tinh thần để mở cánh cửa và vọt đi. “Sao tôi phải biết chứ?”

“Gabriel à? Marietta à? Hai người sẽ không tin được tôi vừa tìm thấy gì đâu nhé.”

Marietta gần như sụm xuống vì nhẹ người khi nghe giọng Jeremy, rồi lại bồn chồn vì nhận ra rằng cô cũng không thể tin cả cậu ta nữa.

Khuôn mặt bảnh bao của Jeremy hiện ra trước mắt. Cậu đứng sững như trời trồng, nhìn chăm chăm vào người quản gia.

“Ông làm gì ở đây?”

“Tôi đến đây để tìm cho ra xem hai anh đã bị dính dáng vào những gì.”

“Chẳng có gì cả,” Jeremy nói lạ.
“Ông nên trở về vùng quê đi.”

Người quản gia nhướng một bên lông mày lên. “Tôi nghĩ là không.”

Cô vớ tay ra và giật lấy cuốn nhật ký từ ông ta. Cả hai người đàn ông tức thì quay về phía cô.

“Tôi sẽ để hai người tranh luận việc đó cho ra nhẽ. Chúc buổi chiều tốt lành.” Cô lại nhích dần ra cửa.

“Marietta, sao cô lại cầm súng thế?” Jeremy hỏi. “Tại sao cả hai người đều cầm súng cả thế? Có chuyện gì xảy ra ở đây vậy?”

“Chẳng có gì phải lo đâu.” Cô phẩy bàn tay rôi về phía cậu, vừa nắm chặt lấy cuốn nhật ký vừa lùi thêm một bước nữa.

“Cô không ra đi với cuốn sổ đó được đâu, cô Winters ạ.” Người quản gia chìa cánh tay về phía cô.

Cô gắng giữ cho giọng mình bình thản. “Được chứ.”

“Cuốn sổ nào kia?”

Người quản gia ngập ngừng. “Một cuốn nhật ký không phải của cô ấy.”

Jeremy cứng người. “Vậy thì của Abigail Winstead rồi.”

Cô những muốn thét lên vì nỗi thất vọng và điều vô lý, những bí mật và những lời dối trá nọ. “Tôi cần nó. Tôi sẽ gửi trả lại các người sau khi em trai tôi được tha. Tôi thề đấy.” Cô ôm chặt cuốn sổ vào ngực nhưng vẫn nắm chắc khẩu súng của mình. “Tôi sẽ không nói đâu,” cô thì thầm. “Tôi sẽ làm những gì có thể để không đả động lời nào về anh ta. Tôi chỉ muốn Kenny được thả mà thôi.”

Hai cặp mắt trôn trời đóng đinh

vào cô.

“Tôi chỉ muốn Kenny được thả...”

Giọng cô vỡ òa.

“Cô nói cô sẽ làm những gì có thể để không đả động lời nào về anh ấy nữa là sao?”

Cô lắc đầu. Cặp mắt người quản gia nheo lại và ông ta hạ khẩu súng của mình xuống. “Bây giờ cô có lợi thế rồi, cô Winters ạ. Cô ngụ ý gì vậy?”

“Tôi sẽ không làm liên lụy đến anh ta đâu. Chỉ cần Kenny được thả, chúng tôi cũng biệt tăm biệt tích ngay.” Ôi Chúa ơi, còn Mark nữa. Cô chưa hề nghĩ đến ông anh của cô. Gabriel đang giữ

anh ta. Y sẽ nổi điên khi phát hiện ra cô đã bỏ đi. Và y có thể đến chỗ Mark trước khi cô đến được. Chiếc trâm của cô. Cô có thể đổi nó lấy một chuyến xe ngựa thuê. Cô sẽ đến được đó trước. Họ có thể trốn sang châu Âu đại lục. Hoặc các nước thuộc địa. Làm một khởi đầu mới. Từ bỏ mọi thứ.

“Liên lụy đến ai kia?” Người quản gia hỏi. Cô chợt nhận ra rằng mình chưa biết tên ông ta.

Mặt Jeremy tái mét. Cặp môi cậu mím chặt. Hẳn là cậu phải biết.

Cô lắc đầu. “Thôi.” Cô nhích về phía cửa và khẩu súng của ông ta hơi

ngóc lên.

“Tôi không thể để cô đi nếu cô chưa nói cho tôi biết.”

“Không. Tôi đã nói tôi sẽ không làm liên lụy đến anh ta, và tôi sẽ giữ lời.”

“Nói cho tôi biết đi.”

Cô vẫn tiếp tục hát hát cầm sang bên, như thể rốt cuộc ông ta sẽ hiểu ra.

“Đúng rồi, hãy nói cho ông ta biết đi, Marietta.” Cô chao đảo về phía cửa bếp đằng sau và khẩu súng lục bị tước ra khỏi bàn tay cô đang nắm chặt. Gabriel đứng đó, tựa vào cánh cửa, hai tay bắt

chéo, khẩu súng đung đưa lỏng lẻo trong những ngón tay y. “Nói cho ông ta biết cô nghi ngờ ai đi.”

Chương 17

“Gabriel!” Giọng Jeremy nghe lạ lẫm, nhưng cô không thể nhìn sang phía cậu được. Cô chỉ có thể nhìn trân trân vào gã đàn ông đứng trước mặt cô đây. Rốt cuộc thì y đã vào qua cửa bếp. Cô thậm chí còn không khỏi lại được xúc cảm để tự gọi mình là đồ ngốc.

Gabriel không nhúc nhích, nhưng tia nhìn của y đảo nhanh sau lưng cô, giống y như người quản gia kia đã nhìn khi cô ngó ra khỏi cửa sổ. “Thưa ông,” y nói với người quản gia, “Tôi không thể nói rằng tôi ngạc nhiên khi gặp ông.”

Cô chậm rãi lùi ra xa y. Và xa khỏi những người khác - chọn góc nhà đối diện. Mọi lối thoát đều đã bị chặn. Không vũ khí. Cô quờ quạng sau lưng tìm một con dao - không phải vì nó sẽ giúp được gì nhiều khi đối địch với một viên đạn.

“Vì anh không cần phải ngạc nhiên,” người quản gia nói. “Lẽ ra anh phải thông báo ngay cho tôi chứ.”

Gabriel nhướn mày lên. “Đã từ lâu tôi không còn bị ông cai quản nữa rồi. Tôi dám nói rằng tôi chẳng cần phải thông báo gì cho ông hết.”

Bị ông cai quản ư? Marietta quan

sát những diễn cảm thoáng qua gương mặt người quản gia. Thừa nhận và đau đớn.

“Tôi đồ rằng Jeremy đã gửi thư cho ông,” Gabriel nói.

“Sau khi đọc báo chí thì tôi chẳng cần thư từ mới biết.”

Gabriel gục gặc đầu công nhận.
“Không, tôi cho rằng ông không cần.”

“Anh biết là tôi sẽ đến mà.”

“Về chuyện đó thì tôi đâu làm được gì nhiều.”

“Lẽ ra anh nên *bảo* cho tôi biết.”

Lần này cầm chắc là đau đớn. Ông ta toát ra nỗi đau đớn thật cao thượng.

“Đâu cần phải thế,” Gabriel nói, hờ hững tựa vào khuôn cửa như thể y chẳng chút ưu phiền. “Mà nói cái gì mới được chứ? Tôi đã loại trừ việc ông là kẻ phạm tội từ tuần trước rồi.”

Loại trừ ông ta ư?

Người đàn ông hít một hơi sâu và đứng thẳng người lên. “Ra là thế. Tôi đồ rằng tôi phải cảm ơn anh vì sự tin cậy, bằng không thì cũng vì sự cân nhắc của anh.”

Gabriel cúi đầu. Cặp mắt y chạm

mắt cô và cô chết sững trong lúc đang tìm một con dao.

“Một cuộc họp đúng nghĩa của những kẻ bị đọa đày. Chúng ta có nên ngồi xuống và bàn bạc việc này như những công dân đúng mực không, hay là khai hỏa?”

Khẩu súng của người quản gia hạ xuống. Jeremy đi lại với vẻ bồn chồn rồi mới ngồi xuống. Người quản gia cũng ngồi xuống một chiếc ghế. Gabriel vẫn uể oải tựa cửa. “Kìa, Marietta, chọn cách nào đây?”

“Tôi làm gì có súng mà khai hỏa chứ,” cô nói với giọng cay cú.

“Không, em không có đâu. Tôi e rằng không thể cho phép dùng nó. Chẳng có cơ gì mà phải sợ. Trong nhà này không có kẻ sát nhân nào.” Nụ cười của y không mấy thân thiện, chỉ thuần là nhe răng và nhếch mép, với vẻ bị phản bội và tổn thương vô cơ.

Cô khó nhọc bước đến bên bàn và ngồi tránh xa những người khác hết mức cho phép.

Gabriel ngồi phịch xuống chiếc ghế còn lại.

“Ồ mà, đây chẳng phải là một cảnh đêm ấm sao.”

“Gabriel...”

“Một cảnh đoàn viên hạnh phúc đấy chứ?” Gabriel nói, ngắt ngang lời người quản gia.

Cô đưa mắt lướt nhanh qua những người khác. Jeremy vẫn nhợt nhạt khác thường. Gabriel trông như một tên ác quỷ đến để bắt linh hồn của họ vậy. Người quản gia thì bình thản. Hai hàng lông mày ông ta chỉ hơi nhíu lại một chút, chẳng khác nào Gabriel thường làm khi y...

Khoảnh khắc ấy đông cứng lại.

“Đã hiểu ra rồi, phải không em?”

“Gabriel, hãy để cô ấy yên.”

Cô hầu như chẳng để được vào đầu cả hai câu rất đáng lưu ý đó.

“Không,” y gay gắt nói. “Tôi đã thấy và nghe những gì diễn ra trước khi tôi bước vào đây. Hãy trả lời câu hỏi đó đi, cô Winters.”

“Ông ấy là cha của các anh,” cô thần thờ nói. “Ông ấy là mối ràng buộc các anh với điền trang Dentry. Là nguyên cớ các anh quanh quẩn ở đó thường xuyên đến thế. Là lý do tại sao anh nhận ra Jacob Worley. Anh đã làm việc cùng với hắn.”

“Chỉ là một tên đầy tớ. Có phải tôi đã nhận ra ý đó trong câu trả lời qua

giọng điệu của cô không?” giọng y ngọt xót, cay đột, hung hiểm.

Jeremy chuyển qua bên kia bàn. Người quản gia - cô thậm chí còn chưa biết tên ông ta - vẫn bình thản, mặc dù cô phát hiện ra một thoáng không hài lòng khi ông ta nhìn Gabriel.

“Không, tôi đâu có nói thế.”

“Hừm, đôi lúc chẳng nhất thiết phải nói toạc ra.”

Một cơn giận dữ bò dọc sống lưng cô. “Dù địa vị của anh trên đời là gì đi chăng nữa thì nó cũng không cho phép anh đùa giỡn với mạng sống của người khác.”

“Tôi không nhất trí chút nào hết.”

Y ngả người ra sau, cặp mắt kín bung.

“Vị trí của ta ở đời ảnh hưởng trực tiếp đến việc ta có thể đùa giỡn với tính mạng của người khác đến chừng nào và ở mức độ nào.”

“Thật kinh tởm.”

“Xin miễn cho tôi cái nỗi kinh tởm của cô. Càng ở địa vị xã hội cao bao nhiêu, ta càng dễ thoát thân bấy nhiêu. Sở hữu những kẻ đó...” Cặp mắt y long lên đầy nham hiểm. “...là ta sở hữu tất cả mọi thứ.”

Không khí trở nên loãng hơn, khó mà thở được. “Không phải.”

Gabriel, điển trai, và rùng rợn trong cái vẻ điển trai đó, nghiêng về phía trước. “Ồ, phải chứ, *Marietta*.”

“Gabriel,” người quản gia quát. “Đủ rồi đấy.”

“Ông là khách trong nhà tôi đây, cha ạ. Như lúc trước đã nói, tôi đâu cần phải nhận những lời dạy bảo của ông nữa.” Có gì đó tăm tối trong đôi mắt y. “Chưa kể ông có bao giờ nhìn nhỏi gì mấy đến việc dạy bảo tôi đâu, bất luận những trường hợp nào.”

Người quản gia nhong lên, nhưng ngay cả cô cũng thấy, dù chưa biết gì về ông ta cả, rằng Gabriel đã chạm đúng

vào nỗi đau của ông, “Mẹ anh và tôi...”

“Đừng có nói đến bà ấy ở đây.”
Giọng y cay độc. “Nếu ông để chúng tôi
lại với...”

Mặt Jeremy chuyển từ trắng bệch
sang đỏ như. “Gabriel, anh không thể
trách cứ cha vì...”

“Thật thế à? Tại sao nhỉ?”

“Thế thì không công bằng.”

Gabriel nhướn một bên lông mày
lên. “Công bằng cơ đấy? Hay ho thật.”

Marietta băn khoăn không biết
mình còn có thể chuồn thoát khỏi đây hay

không. Mắt Gabriel chạm mắt cô, cứ như thể y đọc được cô vậy.

“Đừng có mà nghĩ đến chuyện đó.”

“Hãy để cho tôi đi.” Cô nói gần như không thành tiếng.

Làn da quanh mắt y nhăn nhúm lại.

“Không.”

“Xin anh đấy.”

Có cái gì đó lóe lên trong mắt y rồi biến mất. “Tôi nghĩ cô có điều gì đó cần hỏi tôi cơ mà.” Giọng y chùng như dụi dàng.

“Không.”

“Ồ có chứ. Hãy hỏi tôi đi, Marietta. Hãy hỏi tôi ngay lúc này đi.”

Gabriel siết chặt khẩu súng lục hơn. Khẩu súng lục của cô, khẩu súng mà cô đã toan dùng. Y thoáng liếc thấy những đầu mối của một màng nhện đang đung đưa trên một sợi tơ, bị bỏ sót trong lúc lau chùi. Lúc này đã te tua xơ xác, y như tất cả mọi thứ khác.

Tôi sẽ không làm liên lụy đến anh ta.

Vậy ra y đã đến mức đó. Giận cô còn hơn giận cha y nữa, chẳng vì nguyên do rõ ràng nào hết. Cô không có cơ gì mà phải tin tưởng y. Y đã cố tình giấu giếm

cô những tin tức đó. Nhưng dù gì thì phản ứng của cô, không xác minh lại bất kỳ điều gì với y trước, thậm chí còn không *hỏi* có phải y đã phạm tội không, cũng thoáng mùi bội bạc. Y mới biết cô gái này chưa đầy một tháng. Từ đó đến nay đã dành gần như từng phút từng giây bên cô, đúng vậy, nhưng cô là hạt bụi nhỏ nhoi trên con đường cỗ xe đời y chạy. Và còn nữa... Đúng, chưa hết đâu.

Cặp môi cô mím chặt. “Không.”

“Cô có chắc không đấy? Hay cô chỉ muốn tin vào bất kể cái gì mà đầu óc cô tưởng tượng ra? Bất kỳ cái gì để em cô được thả, đúng không nào? Sao phải đi theo dõi Worley trong khi cô có thể

giao nộp cho đội tuần tra - hoặc hay hơn là, cho Dresden - một ai đó khác. Ai đó mà Dresden căm ghét? Ai đó mà giới thượng lưu sẽ rất thích thấy hắn phải quy gối để bù lại cái thành công gai mắt của hắn. Một đứa con trai hèn mọn của một quản gia và một nữ gia sư. Việc đó sẽ tẩy được vết nhơ trong xã hội - chính là tôi đây. Thêm một kẻ mới phát lên bị loại bỏ.”

“Anh điên rồi.”

“Chút xiu, tôi cho rằng thế. Điên là cái chắc vì đã quá tin vào cô.” Chua chát. Thịnh nộ.

Môi cô mím lại và mắt cô rung lên.

“Thế thì chúng ta cùng điên cả với nhau, chẳng phải thế sao? Vì tôi cũng cảm thấy hết như anh.”

Jeremy và cha cậu đóng cánh cửa dẫn vào phòng bếp, tiếng bước chân của họ lui dần sang phía bên kia ngôi nhà. Vào lúc này sự hiện diện của họ chẳng được để ý đến mà cũng chẳng được mong muốn.

“Cô mới là người đến cầu tôi chứ.”

“Và tôi nghĩ rằng tôi có thể tin được anh đấy.”

“Không cô không nghĩ thế. Cô cúi kính bản gặt. Cô chẳng tin ai cả. Đừng có

sửa đổi mối quan hệ của chúng ta.”

“Mối quan hệ của chúng ta? Có cái thứ như thế không? Dường như từ trước tới giờ anh vẫn đang xỏ mũi tôi đấy chứ. Dối gạt tôi bất cứ lúc nào tiện cho anh.”

“Lợi lộc gì mà làm việc nào khác ngoài những việc tiện cho tôi.”

Y quan sát cơn giận hiện lên mặt cô. Sắc đỏ lôm đóm trên màu trắng, cho thấy sắc thái và chiều sâu, biến nét mặt mà từ lâu y đã không còn cho là nhạt nhẽo thành linh lợi và sinh động.

“Thậm chí anh còn tự dối mình nữa kia.”

“Nếu thấy tiện.”

“Anh cho rằng mười việc thiện, cứ cho là cả trăm đi, sẽ chuộc được những tội lỗi của anh chẳng?”

“Còn tùy vào tội lỗi đó.”

“Thế à? Đó là lý lẽ mà anh dùng để biện hộ ư?”

“Đó là lý lẽ mà tất cả mọi người dùng để biện hộ. Chẳng lẽ cho tới giờ cô chưa phạm một tội nào để giúp em cô được phóng thích hay sao, Marietta?”

“Có chứ, nhưng mỗi lần phạm tội tôi đều nhận thức được. Tôi không tự huyễn hoặc rằng mình không đáng trách.

Tôi không giấu giếm anh những thông tin có tính sống còn.”

“Cô đâu có những thông tin có tính sống còn.”

“Nhưng anh thì có.”

“Chẳng can hệ gì đến cô cả.”

“Việc được biết anh từng bị cưỡng dâm có can hệ tới tôi chứ! Cưỡng dâm bởi chính năm mục đàn bà hiện giờ đã chết rồi đó.”

Yên lặng rạn nứt cả bầu không khí.

Những ngón tay y nhói đau vì quắp lại quá chặt. “Còn câu hỏi của cô nữa?”

Giờ thì cô sẽ hỏi chứ?”

Hơi thở nặng nề của cô ngập cả căn phòng. Lại thật, vì y bắn khoăn không hiểu y có bao giờ hít thở được nữa không.

“Những mục đàn bà đó. Anh quen biết họ. Anh có đủ mọi lý do để mong họ chết đi.”

“Đó không giống một câu hỏi cho lắm.”

Ngực cô phập phồng lên xuống. *Cô ấy sẽ không hỏi đâu.* Một cảm giác lạ lùng về nỗi bất lực trước thực tại choán lấy y. Một cảm giác rằng trước đó y đã từng lâm vào tình huống này, nhưng ở

phía bên kia. Không thể mở miệng hỏi Jeremy được. Không thể chịu đựng được câu trả lời. Không thể làm gì trừ bỏ chạy.

“Họ đã cưỡng bức anh.”

Y căm hận từ đó. Cái âm thanh ác nghiệt của chữ “cưỡng” đó. Cái cách chữ “bức” phát ra giữa đôi môi chum lại.

“Cái đó còn phải bàn cãi, trước đây tôi đã nói rồi.” Y gắng giữ giọng mình thật nhẹ nhàng, cuống cuồng chống lại sự trống rỗng trong đầu óc, trong tâm can y.

“Chả có gì phải bàn cãi cả. Chính tay Abigail Winstead đã viết ra như thế phải không.”

“Những chuyện dông dài của mục điên ấy ư? Tôi cho rằng không phải.”

“Điên ư? Rất có thể. Còn dông dài ư? Tôi cho rằng không phải.”

“Cô đặt nhiều lòng tin vào cuốn nhật ký đó quá. Bị nó ám ảnh mất rồi.”

“Có gì lạ đâu, khi nhân vật chính trong đó ở bên tôi suốt. Ngủ ngay bên cạnh tôi.”

“Hình như tôi nhớ rằng giường của tôi mới là chỗ chúng ta chung đụng với nhau đấy chứ.”

Mặt cô bừng đỏ, tức tối và ngượng

ngừng. “Tôi đã biết rằng có gì đó về cuốn nhật ký lôi cuốn tôi. Có cái gì đó trong ấy mà tôi cần phải đọc.”

Y chôn giấy nổi kinh hãi và lòng tức giận của y bên dưới vẻ hững hờ hời hợt. “Tôi không nhận ra rằng cô say mê cái thứ đòi truy đó.”

Nỗi đau khổ và sự căm ghét bản thân không giấu kín được hoàn toàn như toan tính.

Cô chìa một tay về phía y rồi rút phắt ngay lại. Sự an ủi được cho đi một cách vô thức, rồi bị lấy lại một cách chủ tâm.

Y mỉm cười cay đắng. “Tin tôi đi,

tôi đâu cần cô an ủi.”

Y quan sát cô đang ráng sức để giữ bình tĩnh và điều đó còn làm y tức tối hơn. Cô hít một hơi sâu. “Những gì họ làm là sai trái.”

“Xin miễn cho tôi lòng thương hại của cô đi. Tôi đâu cần nó, chẳng cần hơn bất cứ thứ gì khác từ cô.” Bi kịch của lòng oán hận.

Cô nhìn xuống, đan hai tay run rẩy vào nhau, rồi thẳng vai lên. “Được thôi.”

“Còn *câu hỏi* của cô, thưa cô Winters?” y xô ra.

Mắt cô gắn vào mắt y. “Có phải

anh đã giết những người đàn bà đó không?”

Y chờ cho qua vài nhịp tim đập.
“Nếu không phải tôi thì còn ai khác?”

Đôi môi cô mím chặt như một đường chỉ thẳng tắp. “Đó không phải là câu trả lời.”

“Nhưng nếu tôi cho cô một câu trả lời phủ định, nó sẽ chẳng đem lại cho cô kẻ tội đồ nào cả. Nếu tôi cho cô một câu trả lời khẳng định, thì cô sẽ làm gì với nó?”

“Chính anh là người đã ép tôi phải hỏi câu đó. Giờ thì *trả lời đi*.”

“Hãy nói tôi nghe, tôi có thể giết hai nạn nhân cuối cùng vào lúc nào được?”

Cô nhìn vào đồng báo chí lộn xộn. “Có lẽ anh đã lên ra ngoài để giết Anastasia Rasen trong lúc tôi đang ngủ.”

“Thật lên lút, tôi mà thế ư?”

“Đúng thế, anh là kẻ lên lút nhất hạng. Lai lịch của anh đã chứng minh điều đó một cách đầy đủ.”

“Một tên đầy tớ hèn mọn như tôi mà lại.”

Cô bám chắc vào cạnh bàn. “Tôi không có ý đó.”

“Ra thế. Có thể sau này cô sẽ muốn ghi lại câu đó, Marietta à. Tôi nghĩ đó chính xác là ý cô định nói.”

“Những lời tôi nói ra vừa rồi, ý là anh có cái tính lén lút của một người đã quen đi lại không một tiếng động. Không làm phiền người khác.”

“Chúng tôi không bao giờ được phép làm phiền các bề trên của mình.”

Nỗi bực bội biến đôi lông mày cô nhú lại. Lúc này y cảm thấy hơi ái ngại. Con giận dữ điên cuồng đó hiện hữu, bóp nghẹt y đến mức y chẳng thể làm được gì hơn là thổ nó ra.

“Anh xem tôi là kẻ thế nào hả? Một kẻ tự coi mình là bề trên ấy?”

“Cô không phải thế sao? Cô nghĩ cô cao quý hơn Mark. Cao quý hơn cậu Kenny kém may mắn. Cao quý hơn cha mẹ cô. Cao quý hơn cả những người cô quên biết mà mắc phải lỗi lầm. Họ bị bôi giơ trát trầy bằng chính miệng lưỡi của cô bởi nó vốn phán xét và cay nghiệt.”

Những lời khinh thị thốt ra mới dễ dàng sao. Vẻ mặt cô khiến y cảm thấy thứ gì đó khác ngoài nỗi đau của chính mình. Y tàn nhẫn gạt sang một bên mọi thứ mách bảo y rằng y đang làm cô đau lòng. Cô là người của tầng lớp thượng lưu. Cô đã làm y đau lòng. Cô đã giả bộ quan

tâm.

Sao y lại cho rằng đó là vấn đề kia chứ. Sao y lại nhắm mắt tin vào cái ý nghĩ rằng có lẽ cô đã quan tâm đến y? *Y không xứng đáng với điều đó. Y đã bị làm cho bại hoại rồi.*

“Không có gì để nói, hả Marietta?”

Cô vĩnh cảm lên. “Anh đúng đấy, dĩ nhiên rồi. Tôi là kẻ phán xét. Và đôi lúc cay nghiệt. Nhưng tôi không phải kẻ dối trá.”

“Chưa bao giờ ư?”

“Tôi chuộng tính ngay thẳng, ngay

cả trong cách cư xử không khéo léo, *cay nghiệt* của tôi cũng thế.”

“Thật mới mẻ thúc vị làm sao.” Y nói lạnh tanh.

“Anh đã khiến tôi đến đây bằng cách nào? Anh đã thuyết phục ra sao để Rockwood giới thiệu tôi đến anh?”

Cái cảm giác bồn chồn như có thứ gì đó vừa tuột khỏi tầm tay mình ập đến với y.

“Tôi đâu có,” y nói ngắn gọn. “Tự cô quyết định đến với tôi đấy chứ. Trừ khi cô định đồ quàng cho tôi cả cái tội đó nữa. Tôi đã lẩn lớt ý chí của cô bao giờ chưa?” Y nghiêng người về phía

trước, hạ mắt xuống và ngênh cái đầu lên. “Đã bắt cô làm bất cứ cái gì mà cô không muốn hay chưa?”

Mắt cô đanh lại. “Anh sử dụng năng lực tình dục của anh quá giỏi, Gabriel à. Tôi nhận thấy điều ấy ngay tức thì. Khó mà thoát được nó. Khó mà tránh được. Anh thiện nghệ lắm. Quá thiện nghệ. Các bậc thầy của anh đã dạy dỗ anh ra trò.”

Tức giận, sợ hãi, thứ gì đó còn tệ hơn thế nữa, cuộn lên trong lòng y. Có vẻ như y không phải là người duy nhất muốn bị vấy bẩn trong cuộc chơi này.

“Anh không biết ư?” cô hỏi.

“Trông anh ngạc nhiên kìa. Thậm chí còn khổ sở nữa.” Mắt cô nheo lại, có gì đó giống như sự hả hê tàn nhẫn trong điệu cười khẩy đó. “Thực lòng anh không nghĩ rằng anh đang sử dụng tất cả mọi thủ đoạn mà họ đã dạy anh ư? Vừa sử dụng chúng vừa căm ghét chính mình hơn vì thế.”

Y chết lặng tại chỗ.

“Anh không nghĩ thế.” Giọng cô chứa đựng nỗi ngạc nhiên. “Chả lẽ anh chỉ nghĩ rằng sự ghê tởm chính bản thân mình của anh, sự thù ghét rõ ràng của anh với phản ứng mà anh phải chịu, đã bị thúc đẩy bởi - cái gì nhỉ?” Sự hả hê tàn nhẫn trong giọng cô biến thành trắc ẩn và

rồi lại một lần nữa chai đá đi. “Kìa, Gabriel?”

“Cô chẳng hiểu gì về điều cô đang nói đâu.”

“Tôi không ư?” Cô cười to, tiếng cười không chút hài hước. “Mọi việc đã rõ ràng rành rành như ban ngày khi tôi nhận ra anh là ai. Người đàn ông trong cuốn *nhật ký* là ai. Abigail Winstead biết rất rõ về anh.”

Gabriel chớp lấy cuốn nhật ký trên bàn. “Mụ đó biết rõ tôi ấy hả? Mụ đó chẳng biết *mảy may*.”

Y quăng cuốn sổ vào bức tượng mạnh đến nỗi y nghe tiếng gáy sách giập

vỡ. “Mụ biết cách dọa mấy thằng bé con. Mụ chẳng biết gì về *tôi* sất.”

Marietta nuốt khan và nhìn xuống. Gabriel nghe thấy một âm thanh kỳ cục, rồi nhận ra đó là hơi thở khàn khàn của chính mình.

“Anh có giết những người đàn bà đó không, hả Gabriel?”

“Ngay lúc này đây tôi những mong là tôi đã làm thế! Nhưng sao tôi lại phải *ban cho* họ cái quyền hành đó đối với tôi nhỉ? Tôi đã *hủy hoại* họ. Tôi đã buộc họ phải *sống* với điều đó.”

Y làm cô choáng váng, cơn choáng váng đó hiện rõ mồn một trên mặt cô.

Ngay lúc này y chẳng buồn để tâm. Y đứng phất dậy và quăng khẩu súng của cô lên mặt bàn, đè nát một quả hạch bên dưới. “Cứ đi, nếu đó là điều cô muốn. Cô gái trẻ giàu có đã hóa ra nghèo xơ nghèo xác. Tôi sẽ giải thoát cho em trai cô khỏi chốn lao tù rồi *thế là hết.*”

Y không biết mình đã ra khỏi căn phòng đó như thế nào.

~*~

Marietta gạt một giọt lệ giận dữ trong lúc y đánh sập cánh cửa. Cánh cửa đập mạnh đến nỗi ổ khóa bập vào đánh cách. Cô nắm chặt lấy báng khẩu súng lục, kéo nó ra khỏi mặt bàn và làm nát

những tờ giấy. Nhân quả hạch đập nát bị kéo lê theo bên dưới khẩu súng.

Cuốn nhật ký nằm trong góc nhà, quần queo và xấu xí. Bất lực. Hiểm độc. Chờ đợi giống như con dã thú săn mồi giả bộ bị thương. Con mồi rủi ro khịt khịt đánh hơi gần nó chỉ còn đường bị tóm giữa đôi hàm ngấu nghiến.

Tàn bạo và khủng khiếp.

Cô giật lùi khỏi chiếc bàn, loạng choạng bước tới chỗ nó, trừng trừng nhìn nó một giây trước khi nhặt lên bằng ngón tay cái và ngón trỏ. Cô thả nó vào trong túi mình.

Căn phòng bếp yên tĩnh. Dễ sợ. Cô

đứng lặng. Chỉ một lần này thôi cô chẳng có kế hoạch nào hết. Không đường lối hành động. Không có gì thúc đẩy.

Một tiếng động, một giọng nói âm âm, cắt ngang sự tĩnh lặng, và một giọng khác phụ họa với nó. Những giọng nói đó xa lơ xa lắc, đang tranh cãi, song âm thanh bị nghẹt đi bởi cánh cửa khép hờ.

Marietta nhận ra mình đứng trước cánh cửa đó. Cái cánh cửa dẫn vào những phòng khác trong nhà, không phải cánh cửa dẫn ra khỏi nhà. Cô nhìn chăm chăm vào tấm gỗ nhiều mắt máu. Tay cô sờ lên tấm gỗ sồi đó - lạ thay, cứ như thể bàn tay đó không thuộc về cô vậy. Bàn tay đẩy ra.

Những giọng nói đó dẫn dắt cô qua hành lang và quanh cầu thang tới một phòng chứa đồ nhỏ ở phía Tây cánh cửa. Bốn giọng nói. Alcroft đã nhập cái nhóm người bị cho ra rìa này, trong lúc cô và Gabriel còn đang ở trong bếp.

“...Worley vẫn nhớn như bên ngoài,” Alcroft đang nói.

“Không phải Worley đâu,” người quản gia bảo. Cô vẫn còn chưa biết tên ông ta.

“Nhưng cha ơi...” Jeremy tranh luận.

“Ông ấy nói đúng đấy.” Giọng

Gabriel u ần, bình tĩnh lạ thường sau khi y đi ra và giận dữ như vậy. “Worley tôn thờ mấy con mụ đó.”

“Càng có cớ hơn để đưa hắn đến chỗ quan tòa,” Alcroft nói. “Có chuyện gì đòi bại đó.”

“Em đồng ý với Jonh,” Jeremy mau miệng thêm vào.

Im lặng.

“Vậy là thật rồi.” Giọng Jeremy căng thẳng, đau khổ. “Các người nghĩ là tôi đã làm việc đó rồi.”

“Đương nhiên là không.” Nhưng giọng Gabriel như thể nói cho có.

Marietta cảm thấy có gì đó làm cô nghẹn thở. Giống như cảm giác có một quả khinh khí cầu trôi lên trong bụng mình.

“Anh nói dối.”

“Jeremy...”

“Anh giận Marietta vì cô ấy tin rằng đó là anh, nhưng anh giải thích thế nào khi anh nghĩ đó là em, hả Gabriel? Em là máu mủ ruột già của anh. Em trai anh. Thế mà anh nghĩ em là tên sát nhân nọ, phải thế không?”

“Anh đâu có...”

“Em không giết bọn chúng, Gabriel.” Giọng cậu bắt chọt điềm tĩnh lạ thường, chẳng khác gì anh cậu. “Hẳn là em đã rất mừng được kết liễu bọn chúng để xóa đi cái quá khứ đó. Anh tưởng em không biết sao. Tưởng em không *thấy* sao. Em *biết* ai đã cứu em thoát khỏi bọn chúng. Em biết nhiều hơn anh nghĩ đấy. Cha...”

“Ông ấy không có quyền.” Cơ giận điên cuồng điềm vào từng lời một.

“...chẳng cần phải nói một lời. Em còn biết nhiều hơn cha từng biết rất nhiều. Mụ ấy đã mon men đến em một lần rồi, anh biết không?”

“Ai?” Giọng Gabriel nghe đầy vẻ chết chóc.

“Phu nhân Dentry ấy.”

Phu nhân Dentry, L.D. Những cơn ớn lạnh xuyên qua người Marietta. *Tối này phu nhân của L.D. sẽ trở về, theo sau là những người hầu và canh gác riêng của ông ta. L.D. nói rằng bọn ta phải truyền đạt lại cho kẻ báo thù bé bỏng thuộc nằm lòng là phải giữ mồm miệng kín bưng.*

Cha của y là quản gia riêng của Huân tước Dentry. Cô đưa tay lên bịt miệng mình trong lúc cơn giận dữ dâng lên ngấp nghé đầu lưỡi.

“Tôi sẽ giết mụ.”

“Tất nhiên rồi. Thế là tuyệt hảo.” Cô cảm thấy ghê sợ và nôn nao đến mức hầu như không nghe thấy lời châm chọc của Jeremy. Tính xác thực của tình huống, về việc *Gabriel* là người đàn ông trong cuốn nhật ký, thực sự giáng cho cô một đòn.

“Trong cả bọn chúng, mụ ấy là người duy nhất còn lại.”

“Mụ ta chưa hề động đến em. Một tuần sau bọn em đã rời khỏi đó. Anh đã kể tặc.” Giọng Jeremy mệt mỏi, chua chát. “Anh ở lại làm lá chắn, hứng trọn nỗi đau. Để em được tự do.”

“Căn bản là lẽ ra chuyện đó không bao giờ xảy ra.” Giọng người quản gia đầy nỗi thống hận bản thân.

“Nó đã xảy ra rồi. Giờ thì còn gì mà nói nữa.” Gabriel chửi thề tron tuôn tuột. Sáng tạo. Một tràng những lời lẽ tục tĩu tuôn ra dài đến mười giây đồng hồ. “Còn bây giờ, tôi sẽ phải làm. Con ác mộng sẽ biến thành hiện thực.”

“Phải làm gì cơ?”

“Alcroft, tôi cần anh kiếm cho tôi một thiệp mời đến điền trang Dentry.”

“Gì kia?”

“Con mụ điếm đàng đó hiển nhiên

là mục tiêu tiếp theo.”

“Và anh sẽ cứu mẹ?”

Gabriel lặng thinh không nói. Cô cảm thấy cả phòng đều choáng váng. Cô những mong mình nhìn thấy mặt Gabriel.

“Gabriel, anh không thể nào...”

Jeremy mào đầu.

“Tôi sẽ đi cùng anh,” Alcroft nói.

“Không, tôi cần anh ở lại đây. Để trì hoãn phiên tòa lại. Em trai của Marietta,” một hình ảnh trước mắt cô nhòa đi theo lời y nói, “cần thêm một ngày nữa. Có lẽ là hai, Jeremy, anh cần cậu giúp Alcroft.”

“Nhưng...”

“Tôi sẽ đi với anh, Gabriel.”

Marietta cảm thấy bầu không khí lặng như tờ khi người quản gia tuyên bố những lời đó. “Anh chẳng cần Alcroft để giúp anh vào điền trang đó đâu. Anh chỉ cần tôi là đủ.”

“Kh...”

“Và tôi không để anh từ chối đâu. Một lần phó mặc đứa con cho người ta muốn làm gì thì làm là quá đủ trong cuộc đời kẻ làm cha mẹ rồi.”

“Tôi không còn là trẻ con nữa. Và lại, từ bấy đến nay tôi đã gặt lại mụ

điểm đàng ấy rồi, không phải chỉ một lần.”

“Dù sao mặc lòng, anh sẽ không đi nếu không có tôi.”

Lại một khoảng im lặng dài.

“Tùy ông thôi.” Giọng Gabriel thờ ơ, lấp lửng.

Marietta nghe thấy tiếng ghé kèn kẹt. tiếng chân bước qua sàn nhà. Cô chạy về phòng bếp.

Vài giây sau Alcroft xuất hiện bên cửa, mặt anh ta lộ vẻ ngạc nhiên khi thấy cô. “Kìa cô Winters.”

Jeremy xuất hiện sau lưng anh ta.
“Marietta, chúng tôi tưởng cô bỏ đi rồi
kia.”

Cô nghe thấy tiếng cửa trước đóng
lại. Gabriel và cha y đã đi làm việc của
họ. Đi gặp con mụ cầm đầu cái hội đó.
Đi cứu con mụ trước đó đã lạm dụng y.

“Đâu có.” Cô nhìn vào mắt
Jeremy. “Hãy cho tôi biết tôi có thể giúp
được gì.”

Chương 18

“Ta không thể tin vào tai mình được, nhưng cậu đây rồi.”

Gabriel chẳng nói một lời trong lúc người đàn bà tóc vàng yếu điệu bước qua cửa. Đôi mắt lạnh băng, thích thú nhìn y từ đầu đến chân.

“Trông cậu ngon lành y như lần trước ta gặp cậu, Gabriel à. Bao lâu rồi nhỉ, đến nay được một năm chưa?”

“Khoảng đó.”

“Vẫn cứ lớn tiếng như mọi khi.”

Bà ta cười nhẹ trong lúc vuốt một bàn tay dọc theo nền gấm thêu kim tuyến của một chiếc ghế.

Y quan sát bà ta, uể oải tựa vào tường, dáng vẻ biếng lười y trái ngược với sự cảnh giác cao độ của y. Mọi tình cảm với Marietta bị đẩy vào nơi sâu kín trong tâm tư - nếu không chúng sẽ được sử dụng như những vũ khí tự vệ chẳng khó khăn gì. “Tôi chẳng thấy có cơ gì để nhiều lời với bà cả.”

“Ồ, Gabriel.” Bà ta đi về phía y. “Đó có phải là cách nói năng bình thường với cô nhân không đấy?”

“Bà còn khuya mới là một cô nhân,

Melissande.”

“Hừm... lại đây, ngồi xuống đi nào.”

Y đợi cho bà ta tiến đến chiếc bàn kia trước rồi mới rời khỏi bức tường. Còn vài bước chân trước khi đến sát bàn thì bà ta quay người, nhẹ nhàng xoay vào lòng y, sát đến mức đụng vào. Y cố kiềm chế thôi thúc muốn tát bà ta vì cái mánh đó.

“Cậu đã lớn khôn lên chưa, hả Gabriel, kể từ lần cuối chúng ta gặp nhau ấy?”

“Gặp nhau á? Có phải đó là cách bà gọi cái lần cuối cùng bà bò vào nhà

tôi ở thành phố van vì tôi đề ý đến bà một chút đó không?”

Một chuỗi cười bật ra từ đôi môi bà ta, cặp mắt bà ta long lên và nhìn xoáy vào y. “Cậu luôn là người ta cung nhất, Gabriel à.”

Con mụ điếm đang phỉnh phờ.

“Là người duy nhất khiến ta phải thích thú săn đuổi.”

“Tôi chẳng nhớ được rằng có gì đáng gọi là trò săn đuổi ở đó hết.”

“Săn đuổi không phải lúc nào cũng mang ý nghĩa thể lực.” Bà ta gõ một ngón tay dài tuyệt đẹp lên một chiếc cúc trên

áo sơ mi của y. “Quá đổi thô thiển. Không, từ trước đến nay yếu tố tình cảm luôn làm thỏa lòng hơn. Đó là sự trải nghiệm đích thực đối với cá tính - xem ai sẽ gục ngã sau cùng.”

Bà ta đi vòng quanh y. Y bước lên phía trước và ngồi xuống sau bàn giấy, trên chiếc ghế của bà ta. Y hờ hững nhặt lên một nắm giấy tờ, rồi gác chân lên cạnh bàn.

Y có thể thấy cặp môi bà ta chun lại. Bà ta sai bước đến bên bàn và ngồi vào một chiếc ghế ở phía đối diện. “Ta đã dạy dỗ cậu rất tử tế, Gabriel à.”

“Dạy cái cách trở thành một loại

điểm đàng quý quyết ấy ư? Ô, tôi không thể để bà vợ hết công lao về mình được. Nhưng xin mời bà cứ việc tiếp tục.” Y phẩy tay về đồng giấy tờ.

“Thế nhưng cung cách của cậu đã xuống dốc.”

“Mà việc xuống dốc đó là vài hành vi thô bạo về mặt tình cảm giữa chỗ bạn bè với nhau, đúng không?”

Nụ cười bà ta đành lại. “Thiên thần báo thù bé bỏng của chúng ta ời.”

Y bắt những cơ bắp của mình chùng xuống. Nụ cười của bà ta chuyển sang vẻ hả hê.

“Quả nhiên cậu đã sống xứng đáng với cái biệt danh đó. Hủy hoại Celeste, Jane và Abigail. Dồn Tasia đến chỗ rượu chè. Đuổi Amanda ra khỏi thành phố. Ta cá rằng việc cậu không thể hủy hoại ta luôn khiến cậu tức điên.”

Bà ta ngả lưng trong chiếc ghế dành cho khách của mình, cứ như thể lưng ghế và mặt ghế cứng được làm bằng nhung chứ không phải bộ khung cứng đơ có chủ ý mà bà ta ưa thích - bất kỳ cái gì khiến cho khách của bà ta kém phần thoải mái. “Nhát đòn trí mạng. Đồ quý cái. Ta đã luôn được tôn lên bằng những cái tên mà cậu đã chọn để gọi ta. Làm Celeste tức điên vì cậu oán hận ta hơn, thậm chí còn oán hận Abigail hơn nữa. Celeste

luôn gắng nghĩ ra những ngón đòn hành hạ mới để làm cậu yêu cô ta hơn.” Bà ta cười trêu mếu. “Celeste lúc nào cũng hơi khùng khùng.”

“Bà ta không phải người duy nhất đây chứ?” Y cười lạnh và lật nhanh những tờ giấy vẫn nằm trong tay. Những hóa đơn, thư từ. Chà, một bức thư viết dở cho ai đó tên Tom. Có lẽ y sẽ phải điều tra xem Tom là ai - và già bao nhiêu tuổi. Quỷ tha ma bắt cái tên điều tra viên mất tăm mất tích của y đi. Việc mất tăm quá lâu khó có thể cho là sự trùng hợp ngẫu nhiên được.

Nụ cười của bà ta vẫn tươi rói.

“Không, ta không cho rằng cô ta là duy nhất. Jane vẫn đang mấp mé cửa nhà thương điên Bedlam.”

“Jane đã chôn chặt dưới ba thước đất rồi.”

Mặt bà ta đơ ra, rồi hỏi lại. “Gabriel, ôi cung, là cậu nói cuối đây chứ?” Mặt bà ta quét nhanh qua chiếc bàn.

Y nhướng một bên mày lên. “Tìm gì chẳng, Melissande?”

Bà ta vuốt một bàn tay lên vùng bụng chiếc đầm của mình, dáng bà ta đẹp không chê vào đâu được, như vốn dĩ luôn thế. “Có gì đâu.”

“Không phải là tìm vũ khí để tự vệ à? Bà nghĩ miệng lưỡi tráo trở của bà sẽ cứu mạng bà ư?”

Trước đây ắt hẳn là y đã mở cờ trong bụng vì cái vẻ bần khoản lo lắng thoáng trên mặt bà ta kia. Nhưng lúc này y đang mệt mỏi. Và tức giận. “Tôi cá là gần đây bà chưa nghe tin gì từ Celeste phải không? Hoặc Amanda. Hoặc Abigail vô cùng, vô cùng yêu quý.”

“Cậu đang mưu mô gì vậy, Gabriel? Sống cho thật xứng đáng với cái biệt danh của cậu, phải không vậy? Về điểm này ta nghĩ rằng cậu luôn thấy phản cảm với nó lắm, mặc dù về mặt

khác khuynh hướng thích giúp đỡ những linh hồn khốn khổ của cậu lại quá tệ và vô vọng không đáng được cân nhắc.”

Y bắt chéo hai cẳng chân trên bàn. “Chà chà, bà hoàn toàn chẳng hay biết gì về những chuyện ngòi lê đôi mách ở đây cả, phải thế không, thừa phụ nhân Dentry? Anastasia thậm chí còn trở thành tít báo ở London kia.” Y kéo lê đôi gót giày của mình qua đồng giấy tờ trên mặt bàn bà ta, làm chúng nhàu nhó trong lúc y lục lọi với vẻ miễn cưỡng. “Không có đến cả một tờ báo ư? Phải chăng Huân tước Dentry rất cuộc cũng đã biết rõ bà là thế nào rồi?”

“Cậu mong chuyện sẽ như thế mà,

Gabriel.” Bà ta vuốt vuốt tóc, và y thấy bà ta lén liếc nhìn quanh phòng tìm thứ gì đó để trợ giúp cho mình. Bà ta còn lâu mới ngu ngốc, và còn lâu mới cần sự giúp đỡ của người khác bất chấp cái vẻ mảnh mai và đôi mắt mở to của bà ta. “Chồng ta quan tâm đến những mưu đồ chính trị của ông ấy hơn là vợ. Ông ấy sẽ chẳng để ý nếu ta có ý định ngủ lang chạ với khắp hạng trong giới thượng lưu theo cách của ta.”

“Bà định nói là bà chưa ư?” Y làm bộ sững sốt. “Tôi thất vọng đấy.”

Bà ta nghiêng về phía trước. “Chỉ những cậu *trẻ trai* thôi, Gabriel à. Tuy vậy ta luôn dành cho cậu một ngoại lệ.

Ta ghét phải thừa nhận điều này với cậu, nhưng cậu *là* tuyệt thế vô song.”

Y quan sát cách bà ta ngã lại gần, nghênh nghênh cái đầu lên vừa đúng độ để phô ra góc đẹp nhất của bà ta. Cơn buồn nôn cuộn lên trong y. Y nhận ra cái chức đó. Chính y cũng đã làm thế, vào thời điểm mà y học cách ôm ấp ai đó khác và được ôm ấp lại. Có thứ gì đó mà tâm trí cảm thấy cực kỳ kinh tởm khi nhận thức ra. Những nét đặc trưng và điệu bộ cử chỉ khác mà y có thể nhận biết điểu qua đầu y.

“Bà là người tiếp theo trong danh sách đó, thừa phụ nhân Dentry.”

Những ngón tay bà ta bám chặt vào tay ghế, mặc dù bà ta vẫn gắng diện vẻ bình an thư thái. “Ta đồ rằng vì có đó mà cậu đến đây, Gabriel. Lúc nào mà cậu chả thính chạy đến với những gì kịch tính.”

“Tôi cần tên của tất cả những gã đã nhận được “lòng sủng ái” của bà và có lẽ chẳng sung sướng gì với điều đó.”

Bà ta sững người. Những ngón tay bà ta duỗi ra. “Gabriel thân mến.” Bà ta cười thành tiếng, sự nhẹ nhõm tuôn trào theo giọng cười giòn giã của bà ta. “Cậu đến đây để cứu ta. Ôi mới tuyệt vời làm sao. Sự trớ trêu này, nỗi khổ sở này. Thật cao thượng. Tội nghiệp Abigail. Đã chết,

cậu bảo thế phải không? Tiếc thật. Lẽ ra cô ấy đã được đắm mình trong hoan lạc.”

Y phải cố hết sức mình mới ngồi yên trên ghế được. Để đợi bà ta tuôn hết ra. Y có thể để mặc bà ta với điều đó. Để mặc bà ta với cái chết chính đáng.

“Một danh sách, thừa phu nhân Dentry.”

Bà ta ngả người ra, cảm giác bớt lo lắng làm bà ta mạnh mẽ lên, và thói tự mãn bẩm sinh của bà ta bộc lộ. “Ồ, mà giờ cậu đã đến đây và ở bên ta, chúng ta phải nối lại tình quen mới được. Thời gian của chúng ta là vô tận, Gabriel à.”

Y quăng những tờ giấy lên bàn.

“Bà có mười phút. Rồi tôi sẽ ra khỏi cửa. Dù bà sống hay chết tôi cũng chẳng màng.”

Bà ta nhướn một bên lông mày lên. “Vậy cậu sẽ không ở đây nữa sao?”

“Tôi không đến đây vì bà.”

Bà ta mỉm cười. “Cậu có biết là trong số tất cả những cậu trai trẻ mà bọn ta áp ử dưới đôi cánh mình thì cậu là một trong rất ít người không quay trở lại không?”

“Không hiểu sao tôi ngờ điều đó lắm.”

“Một số quay trở lại để xin thêm,

những kẻ nô lệ cho những kế hoạch của bọn ta, hai người đã quay lại chỉ để tự kết liễu đời mình ở đây. Tựa như một kiểu tuyên bố nào đó. Một vật cản đối với bọn ta chẳng? Đối với ta chẳng?” Bà ta phẩy một bàn tay. “Cực kỳ lộn xộn, thật đấy. Và Huân tước Dentry chẳng thích thú gì.”

“Ông ta đã biết?”

“Chỉ biết họ đã tự treo cổ, chẳng gì hơn.” Bà ta ra hiệu về phía chiếc bàn giấy. “Còn thư từ ư? Ta nhận được cả mớ từ những người khác.”

Y nhận thấy một đồng thư chưa mở trong góc và tìm kiếm một con dao mở

thư.

Bà ta phẩy tay. “Con dao mở ấn niêm phong của ta bị mất từ mùa hè năm ngoái. Ta sẽ bảo Tom vào đây mở thư cho.” Môi bà ta cong lên. “Mất con dao mở đó lại là việc hay nhất đây. Cậu sẽ thấy hẳn có thể làm gì được với cái lưỡi của hẳn.Ồ, đừng nhìn kiêu đó chứ, Gabriel. Tom hai mươi tuổi, lớn có thừa để thỏa mãn những nguyên tắc vợ vẫn của cậu.”

Y xé bức thư trên cùng bằng ngón tay mình.

“Em trai cậu cũng trạc tuổi đó, đúng không? Jeremy luôn đầy hứa hẹn.”

“Chí ít thì bà cũng rất thông minh, Melissande,” y bình thản nói. “Nói thêm một lời về Jeremy là tôi sẽ hoàn thành nốt nhiệm vụ cuối cùng hộ tên sát nhân ở Middlesex đây.”

Y vừa đọc dòng đầu trong bức thư của một kẻ ngưỡng mộ xiêm nịnh nào đó, vừa chờ bà ta trả miếng. Khi thấy bà ta không làm thế, y ngược lên. Mặt bà ta trắng bệch ra. Một chút băn khoăn lo lắng trượt dọc sống lưng y. Y đọc cho xong bức thư, và lúc y đọc xong, bà ta mới lấy lại được chút huyết sắc trên khuôn mặt.

Những ngón tay bà ta run rẩy trong lúc bà ta vuốt xuôi theo một bên mái tóc

mình, để những lọn tóc đã xô ra trong
tưởng tượng về đúng chỗ. “Cậu nói rằng
cậu cần cái danh sách kiểu gì?”

Y xoay nhanh ngọn bút lông và ngả
người ra. “Sao mà dễ bảo thế, thật bất
ngờ quá? Bà khiến tôi nghĩ rằng bà khiếp
đảm đấy, Melissande Dentry ạ, khiếp
đảm.”

“Coi chừng cái thái độ của cậu
đấy, Gabriel,” bà ta bình thản nói, sự
bình thản rõ ràng là cao hơn cảm giác
thực của bà ta.

“Melissande, chắc chắn. Ở đây bà
đâu có quyền hành gì.”

“Kể cả khi cậu không muốn quá

khứ của cậu lộ ra chăng?”

“Từ năm hai mươi tuổi, tôi đã dứt khoát cự tuyệt cái nỗ lực hăm dọa tống tình của bà khi bà tìm thấy tôi rồi. Giờ nó chẳng ích gì nữa đâu. Tôi có thể chơi chính cái trò đó của bà dễ ợt. Tôi đã nhận cái mà bà rộng lòng ‘ban cho’. Một thằng nhỏ mười sáu tuổi ư? Ở hoàn cảnh khác ai mà tin được kia chứ?” Sự cay đắng và kinh tởm làm y co gập, và y dịch chân sang bên phải. Y mỉm cười, một nụ cười đặc trưng mà y học được từ thầy dạy, một nụ cười đầy ngụ ý và thủ đoạn. “Quá dễ để biến bà thành một mục cuồng dâm trong câu chuyện này. Đặc biệt là khi tất cả những kẻ đồng mưu với bà đã chết cả rồi.”

“Những cuốn nhật ký của bạn ta...”

Y lại vờ vẫn xoay chiếc bút lông ngỗng, không cảm thấy sự thư thái mà y đang gắng diễn. “Chỉ còn lại một mình bà. Và tôi băn khoăn không biết nó cho thấy những gì? Không nghi ngờ gì rằng nó chẳng làm cho bà vẻ vang chút nào. Có rất ít khả năng nó làm được điều đó, nếu nó là tác phẩm của bà.”

Môi bà ta mím lại. Nỗi sợ hãi và cơn giận dữ khiến khuôn mặt yêu kiều giả tạo của bà ta rúm ró lại thành những nếp nhăn bực bội.

Y quăng chiếc bút lông ngỗng lên

bàn. “Tôi phát mệt với trò này rồi. Dù bà có mù tịt về số phận của ‘các bạn’ bà, nhưng hiển nhiên bà đã nghe nói về tên sát nhân ở Middlesex, cứ xem phản ứng của bà thì biết. Chưa bao giờ tôi thấy bà khiếp hãi đến thế, phu nhân Dentry ạ.”

“Ta chắc rằng cậu đang tận hưởng giây phút này đây, Gabriel.”

Y ngả đầu về phía sau. “Chắc chắn bà phải nghĩ thế rồi.”

Cái ý nghĩ u uẩn rằng y đang làm chính xác những gì Marietta buộc tội - sử dụng những cái mảnh mà y cảm hận - tiếp tục quay cuồng trong tâm trí y. “Nào, hãy cho tôi cái danh sách ấy đi.”

Bà ta nhặt chiếc bút lông ngỗng lên và nhúng nó vào mực. “Ta cực kỳ thất vọng khi bọn ta từ London trở về thì cậu đã biến mất. Cái hội đó không bao giờ còn được như cũ nữa.”

“Tốt.”

“Cha cậu cũng không bao giờ còn như trước nữa.”

Y chẳng nói gì.

“Ta luôn ngờ rằng ông ấy đã giúp cậu và em trai cậu ra đi. Ta đã trừng phạt ông ấy vì tội đó. Ta đã bảo cậu là ta sẽ làm mà,”

“Ông ấy chấp nhận hậu quả đó.”

Gabriel nhớ lại cuộc trò chuyện của họ. Nỗi thống khổ của cha y. Sự tủ nhục và cơn phẫn nộ của bản thân y trút vào một mục tiêu mới. Vẫn có một phần trong y lấy làm khó chịu vì đã không ở lại và cứu cha mình khỏi bị hành hạ. Một nạn nhân thế chỗ cho những nạn nhân khác.

“Ông ta là người mà ta không thể trực tiếp động vào.” Bà ta cười hóm hình khi thấy y ngạc nhiên. “Một chút manh lới của ta đây. Cha cậu quá gần gũi với chồng ta. Ông ta được tin cậy còn hơn cả ta nữa,” bà ta nói về chua chát. “Áy thế mà ta vẫn khiến cho mọi chuyện thành... chẳng dễ chịu gì đối với ông ta. Ta giỏi việc đó lắm mà.”

Gabriel lấy ngón tay xé mở bức thư thứ hai trong đồng thư của bà ta, chẳng đáp lời.

“Cậu lúc nào cũng ngộ nghĩnh đến điều. Cư xử như một ông hoàng vậy. Kiến thức được thừa hưởng từ mẹ cậu và mọi bí ẩn của cha cậu. Chạy loạn quăng khắp điện trang này với tất cả bạn bè cậu, cả hạ lưu lẫn thượng lưu, và tất cả bọn đàn bà con gái mê mẩn vì cậu. Một hoàng tử mê hồn. Từ đó ta không còn thấy ai như cậu nữa.”

Y vẫn tiếp tục đọc. Y biết rằng nếu có một thứ mà Melissande căm hận, thì chính là việc bị phớt lờ. Chồng bà ta không bao giờ khám phá ra sự thật đó, và

vì thế không bao giờ biết được tại sao vận may của ông ta thay đổi mỗi khi ông ta coi thường bà ta.

“John yêu quý đạo này sao rồi? Tôi chưa gặp lại cậu ta đến gần năm nay. Vẫn như hình với bóng đây chứ, hai cây ấy. Họạ là có phép màu mới tách được các cậu ra.”

Y có thể thấy rằng bà ta đã hết vớ, và quyết định thả cho bà tí chút. Chẳng khôn ngoan gì khi như một con thú nguy hiểm. Chúng có khuynh hướng tìm cách cắn ta xuyên qua cũi nhốt. “John vẫn mạnh. Bà tự đi mà hỏi cậu ấy nhé.”

“Đi học ở trường trong lúc cậu kẹt

ở đây dưới tay tôi. Hẳn là khó khăn lắm.” Bà ta tiếp tục viết. “Đứa trẻ được Dentry bảo trợ. Không tài nào động được vào, y như cha cậu vậy.”

John đã là kẻ may mắn. “Với biết bao người và bọn nhóc trong làng để lựa chọn, tôi chắc rằng bà chẳng phải thiếu thốn gì.”

“Hừm. Vậy kẻ sát nhân kia là ai thế?” Bà ta phán chán lên một chút, hoặc do chủ đề câu chuyện thay đổi hoặc do y đã đáp lời bà ta.

“Làm như tôi biết được điều đó ấy, bằng cách nào?”

“Thì cái gì mà cậu chẳng biết,

Gabriel.”

Không phải cái gì cũng biết. Hiền nhiên là y thậm chí còn chưa biết ngay cả chính y nữa. “Vậy sao tôi còn xin một danh sách nhỉ?”

“Sự tò mò bệnh hoạn chẳng? Một cách để giúp những nạn nhân tội nghiệp của tôi chẳng?”

“Tôi là người ít lòng lân mẫn lắm. Tôi đã làm mọi việc để ngăn chặn cái hội của bà. Dù thiếu lòng lân mẫn, nhưng tôi lại giỏi việc ngăn chặn và báo thù rửa hận.”

“Thiếu lòng lân mẫn ư? Với tất cả những kẻ đáng thương mà cậu giúp đỡ đó

ư? Thú vị quá đi mất. Cậu nghĩ rằng cậu có thể bù đắp ư? Cậu có thấy thanh thản không? Tôi hy vọng là không. Tất cả công lao khó nhọc của tôi đổ ra song ra biển hết.” Cặp mắt bà ta long lên. “Công trình yêu thích nhất của tôi bị hủy hoại. Nó làm tôi tan nát tâm can.”

“Bà tự cho điểm mình cao quá đấy. Abigail còn kinh khủng hơn bà nhiều.”

Y nhìn cặp mắt bà ta tóe lửa. “Cậu là tên dối trá tồi tệ, Gabriel. Nhưng tôi sẽ tha thứ cho cậu.”

“Tôi thì cảm thấy mình không vui lòng làm như bà đâu.”

“Thật đáng tiếc.” Bà ta đẩy tờ giấy

qua bàn. “Danh sách của cậu đây. Ngăn đến phát thương. Hầu hết các nạn nhân, như cậu coi họ là thế, chính họ đã hưởng thụ một thời vui thú.”

“Đặc biệt là những kẻ với sợi dây thừng hằn sâu trên cổ phải không?” Y kéo tờ danh sách từ trên bàn. “Một niềm *khóai lạc*, như mọi khi.”

“Cậu đi đấy à? Cậu không ở lại đây để bảo vệ tôi sao?”

Khao khát mãnh liệt được bầu bạn như thường lệ, khi thiếu vắng sự quan tâm của chồng bà ta.

Y nhướn một bên mày. “Chỉ ngăn ngừa thôi, thưa phu nhân Dentry. Ngoài

điều đó ra, bà phải tự lo liệu lấy. Có lẽ bà nên thông báo cho chồng bà về tình hình này chẳng?”

Đôi môi bà ta bập bập thành tiếng.

“Không à? Tôi chào tạm biệt bà vậy nhé.”

Y thấy cha mình trong bếp, đang tán gẫu với những người hầu. Ông không muốn đứng ngoài cuộc đấu đó, nhưng Gabriel đã từ chối ông. Sẽ tỏ ra là yếu đuối nếu có ai đó đi kèm. Không thể chấp nhận được.

Cha y không hỏi y thế nào, nhưng ông thoáng đặt bàn tay lên lưng y trong khi họ bước đi, rồi buông nó xuống cũng

nhau như thế. Dù vậy, cử chỉ đó cũng khiến Gabriel cảm thấy ấm lòng và hồ thẹn. Y đã trách cứ cha mình vì tất cả...

“Anh tìm được những gì rồi, Gabriel?”

Những cái tên, quen và không quen, hoa lên trước mắt khi y trao cho ông tờ danh sách đó. Có rất nhiều việc phải làm và rất nhiều người phải liên lạc, mà chẳng còn mấy thời gian.

“Theo những gì mới nhất ta biết thì hai trong số những người này ở London.” Cha y nói. “Ngày mai Huân tước Dentry sẽ trở về. Hãy để ta nói với ông ấy.”

Cha y vẫn duy trì mối quan hệ với

ông này.

Gabriel ngần ngừ. Lôi Denry vào có thể làm mọi chuyện phức tạp hơn. “Cũng được.”

Chuyến trở về London của họ hầu như lặng lẽ, nhưng lần đầu tiên sau một thời gian rất dài nó thoải mái thế. Thường thì họ trải qua những tâm trạng yêu thương và xung đột.

Cha y tách khỏi y khi họ ra đến đường lớn. “Ta sẽ điều tra về hai người đó.”

“Con sẽ gặp cha ở đây sau.”

Gabriel sai bước về ngôi nhà ở

Middlesex. Y bản khoản không biết Jeremy và John đã hoàn thành nhiệm vụ của họ chưa. Tiếng bước chân y vang vọng trong căn nhà trống không, lên cầu thang trống không. Không có Marietta, người đang ở nơi nào đó khác, nơi nào đó không tồn tại cái Tôi giết chóc của y. Mọi tình cảm bị nén xuống của y xao động, cuồng cuồng trời dậy. Phần nộ, đau khổ, bị bội bạc, khát khao, sợ hãi. Y hẳn học giật chiếc ca vát. Lẽ ra y nên về căn nhà có kẻ hầu người hạ của mình ở Mayfair. Sao lại trở về đây nhỉ?

Nếu trước đó cô còn chưa căm hận y thì chắc chắn bây giờ cô cũng căm hận y rồi. Những chỉ trích cay độc. Những nhận xét tàn nhẫn. Y đã dùng nỗi đau đớn

và cơn thịnh nộ của mình rồi làm nó quần quai để dần vặt cô. Và mặc dầu cô đã hành xử y hệt thế, điều đó vẫn làm y cảm thấy phát ốm. Không thể tha thứ được.

Sao y lại về đây nhỉ?

Y giật tung chiếc cà vạt khỏi cổ và quăng lên chiếc bàn phụ kê sát tường trong phòng, rồi cởi cúc áo sơ mi. Y mở chiếc tủ nhiều ngăn vớ lấy đồ để thay và chết sững khi nhìn vào tấm gương treo phía trên bàn.

“Marietta.”

Chương 19

Gabriel chậm chậm đóng chiếc tủ nhiều ngăn vào và quay lại đằng sau. Cô đang ngồi trên một chiếc ghế trong góc phòng - cặp chân khếp chặt với nhau và vắt sang một bên, đôi tay chấp lại trong lòng - bộ dạng điềm tĩnh của một tiểu thư nếu không kể đến cái chân phải cô giật giật về bên chôn.

“Gabriel.”

Y tựa vào chiếc tủ đứng và vắn vể đôi cổ tay áo sơ mi, mắt không rời khỏi cô. “Tôi nghĩ cô đã đi xa lắc xa lơ rồi

kìa.”

“Em đã đi rồi đấy chứ - để giúp Jeremy và Alcroft làm nhiệm vụ của họ.”

Y quan sát cô, hồ nghi không hiểu điều gì đang diễn ra hoặc y đang ở đâu. Những tình cảm không còn bị kìm nén của y xé toạc nền móng chiếc lồng mà y đã dựng nên cho chúng. Cỗ lễ là vĩnh viễn.

“Em trở về rồi đây.” Cô nói.

“Tôi thấy rồi.” Y rón rén đặt một chiếc cốc cài măng séc lên chiếc bàn phụ, chẳng khác nào một thợ săn không muốn làm con mồi hoảng sợ chạy mất bởi bất kỳ cử động đột ngột nào.

“Anh thấy thật không?”

Y sờ vào cổ tay áo bên kia, một lần nữa hoàn toàn hồ nghi về bản thân và không chắc phải trả lời ra sao nữa. Y lắc đầu mà vẫn không dời ánh nhìn trên trời sang chỗ khác.

“Em biết anh không sát hại những người đàn bà đó, Gabriel.”

“Nghe được những điều này thật hay quá.” Y cẩn thận cởi chiếc cúc măng séc bên kia và cũng đặt nó xuống, mắt y vẫn không rời mắt cô. “Cô ngộ ra điều đó từ lúc nào vậy?”

“Em hiểu ra vào cuối cuộc chuyện

trò trong bếp sáng nay.” Cụm từ *cuộc chuyện trò* hơi nhấn đến biểu đạt. “Rồi sau đó em lại nghe thấy các anh nói chuyện trong căn phòng khác.”

“Nghe lén hả?”

Chân phải cô yên phắc. “Vâng.”

Y gật đầu. “Cái đó không giải thích cho nguyên nhân tại sao cô vẫn còn ở đây. Tôi đã ngẫm ra rằng cô mong rời xa ngôi nhà này.”

“Còn em lại ngẫm ra rằng anh mong em rời xa nơi đây.”

“Càng có cơ để cô không đến chứ. Sao cô lại về đây, hả Marietta?”

Y *muốn* cô ở đây. Nhưng y không thể buông lời kiểm soát mọi việc được. Không thể để mọi việc cứ như thế được. Y lườm trước, sợ rằng cô sẽ ra khỏi cửa ngay khi câu hỏi của y.

“Em về để xin lỗi. Vì những điều em đã nói với anh vào lúc cuối đó. Về... về họ ấy. Và vì đã nghĩ rằng anh là kẻ sát nhân.”

Y cởi chiếc cúc cuối cùng trên chiếc áo sơ mi đắt tiền và trút chiếc áo ra khỏi mình, kéo từng bên tay áo xuống một. “Té ra tôi đã ở vào cái thế đáng ngờ quá.” Y giữ cho giọng mình điềm đạm và bình thản, cố tình lảng tránh phần đầu

trong câu xin lỗi của cô và trả lời phân cuối. “Lẽ ra tôi không nên mong cô tin tưởng vào tôi.”

“Anh không coi em ra gì, em biết.”
Đầu cô ngẩng cao và cô vẫn đấu mắt với y.

“Trái lại, tôi coi cô là người rất mực phi thường.” Y nhìn xuống và tóm chặt lấy lần áo lót của mình.

“Sao kia?”

“Tôi coi cô là người rất mực phi thường.” Y dùng cái động tác cởi chiếc áo lót mình để giấu mặt đi. Trần đến tận thắt lưng, y không cảm thấy lúc này mình trần trụi mà chính cái vẻ mặt của y mới

bị phơi trần trụi hơn.

“Em không hiểu. Em tưởng anh bảo rằng em hay phán xét và cay nghiệt cơ mà.” Chút ngắc ngư trong cổ họng cô đã để lộ nỗi bồn chồn của cô và làm lắng dịu nỗi bồn chồn của y.

Y quẳng chiếc áo sơ mi sang một bên. “Những phẩm chất đó kết hợp với những phẩm chất khác của cô chỉ làm cô càng phi thường hơn chứ không kém.”

“Em không hiểu.”

“Cô bảo tôi rằng tôi lợi dụng năng lực tình dục của tôi đối với những người khác.” Y đổi đề tài và dựa vào chiếc tủ nhiều ngăn, những ngón tay y chạm phải

cặp dây treo quần của mình.

“Anh có làm thế mà,” cô thì thầm, đỏng người lên chực bỏ chạy. Hoặc đỏng lên để ngăn y bỏ chạy.

“Đó là vũ khí rất hữu dụng. Tôi đã học cách sử dụng mọi thứ có sẵn bên mình.” Y lướt một ngón tay theo chiếc dây đeo.

“Nhưng giờ thì anh có sẵn vô khối vũ khí bên mình rồi. Anh không cần phải sử dụng cái đó nữa, nếu anh không muốn. Nếu nó làm anh phiền lòng, mà em thấy nó làm anh phiền lòng thật.”

Có gì đó đập rộn ràng trong lòng y. Phấn khích, bồn chồn hơn. “Cô vẫn đang

quan sát tôi, đoán đọc trong mắt tôi đây à. Tôi không biết nên mừng hay nên lo đây.”

“Điều đó tùy thuộc vào việc anh đang nghĩ gì trong đầu.”

“Đúng thế, tôi cho rằng nó cũng tùy thuộc cả điều đó nữa.”

Y cởi chiếc cúc và lần những ngón tay xuống chiếc thứ hai.

“Gabriel, em... em vẫn muốn tham gia vào cuộc điều tra. Em biết rằng anh đã bảo em đi khỏi đây...” Cô nhìn vào đôi tay mình. “Em không nghĩ anh biết em phải khó khăn khổ sở đến thế nào mới nói ra được điều này.”

“Tôi bảo cô đi đi nếu cô muốn thế.”

Cô ngược nhìn lên. “Anh nói em là cô gái trẻ giàu có đã hóa ra nghèo xác nghèo xơ.”

Y nhìn thấy vẻ tổn thương trong cặp mắt cô và muốn làm nó nguôi đi, nhưng tính thẳng thắn đã giữ y bất động. “Cô không phải là thế sao?”

Miệng cô mím thành một đường thẳng và cô đứng lên với phong thái thanh lịch. “Đó khó có thể là một cách miêu tả làm đẹp lòng người.”

“Chẳng mấy chốc mà cô có thể đảo

ngược lại hoàn cảnh nghèo khó xác xơ
đấy. Để lại là con người như bầm sinh cô
vốn thế.”

“Rất đáng ngờ đấy.”

“Việc cô vượt qua được cảnh ngộ
của mình cho thấy cô có thể sống qua
được cơn hoạn nạn.”

Cô đoán đọc nét mặt y. “Mà anh
coi trọng đặc tính đó, đúng không?”

“Đúng vậy. Đó là nguyên do tôi
giúp đỡ những người đến tìm kiếm nó.
Những người khao khát nó một cách
mãnh liệt.”

“Và anh đã thấy... sự mãnh liệt

này... ở em?

Y chú mục vào dáng bộ nom nhếch nhác của cô. Chiếc mũ xiêu vẹo, gấu váy lấm lem, váy nhàu nát, trông cô y chang như cái đem đầu tiên vậy. Không xinh đẹp theo chuẩn mực thông thường, như ở cô có gì đó mà y thấy đẹp. Dáng dấp cặp vai cô, vẻ mặt quả quyết của cô, cái cách thân thể cô hưởng ứng lại thân thể y. Cái cách thân thể y hưởng ứng lại thân thể cô nữa. Cảm giác của y khi cô gần bên, hay khi cô chuyển trò. Cái gì đó không tài nào định nghĩa được, cái gì đó vượt ra ngoài phạm vi hình thức và tính quả quyết, cái gì đó thuộc về bản chất.

Y ngả đầu ra sau tựa vào chiếc tủ

đứng. “Tôi vẫn đang thấy đây.”

Cô liếm môi. “Tại sao?”

“Cô có tin tôi không?”

Mắt cô nheo lại. “Anh có tin *em* không đã?”

“Điều gì đã xảy ra ở khu chợ thế?”

Những ngón tay cô bầu chặt vào váy. “Em tình cờ chạm trán Jacob Worley”

Y khoanh tay lại. Y cũng đã nghĩ gần như thế. Y đã thấy vẻ gì đó trong mắt cô. Thật ngu ngốc khi để cô đi khỏi đó mà không có y. Ngay khi kiếm được

thông tin mình cần, y đã chạy về. Chạy như bay xuống phòng bếp, lòng *biết* rằng có gì đó không ổn.

“Và hănh có gì để nói với cô vậy?”

“Rằng anh là kẻ sát nhân đó. Rằng Melissande quý báu của hănh là người tiếp theo, và rồi sẽ đến lượt em.”

Những ý nghĩ u ám quay quắt trong đầu y. “Phu nhân Dentry quý báu của hănh chính là người tiếp theo. Nhưng cô không đời nào nằm trong cái danh sách đó cả.”

“Có lẽ đó là cách hănh dùng để dọa dẫm em.” Cô bám chặt vào váy mình. “Nó đã có tác dụng.”

“Tại sao hắn lại nghĩ cô là người tiếp theo? Hắn đã nói những gì?” Nỗi khiếp sợ dâng trào trong lòng y.

“Tất cả chỉ có thể thôi.”

Y tiến đến phía trước và chạm vào cằm cô, nâng nó lên để có thể nhìn thấy mọi điều trong mắt cô. “*Hắn đã nói gì?*”

Cô nuốt khan, mắt cô vẫn gắn chặt vào mắt y. “Hắn nói em phải giết anh trước nếu không anh sẽ giết em.”

“Còn gì nữa không? Hắn chỉ nhắc đến tôi thôi ư?” Đầu gối y đơ ra.

“Vâng.”

Y buông tay ra và bước về chỗ cũ, tự thân những ngón tay y không muốn ngừng chạm vào cô. Y mở cánh cửa chiếc tủ nhiều ngăn ra. “Tôi sẽ đưa cô đến ngôi nhà mà anh trai cô đang ngụ. Sẽ đi mất một giờ đồng hồ để đảm bảo chúng ta không bị theo dõi. Lấy đồ đạc của cô đi.”

“Gì cơ?”

Y cởi nốt chiếc cúc trên quần mình, để mặc nó lỏng thông, và lục tìm một chiếc áo sơ mi mới. Một bàn tay nắm quanh cánh tay y, cố sức kéo y quay lại. Chiếc áo của y rơi xuống sàn.

“Em sẽ không đi đâu hết.”

Y xoay người lại phía cô, những ngón tay cô thiêu đốt da thịt y. “Có khả năng cô đã bị nhắm tới rồi đó.”

“Điều đó thật phi lý. Em đâu có dính dáng gì đến...”

Y chộp lấy bàn tay đang thiêu đốt cánh tay y. Một cảm giác sợ hãi lại nhói lên và chạy khắp người y. “Đó không phải là vấn đề. Không phải chúng ta đang đối phó với một kẻ có đủ lý trí đâu. Nếu Worley mà dính dáng vào dù ở mức độ nào đi chăng nữa thì có thể hắn đã nhắm vào cô rồi.”

“Nhưng anh đã bảo rằng Worley không làm việc đó mà.”

“Điều đó đâu có nghĩa rằng hấn không phải là người trong cuộc. Nếu hấn chuyển sự giận giữ sang cô thì sao đây? Thay vì hại tôi, hấn quyết định hại cô thì sao nào?”

Y có thể thấy được cái vẻ run rẩy trong cặp mắt nâu của cô, và nó vọng thấu tâm can y. “Không.”

“Có chứ. Giờ thì đi gói gém đồ đạc đi.”

Cô khoanh tay lại, cần cổ dài cong cong mịn màng của cô ngã về phía y. “Em sẽ không rời khỏi đây.”

“Giờ đâu phải lúc ra về anh hùng.

Cô đã giúp em trai cô. Chúng ta sẽ tìm ra ai là kẻ có tội. Cuối tuần này gia đình cô sẽ lại đoàn tụ với nhau. Cô sẽ được an toàn.”

Cô đẩy vào ngực y, rất mạnh, đầu ngón tay cô dừng lại trên là da trần của y. “Em sẽ không rời xa anh.”

“Cô sẽ.”

“Anh còn đang bị nguy hiểm hơn em gấp bội.” Ngón tay cô lướt xuống dưới ngực y chừng một đốt trước khi thông xuống cạnh sườn cô.

“Tôi không bị nguy hiểm hơn là tôi đã từng bị đâu. Đặc biệt mỗi nguy hiểm đó dường như lại từ chính tôi mà ra.”

Cô nhìn xuống. “Ôi, Gabriel.”

Y cúi xuống nhặt chiếc áo sơ mi lên, không muốn nhìn cô thêm nữa.

“Em rất xin lỗi vì những điều em đã nói.”

“Chẳng có gì không đúng với sự thật cả,” y nói với vẻ hững hờ rất gượng gạo. “Tôi mới là kẻ phải quỳ gối trước cô kia.”

Cô chặn y lại không cho y xỏ tay vào áo. “Không. Đó không phải là sự thật. Xin anh đấy.”

Có gì thật nồng nàn và mãnh liệt

trong cặp mắt cô đến mức y suýt nữa mất tự chủ.

“Anh không giống họ chút nào. Bất kỳ cử chỉ nào mà có lẽ anh đã học được chỉ là những - những cử chỉ mà thôi. Chúng không bị dùng vào một hành vi độc ác nào. Ý chí mới là điều quan trọng, đó là ý định ẩn sau hành động. Niềm vui thật sự, đâu phải thủ đoạn. Và khi nhìn vào mắt anh, em thấy - em thấy *anh*.”

Y quẳng cái áo xuống, kéo cô vào lòng, miệng y gắn vào miệng cô nóng bỏng, và nhẹ lướt về phía bức tường, ép cô vào đó, chân cô quặp lên chân y, gót chân cô tì vào bắp chân y, đánh tuột

chiếc quần của y xuống sàn nhà. Y rút một chân ra khỏi ống quần bùng nhùng và lách nó vào giữa hai chân cô, đẩy lên, làm cô cuỡi lên bấp ùi y, tạo ra những tiếng rên khoái cảm nghèn nghẹn trong họng cô trong lúc đôi tay cô ép chặt vào mái tóc y, giữ miệng y gắn với miệng cô và kéo y vào cô. Y đưa một tay xuống bên sườn cô, xuống lưng cô, ôm lấy cặp mông cô và xoay nghiêng xoay nghiêng cô trên y, đẩy cô lùi vào tường rồi lại kéo vào lòng y.

Những ngón tay y uốn lượn dưới làn vải giữa ùi cô, khiến cô ướt đầm ã và rạo rực và cọ sát vào tay y. Y miết ngón tay trở dọc theo chỗ ã của cô. Chúa ơi, cô bùng bùng thêm khát và sẵn

sàng và tất cả những gì y muốn làm lúc này là đẩy vào trong cô mạnh đến mức cô chập vào khung gỗ làm một. Y thọc mạnh ngón tay vào cô và cong đầu ngón tay phía bên trong, âm thanh nó tạo ra thúc đẩy y vào sâu hơn.

“Nửa đi, nửa đi.”

Y không chắc ai đã nói những lời đó, nhưng y đưa tay lên sờ má cô và sóng lại thân mình họ, kéo cô lên cao hơn trên tường cảm thấy cô trượt xuống trúng y, trùm khớp chặt lên đỉnh... Y vùi mặt vào mái tóc cô, cổ cô, và đẩy mạnh lên trên, những tiếng rên hồn hển của cô lập bập bên tay y.

Y rút ra rồi đẩy vào trong cô mạnh hơn và sâu hơn. Mê mẩn và khiêu khích. Và đúng chỗ ấy. Y muốn, y cần, vào sâu thêm chút xíu nữa. Y kéo cô sát vào mình, ra khỏi bức tường. Cô quàng những ngón tay quanh cổ y, cặp mắt cô đờ đẫn và mơ màng, y lạnh lẽo xoay cả đôi vào giường, đẩy ngửa cô xuống, khom lưng bên trên cô, chân vẫn đứng dưới sàn, đi vào trong cô, và Chúa ôi, đúng rồi, đây chính là thứ y cần, Đầu cô ngật về phía sau, váy cô nhàu nhò và mở phanh suông sã giữa họ. Cặp gót cô quắp lấy eo lưng y trong lúc y kéo ra rồi đẩy vào bên trong cô sâu đến hết mức.

Cô rên rỉ, chiếc giường chấn động, và lần thứ hai vũ trụ chao đảo một cách

kỳ lạ. Cô lôi sát y bằng cặp chân mình, đôi cánh tay cô chìa ra, tìm cách kéo y về phía mình rồi buông rơi xuống bầu chật vào tấm ga phủ giường, vào chiếc váy vấy bẩn của cô, cơ thể cô dập dờn lên xuống theo cơ thể y trong những cơn sóng man dại. Y tiếp tục dần tới, hăm hở và cuồng nhiệt cho tới khi có tiếng thét lên, y đang chiếm hữu cô với một sức mạnh mà y không nghĩ rằng mình có thể sở hữu.

Chân cô ngã sang bên và y đồ vật lên người cô, ngấu nghiêng hít những hơi thật sâu, những âm vang đều đều nhẹ nhẹ từ ngực cô, miệng cô dội lại.

Y kéo cô lên trên khi trườn xuống

giường, đầu gối y đè lên làm ga phủ giường và chiếc váy tàn tạ của cô nhăn nhúm, chiếc váy tụt xuống phơi bày cặp nhũ hoa trần trước mắt y.

Cô cố kéo váy lên một cách vô thức, ánh mắt vẫn mơ màng. Tư thế của y cản trở cố gắng đó, y cúi xuống hôn làn da trắng của cô. Hơi thở cô nghẽn lại.

“Marietta Ngọt Ngào, hay Mariette Diễm Tuyệt, có lẽ đó sẽ là cái tên mới của em chẳng?”

Nhũ hoa cô thập thò ra khỏi lớp diêm đăng ten ở váy, y liền liếm lên đó. Cô ghì chặt lấy gáy y, ngón tay cô lùa vào những lọn tóc.

Y chống khuỷu tay nhô lên và nhắc đầu gối để buông váy cô ra. Cô bất động, khiến y cảm thấy một luồng rung động âm áp. Y kéo cô vào mình và ngã cả hai ra giường. Cô cuộn tròn trong lòng y, có gì đó bùng lên - ham muốn, hiến dâng, giải thoát - làm y quay cuồng chao đảo.

“Tôi nghĩ em nên ở chỗ anh trai em vài ngày. Sẽ không lâu hơn thế đâu. Tôi cho là thế.”

“Thế nếu em từ chối thì sao? Anh sẽ nhốt em lại với Mark à?”

Y luồn những ngón tay vào mái tóc cô. “Không.”

“Rồi sao nữa?”

“Chúng ta sẽ tìm ra kẻ sát nhân và giải thoát em trai em.”

Vọng bên tai họ là câu hỏi không thốt ra lời: *Và sau khi xong việc đó thì sao?* Nhưng cô không nói gì, những ngón tay cô bấu chặt bên hông y. Và y hưởng ứng theo, không thốt ra một lời hứa hẹn nào để khỏi thất hứa.

Ngày mai sẽ là một ngày mới và ẩn chứa những điều chưa biết. Chưa lo đến chuyện ngày mai y sẽ ở đâu, cô sẽ ở đâu - *họ sẽ ở đâu* thì ngày hôm nay cũng đủ nhọc nhằn lắm rồi. Có những chuyện y cần nghĩ đến và những chuyện y chẳng

thà đừng nghĩ ngợi đến chút nào.

Nhưng cũng có những chuyện cần *phải* nói ra. “Phu nhân Dentry đã viết ra một danh sách. Cha tôi đang cố gắng xác định nơi ở của vài người London trong danh sách đó.”

“Ch...chuyến thăm viếng đó diễn ra như thế nào?” Giọng cô ngập ngừng, lúng túng.

“Mụ ấy vẫn như trước, vẫn luôn xinh đẹp.”

“Mụ ấy không... làm gì đấy chứ?”

Y cười u ám. “Mụ ta chẳng thể làm gì được.”

“Ồ.”

Cô im lặng, nhưng y có thể cảm thấy được sự tò mò của cô, nổi thềm được nói ra của cô. “Em muốn biết điều gì hử Marietta?”

Cô vuốt một bàn tay dọc theo cánh tay y, “Anh khởi đầu như thế nào?”

“Khởi đầu cái gì kia?”

“Cái này này.”

Y miết hai ngón tay dọc theo chân cô, thích thú thấy hơi thở cô nghẹn lại, nhưng cô tóm lấy những ngón tay y trước khi y kịp tiếp tục.

“Không phải cái đó. Anh đã khởi đầu một công việc làm ăn như thế này bằng cách nào? Cho đến lúc mà người ta phải trả công mười ngàn bảng để anh phục vụ họ hoặc trao đổi với anh ba điều kiện đền đáp trong tương lai ấy?”

Y lướt những ngón tay dọc theo mình cô và nhìn trân trân lên trần nhà. Đó không phải là câu mà y nghĩ rằng cô sẽ hỏi. Y không biết đó là câu hỏi dễ hay khó trả lời hơn, đề tài đó ngấp nghé bên lề vấn đề chính kia.

“Nó đâu có khởi đầu ngay bằng mười ngàn bảng hoặc các điều kiện đáp.”

Cô không nói gì, đợi y nói tiếp.

“Tôi trốn khỏi điền trang Dentry, tôi chắc em đã suy luận ra điều này rồi. Mang Jeremy theo tôi.” Y gắng giữ cho giọng mình vui vẻ. “Chúng tôi trốn ở London một thời gian. Chưa có tiếng tăm gì, nhưng chúng tôi có những mối quan hệ, sự hiểu biết. Tôi khởi nghiệp với nụ cười và hiểu biết về cách làm việc với những tầng lớp xã hội khác nhau. Sự tuyệt vọng cũng sản sinh ra những loại kiến thức nữa. Là cái thứ đã rất hữu dụng tại điền trang Dentry và sau này.”

Bóng tối vẫn kè bên chờ chực, nhưng nó sáng sủa hơn trước đó, bớt dày đặc đi.

“Tôi đã làm vài việc tốt, giới thiệu những người có thể giúp đỡ nhau, những việc đại loại như thế. Mãi sau này tôi mới nhận ra rằng cái năng lực đó có thể hữu dụng ra sao hay là tôi có thể kiếm lợi gì từ nó.” Những ngón tay y lướt qua hông cô. “Vào lúc đó tôi đã kiếm được chút ít tiền bạc, và rất nhiều mối quan hệ. Tôi đánh liều đòi giá năm mươi đồng bằng đổi với một người dư khả năng chi trả. Ông ta đã trả tiền. Đó là khởi đầu, tôi cứ tiếp tục tiến lên, tiếp tục phát triển.”

Y lướt những ngón tay mình trên bụng cô.

“Chẳng bao lâu sau tôi có thể dễ dàng đòi giá bằng bất kỳ thứ gì tôi muốn. Tôi đã có một mạng lưới sẵn sàng thực hiện hoặc khám phá hầu hết mọi việc.”

“Có rất nhiều khách hàng trả tiền anh phải không?”

“Đúng thế. Chỉ những người giàu có nhất thôi.”

Cô tựa lên khuỷu tay mình. “Nếu anh đòi giá thấp hơn, anh sẽ có nhiều khách hàng hơn.”

“Tôi biết.”

“Sao anh không làm thế?”

“Tôi không cần tiền. Tôi có dư để chứng tỏ tôi là ai rồi.” Y nở một nụ cười chiếu cố với cô. “Hơn nữa, nếu làm thế thì người ta đến chặt cửa nhà tôi mất.”

Cô vượt ve cạnh sườn y. “Anh quan tâm nhiều hơn tới những người không có khả năng trả tiền cho sự phục vụ của anh. Những người thuộc tầng lớp lao động.”

“Đúng thế.”

“Tại sao anh nhận vụ của em?”

Y lặng thinh giây lát. “Từ quan điểm trực lợi thuần túy, tôi biết em sẽ là một mối lợi to lớn với dáng vẻ dễ đồng hóa của em, mặc dù đôi lúc cái giọng nói

có giáo dục của em đã chứng tỏ là điếm bất lợi. Và em là người quả quyết, đáng tin cậy, đáng quan tâm. Tình cảnh của cậu em trai em cũng đáng quan tâm nữa. Hẳn Rockwood đã biết rằng tôi sẽ nghĩ như thế.”

“Anh đã làm gì cho Rockwood thế?”

“Em sẽ phải hỏi anh ta thôi.”

“Anh ta rất giống anh ở điếm không muốn nợ nần bất kỳ ai, mặc dù anh ta bị cha mình kiểm soát rất chặt chẽ về mặt tiền bạc. Em cho rằng dù anh đã giúp anh ấy việc gì, thì người thanh toán chắc là cha anh ấy?”

Y không trả lời, thay vì thế y vuốt những ngón tay dọc theo lồng ngực cô. Cô rướn sát vào những ngón tay y khi chúng lướt qua bầu ngực cô.

“Sao trước đây em chưa bao giờ nghe nói đến anh nhỉ?”

“Quá nhiều người bắt đầu yêu cầu dịch vụ trợ giúp. Tôi làm không xuể và không đủ lòng tin vào những người khác để nhận bảo vệ họ. Vì vậy tôi tuân thủ nguyên tắc ban đầu phải có người giới thiệu. Mọi việc trôi chảy hơn nhiều trong vòng bí mật, chỉ dưới những cặp mắt thận trọng cảnh giác mà thôi.”

“Sao anh biết rằng Rockwood đã

giới thiệu em?”

“Mỗi tấm danh thiếp không giống nhau. Chỉ hơi khác biệt thôi, nhưng đó là cách hay nhất để tránh thiếp giả và thẩm định danh tính người gửi đi.”

“Anh cũn thích thú với nó, cái chức thông đồng ngầm ngầm ấy, cái tình trạng chờ đợi hồi hộp ấy.”

Y cười phớt. “Tôi có thích.”

“Anh sẽ làm gì khi anh muốn nghỉ?”

“Tôi sẽ giao việc này cho Jeremy.” Y ngập ngừng. “Hoặc một đũa trong đám con cái của Jeremy, nếu cậu

ấy có con.”

“Thế con đẻ của anh thì sao?”

“Dường như Jeremy sẵn sàng kết hôn hơn, phải không nào?” Gabriel trở mình để có thể nhìn xuống cô.

“Em cho rằng điều đó là sự thực.”

Y luôn tay vào tóc cô, lật đầu cô trở lại gối, áp một cái hôn vào cổ cô. “Đó đã phải tất cả những gì em muốn biết chưa, Marietta?”

Cô muốn biết mọi thứ. Thật khó có thể mừng tưng rằng người đàn ông này đã từng bị lạm dụng. Cô không biết cậu bé đó. Việc y không quan tâm đến hôn

nhân chẳng có gì đáng ngạc nhiên, vậy sao cô lại cảm thấy lòng mình hẫng hụt thế?

Những ngón tay cô quặp vào lớp ga trải giường trong khi y hôn như mưa xuống cổ cô. “Em muốn... em muốn biết những gì xảy ra... trước đó?”

Y ngả lưng tựa vào gối, kéo cô sang để má cô áp vào ngực y, mắt cô nhìn sang hướng khác không cùng với mắt y. Ngực y phập phồng, phập phồng. “Em muốn biết gì nào?”

“Làm sao họ lại... làm sao họ lại lôi kéo được anh tham gia vào thế?”

Những ngón tay y chuyển động một

cách bồn chồn dọc theo hông cô. “Thoạt đầu sự quan tâm chăm sóc làm tôi khoái lắm. Tôi nghĩ phu nhân Dentry có mái tóc vàng mềm mại tựa ánh mây. Một viên kim cương nước đầu^[1].”

[1. Nước: Thuật ngữ phân loại kim cương, nước đầu là loại kim cương thượng hạng.]

Marietta chăm chăm vào mái tóc nâu xỉn của mình. Như những làn rêu bò qua ngực y.

“Tôi có vài kinh nghiệm với đàn bà con gái, mặc dù việc có người cha làm quản gia cho người ta khiến sự tiếp xúc bị hạn chế lắm. Tất cả các cô hầu

đều sẵn lòng, lúc nào cũng liếc mắt đưa tình, nhưng cha tôi rất nghiêm và đừng hòng tha thứ cho những mối quan hệ lén lút dưới gầm cầu thang.” Giọng y khang khác. “Dĩ nhiên, ở phía trên cầu thang thì ông ấy chẳng thể làm gì được.”

Cô cọ cọ má trên ngực y.

Những ngón tay y tiếp tục vẽ những đường ngoằn ngoèo trên hông cô. “Phu nhân Dentry khởi sự cuộc phiêu lưu tình ái của mụ theo đúng cái kiểu mà sau này tôi đã làm, tôi cho là thế. Bằng một nụ cười, mụ khởi đầu với những trai làng tự nguyện, những người đàn ông đến chơi nhà. Nhưng khó lòng mà thấy được lòng hận thù, sức mạnh và sự tự chủ ở những

kẻ tự nguyện.”

Những đường vẽ ngoằn ngoèo trở nên rối loạn rồi những ngón tay y rời xuống lần ga phủ giường.

“Những kẻ tự nguyện bị thu phục trở nên khúm núm quy lụy và không mang lại chút kích thích nào. Nhưng một ngày kia phu nhân Dentry nhận ra giải pháp của mục thông qua một cậu trai trẻ mong muốn lấy một cô thôn nữ đến nỗi cậu này phải cự tuyệt sự ve vãn của mục. Mục quyết chí phải chiếm được cậu. Mục phá đám cậu, phá đám cô gái kia, rồi dần tới, dần dật trong cuộc săn lùng mới của mình. Mục ta ham muốn bọn trai tráng lực lưỡng, những cậu không có quyền lựa

chọn nào trong cái tình cảnh mà mẹ đẩy họ vào, hết như mẹ ta đã không có quyền lựa chọn gì trong cuộc hôn nhân của mình. Dưới quyền lực tuyệt đối của mẹ, người ta càng bị nô dịch, và càng bất hạnh càng tốt.”

Cô dí má trên ngực y.

“Mẹ ta rủ rê vài phụ nữ khác có cùng sở thích, những mẹ đàn bà phù phiếm hoặc đòi bại, và lập ra một hội nho nhỏ.”

“Và rồi anh...”

Ngực y căng lên dưới má cô vài lần. “Tôi không phải người đầu tiên.”

Tiếng đồng hồ tích tắc nổi lên, âm thanh duy nhất trong căn phòng trong suốt ba mươi giây sau đó.

“Nhưng số phận tôi bị định đoạt vào cái ngày tôi khước từ mẹ, mặc dù sau này mẹ ta nói rằng lẽ ra mẹ đã không nhìn ngó gì tới tôi. Jeremy về thăm một tuần. Ở lại cả tuần lễ trong lúc mẹ vào thành phố thăm bạn bè. Tôi thấy cái cách phu nhân Dentry nhìn cậu ấy - lúc đó mới tám tuổi - rồi quay lại nhìn tôi. Cái nhìn ăn tươi nuốt sống không nhằm vào đâu được. Sau khi mẹ ta nhìn em trai tôi kiểu đó, tôi đã biết ngay rằng tôi sẽ không bao giờ dính dáng gì tới mẹ.” Y bật cười, một tiếng cười thù địch. “Ngây thơ quá. Ngay khi cha tôi đi khuất mắt, cùng Huân

tức Dentry đến những điền trang khác của ông, mục ta đã lập một... giao kèo... với tôi.”

“Giao kèo?”

“Hăm dọa tổng tình.”

Cô không nói thêm gì, chờ y nói tiếp lời thay vì thúc giục.

“Jeremy được an toàn. Đó mới là vấn đề quan trọng. Bây giờ vẫn thế.”

“Nhưng anh thì không.”

“Sáu người đàn bà khá là quyền rũ, hai người trong số đó vào hạng kim cương, một là loại kim cương nước đầu.

Đó chẳng phải là giấc mơ của bất kỳ thằng bé mới lớn hoặc người đàn ông nào hay sao?”

“Không phải.”

Một chuỗi cười lạnh làm ngực y rung lên. “Thằng bé mười sáu tuổi đó không phải lúc nào cũng thuận lòng. Đáng tiếc làm sao.”

Cô không biết nói gì sau đó. “Điều gì đã khiến anh cuối cùng cũng quyết định bỏ đi sau khi... sau khi đã ở đó bấy nhiêu lâu?”

“Sau khi cho phép điều đó diễn ra bấy nhiêu lâu phải không?”

Cô nhòng lên và cố nhìn vào mặt y, nhưng cánh tay y giữ cô yên tại chỗ. “Đó có phải điều em nói đâu.”

“Mẹ tôi mất.” Giọng y nhỏ nhẹ đến nỗi cô hầu như không nghe ra. “Lẽ ra Jeremy đã phải tới sống tại điền trang đó. Tôi không thể để điều đó xảy ra. Và có gì đó không thân thiện giữa những... mù đàn bà đó. Tôi chưa bao giờ tìm hiểu được điều đó là gì, nhưng có một sự căng thẳng mới. Có gì đó khác trong mắt bọn chúng. Trong một cơn giận điên người ta đã lỡ để vài việc lọt đến tai cha tôi. Mẹ tôi mất rồi, bọn chúng không thể động đến bà, còn cha tôi có thể tự xoay xử lo liệu được. Tôi không bỏ liều Jeremy được.”

“Cha anh...”

“Với những manh mối mà tôi cho đó, ông ấy đã nhanh chóng hiểu ra. Ông thấy tôi đang gói ghém đồ đạc và đã cho tôi mọi thứ ông ấy có trên người, không may là chẳng nhiều nhận gì cho lắm. Đêm đó Jeremy và tôi bỏ đi.”

“Mấy mục đàn bà đó không cố tìm lại các anh sao?”

“Ồ, bọn chúng có chứ. Tôi không sao tưởng tượng ra bộ mặt của bọn chúng. Cơn lôi đình của bọn chúng. Nhưng hội những người hầu thỉnh thoảng cũng quan tâm giúp nhau. Chúng tôi ẩn lánh ở London, như tôi đã kể đó. Tôi bắt

đầu làm những việc vặt đồng thời dạy dỗ Jeremy. Tôi đã tình cờ gặp một cơ hội hơi đáng ngờ, nhưng tôi đánh liều với nó. Cuối cùng tôi kiếm đủ tiền, đủ những điều kiện đền đáp, để báo thù, để hạ gục bọn chúng. Hầu hết là báo thù về mặt địa vị xã hội hoặc tiền bạc - làm chúng khán kiệt để cả thành phố biết và hủy hoại bọn chúng chính bằng cách đó. Và những gì còn lại..." Y phẩy tay.

“Anh can đảm thật.”

“Lòng can đảm chẳng dính dáng gì đến chuyện này cả. Tôi đã sống sót được.” Y vẽ những đường nét rời rạc trên lưng cô.

“Bọn đó đã đánh giá anh quá thấp.”

“Hầu hết những người trong giới thượng lưu đều thế cả thôi. Em sẽ phải chứng kiến điều gì đó khi em trở lại.”

“Đã chắc gì em sẽ trở lại đó.”

“Họ sẽ dang rộng vòng tay ôm chặt lấy em ngay khi em trai em được thả. Em sẽ là chủ đề chính để giới thượng lưu bàn tán. Em có thể có được tất cả những gì em muốn nếu em chớp lấy nó thật nhanh - giới thượng lưu nếu chẳng phải là tiên hậu bất nhất thì còn là gì khác đây.”

“Thế nhờ em không muốn nắm lấy

cái vận mệnh tiền hậu bất nhất nào đó thì sao? Nó đã khiến em bất lực biết bao lâu rồi.”

Y bần chồn. “Hãy nắm lấy cơ hội khi tự nó đến với ta. Bất kỳ lúc nào. Và giới thượng lưu cũng sẽ tự đến. Một lời cầu hôn hoặc có khi là năm, tôi sẽ chẳng ngạc nhiên đâu. Ngay khi có thể, hãy nắm lấy quyền làm chủ trong mọi hoàn cảnh mà em không bị lệ thuộc vào cơn bốc đồng của người khác.”

Cô nhay nhay môi, “Có phải lúc này em đang lệ thuộc vào cơn bốc đồng của anh không đấy?”

Tay y cử động, và rồi buông lời,

cô bèn quay mặt lại để nhìn vào mắt y.
“Em đang thế ư?” y hỏi thay vì trả lời.

“Vâng, em tin là em đang thế.”
Thấy y dợm mình toan dậy, cô liền đề một bàn tay lên ngực y. “Cơn bốc đồng của anh không hề khó chịu, nhưng em ao ước được là chính mình. Tự kiểm soát cuộc đời và mọi hành vi của mình.”

Mắt y trở nên khó dò. Trong một lát cô tưởng cô đã vượt mắt y rồi. Một lát đó biến thành hai. Đội nhiên cặp mắt y trở lại vẻ cảnh giác, hơi đề phòng mà y từng phô ra trước đó rất lâu, nhưng có gì khác trong đó mà cô không đoán được. Lòng tin cậy chằng?

“Vậy thì hãy dạy cho tôi biết em muốn gì đi,” y bảo. “Cho tôi thấy đi.”

Cô chớp chớp mắt. “Em... em đâu có gì để dạy anh.”

“Em không có ư? Thôi nào. Hãy dạy tôi đi, Marietta. Đừng để thân thể tôi làm những gì mắt tôi không cho phép. Hãy làm tôi tuân theo ý chí của em đi.”

“Nhưng...” Cô cắn môi. “Đó không phải là...”

“Không. Chẳng phải em đã nói rằng ý chí mới là cái quan trọng đó sao? Nếu tôi trao gửi tôi vào tay em, tôi tin rằng em sẽ chăm lo cho tôi.”

Kinh ngạc, yêu thương, hay có gì đó mê say khiến lòng cô quặn lại, dâng lên cổ cô, làm cô nghẹn ngào.

“Sẽ sẽ quay về với giới thượng lưu, và mọi thứ sẽ thay đổi, nhưng đêm nay... đêm nay là của em.” Y chà một bàn tay lên má cô, bắt lấy cái cử động khi cô ngả vào y. Y đột ngột giật bàn tay mình ra như phải bỏng vậy. “Em thấy không? Đối với tôi điều đó không dễ dàng gì. Thói quen cố nắm lấy quyền chủ động. Giật nó ra.” Y cựa quậy phía dưới cô. “Hãy giải thoát cho tôi đi.”

Hãy yêu tôi đi.

Cô chìa tay với sang y, bàn tay cô

trĩu nặng và run rẩy. Khoảng khắc này tất
thấy mọi thứ đã lên đến cực điểm.

Chương 20

Gabriel nhìn vào cặp mắt cô trong lúc cô chìa tay với sang. Y bản khoản không biết cô sẽ làm gì. Những ngón tay dài của cô chuyển động trên mình y, duỗi ra và kéo vòng qua mồm bụng y, lên ngực y. Vuốt ve đám lông ở mắt cá chân y và dịch lên phía sau đầu gối y, đến đùi y. Cô ngừng lại một thoáng, rồi những ngón tay cô cuộn xung quanh cái đó của y, đã ngóc dậy vì phấn khích.

Cô di bàn tay và những ngón tay trên bề mặt, cặp mắt cô nheo lại vì chăm chú, lướt qua bụng y một thoáng trước

khi gắn vào mắt y.

“Cảm giác này có thích không anh?”

“Thích.” Những ngón tay cô nhịp nhàng uyển chuyển, hơi dịu dàng quá, nhưng thế là đúng rồi. Đạo đầu dịu dàng thì hay hơn là thô bạo.

Đôi mắt không nao núng hút lấy mắt y.

“Anh không phải làm gì hết, anh...”

Lưỡi cô chạm vào đầu của y. Y suýt giật bắn ra khỏi giường vì cái cảm giác đó.

Không nghi ngờ gì nữa, can đảm là một trong những đặc tính nổi trội của cô, nhưng hầu hết những phụ nữ mà y từng dan díu đều tránh làm động tác đặc biệt này, và điều đó cũng chẳng làm y bực bội gì. Nó quá lộ liễu. Mặt y quá dễ đoán. Hoàn toàn vượt ra khỏi sự tự chủ của y. Y còn chưa từng mon men đến khoái cảm cực điểm bao giờ.

Marietta càng lúc càng táo bạo hơn và bắt đầu thám hiểm mọi bộ phận trên cơ thể y. Y âu yếm nhìn vào đỉnh đầu cô. Dù y không biết rằng trước đây cô chưa từng làm thế bao giờ, thì điều đó ắt hẳn đã rõ ràng rành rành ngay từ những động tác ngập ngừng đầu tiên của cô. Tuy

nhiên, có ý nghĩ này đáng phải quan tâm, rằng cô sẽ...

Trời đất thánh thần...

Cặp môi cô trôi trượt quanh đỉnh điểm của y, lưỡi cô lướt qua cái điểm nhạy cảm nằm bên dưới. Một sự ngẫu nhiên, không còn nghi ngờ gì nữa, việc cô tìm ra cái điểm đó ấy. Bụng y nhô lên hụp xuống theo hình vòng cung cao hơn lúc trước. Y gắng giữ hơi thở đều đặn. Cô ngừng lại một thoáng, và cặp mắt nhìn lên y qua làn tóc xòa xuống thấp thoáng ánh vàng dưới đèn. Ngắm cô như thế này, phóng túng và xinh đẹp, đã đủ để kích thích cơn tò mò thích thú mọi khi vẫn ngủ im lìm dưới cái lột của sự chăm

sóc giúp đỡ. Nhưng chính Marietta là người đã khiến cơn tò mò thích thú đó xuất hiện. Nó không phải...

Trời đất thánh thần...

Lần thứ hai *không phải* là tình cờ nữa. Cú chạm của lưỡi cô áp lên y, thăm dò nhưng mạnh bạo, là cả một vấn đề khó hiểu. Thân thể ẩm ướt của y đáp lại bằng một nhịp thở lên xuống đột ngột nữa. Cô làm động tác đó lần thứ ba, một cú nhấn lưỡi mạnh hơn, tự tin hơn, và khi y thở hỗn hển, cô toàn toàn ý hơn vào những điểm mà cô đang chạm vào.

Tính kiên định của y, sự tự kiểm chế của y, bắt đầu chảy từng giọt theo hai

tay y ra ngoài, chúng bị ép ra bởi tất cả dòng máu đã rút xuống phía dưới. Cô dường như đang ghi nhớ từng điểm một và phản ứng của điểm đó, rồi kết hợp các động tác một cách hệ thống và tìm ra những điểm mới. Nhưng vẫn luôn dựa vào phản ứng của y, vào *chính y* để làm những động tác tiếp theo.

Đó chính là thứ còn thiếu trong mọi cuộc chung đụng trước đây. Bất kỳ người phụ nữ nào khác đều rất vui lòng để mặc y thỏa mãn tất cả mọi dục vọng của cô ta, nhưng không người nào trong số họ *thực sự* muốn thỏa mãn dục vọng của y cả. Không người nào muốn tìm hiểu xem chính xác là cái gì làm cho y giật nảy lên, quần quai và rên rỉ.

Marietta *hiếu* y, đủ *hiếu* để phán đoán phản xạ của y, và biểu lộ rõ ràng rằng cô muốn biết thêm nữa.

Có tiếng xuyết xoa lạ lùng phát ra từ miệng y khi cô ngậm toàn bộ cái đó của y vào miệng và lưỡi cô miết suốt chiều dài nó, lên, lên nữa, đè lên đỉnh đầu, cặp môi mơn trớn.

Tên cô thềm lạp đi lạp lại như lời kinh nguyện trong đầu y. Và khoảng ba mươi giây sau đó thành lời kinh nguyện buột ra từ môi y.

Cô tăng tốc dồn dập hơn, kết hợp những thao tác chưa từng thử và những thao tác mà cô đã thấy thành công. Và cái

cảnh tượng cô... Chúa lòng lành ôi...

Y không thể dừng được việc đẩy sâu vào chiếc gối, không kìm được tiếng rên buột ra khỏi miệng, những hơi thở hỗn hên trong lúc thân thể y xoắn lại từ trong ruột gan đến tận đỉnh đầu cái đó. Y đưa khuỷu tay lên để che giấu vẻ mặt mình, để kìm tiếng kêu của mình lại. Đôi môi cô bập bập quanh cái đó của y, cái động thái sắp sửa ngưng chiến. Cánh tay y đột nhiên bật dang ra.

“Đừng làm thế.”

Mắt y bật mở. “Gì cơ?” Y chăm chăm nhìn cô, ngó ra, thở cứ như thể y vừa chạy dọc suốt sông Thames vậy.

“Em muốn thấy anh.”

Y chẳng thể làm gì hơn ngoài việc nhìn cô chăm chăm.

Cô cắn cắn môi dưới và chống một tay xuống tấm ga trải giường. “Trông anh ra sao lúc anh...” Cô khoát bàn tay không vướng bận của mình một vòng, hàm răng đã để lại một dấu mờ trên làn môi bóng mượt của cô.

Y vụt cười nhăn nhở, cơ thể về lại trạng thái kiểm chế. “Khi tôi sao cơ?”

Cô nhìn y đầy ngụ ý.

“Em phải nói cho rõ ra chứ, Marietta.” Y cười khùng khục.

Cặp mắt cô nheo lại, và điều tiếp theo y thấy là cặp môi cô khép lại xung quanh y và cô ngậm gần hết chiều dài của y vào miệng mình. Cơ thể y rướn lên dù y không cho phép, chuỗi cười bị bóp nghẹt hoàn toàn. Miệng cô kéo lên, lưỡi ép mạnh xuống mặt dưới của y, và y nghĩ, chắc hẳn vũ trụ đang đến hồi tận thế.

Y giơ tay ra với lấy cô, nhưng cô đẩy tay y ra, đan những ngón tay mình vào ngón tay y và ghì chúng xuống hai bên cạnh đầu y. “Nào, nào, anh đã bảo rằng em là người thích chỉ huy, đúng không?”

Động tác đó đẩy cô lên trên mình

y, và cô giật nảy lên một chút khi phần thân dưới của họ gắn liền làm một. Họ không ở một tư thế gắn kết hoàn hảo, như từng đường gân thớ thịt trong thân thể y đòi hỏi, nhưng họ đã gần đạt đến đó. Gần lắm lắm. Cô nhìn xuống thân mình y, tóc cô đâm vào cô y buồn buồn. Y biết cô sẽ nhìn thấy những gì - thân thể y đang tập trung hết mức, nhấp nhoáng, gồng lên phía trên. Lúc mắt cô quay về với mắt y, y có thể thấy sự trải nghiệm, nỗi khát khao, in dấu khắp nơi nơi từ cặp mắt linh lợi đến đôi môi ẩm ướt của cô. Chân phải cô vắt ngang qua chân y thành ra cô đang cười trên y. Y hầu như không nghe thấy tiếng cô hít thở gấp gấp trong lúc y trượt trôi theo cơn hưng tình của cô, hơi

thở gấp gấp của chính y hầu như át đi hơi thở của cô.

Cô lặp lại động tác đó để y chậm chậm trượt theo cô, cái động tác chậm rãi và dè dặt đó. Y nghiêng răng lại và ấn cặp hông mình sâu vào đệm giường hết mức có thể, thân mình y đang réo gọi đòi đẩy vào trong cô, làm cô rên rỉ và kêu tên y, chiếm lấy cô thêm một lần nữa.

Cô vẫn cầm tù đôi tay y và tiếp tục chà lên người y. Từ màu hồng rộ trên má cô, y không dám chắc rằng trong hai người ai đang bị cô kích thích nhiều hơn. Một cử động đã liên kết họ lại một cách hoàn hảo và y thúc lên, chỉ một đốt ngón tay, vẻ ngây thơ hiện trên mặt y khi đòi

hoa của cô tấp vội lấy. Mắt cô lóe lên và cô hôn y, lún xuống thêm một đốt ngón tay nữa. Y hôn đáp lại và đẩy mạnh hông mình lên, chỉ nhích chút đỉnh để không gây sự chú ý. Cô lùi lại.

“Đừng, đừng, đừng, Gabriel. Em sắp chiếm được được ngôi cao nhất trong hậu cung của anh rồi.” Cô nghiêng xuống thấp và tấp nhẹ lưỡi liếm vào dái tai y hết như y đã làm với cô nhiều lần trước đó. Ôi Chúa lòng lành, chẳng lẽ cô đã để ý tới từng động tác y đã làm ư? Đáp trả lại mọi động tác và lời lẽ khơi gợi nhục cảm của y. “Ba đêm tội lỗi và còn nhiều hơn nữa.”

Cô xoay cặp hông. *Ư ư*. Điều gì đó

mơ hồ bật ra trên môi y.

Từ cô tỏa ra sự tự tin rạng ngời. Sự tự tin, lòng đam mê, và những tình cảm khác mà y không dám gọi tên. Một thức uống được pha trộn với những thành phần hiệu nghiệm nhất để cảm dỗ.

Cặp hông đang xoáy của cô thấp xuống hơn nữa, và màu hồng ửng khắp trên da cô. Làn hơi thở mềm mại thoát ra khỏi đôi môi hé mở của cô. Cô thả đôi tay y ra đặt tay mình lên vai y.

“Vuốt ve em đi nào.”

Môi cô còn chưa kịp thốt hết những lời đó thì y đã giơ tay với lên nhũ hoa của cô, hai ngón tay của y chà xát

thành những vòng tròn làm thân mình cô nhấp nhôm điên cuồng và lún xuống sâu hơn nữa. Cô rướn tới chùng một đốt ngón tay và từng thớ thịt bên trong cô co thắt lại quanh y.

“Mari... Bạo Chúa...”

Thật đáng nguyên rủa nếu cô không co thắt quanh y lần nữa.

Y nghiên răng và nhú mắt nhú mày lại. Y lặn một tay xuống nơi họ kết nối với nhau, vừa nhấn nhẹ một ngón tay lên trên vừa chà sát nhũ hoa cô. Cô thờ hỏn hên và lún xuống y hoàn toàn.

Y không chắc đã bao giờ y cảm thấy tuyệt diệu đến thế chưa, như khi cô

có thắt lại, cái cảm giác về cô, ấm áp và ẩm ướt quanh y. Và đã từng nghe thấy âm thanh nào tuyệt diệu như tiếng thở dứt quãng của cô bên tai y chưa.

“Không công bằng.” Lời cô nói nhẹ như hơi thở.

Y dịch đôi tay mình xuống đầu gối cô để mình đừng chạm vào cô thêm nữa. “Tốt hơn chưa?” y thì thầm trên môi cô.

Cô hôn y, cái hôn dài và sâu, rồi quay ngược lại để ngồi lên người y. Sau vài động tác thăm dò, cô đã tìm thấy nhịp điệu mà cô thích, nhịp điệu làm cơ bụng y thắt lại và những ngón tay y phải bấu chặt lấy đầu gối cô. Cô cười lên, đu đưa

và nhấp nhô, đôi mắt nhắm nghiền và cảm hên lên như một tiên nữ hoang dại. Màu hồng lan khắp trên da cô, khiến làn da ửng lên. Cặp má cô rục hồng, mí mắt trĩu xuống mê mẩn. Không một người đàn ông có trí óc lạnh mạnh nào có thể bảo rằng người phụ nữ này không đẹp được. Y chưa từng thấy bất kỳ điều gì kêu gọi và lộng lẫy đến thế.

Cô chuyển động trên mình y, tòa thiên nhiên đung đưa theo từng động tác. Đung đưa trước mắt y như những trái anh đào chín mọng. Một nhũ hoa sượt trên cằm y, y liền ngoạm lấy nó vào giữa cặp môi mình. Cô rên lên, trán cô gục vào trán y, tóc cô xòa lấp quanh hai vầng trán, nhịp điệu của cô trở nên thừa thớt

hơn khi cô ấn xuống, trùm lên y, rồi vươn lên phía miệng y trong những nhịp run rẩy, cứ như không thể quyết định được giữa hai nơi cô muốn nơi nào hơn. Y mút mạnh, cô liền ngật đầu ra phía sau, miệng mở ra, đẹp hơn hết thấy, mang lại cho y đúng cái y muốn và lấy đi đúng cái y cần cho.

Y đưa hai bàn tay lên cặp đùi cô, lên hai bên sườn cạnh ngực cô, rồi xuống eo lưng cô, buộc cô lúi thấp xuống hơn, đẩy sâu hơn vào bên trong cô, sâu hết mức có thể, không còn đóng vai phục tùng nữa, kéo họ trở lại thế quân bình, đúng chỗ của họ. Y nắm chặt hai bên hông cô và ấn xuống chúng mỗi lần cô lúi lên, đẩy cặp hông y lên phía trên để

xoáy chính xác vào cái điểm đó. Cô trở nên điên cuồng trong tay y, đúng như y mong muốn, nhưng thay vì chỉ sướng mê với những hưởng ứng của cô, những hưởng ứng mà y đã dẫn dắt đến, gây ra và kiểm soát, y còn sướng mê với những hưởng ứng của chính mình nữa. Cảm giác cô trơn tru và khít chặt, những âm thanh khó hiểu mà cô đang tạo nên bên tai y, cái khoái cảm phóng đảng trong những phản ứng của cô, phản ứng như thể cô sinh ra để làm việc đó. Sinh ra là để cho y. Không phải thứ gì đó liên quan đến một cuộc ganh đua sức mạnh, mà là thứ gì đó tạo ra ham muốn và sự hòa hợp.

Đôi môi cô lướt qua tai y, qua má y, gắn vào miệng y, hôn y cuồng nhiệt.

Nút lấy môi y, nuốt lấy tiếng rên rỉ của y trong khi cô đẩy trở xuống một cú cực dài và xoay xoay cặp hông mình.

“Gabriel, em...” Y lại xoáy lên trên và mắt cô chột đảo ngược, cô hểnh lên và hơi thở nghẽn lại. Đôi bàn tay cô chống xuống vai y để đỡ cho cô thẳng lên. Cô nhìn vào mắt y, cặp mắt nâu của cô mơ màng vì dục tình, nhưng không đờ đẫn vì mê mụ. “Gabriel, em...”

Y hút lấy môi cô và đôi tay áp lấy má cô, những ngón tay y lùa vào mái tóc cô. Nhưng y không làm cho mắt cô trợn tròn, y không khiến cho đầu cô ngật sang một bên, không một mảnh lông nào có thể khiến cô nhìn sang chỗ khác hoặc rời mắt

khỏi mắt y. Không mảnh lới nào có thể che giấu sự thỏa mãn của y, biểu cảm trên mặt y, cái sức mạnh có thể cho cô. Thân thể họ gắn vào nhau, cặp mắt họ không rời nhau. Và lát sau khi mỗi người đã ngã sang một bên, y vẫn không nhìn đi chỗ khác và cô cũng vậy.

~*~

Gabriel cầm cuốn nhật ký của Abigail lên. Y thậm chí không muốn động vào, nhưng Marietta nghĩ rằng mọi câu trả lời đều nằm trong đó, và dù sao thì kể từ khi tìm thấy nó y cũng đã hiểu rằng đó là sự thật. Đó chính là nguyên do khiến y không thể hủy nó đi được. Và là nguyên do y không thể đọc lướt qua nó

được.

Y có một bản sao tờ danh sách của phu nhân Dentry. Tất cả những gì y cần làm là nghiên cứu cuốn nhật ký và thẩm tra từng cái tên một, tham khảo những gì y còn nhớ được về mỗi người. Xem xem có gì không nhất quán, có bất kỳ ám chỉ nào về những sự kiện có thể đã khiến ai đó trở thành kẻ sát nhân không.

Lật giở từng trang nhật ký đó là cả một nỗ lực lớn, nhưng y bắt đầu dần tới. Đã nhận ra một người hầu. Một gã nữa - một cậu trai làng. Một khách đến chơi dịp hè. Khi đọc đến đoạn cuối nói về chính mình, y bắt đầu lật các trang giấy lẹ hơn. Y đâu cần phải đọc mới nhớ

được.

Y ngừng lại, những ngón tay đang lật dở chùng một một trang giấy. Trước đó Marietta đã đọc gần hết cuốn này. Chắc hẳn cô đã quay lại với nó khi y không canh chừng và đã sục sạo những phần có can hệ đến y rồi. Cô đã biết rồi, thế nhưng cô vẫn còn ở đây, vẫn ở bên y.

Y lật trang giấy, cặp mắt y như chỉ lướt thoáng qua những nét bút. Marietta không lộ vẻ thương hại nhưng cô dành cho y lòng thông cảm. Tình cảm của y đối với cô trở nên mạnh mẽ, nhưng y có cảm giác rằng họ đang trượt xuống cuối một con dốc dẫn tới nơi vô định.

Luôn tìm kiếm những cách để tránh bị tổn thương, có lẽ y cần đúng cái người biết che giấu những vết sẹo cho y.

Và vì đang đọc những mục có can hệ đến chính mình, suýt nữa thì y bỏ mất điều đó. Duy có tiếng chuông đồng hồ mới thức tỉnh được y khỏi trạng thái thất thần.

Ngón tay y ép trên trang số và giọng nói đó vọng về trong tâm trí y...
mới mùa hè năm ngoái thôi. Kinh khủng, như thường lệ.

Bụng y quặn lại. Điều kì lạ là lòng y thoáng thấy nhẹ nhõm - cuối cùng y cũng hiểu ra được điều đó, y sẽ không

bao giờ phải đọc lại cuốn nhật ký đó nữa, cơn ác mộng sẽ được kết liễu. Chỉ để bắt đầu một cơn ác mộng mới.

Y đấm tay xuống bàn. Rồi lại đấm cú nữa cho đã.

Marietta chạy vào phòng, nhìn quét khắp lượt như thể đang cố tìm xem có mối đe dọa nào không. “Kìa Gabriel?”

“Tôi biết kẻ sát nhân là ai rồi,” y nói chắc như đinh đóng cột.

Cô nhìn y chăm chăm, miệng há hốc.

Y bắt đầu ghi chép. “Cha tôi, em tôi và John có nói họ đi đâu không?”

“Họ đang làm nốt việc lần cho ra những cái tên trong danh sách đó.”

“Tốt. Khi họ trở về chúng ta cần phải thảo luận kế hoạch.”

“Kẻ sát nhân là ai?”

“Tôi sẽ nói với em khi chúng ta tề tựu đông đủ.”

Cô toan phản đối. Y rướn mình về phía trước, đang định hôn cô, chặn họng cô, thì đột nhiên khựng lại.

Thay vì thế y vuốt má cô, chà ngón tay cái lên làn da mịn màng của cô. “Sớm thôi. Việc này sẽ kết thúc sớm

thôi.”

Marietta lo lắng bồn chồn. Cô không hiểu vì đâu. Có lẽ vì cơn ác mộng sắp đến cao trào của nó. Có lẽ vì Gabriel có chuyện không kể với cô, nhưng ít nhất cũng không giấu giếm cô sự thật. Có lẽ vì y chưa bao giờ nói bóng nói gió gì đến tương lai. Bất kỳ điều gì về *chuyện sau này*.

Jeremy, Alcroft và cha của Gabriel trở về vào khoảng giữa trưa. Họ tụ tập quanh chiếc bàn trong bếp. Gabriel bồn chồn sải bước đi đi lại lại.

“Tôi đã xem kỹ cái danh sách đó

và phát hiện ra một điểm phù hợp. Một tên giữ ngựa - Lester Flume. Hắn đã được nhắc đến trong cuốn nhật ký của Abigail, không nhắc đến tên nhưng phu nhân Dentry đã tự viết ra tất cả mọi cái tên và hắn nằm trong danh sách của mục ấy đưa cho tôi.”

“Làm sao anh biết được là mục ấy đã viết ra tất cả những cái tên trong nhật ký của mục? Mục đó dường như đâu phải loại người làm cái việc khinh suất như thế,” Jeremy nói.

Gabriel gật đầu, nhưng đôi vai y căng lên. “Mục đã đe dọa tôi điều đó rồi. Trước đó. Khinh suất, đúng, nhưng mục ta cho rằng nó đáng với cái giá ấy. Đối

với mục đó là một cách để theo dõi. Tôi đã nhìn thấy một trang giấy ở gần ngay đầu cuốn nhật ký khi tôi xem xét cái bàn giấy của mục, và quả thật ở đó có những cái tên, ngày tháng, chi tiết. Tôi đã để mục lấy lại trước khi kịp xem tiếp, nhưng mai tôi sẽ quay lại, để khẳng định những nghi ngờ của tôi.”

“Và anh nghĩ rằng mục ấy sẽ để anh xem cuốn nhật ký đó, ngay khi anh yêu cầu?” Cha Gabriel hỏi, đầy vẻ hồ nghi.

“Không, tôi sẽ phải bịa ra một câu chuyện ly kỳ, hẳn là thế. Tiếp tục kích mục. Rốt cuộc mục sẽ để cho tôi xem nó thôi.” Y nhún vai. “Mà nếu không, tôi sẽ lấy nó. Đưa cho Dresden để kết thúc

việc này.”

“Anh sẽ để thanh danh của anh bị hủy hoại sao?” Alcroft hỏi, mặt đầy vẻ bàng hoàng.

Gabriel lại một lần nữa gật đầu. Quả quyết. “Tôi sẵn lòng liều cầu may.”

Alcroft chậm rãi gật đầu đáp lại. “Hay lắm. Tôi sẽ hỗ trợ anh, anh biết thế nhé.”

“Ừ.” Giọng Gabriel dịu dàng. “Tôi biết là anh sẽ làm thế.”

“Em cũng sẽ làm thế.” Marietta nói.

Mọi cặp mắt dồn về phía cô.

“Mai em sẽ đi cùng anh đến điền trang đó,” cô nói.

Y chậm rãi gật đầu.

“Vậy thì tất cả chúng ta cùng đi.”
Cha Gabriel bảo. “Sau đó chúng ta sẽ tìm ra Lester Flume.”

Jeremy và Alcroft gật đầu, và cuộc thảo luận đã xong. Ngày đã được ấn định.

Chưa đầy mười phút sau những người khác đã rời khỏi nhà. Gabriel nói riêng với từng người một trước khi họ đi khỏi đó, trong lúc Marietta thu thập giấy

tờ. Từ lúc đó y không ngừng đi lại và gõ lên mặt chiếc bàn bếp, giấy tờ vung vãi bừa bộn đầy trên mặt bàn. Y nhìn lên. “Tôi phải đến điện trang Dentry.”

“Gì cơ, bây giờ á? Em tưởng anh bảo là ngày mai chúng ta đi cơ mà?” cô hỏi.

“Chúng ta sẽ đi cùng nhau. Nhưng tôi cần phải quay lại đó ngay bây giờ.”

Cô im lặng trong giây lát. “Anh cho rằng cần phải cố thử ngay hôm nay ư? Rằng chúng ta không thể đợi đến mai ư?”

“Đúng thế.”

Cô gật đầu. “Em sẽ đi cùng anh.”

Y lắc đầu. “Ngoài sự nguy hiểm ra, nếu phu nhân Dentry mà nhìn thấy em, mẹ ấy sẽ lấy việc hủy hoại em là sứ mệnh của mẹ ấy.”

“Vì sao?”

Y nhìn lảng đi chỗ khác. “Mẹ ta cứ làm, thế thôi.”

“Em sẽ đối phó với việc đó. Em sẽ đi.” Cô khẽ cười. “Từ giờ anh đừng hòng thoát dễ dàng khỏi em.” Cô những mong điều đó là thật.

Chưa đầy hai mươi phút sau họ đã ngồi trong cỗ xe ngựa của Gabriel và rời

khởi thành London, chỉ hai người.

Marietta rùng mình. Cô nhớ đến một bài thơ vừa đọc năm ngoái. Cuối cùng thì cô cũng đang trên đường đi gặp một phù thủy xấu xa độc ác kia.

Chương 21

Vừa đến nơi, họ ngay lập tức được dẫn vào một thư phòng rộng rãi. Gabriel chẳng cần phải trưng ra một tấm danh thiếp nào. Những tấm kính lấp lánh bao bọc một phía căn phòng, còn những phía khác vây phủ toàn sách là sách. Những giá và những kệ trưng bày đồ cổ điếm xuyết không gian đó.

Một người đàn bà tóc vàng lạnh như băng bước tới chào đón họ. Trước đây, Marietta đã gặp bà ta tại những buổi giao tế của giới thượng lưu nhưng chưa từng nói chuyện bao giờ. Phu nhân

Dentry có địa vị trong giới thượng cao hơn cô nhiều và rất thích giữ khoảng cách tách biệt với những người phụ nữ khác trong giới, đứng ở chỗ dành riêng cho bà ta, khoe cái vẻ mỹ miều của bà ta trong mỗi sự kiện. Rồi rời khỏi đó - như một viên kim cương băng giá tách khỏi hạt thủy tinh giả kim cương.

Ánh mắt của bà ta lướt qua Marietta và cho qua cô. Rồi ngay lập tức thì chầm chầm trở lại. Vào bàn tay Gabriel đặt trên eo lưng cô, vào Gabriel. Cặp mắt lạnh lẽo nheo lại với Marietta, và cô chột hiệu ra lời cảnh báo của Gabriel.

“Ta chưa từng thấy cậu có vẻ che

chờ đến thế bao giờ, Gabriel. Con chim sẻ non này đang được ta để ý đến hơn đây.”

“Nếu bà nghĩ rằng tôi sẽ để bà động đến cô Winters, thì bà ngày càng lú lẫn khi mãi chiều xế bóng rồi đây, thưa phu nhân Dentry.”

Lòng cô bất chợt rộn lên khi nghe giọng điệu đó của y.

Phu nhân Dentry cười mỉm. Đó là một nụ cười thân thiện, và càng làm lạnh gáy hơn vì ẩn sau nó là sự xảo trá cùng cực.

“Lại đây đi. Hãy dùng chút trà và bánh bích quy nhé.” Bà ta phẩy một tay

về phía bộ đồ trà trên bàn.

Sau khi phu nhân Dentry đã yên vị, Marietta ngồi mớm vào một chiếc ghế và nghĩ về bài học của Persephone^[1], đừng bao giờ ăn ở chiếc bàn ám muội.

[1. Persephone: nữ thần trong thần thoại Hy Lạp, con của thần Zeus và nữ thần mùa màng Demeter. Nàng bị Hades bắt cóc xuống Âm phủ, khi bị bắt, nàng luôn từ chối đồ ăn thức uống nhưng tới lúc sắp được giải thoát, do quá đói nàng đã ăn mấy hạt trong trái lựu mà Hades đưa cho. Do các thần đã có quy định ai ăn đồ ăn ở chốn Âm phủ sẽ thuộc về Âm phủ nên sau khi về bên mẹ, nàng bị Zeus phán quyết phải sống

ở Âm phủ 1/3 (có bản nói là 1/2) số ngày trong năm. Vì vậy nàng kết hôn với Hades và trở thành hoàng hậu Âm phủ.]

Phu nhân Dentry nhếch mép cười khẩy và nhấp tách trà của bà ta. “Hôm nay chính là ngày đó, đúng không hả Gabriel? Là cái ngày ta sẽ bị sát hại một cách tàn nhẫn ấy? Còn cậu là chàng hiệp sĩ bạch mã đến cứu mạng ta.”

Gabriel vẫn căng thẳng như lúc vừa đến nơi. Marietta những mong cô có thể siết chặt lấy y, ôm y, làm *bất kể điều gì* vì y. Thay vì thế cô siết chặt đôi tay mình trong lòng,

“Nếu hiệp sĩ kia bất ngờ quyết định sẽ cứu con rồng, thì tôi cho rằng lời tuyên bố của bà có thể sẽ đúng.”

Phu nhân Dentry cười to, một tiếng cười hồ hởi, thư thái. “Đương nhiên rồi, Gabriel yêu quý, đương nhiên là thế.” Mắt bà ta quan sát y, vui thích. “Những cậu đang ở đây rồi. Cây đã trở về.”

Y gõ một ngón tay lên thành ghế. “Bà có thể nhìn nhận theo cách đó. Vào lúc này tôi thấy mình không hứng thú với việc đùa giỡn.”

Cặp mắt phu nhân Dentry trở nên lạnh buốt. Bà ta chuyển cái nhìn chòng chọc sang Marietta. “Cô nên tự giới

thiệt với ta đi chứ, cô em thân mến.”

Gabriel cất tiếng trước khi cô kịp trả lời. “Chúng tôi chỉ đến đây để kết thúc việc này, thưa phu nhân Dentry. Tôi không nghĩ rằng Ma... cô Winters có hứng thú làm quen với bà đâu.”

Câu nói khinh suất của y khiến đôi môi băng giá của phu nhân Dentry biến đổi. Marietta có thể thấy nụ cười của bà ta chứa đựng sự hài lòng pha lẫn nỗi giận dữ,

“Có thể đúng là như vậy, Gabriel, nhưng chúng ta đang ở đây rồi thôi. Và cậu có nói rằng cậu muốn đạo diễn vở bi kịch này. Cứ đi đi, suýt, trong lúc ta tán

gấu với cô Winters của cậu.”

Mặt Gabriel lộ vẻ không vui.

“Kìa, Gabriel, cô bạn của cậu có thể tự mình xoay xử được mà, phải không cô Winters?”

Marietta gật đầu. Cô đâu có phí công đương đầu với Mark suốt những năm gần đây mà không học được cách đối phó với những kẻ khó chiều và nóng nảy. Cho dù phu nhân Dentry có cao quý hơn cô và từng hành xử đầy ác ý với những người không ngang hàng, cô cũng không thể tỏ ra sợ hãi được.

Gabriel dường như hiểu được ra điều này, và cô đã nghiệm thấy rằng y

chưa bao giờ can thiệp trước khi để người ta tự xử lý lấy những vấn đề của họ. Đó là một trong rất nhiều những phẩm chất đáng khâm phục của y. Y đứng lên và đi về phía lò sưởi. Phu nhân Dentry cũng đứng dậy, ra dấu cho Marietta đứng lên theo. Bà ta quàng một cánh tay mình vào cánh tay cô. “Hãy ra chỗ cửa sổ kia chiêm ngưỡng khu vườn nào, cô Winters.” Bà ta dẫn Marietta về phía cửa sổ, và cô buộc phải bần khoản rằng không biết cảm giác đi tới giá treo cổ có phải là như thế này không.

Cô thấy Gabriel dõi theo họ qua khe mắt trong lúc y kiểm tra tấm màn chắn trước lò sưởi, cúi lom khom trước nó và xem xét tỉ mỉ từ trên đỉnh xuống.

“Những bụi đỗ quyên mùa này trông rất dễ thương. Và hoa hồng thật là lộng lẫy. Cô có thích làm vườn không, cô Winters?” Giọng bà ta nhẹ nhàng để không vọng đến phải bên kia của căn phòng rộng lớn đó. Nhưng làm sao ngăn được Gabriel nghe lén, với đôi tai cực thính nhạy của y.

“KHÔNG nhiều hơn mức vừa phải, thưa phu nhân Dentry.”

“Hãy gọi ta là Melissande đi. Một người bạn thân của Gabriel đâu cần phải khách khí như vậy.”

“Ông Noble gọi bà là phu nhân Dentry.”

“Đó có phải là cách cô gọi cậu ấy khi cậu ấy ở bên trong cô không, cô Winters? Ép ra những tiếng rên rỉ và thăm dò những nơi sâu kín của cô? Có vẻ hơi nghi thức nhỉ. Ôi ông Noble, con chim của ông mới t làm sao.”

Marietta cố vùng ra, nhưng phu nhân Dentry giữ rịt lấy.

“Thế nhưng Huân tước Dentry có bao bao giờ gọi ta bằng gì khác ngoài phu nhân Dentry đâu. Đáng bực thật đấy, cô có nghĩ thế không? Tỏ ra nghi thức đến thế ấy?”

Marietta thôi vùng vẫy, cô bắt chợt hiểu ra trò đùa này. “Tôi nghĩ rằng bà

đang ghen, thừa phụ nhân Dentry.”

“Đúng là ta đang ghen, cô Winters ạ. Ghen kinh khủng vì cô đã đoạt mất kẻ báo thù bé bỏng của ta.” Cái tên rung trên đôi môi kia làm cô phát ón, đồng thời cũng khiến bản tính hay nổi đóa của cô lại dâng lên. “Không phải vì cậu ấy bé bỏng đâu, không. Cậu ấy đáng yêu khủng khiếp trên lĩnh vực đó. Trên mọi lĩnh vực. Lòng ghen tuông của ta là vô bờ bến. Khi mới mười sáu tuổi cậu ấy đã làm người ta phải mê mẩn, và giờ đây cậu ấy thật ngon lành hấp dẫn. Cô phải trả tự do cho cậu ấy.”

“Trả tự do cho anh ấy?”

“Cậu ấy mê mụ vì cô.” Marietta không thể dừng bực lộ nổi hồ nghi của mình. Phu nhân Dentry nổi lên một tràng cười khanh khách.

“Cô không thấy điều đó. Tuyệt làm sao. Nếu vậy càng hay. Hai cô cậu đừng hòng trụ được lâu hơn thời gian cần thiết để người anh em của cô - cậu em, nếu những tờ báo mà rớt cuộc ta cũng kiếm ra đó nói đúng - được thả ra.”

Cô biết đó là sự thật, nhưng không dẫn được câu hỏi. “Tại sao bà lại nghĩ thế, thưa phu nhân Dentry?”

Bà ta lại cười to, “Ồ, thật quá rõ là tại sao rồi. Hai cô cậu xuất thân từ những

tầng lớp và vị trí xã hội khác biệt - về mọi mặt. Ta rất hy vọng rằng cô sẽ làm tan nát trái tim cậu ấy. Có lẽ cậu ấy sẽ quay lại với ta.”

“Bà đang hoang tưởng rồi.”

“Có lẽ. Nhưng đó là tất cả những gì giờ đây ta có.” Những ngón tay bà ta siết chặt vào cánh tay Marietta.

Marietta nhận ra mình thoát khỏi tay phu nhân Dentry và đứng sau Gabriel nhanh y như cô thoát khỏi Kenny nhiều ngày trước mà giờ đây có cảm giác như đã qua cả một đời rồi.

Phu nhân Dentry thọc một ngón tay thanh tú vào miệng mà mút, cặp môi bà

ta phát ra biết chụt nho nhỏ khi bà ta rút ngón tay ra. “Hư quá, Gabriel.”

“Tôi phát ngán cái trò này rồi. Hy vọng tên sát nhân sẽ miễn cho tôi những trò hề của bà mà xuất hiện sớm cho.” Một tiếng huýt gió khe khẽ nhại lại. Y chỉ về phía tấm màn chắn lò sưởi mà y đã xô dịch lại gần chiếc bàn giấy. “Marietta, nấp sau tấm màn chắn đó. Phu nhân Dentry, hãy ngồi xuống bên bàn của bà đi.”

Marietta lập tức thụt vào phía sau, rồi quan sát phu nhân Dentry thủng thẳng tiến về phía chiếc ghế của bà ta, duy có tấm lưng thẳng và đôi vai căng lên là biểu hiện trái ngược với sự lo lắng của

bà ta.

Gabriel thu mình bên cạnh Marietta và họ đợi chốc lát. Một phút. Hai phút. Căn phòng chìm trong yên lặng, thậm chí phu nhân Dentry cũng cảm thấy cần giữ yên lặng và tập trung. Thêm một phút nữa trôi qua. Marietta toan nói điều gì đó với Gabriel thì cánh cửa mở ra.

Người đó bước vào căn phòng, khuôn mặt từ bóng tối dần dần ra ngoài ánh sáng, và Marietta không thể tin vào mắt mình nữa.

John Alcroft bước vào phòng. Gabriel nghe thấy Marietta hít vào gấp

gáp, và John hướng sự chú ý về góc họ ngồi, đoạn cặp mắt của anh thu về, neoh lại nhìn Melissande đang chết sững trong chiếc ghế của bà ta.

“Phu nhân Dentry.”

“John.”

Marietta dợm đứng dậy song Gabriel kéo cô trở lại, choáng một cánh tay qua vai để giữ cô tại chỗ.

“Phải đến cả năm nay cậu mới lại tới thăm, John à. Ta tưởng cậu chán ghét nơi đây chứ?”

“Tôi có chán ghét thật. Đây là chuyến vắng thăm không định trước. Tôi

định đợi thêm một tuần nữa, nhưng có những việc buộc tôi phải thực hiện sớm hơn dự tính.”

John bước về phía họ, về phía phu nhân Dentry, rồi đột ngột dừng lại khi nhìn thấy cuốn nhật ký trên bàn, bọc trơn trong lớp bì da bóng lộn mà nội dung ô trọc. Cặp môi anh ta nghiêng lại. “Gabriel.”

“Có phải anh vừa định gọi ta bằng biệt danh không John? Thật ý tứ làm sao, mặc dù ta nghi ngờ về sự lựa chọn cái biệt danh đó.” Phu nhân Dentry nói.

Gabriel thăm rửa con mụ điếm đàng kia, những lời châm chọc của mụ

chẳng ích gì trong tình thế này.

“Im nào.” John suyt, ánh mắt anh ta lóe lên, man dại. “Gabriel? Anh đang ở chỗ nào? Dưới gầm bàn á? Quỳ gối trước mặt ta ư? Thật thất vọng biết bao.”

Gabriel ấn vai Marietta và đứng dậy từ phía sau tấm chắn lò sưởi.

“À, anh đây rồi. Chí ít anh cũng đã lựa chọn chỗ ngồi thích hợp, để có cơ hội tự nhào vào lò sưởi cho khỏi điên tiết vì sự hiện diện của mặt ta chẳng.”

“John à.”

“Kìa Gabriel. Và Marietta nữa, tôi nghĩ có đúng không?” Anh ta nhìn vào

tắm chần lò sưởi, và Gabriel chửi thề khi đầu cô ló ra khỏi tấm gờ tắm chần. John có vẻ hả hê. “Vậy là chúng ta ở đây cả rồi.”

“John, chúng ta đâu cần phải...”

“Trật rồi, Gabriel. Tôi nghĩ chúng ta cần chú. Làm sao anh khám phá ra được? Và từ lúc nào thế?”

“Từ sớm kia. Tôi đọc cuốn nhật ký của Abigail. Những mục về ai đó khác ấy, có liên quan đến tôi. Những việc khác xảy ra sau khi tôi bỏ đi. Và rồi tôi nhớ ra rằng anh bảo anh đã ở điền trang này mùa hè năm ngoái. Mụ ta...” Y chỉ thẳng vào phu nhân Dentry. “...có nói

đến việc mất một con dao mở thư vào khoảng đó. Tôi nhớ con dao đó, dễ sợ, to bản.” Y nhìn vào bàn tay trái John, vào đầu cán dao mạ vàng lấp ló khỏi tay áo anh ta. “Tất cả những cái đó hợp lý đến phát ón.” Y hạ thấp giọng xuống. “Bọn chúng lôi cả anh vào. Tôi không hề biết.”

“Tôi biết rằng anh chẳng hay gì cả, Gabriel.” Ngực John căng lên, đoạn anh ta hít một hơi sâu, đôi vai dựng thẳng lên.

Gabriel lùi xa khỏi Marietta một bước, tạo khoảng cách giữa hai người và mong cô cứ đứng yên tại chỗ. “Sao anh không nói gì hết? Mới vài tuần trước anh còn chưa từng tỏ ra rằng anh biết về cái

hội của bọn chúng kia mà.”

“Thế tôi phải nói gì kia? Anh bỏ tôi lại đó. Anh đâu có làm lá chắn cho tôi.”

Nỗi đau cắt vào lòng y. “Tôi đã không biết. Tôi chưa từng nghĩ rằng bọn chúng lại động vào anh. Mẹ ta nói bọn chúng không thể...”

“Chúng đã làm,” anh ta nói giọng hần học, một tiếng làu bàu phát ra khi phu nhân Dentry khịt mũi, mặc dù những ngón tay bà ta nắm quanh tay ghê đã trắng bệch. “Một tuần trước khi anh biến mất. Thoạt đầu tôi cứ tưởng đó là một trò đùa nghịch cực hay ho. Tôi chả hiểu gì

về cái thứ đang xảy ra lúc đó. Ai mà lại không muốn sáu người đàn bà thêm khát mình kia chứ? Nhưng bọn chúng đang trù tính những trò tiêu khiển khác. Tôi nghe được chúng thầm thì về điều đó. Nhìn thấy vẻ mặt chúng, đọc được những cuối nhật ký, về sau này, rất lâu sau ấy, những trò tiêu khiển đã được bọn chúng trù liệu cho cả hai chúng ta. Ngay khi anh đi khỏi, mọi việc đã thay đổi. Tôi không hiểu tại sao, nhưng đột nhiên nó không chỉ là một trò vui cuối tuần nữa. Tôi nằm trong nanh vuốt của bọn chúng rồi, không thể thoát được. Và anh đã *bỏ* lại tôi ở đó, Gabriel à.”

“Tôi xin lỗi, John,” y thì thào.
“Tôi đã không biết.”

“Anh thậm chí còn không viết cho tôi biết rằng anh đã an toàn rồi kia.”

Gabriel nuốt khan, không biết phải đối phó với thái độ quay ngoắt của John ra sao. “Lúc đó tôi đang trốn ở London. Hội những người cùng cảnh ngộ đã bảo vệ tôi cho đến khi tôi vươn lên vị trí đứng đầu. Cho đến khi tôi có thừa sức mạnh để đối phó với những kẻ như bọn chúng.”

John bước về phía trước. Một bước hữu hảo không phải đe dọa. “Anh thật cừ, dĩ nhiên là thế. Tôi chưa bao giờ tự hào đến thế như khi tôi biết được những hành động của anh.” Cặp mắt John

rất chân tình.

Phu nhân Denry chọn đúng lúc đó để tỏ ra mình luôn luôn bất cần mạng sống. “Gabriel lúc nào chả cừ. Cậu đừng hòng sánh được.”

Con dao mở thư đã lộ đến lưỡi khi nó trượt êm trong tay John, và anh ta tiến một bước về phía bà ta. Lẽ ra Gabriel đã có thể sung sướng tự tay mình cắm nó ngập vào xương sườn bà ta, nhưng y bước chen vào giữa hai người.

“Kìa John.”

John dừng lại, nghênh đầu lên, và lưỡi dao một lần nữa gằn như tọt hẳn vào tay áo anh ta. “Nhẽ ra tôi phải lờng

trước rằng anh có thể ở đây chứ. Tại tôi hoảng quá. Một quyết định tồi về phía tôi.” Có gì đó trong mắt anh ta...

“Anh đã cử Rockwood đến gặp Marietta.”

John đập bàn tay rảnh rỗi lên lưng chiếc ghế dành cho khách của phu nhân Dentry. “Anh hiểu ra rồi đây! Mất khá thì giờ nhỉ, Gabriel.”

“Anh *muốn* để tôi biết mà.”

John ngồi móm trên mép ghế. Tâm nhìn của anh ta tới phu nhân Dentry vì thế mà bị cản trở, dường như anh ta đã nguôi đi. “Anh có tài xoay xử giỏi đến không ngờ và có sở trường lựa chọn

những phương án đúng. Tình cảm đã làm anh mù quáng đi nhiều trong cuộc điều tra này, nhưng thậm chí cả với điều bất lợi đó tôi vẫn hy vọng rằng anh có thể luận ra được. Rằng anh sẽ tham gia với tôi.”

“Tham gia với anh?”

“Anh cũng có quyền trả thù ngang tôi. Chúng ta sẽ loại bỏ tên bợ đỡ Worley kia, đương nhiên, cũng như bất kỳ kẻ nào trong bọn cuồng dân ấy. Tôi những hy vọng anh đã tổng khứ được tên Worley từ tuần trước cơ.”

“Bằng cách nào?”

“Bằng cách nào là sao? Bằng cách

nào mà lẽ ra anh đã giết được Worley rồi ấy à?Ồ, thiếu gì cách đâu.” Anh ta nhướn một bên lông mày lên. “Tôi cho rằng việc Marietta có mặt ở đó khiến anh hơi dè dặt, nhưng một cú đẩy gọn gàng từ trên mái nhà xuống lẽ ra đã có thể giải quyết Worley đâu vào đấy rồi.”

“Không phải, anh làm thế bằng cách nào kia? Giết... họ ấy? Và theo cái thủ pháp đó?”

“Dễ ơì là dễ. Với không ít lòng hăng hái và toại nguyện.” Cặp mắt anh ta long lên khi nhìn qua vai Gabriel. “Thưa phu nhân, giờ thì bà nghĩ ai là người nắm quyền điều khiển đây?”

Sự im lặng của phu nhân Dentry chính là câu trả lời được chờ đợi.

“Lẽ ra anh có thể trả thù bằng cách khác, John à. Hoặc bỏ qua đi mà sống tiếp.”

“Bỏ qua đi mà sống tiếp ư?” Anh ta bật cười. “Như anh đã làm? Vui mình vào hết vụ án này qua vụ án khác, giúp những người khốn khổ? Anh cũng đã *rửa* được hận, Gabriel. Tôi đã giúp anh bằng vài trong số những điều kiện đền đáp để chống lại bọn chúng, dù anh không hề biết rằng tôi đã biết.”

“Sao anh biết chuyện của tôi được?” Suốt đêm Gabriel đã băn khoăn

điều đó.

John khịt mũi. “Bọn đó luôn mồm nói về anh đến mức phát ón. Những cuốn nhật ký toàn viết về anh. Suy luận ra có khó gì. Tôi đã hy vọng thật nhiều. Đặc biệt là khi anh bắt đầu noi theo con đường hủy hoại của anh. Khi anh kết liễu hoạt động của cái hội đó, tôi đã rất phấn chấn. Lúc đó tôi quý mến anh lắm. Vì rằng chúng ta có thể giải thoát nhân loại khỏi bọn chúng.” Cặp mắt anh ta trở nên thống khổ. “Khi anh dừng lại ở mức hủy hoại bọn chúng, về địa vị xã hội và tiền bạc, lẽ ra tôi đã có thể tự tay giết anh.”

Gabriel có thể thấy nổi thống hận trong đôi mắt anh ta. Và cả lòng sùì bái

nữa. Y không biết thứ nào làm y kinh hãi hơn. “Sao anh lại không làm thế?”

“Tôi không thể giết anh, Gabriel. Xét cho cùng, vẫn còn một cơ hội nữa. Và tôi còn thời gian. Thời gian để sắp đặt kế hoạch và mưu kế. Thời gian để thay đổi quan điểm của anh.”

“Sao anh lại nghĩ anh sẽ thay đổi được quan điểm của tôi, hả John?”

“Vẫn chưa tìm thấy tay điều tra viên của anh phải không?”

Câu chuyện thay đổi đột ngột làm y ngỡ ngàng giây lát, rồi nó khiến y sáng ra. “Anh đã mua chuộc gã.”

“Cũng tốn vô khối tiền của tôi đây. Nhưng cách đó tốt hơn đối với anh. Tốt hơn vì không phải trả lương cho kẻ bội tín với anh. Hơn nữa, tôi muốn anh cứ mù mờ thông tin. Tôi biết anh sẽ không đồng ý ngay từ vụ đầu tiên. Nhưng chỉ cần ít thời gian để ý tưởng đó len vào, để anh nghĩ rằng chính em trai mình là kẻ sát nhân... tôi đã cung cấp cho Jeremy vừa đủ tin tức về vụ án mạng để cậu ra hành xử như thể có tội trước mắt anh - dĩ nhiên là vì mọi lý do sai lệch... ừ, rồi mọi việc có lẽ sẽ mang vẻ khác đi.”

Cơn phẫn nộ làm y lặng đi trong giây lát. “Khác ư?”

“Dễ chấp nhận hơn. Đây cảm ơn.”

Công bằng. Đừng có nói dối. Anh chẳng đời nào giao nộp Jeremy cho các quan tòa đâu.”

“Cuộc đời có một cách kỳ lạ để đảm bảo mọi lẽ được công bằng. Nếu Jeremy có tội, chắc chắn rồi cuộc cậu ấy cũng sẽ bị trừng phạt bất kể tôi có giao nộp cậu ấy hay không.”

“Sự trừng phạt của anh thôi. Công lý của anh thôi. Nhưng hẳn là *anh* sẽ chẳng để cậu ấy bị xét xử ở tòa và bị treo cổ đâu.”

“Tôi sẽ gắng làm điều y chang như vậy đối với anh, John à.” Y dịu dàng nói.

“Lúc này chúng ta có thể giết mụ,

Gabriel. Cùng nhau.” Về hăm hở, nài nỉ trên mặt bạn y lạ đến nỗi y phải cố buộc mình không tránh xa ra một bước.

“Anh tin rằng tôi sẽ làm chuyện đó sao. Rằng tôi sẽ giúp anh kết thúc nó.”

“Tôi hy vọng thế.” Đôi tay anh ta vượt lên mặt con dao. “Thật buồn cười là vẫn còn hy vọng. Tôi trả thù dễ ợt. Lẽ công bằng. Tình bạn. Nhưng hy vọng là thứ quý giá. Tôi để mặc nó cho số phận. Dù anh có làm như không biết, hay tham gia với tôi, hoặc khiến tôi thất bại.” Cặp mắt anh ta chỉ xoáy vào Gabriel, ánh mắt chăm chăm của anh ta nhưc nhối. “Anh là anh em với tôi hay kẻ thù của tôi, hả Gabriel?”

“Trong đời này tôi là anh em với anh John ạ.” Lòng y đau quặn, cổ họng y đau đớn, tim y đau thắt. “Nhưng trong việc này tôi là địch thủ của anh.”

Hàm răng John nghiền chặt, đôi môi anh ta gắng thốt mà không nên lời, mím chặt lại với nhau thành một đường thẳng. “Ra là thế. Vậy thì đây là một khoảnh khắc thật khó xử. Chí ít thì anh cũng sẽ tránh đường cho tôi chứ?”

John liếc sang Marietta, như thể bất chợt nhận ra rằng cô vẫn còn ở trong phòng vậy. “Em trai cô sẽ được thả. Tôi đã toan tính để điều đó xảy ra bằng cái chết của Abigail. Chẳng có lý do chính

đáng nào để họ giữ cậu ấy lại cả. Và chúng ta có thể nộp Worley cho họ, nếu đến nước đó. Tôi vẫn đang giúp hắn lẩn tránh Gabriel ở nơi này nơi khác chỉ để giữ cho mọi việc còn thú vị mà thôi. Để duy trì đúng đường lối.”

“Không,” cô thì thầm.

“Thôi nào, Marietta, cô biết rằng điều đó sẽ thành sự thật.”

“John, để cô ấy yên.” Lần này giọng y đanh như thép. Thậm chí không buồn che đậy dưới vẻ êm ái dịu dàng.

John cười lợt lạt. “Cô ấy xứng với anh lắm, Gabriel. Tôi sẽ không làm hại cô ấy đâu.” Anh ta nhìn sang bên kia bàn.

“Tuy nhiên, tôi phải yêu cầu anh đừng cản đường tôi.”

“John, tôi không thể...”

“Không, Gabriel. Đừng làm tôi thất vọng!”

Y đưa thân mình ra chắn trước John, nhận thấy cặp mắt của anh ta trở nên cuồng loạn. Y thu mình lấy đà để vọt về phía trước. Cặp mắt John đầy sát khí, miệng anh ta mím lại. Thân mình anh ta cũng gồng lên chực lao vào cuộc đấu.

Cửa mở ra, khiến mọi con mắt đổ dồn về phía cánh cửa gỗ sồi. Huân tước Dentry bước vào phòng, cha của Gabriel và Jeremy theo sau ông. Không còn nghi

ngờ gì nữa, họ đã lắng nghe sau cánh cửa hoặc trong một căn phòng bí mật suốt từ đầu đến cuối.

Những ngón tay Gabriel cuộn thành nắm đấm khi Arthur Dresden bước vào sau cùng, một nhân chứng không mời mà đến với những sự kiện như thế này.

John lùi lại, lưỡi dao thép mỏng dính rơi xuống bên cạnh anh ta. “Huân tước Dentry.”

“Anh Alcroft. Ta rất lấy làm thất vọng về anh.”

“Cả ta cũng vậy, anh Alcroft ạ.” Phu nhân Dentry vừa nói vừa vuốt đôi tay lên váy mình cho phẳng phiu và đứng

dậy, an tâm vì mình không còn bị nguy hiểm nữa. Sáu cặp mắt u ám giận giữ nhìn xoáy vào bà ta. Vẻ mặt Drensdan thật khó dò. “Người ta có thể nghĩ rằng sau tất cả những gì chúng ta đã làm, nhận anh vào....”

“Im đi, bà kia.” Giọng Dentry dứt khoát. “Ta sẽ xử lý bà sau.”

Bà ta lùi lại, đụng phải một chiếc kệ trung bày.

“Ta có thể giải thích...”

“Im lặng, ta đã bảo rồi đấy.” ông ta quát lên.

Phu nhân Dentry chùn lại trông

thấy, cặp mắt bà ta mở lớn, sâu bên trong thoáng vẻ phẫn khích. Gabriel nhếch môi lên.

“Thưa Huân tước Dentry,” John nói. “Tôi xin ngài hiểu cho...”

“Dù tôi có... không hài lòng đến mấy... với những gì tôi nghe được, và với vợ tôi, Alcroft ạ, tôi cũng không thể để anh làm hại bà ta.”

Phu nhân Dentry mỉm cười, một nụ cười tự mãn.

“Mặc dầu vậy, tôi thì có thể làm gì với bà ta tùy ý.” Cặp mắt lãnh đạm nhìn bà ta. “Và tôi có ý sẵn sàng làm chính cái điều đó chỉ ít là một lần này.”

Nụ cười của phu nhân Dentry vụt tắt.

“Bà đã mang hết rắc rối này đến rắc rối khác vào gia đình này, phu nhân Dentry à. Nhưng tôi đã tưởng rằng đó chỉ là chuyện vặt. Khi ông quản gia Noble thôi việc ở chỗ tôi, tôi biết bà đã có lỗi thế nào đó trong chuyện ông ấy bất ngờ muốn nghỉ việc. Nhưng tôi lại cho phép ông ấy đi, khiến chính bản thân tôi bị thiệt thòi từ bấy tới nay. Lẽ ra tôi phải trông chừng bà chặt chẽ hơn.”

“Ra là ông đã phải chông chừng tôi kia đấy,” bà ta vặc lại với giọng cay cú.

Gabriel không nói gì để ngăn chặn màn đấu khẩu này. Một bàn tay Marietta luôn vào trong tay y và siết chặt lấy nó.

“Lẽ ra tôi đã phải làm đúng như vậy.” Những người còn lại trong phòng đều im lặng bàng quan. “Thật đáng tiếc là bà đã làm ô danh dòng họ Dentry đến thế.”

Bà ta phá lên cười, một tiếng cười hung tợn, man dại. “Chẳng tốn mấy hơi. Và tôi sung sướng khi làm việc đó.” Cặp mắt bà ta lướt qua Gabriel và John. “Từng giây phút.”

Mặt Huân tước Dentry vẫn đượm vẻ nghiêm nghị, lâm lì, lãnh đạm, nhưng

tay ông nắm riết vào chiếc ghế bọc vải hoa sặc sỡ. “Bà sẽ phải trả giá cho điều nay, phu nhân Dentry ạ.”

“*Tên tôi là Melissande.*”

“Đây là người của Cục cảnh sát Bow Street, thưa phu nhân Dentry.” Ông chỉ về phía Dresden. “Đã theo anh Jeremy Noble từ London tới.”

Jeremy đứng khép nép và hướng về phía Gabriel một cái nhìn hồi lỗi.

“Ông ta đã nghe được tất cả mọi chuyện, điều đó khiến tôi lâm vào tình thế khó xử.” Huân tước Dentry gõ một ngón tay lên chiếc ghế. “Chúng ta phải làm sao đây.”

“Tôi chẳng bận tâm mấy đến việc ông làm gì,” bà vợ ông nói. Gabriel chưa từng thấy bà ta cay cú như lúc này. Hoàn toàn chiến bại, một nụ cười nanh nọc hiện trên mặt bà ta.

“Ồ, nhưng tôi nghĩ rằng bà có đấy. Mà hơn nữa, tôi bận tâm. Tôi sẽ không để cho bà làm ô danh tôi thêm nữa ngoài những việc bà đã làm.” Ông gõ nhẹ nhẹ vài giây, một cách bày tỏ xúc cảm đáng kể của người đàn ông rất mực lãnh đạm và nghiêm khắc. “Nếu bà bị bắt thì có lợi cho bà quá, tôi có thể khẳng định ngay với bà điều đó, vì tôi nhất định sẽ khiến cho những ngày còn lại của bà hết sức... khó chịu.”

Mặt phu nhân Dentry trắng bệch ra, và Gabriel siết chặt tay Marietta trong lúc lòng y dấy lên sự đồng tình nhiệt ngĩa.

Cặp mắt Huân tước Dentry lướt nhìn quanh những khuôn mặt trong phòng. “Vấn đề là làm gì bây giờ.”

“Hắn là kẻ sát nhân ở Middlesex. Hắn phải bị đưa ra trước công lý,” Dresden nói, cặp mắt nheo lại nhìn John.

Tất cả mọi người trong phòng sững lại khi nghe hắn tuyên bố. Gabriel nhắm nghiền mắt lại. Tất cả mọi bí mật của họ sẽ bị phanh phui. Y đã đặt những lá chắn để che chở vào đúng chỗ, nhưng tình

huống này hoàn toàn vượt trên tâm những gì y đã chuẩn bị trước. Cả London sẽ đồng thời biết hết. Sự việc sẽ in trên mặt mọi tờ báo và trên miệng mọi người dân. Và John...

“Không. Ông đừng làm thế.”
Marietta bước lên phía trước. “Xin ông. Hãy để Gabriel xử lý việc này.”

Cặp mắt Dresden nheo lại nhìn cô. “Noble ấy á? Ta chẳng tin vào anh ta hơn gì tin vào tất cả các người. Anh ta sẽ thả Alcroft ngay khi họ rời khỏi đây.”

“Anh ấy đã cho ông biết về Worley. Đã quả quyết đánh liều cả những bí mật của bản thân để hỗ trợ cuộc điều

tra của ông.”

“Anh ta đâu có hỗ trợ cuộc điều tra của ta, anh ta hỗ trợ cuộc điều tra của chính mình thì có.”

“Không phải.” Cô lắc đầu. “Ông không thấy à - điều đó cản trở anh ấy. Ông là người sáng láng, ông đã chấp nối những manh mối vào với nhau đủ để theo dõi Jeremy đến tận đây. Tại sao ông làm vậy?”

Cặp môi Dresden bĩu ra hết mức. “Chuyện đó chẳng ăn nhập gì cả. Tại sao ta phải tin là anh ta sẽ giao nộp kẻ sát nhân kia?” Hắn chỉ ngón tay cái vào Alcroft. “Tên bạn trí cốt của anh ta.”

“Ông không thấy à? Nhờ có Gabriel ông mới biết được tất cả mọi việc này. Anh ấy đã để ông biết chúng. Đánh liều may rủi rằng đằng sau cái vẻ bảo thủ và nghiêm khắc, ông là một con người tử tế.”

Dresden sừng sốt. Lúc này, Gabriel chỉ có thể thông cảm với trạng thái đó. Chỉ có thể giữ cho miệng mình khỏi há hốc ra lúc Marietta đưa ra những lời tuyên bố nồng nhiệt đó.

“Và thưa Huân tước Dentry.” Cô quay về phía ông. “Gabriel chưa công khai chuyện gì về vợ của ngài, về vai trò ngẫu nhiên của chính ngài trong chuyện này cũng chưa. Hãy tin tưởng giao phó

cho anh ấy tiếp tục việc đó. Hãy ủng hộ cho dù câu chuyện có diễn ra thế nào đi chăng nữa.”

Huân tước Dentry khẽ nghiêng đầu.

“Và cô nghĩ rằng anh ta sẽ xử sự đúng đắn vì cô, phải vậy không?” Cặp mắt Dresden nheo lại nhìn cô.

“Trước nay lúc nào anh ấy chẳng xử sự đúng đắn,” cô nói với vẻ hồn hậu. “Anh ấy chưa từng làm một ai tổn thương ngay cả khi có thể làm thế. Tôi đã đặt lòng tin vào anh ấy, tất cả chúng tôi đều thế.” Cô nhìn Jeremy và cha cậu, rồi quay về phía Gabriel. “Và chưa một ai trong chúng tôi bị phụ lòng cả.”

Cặp mắt nâu của cô đẹp đẽ và trong trẻo. Như một cơn mưa xuân gột rửa sạch tội lỗi của y. Y gần như choáng váng dưới sự tác động này.

Cô quay lại nhìn Dresden. “Xin ông đây.”

Cả căn phòng dường như lúc này mới lấy lại hơi thở.

Cặp mắt Dresden nheo tí lại. “Ta không thích người ta đùa cợt với pháp luật, đùa cợt với công lý.”

“Không, đâu phải đùa cợt. Chỉ là để công lý có cơ hội thành công theo một cách khác thôi. Bảo vệ cho những người vô tội khỏi bị tổn thương.”

Dresden nhìn quanh khắp phòng.
“Người vô tội nào?”

“Em trai tôi là một trong những người đó.”

“Cậu ta đâu có tổn thương gì mấy vì vậy cậu ta sẽ được giải tội khi ông Alcroft bị bắt giam.” Nhưng khóe mắt Dresden đã dẫn ra chút xíu.

“Những người vô tội bị phu nhân Dentry và cái...” Miệng cô bĩu xuống “...hội đó của bà lạm dụng nữa.” Thấy cặp mắt Dresden dụi thêm chút xíu nữa, Marietta dần tới. “Xin ông đây. Tôi biết ông muốn luật pháp phải được tuân theo đúng nghĩa, nhưng những nạn nhân kia,

những cậu bé kia, sẽ chẳng bao giờ giành được công lý cho họ theo cách này cả.”

“Thế còn công lý đối với những phụ đàn bà kia thì sao?”

“Tôi đâu có nói rằng công lý sẽ không được thực thi. Chỉ là... hãy cứ để Gabriel xử lý việc này.” Cô dần tới thêm một bước, bàn tay xò ra. “Xin ông.”

Lòng tin vào y, trong khi cô thậm chí còn không biết y sẽ làm gì... y có thể cứ thế mà thả John đi. Người bạn thân nhất của y, người anh em của y về mọi phương diện chỉ thiếu cùng chung dòng máu... y có thể để cho anh ta bước qua cánh cửa kia. Marietta đã tin tưởng rằng

y sẽ không Kenny phải nhận tội, khi mà chỉ cần làm thế sẽ giản tiện hơn rất nhiều cho y.

“Ông Alcroft phải bị xét xử và trừng phạt,” Dresden nói.

John không nhìn tay cóm đó, anh ta đang mãi nhìn Gabriel. Gabriel chăm chăm nhìn lại, cân nhắc hết kế hoạch này đến kế hoạch khác, John nghiêng đầu, rồi gật đầu, cặp mắt mệt mỏi không rời khỏi Gabriel.

Nỗi đau giằng xé trong lòng y. Gabriel tiến lên trên, sóng vai Marietta. “Anh ấy sẽ bị. Tôi sẽ đưa anh ấy đi,” y nói, gần như thì thào. Y hắng giọng. “Ai

đó hãy lấy cho một sợi dây thừng và một bộ quần áo đầy tớ.”

“Sao anh cần...”

Gabriel giơ một bàn tay lên. “Cách này sẽ dễ dàng hơn.”

Không ai hưởng ứng câu đó, còn Marietta ngược nhìn lên hoang mang, Huân tước Dentry biến mất để gọi mang đến những vật dụng đó.

“John, con dao mở thư.” Y chìa bàn tay ra, John mở lòng bàn tay, lưỡi dao nằm trên tay, anh ta nhìn hung khí ấy hồi lâu trước khi trao nó cho Gabriel. Gabriel cúi nhanh con dao vào túi áo trong, chất thép lạnh ép lên mạng sườn y.

“Nếu anh bội tín với ta, ta sẽ làm anh tiêu đời,” Dresden thì thầm, giọng thấp và đều đều phía sau y.

“Tôi biết,” Gabriel đáp.

Huân tước Dentry trở lại và Gabriel đưa cho John chiếc áo khoác, chiếc áo sơ mi giản dị, chiếc quần và đôi giày. “Hãy mặc những thứ này vào.”

“Cái để mặc trong tù, phải không Gabriel?” John hỏi. “Chu đáo làm sao.”

Anh ta mặc những thứ quần áo đi mượn đó và cởi chiếc đồng hồ bỏ túi ra, đút nó vào trong chiếc quần mới của mình.

“Không. Đồng hồ của anh.”
Gabriel chìa tay ra. “Và chiếc ấn của anh nữa.”

John nhướn một bên mày lên, nhưng cũng bỏ những đồ vật đó giao cho Gabriel. “Tức đoạt của tôi đây à?”

“Không. Giữ chúng cho anh thôi.”
Gabriel đáp không kiêu cách.

John nheo mắt, tìm mắt Gabriel, rồi gật đầu. “Được lắm.”

“Đi thôi.”

Họ rời khỏi ngôi nhà đó thành từng tốp, Dresden và cha Gabriel đi trước,

Gabriel và John đi giữa. Jeremy và Marietta ở hai bên họ, phu nhân Dentry lung túng bám vào tay chồng bà ta, đi đoạn hậu. Dresden và cha Gabriel tản sang hai phía, Gabriel lên cỗ xe ngựa của y, rồi ra hiệu cho John vào trong xe. Y nhìn thấy đôi mắt mở to và cặp môi cắn chặt của Marietta.

Y rời mắt khỏi cô và gạt đầu với Dresden, mặt hấn u ám, đôi vai cứng ngắc. Gabriel hiểu rằng những người hành pháp cần phải nhìn việc đời theo hướng hắc bạch phân minh hơn là kiểu đen trắng mập mờ của y. Mặc dầu tính khe khắt của Dresden nếu được làm mềm mỏng đi sẽ dễ chịu hơn nhiều.

“Ông đi ngựa đến đây à? Hãy dừng ở White Stag làm một ly trên đường ông trở về nhé,” Gabriel nói. Cặp mắt Dresden nheo nheo và đảo qua đảo lại giữa họ. Gabriel băn khoăn không biết hẳn sẽ tới quán bar hay sẽ theo đằng sau, cứ phải phòng xa đã.

Cha y ngấm ngấm đưa cho y một sợi dây thừng chắc, để bất kỳ kẻ tới nào tò mò cũng không thể thấy được. Bằng cách nào đó họ đã giữ kín được toàn bộ thảm họa này trong phạm vi hai căn phòng và đằng sau những bức tường dày đặc của ngôi nhà ấy, người hầu kẻ hạ chẳng biết được thêm gì. Gabriel ra dấu cho John chìa đôi tay ra. Anh ta làm thế với một cái nhướn mày nữa, mặc dầu

cặp mắt anh ta đã trở nên nhẫn nhục, khắc khoải lo âu. Gabriel buộc thắt nút lại.

Mắt y gặp lại Jeremy, cặp mắt cậu cũng khắc khoải y như mắt Alcroft, nhưng có sức mạnh ẩn sau vẻ phấp phồng đó. Gabriel gật đầu với em trai, rồi cứ nhìn đăm đăm vào cậu, cố gắng truyền tải mọi thứ y có thể trong một ánh mắt nhìn đó. Đau buồn, ân hận, yêu thương, tin tưởng. Khuôn mặt Jeremy rạng lên một phút, rồi cậu gật đầu đáp lại, đôi vai vững chãi, đầu ngẩng cao.

Đôi tay Marietta bám vào khung cửa. “Gabriel,” cô thầm thì, cố gắng khiến y nghiêng người ra bên ngoài.

“Nhỡ anh ta làm gì anh trong xe thì sao?”

“Anh ta sẽ không làm gì đâu.” Cát vẫn đang chảy trong chiếc đồng hồ cát, miệng y không thể thổ lộ kế hoạch của y được. Marietta nhận thức được tầm quan trọng của danh dự. Sau này cô sẽ hiểu ra. Y muốn cô hiểu.

“Nhưng...”

“Anh ta sẽ không làm gì đâu. Tôi sẽ gặp em khi trở về nhà.” Y chạm vào cằm cô. “Mọi việc sẽ ổn thôi.”

Mọi việc sẽ chẳng ổn đâu. Nhưng hết thầy bọn họ phải tin tưởng rằng mọi việc sẽ ổn.

Họ đồng thời tránh khỏi xe ngựa. Y đóng cánh cửa lại và gõ lên xe. Những bánh xe lăn trên đường lớn. Xa dần nơi điền trang xinh đẹp với những ký ức xấu xa và những kẻ cư ngụ bất hạnh.

~*~

John yên lặng, nhìn chăm chú vào sợi dây thừng đang trói hai cổ tay mình. Gabriel chẳng biết nhìn đi đâu. Nhìn ra ngoài cửa sổ, về hướng mặt trời đang lặn, đỏ như máu và chói gắt. Nhìn vào người anh em của y, một kẻ sát nhân, một nạn nhân. Nhìn vào cái bọc sạch sẽ tinh tươm đang đặt một cách vô hại bên cạnh y, chờ đợi.

“Làm sao anh có thể cho qua được điều đó, hả Gabriel? Sao anh có thể là anh, mà không phải là tôi?”

Buổi chiều đó hiển nhiên đã khiến họ kiệt sức. Giọng John suy tư và điềm đạm. Gabriel chăm chăm nhìn quang cảnh ngang đường qua cửa sổ. “Tôi không biết, John ạ. Tôi chẳng khi nào muốn bọn đó thắng cả.” Y nhìn vào bạn mình. “Mục đích của chúng là làm cho ta mất hết lý trí. Tôi sẽ không để điều đó xảy ra.”

“Anh nghĩ rằng tôi sẽ yếu đuối chẳng?” Cầm John hỉnh ra đằng trước; khoảnh khắc đó trông anh ta có vẻ trở lại là chính mình như trước đây hơn.

“Không. Tôi không nghĩ rằng anh đã làm việc sai quấy. Tôi ước gì...” Y nhìn đi nơi khác. “Tôi ước gì lúc đó anh tới gặp tôi. Hoặc giá mà...”

“Lẽ ra đã chẳng có chuyện gì nếu anh ở lại, Gabriel.” Giọng John điềm tĩnh và thậm chí còn ngấm ngội hơn lúc trước, thận trọng phỏng đoán xem y sẽ nói gì. “Anh đã đọc cuốn nhật ký của Abigail chưa? Những đoạn mà chúng ta đồng thời liên quan ấy.”

“Chút ít.”

“Thế thì anh sẽ biết chuyện đó chẳng quan trọng gì. Có lẽ sẽ còn tệ hơn nếu anh vẫn còn ở lại đó, mặc dù lúc

trước tôi đã nói khác. Anh chẳng thể cứu được tôi đâu. Tôi đã thôi trách cứ anh từ ngày nào ngày nào rồi.” Anh ta mỉm một nụ cười tự tin. “Thỉnh thoảng về buổi đêm tôi vẫn trách anh, nhưng có phải chúng ta đều hoàn hảo đâu.”

“Chẳng một ai trong số chúng ta hoàn hảo cả.” Gabriel bình thản nói. “Chẳng một ai trong số chúng ta hoàn hảo.”

Họ ngồi trong im lặng, cỗ xe ngựa lăn bánh qua Blackfriars, lắc lư trên sỏi đá trong lúc màn đêm buông xuống.

Gabriel gõ lên xe. “Tay cóm vẫn đi theo sau đây chứ?”

“Không thưa ông. Ông ta bỏ đi từ mười phút trước và phi lên trên rồi. Từ lúc đó tới giờ tôi không thấy ông ta nữa.”

Gabriel gật đầu và duỗi những ngón tay bỗng nhiên cứng ngắc của mình.

“Chúng ta đang đi đâu đây?” John hỏi, đầu anh ta ngả ra sau, cặp mắt nhắm lại. “Clod Bath chẳng? Newgate chẳng?”

Gabriel vừa chậm rãi lắc đầu vừa quan sát bạn mình. “Phố Greville.”

Cặp mắt John đột ngột bắt lấy mắt y và chăm chú vào đó một lúc lâu. Y gật đầu. “Ừ.” Giọng anh ta lảng dụi. “Cảm ơn anh, Gabriel.”

“Dentry và Dresden sẽ lo nốt những phần còn lại. Tôi sẽ đảm bảo cho việc này đến đến chốn.”

Đôi vai John thẳng lên và anh ta phủ bụi đầu gối chân phải của mình. “Tôi sẽ phải đi đâu?”

“Đi thăm châu Âu lục địa một chuyến. Trong chuyến du lịch này anh sẽ thấy thích Italy và ở đó vài tháng. Anh sẽ viết thư cho Huân tước Dentry và tôi vài tuần một lần - và chúng tôi sẽ cho giới thượng lưu biết tin tức về cuộc phiêu du của anh, nếu họ đòi được biết. Nếu sau khi anh đến Italy có bất cứ ai điều tra gì thì anh sẽ sang Pháp, và cứ thế.”

John gật đầu. “Còn tài sản của tôi?”

“Trong vòng một năm anh sẽ bị một tai nạn thảm khốc...”

“Một tai nạn khi đua ngựa, tôi hy vọng thế. Việc cưới ngựa đi chơi rất hợp với tôi, anh có nghĩ thế không?”

Gabriel vừa gật đầu vừa nhìn lên đôi bàn tay mình, lạ lẫm, nắm chặt trên lòng. “Quả nhiên là hợp nhất đấy.”

“Giấy tờ của tôi hợp lệ. Sẽ không có trục trặc gì trong vòng một năm cả. Dù sao tôi cũng để mọi thứ lại cho anh.” John điềm tĩnh, thanh thản lạ lùng. “Hãy chăm sóc đàn ngựa của tôi, được không?”

Những con ngựa đó. Những người huấn luyện chúng. Tôi có một con ngựa non đẹp lắm. Chắc chắn sẽ chiến thắng giải đua Newmarket. Tôi sẽ thích lắm nếu anh đem nó đi đua hoặc bán nó cho một người mua xứng đáng, nếu anh quan tâm đến chuyện giúp tôi.”

“Tôi quan tâm đến chuyện giúp anh, John ạ.”

Anh ta nhìn đi chỗ khác, yết hầu di động lên xuống. “Tôi biết. Tôi rất tiếc đã nghi ngờ anh, Gabriel.”

“Tôi biết, John à. Tôi cũng rất tiếc.”

Cỗ xe ngựa chậm lại. Móng ngựa

nghiền xuống đường để dừng lại. Bánh xe ngừng quay trong chốc lát, lơ lửng.

John quay lại phía y. “Marietta rất hợp với anh, Gabriel ạ. Tôi rất quý cô ấy. Đừng có dại mà để cô ấy đi nhé.”

“Tôi chẳng làm được gì *ngoài việc* để cô ấy đi, John à. Đôi khi để cho ai đó được tự do chính là cách duy nhất thể hiện tình yêu dành cho họ.”

John nhìn y chăm chú, rồi giờ hai bàn tay bị trói lên. “Anh nói đúng đấy.”

Gabriel ngáp ngừng, không chắc mình có dám cắt sợi dây thừng đó thật không. Một nhát cắt đứt những gì ràng buộc y là mọi chuyện sẽ xong. Y lôi con

dao từ bọc ra. Bàn tay y đưa ra, chẳng khác nào một phần cơ thể tách rời khỏi sự kiểm soát của y, và cắt dây.

Cuộn dây rơi trên lòng John, rồi trườn xuống sàn xe.

Họ nhìn nhau hồi lâu. Gabriel đưa cho anh ta một mẩu chì than, bọc quần áo với hai món đồ công kênh và đụng vào đùi y. John xát hai bàn tay lên mẩu chì than, quệt những vệt sọc lên má, lên trán, xuống dưới mũi mình. Qua hai tai và xung quanh cổ. Qua cả áo sơ mi. Bất cứ chỗ nào dễ nhận ra.

“Tôi sẽ phải làm gì đó đối với đôi tay tôi,” anh ta nói giọng suồng sã.

“Ờ.”

“Có lẽ là con phở đó. Một cú xoáy để dẫn da dẫn cốt, để động đậy mấy ngón tay đang vô công rồi nghề.” Nụ cười của anh ta đầy vẻ tự tin.

Gabriel không đáp lời.

John đã chỉnh trang xong, anh ta vuốt cho áo mình thẳng thớm, một cử chỉ vô thức. “Trông tôi ra sao?”

Gabriel gật đầu, đôi môi y không thốt được thành lời, tim y không đập nổi.

John nhìn y trong khoảnh khắc. Một khoảnh khắc dài bằng cả đời người. “Tạm biệt, Gabriel.”

“Tạm biệt, John,” y thì thầm, bằng cách nào đó cũng bật được ra tiếng. “Chúc anh bình an.”

John mỉm cười, một nụ cười như thưở xưa, như lúc thiếu thời, trước khi trường Eton chia cắt họ; chơi đùa ở điền trang đó, vô tư lự. “Ừ,” anh ta nói ngắn gọn.

Anh ta chìa đôi tay ra và Gabriel đặt cái bọc lên đó, hai món đồ va lách cách vào nhau, một nặng một nhẹ.

Tay John thò ra, anh ta nháy mắt và kéo Gabriel về phía mình. Một cái ôm nồng nhiệt, một lời hứa. Rồi anh ta đẩy y ra và chộp lấy tay nắm mở cửa xe. “Tạm

biệt.”

Đoạn anh ta biến mất.

Gabriel ngồi trong cỗ xe ngựa. Nhìn chăm chăm vào chỗ ngồi đối diện. Không thể gõ lên cửa để ra hiệu cho tay xà ích của y đi tiếp.

Cỗ xe bắt đầu di chuyển không cần tiếng gõ của y. Hiển nhiên lúc trước đó John đã chẳng nhọc lòng làm cái việc như thế. Gabriel để mặc cho cỗ xe di chuyển đù lắc y tới lui. Họ quanh ở góc phố. Một phát súng từ xa vang lên.

Gabriel không cần phải nhìn lại phía sau. Để mà thấy. Y tin tưởng vào bạn mình. Y mỉm cười buồn bã. Mà

chẳng lẽ đó không phải là điểm mấu chốt của vấn đề?

Chương 22

Tên sát nhân Middlesex đã chết! Đã tự sát bằng súng tại một hiện trường gây án trước kia! Vũ khí của tên sát nhân được tìm thấy trong túi hăn - một con dao mở thư được dùng để giết tất cả các nạn nhân... Một đày tớ từ điền trang của dòng họ Dentry bị điên, một tên Edward Smith nào đó... mặc dù cái xác không thể nhận dạng được... Arthur Dresden đã phát hiện ra tên sát nhân và yêu cầu được lĩnh thưởng... toàn bộ câu chuyện do

chính miệng ông ta kể ở trang bốn... Huân tước Dentry ra làm chứng! Kenneth Winters được tuyên vô tội tại phiên tòa xử và được phóng thích. Tất cả mọi lời cáo buộc đối với cả hai anh em nhà Winters bị hủy bỏ! Thỏa thuận tiền bồi thường đã được Huân tước Dentry chấp thuận... Lời tuyên bố tại trang sáu... London hoan hỉ! Một lần nữa lại yên ổn...

“Em có giận tôi vì không nói cho em biết John là tội phạm trước khi chúng ta đến điền trang đó không?”

Marietta đẩy những tờ đặc san

sang một bên và nhìn Gabriel, y đang cầm cốc trà lớn áp vào ngực mình, hơi nước cuộn thành vòng quanh gương mặt y, gương mặt lúc này vẫn điển trai hết như lần đầu cô gặp. Có lẽ giờ đây lại còn hấp dẫn hơn là đằng khác, nếu một điều như vậy là khả thể.

“Không đâu. Nếu anh nói với em về Alcroft ngay sau khi anh phát hiện ra, có lẽ em đã chẳng thể giữ bí mật việc đó với anh ta rồi. Ất hẳn em đã hành động khác hẳn.”

Y gật gù, mắt nhìn xuống cốc trà của mình, như thể tìm kiếm lời giải đáp trong đó. “Tôi nay em sẽ ra đi à?”

Cô liếm môi, tim đập rộn, do dự. “Có thể em sẽ đi. Mark và Kenny đã trở về ngôi nhà bọn em thuê. Kenny nói hàng xóm kéo đến tới tấp, đầy thiện ý và quà mừng. Thiệp mời tràn ngập, ai cũng muốn cắn miếng đầu tiên của câu chuyện ngôi lê đôi mách.”

“Em cứ thoải mái ở lại đây đến khi cơn cuồng nhiệt đó lắng xuống.”

“Cảm ơn anh. Nhưng có lẽ em nên về nhà. Phòng khi Kenny cần em.” Câu cuối là một lời ướm hỏi thì đúng hơn. Liệu y có bảo cô ở lại?

“Mà cũng tốt vì em sẽ không bị bắt gặp ở đây nữa chứ. Tất cả mọi người

chắc hẳn đang băn khoăn xem em đã ở đâu. Đi thăm nhà một người bạn ở quê. Hãy bám vào câu chuyện đó, mặc kệ cô chị họ đê tiện của em nói gì thì nói.”

Cô mỉm cười, một nụ cười căng thẳng, gượng gạo. “Vâng.”

“Tôi biết vài người có thể xác nhận rằng em đã ở đâu trong tháng vừa rồi, nếu em thấy cần. Một đôi vợ chồng tốt bụng ở Windsor.”

“Cảm ơn anh.”

“Đừng cảm ơn tôi. Xin đừng.”

Im lặng.

“Tôi sẽ giúp em gói ghém đồ đạc.”

Việc gói ghém chẳng mất mấy nổi. Mau hơn nhiều so với thời giờ để làm việc đó một tháng trước đây. Cứ như thể thời gian vội vã chạy nhanh hơn để đẩy sớm cuộc phân ly của họ. Lúc này cô sợ việc gói ghém đồ đạc cũng nhiều y như cô đã sợ lúc trước. Nỗi đau trong tim cô hiển nhiên đã khác, nhưng vẫn còn đó.

Đến lúc tỉnh trí lại, cô đã ở dưới chân cầu thang, chiếc rương xách trên tay.

“Tốt nhất là em đi một mình. Tôi sẽ bảo xà ích dừng trước khi đến nhà em một hoặc hai con phố. Em có thể bắt xe

thuê.” Y dúì vại đồng tiền vào tay cô, cái đụng chạm như thiêu như đốt. “Tôi sẽ gửi cho em những thứ khác sau. Bằng một chuyến xe không mang dấu hiệu riêng.”

“Cảm ơn...” Cô tự dừng lời trước khi nói hết câu xã giao đó. Im lặng tràn ngập căn phòng chờ. “Anh sẽ...”

“Tôi sẽ ổn thôi,” y nói.

Cô gật đầu và nắm chặt chiếc rương của mình hơn.

Gabriel nghiêng về phía trước, vuốt cằm cô, má cô, vuốt một lọn tóc xõa ra đằng sau tai cô. Môi y chạm vào môi cô. Dịu dàng mà mạnh mẽ. Ấm áp và yêu

thương. Y rời ra, môi dưới của họ gắn vào nhau đến khoảnh khắc cuối cùng và tách rời nhau trong sự tiếc nuối.

“Chúc em may mắn, Marietta. Tôi biết là em sẽ ổn. Hãy nhớ những gì tôi đã nói.”

Hãy tìm một chàng trai trẻ tốt bụng để lấy làm chồng, một người dễ chịu, không cờ bạc, ai đó biết quý trọng em.

Ai đó nhưng không phải Gabriel. Ai đó mà cô có thể lấy làm chồng và cùng xây dựng tổ ấm. Ai đó mà cô không yêu.

Nhưng cũng là ai đó mà cô không

chất gánh nặng lên. Người sẽ không cần phải ngại ngùng từ chối những dâng hiến của cô. Người mà một ngày nào đó sẽ tới yêu cô.

“Chúc anh may mắn, Gabriel.”

Cô bước vào trong cỗ xe ngựa.

~*~

“Cái thứ cũ rách này ư? Sao, nó chẳng hơn một miếng giẻ rách là mấy,” một phụ nữ nói với một phụ nữ khác, vừa nói vừa trưng chiếc váy đầm đẹp đẽ của cô ta ra, hiển nhiên là mới tinh và đang là một nhất. Hai người phụ nữ đó đi lẫn vào đám đông.

Marietta nhìn vào phòng khiêu vũ. Cô đã vào phòng nghỉ một lát, và ngay cả khi đó cô cũng thấy mình bị đám người đang muốn *biết* sán lại bắt chuyện. Muốn moi móc tất cả tin tức giật gân trước khi hàng xóm của họ biết được. Bữa yến tiệc đình đám tối nay đang lên đến đỉnh điểm, giới thượng lưu phờ phơ vì tình tiết mới và chuyện ngòi lê đôi mách của họ. Những thành viên tai tiếng mới và *được sủng ái* của giới.

Cô dừng một thoáng ở bậc cửa. Những cánh cửa mở rộng chào đón cô. Những nhóm người khác nhau đang đứng thành từng nhóm riêng rẽ. Nhóm nào cũng vui vẻ chào đón cô gia nhập với họ. Như cuốn truyện in trên những trang giấy

hảo hạng. Cô đã được mời khiêu vũ tất cả các điệu, những lần này phải từ chối những lời mời để cứu nguy cho đôi chân mình. Như một giấc mơ kỳ lạ. Và mặc dầu thứ giấy thượng hạng đó thực đẹp, nó vẫn không đem lại cảm giác vừa ý dưới đầu ngón tay cô.

Hai người phụ nữ đng tán gẫu trong những chiếc ghế phía xa xa. “Nhà Winters có họ xa với Công tước Shastmore, Bá tước Givet và Nam tước Tercake đấy. Những mối quan hệ họ hàng thật tuyệt vời.”

Người phụ nữ kia gật gù và Marietta ngó lơ sang nơi khác. Tất nhiên bây giờ những mối quan hệ họ hàng của

họ được nhớ đến rồi. Vào lúc thuận tiện, những tấm thiệp mời trước đó đã biến sạch sành sanh giờ đây đổ về ngập chiếc khay bạc nhà họ. Giới thượng lưu hào hức muốn khai ra từng chi tiết của vụ bê bối đó. Việc họ bị ô danh và rồi chiến thắng trở về.

Cô nhìn thấy Mark, vẫn gầy gò, nhưng không hốc hác như Kenny, anh ta đang diễn thuyết trước một đám người ở một bên. Kenny đứng sát bên anh ta, cậu có vẻ lúng túng vụng về, sáu tuần trước nếu ở cùng trong tình huống như thế này cậu sẽ không đến nổi như thế, ngược lại, Mark cư xử cứ như thể anh ta chưa từng rời khỏi vòng tay của giới thượng lưu vậy. Cứ như thể anh ta vẫn luôn có chút

tiền bạc do Huân tước Dentry giúp đỡ vậy. Cô len đến bên họ.

“...và đó chính là điều tôi đã bảo anh ta. Crandon, bạn tôi ơi, cậu đừng có đặt cược vào những con mang số sáu!”

Đám đông quanh anh ta phá ra cười, Tuy nhiên, tới giờ cô đã nghe câu chuyện cười này sáu lần rồi, và đang mong ai đó rút cuộc cũng hiểu ra rằng đó chẳng phải câu chuyện hay ho gì.

“Em gái tôi đây rồi! Đây là cô Winters. Plufield, ông đã gặp cô em gái tôi chưa nhỉ?”

Vị bá tước nói chưa và họ nhanh chóng được giới thiệu với nhau. “Yêu

kiêu.” “Dễ thương.” “Xinh đẹp.” Có lẽ cô sẽ bắt đầu vênh vác nếu những tình từ mới dùng để miêu tả cô tiếp tục tuôn ra.

“Tôi đang băn khoăn không biết tôi có thể nói vài lời với cả hai người không,” cô nói với anh em trai mình.

Những người đàn ông khác mau chóng cáo từ. Mark có vẻ bức tức. “Em đang làm cái gì thế, Marietta? Chơi lẩn sân người khác hả?”

“Không, em đâu muốn...”

“Anh đã kiếm cho em hai đám rồi đây. Và bốn đám nữa đang chờ. Nghĩ xem thậm chí chúng ta có thể làm cho Plufield hài lòng rồi đó. Em gái tôi, một

nữ bá tước. Cứ thử nghĩ mà xem. Chúng ta sẽ dùng những người khác để thúc đẩy ông ta ngỏ lời cầu hôn, đương nhiên là thế. Và nếu một con cá to hơn tự chui vào lưới, ờ, thì chúng ta sẽ vớt hẳn lên.”

“Mark này...” cô mở lời.

“Anh là ông anh trai lừng lẫy nhất, anh biết mà.”

“Không phải thế. Tại sai anh lại làm việc này?”

Vẻ mặt Mark nửa bức bối, nửa bối rối. Kenny có vẻ lúng túng, nhưng đó là lần đầu tiên cậu không bỏ chạy trước dấu hiệu đầu tiên của cuộc cãi lộn, cậu so vai và trụ vững chân. Cậu sẽ cần phải tập

phần cổ và đầu mình, hơi thấp xuống và đẩy về phía trước thêm, nhưng xét về mọi mặt lòng cô dấy lên niềm tự hào. Kenny rốt cuộc đã trưởng thành lên rồi.

Cô biết cần phải cảm ơn ai. Gabriel đã làm gì đó đối với cậu. Đã củng cố lại tinh thần cho cậu hoặc sử dụng ảnh hưởng ngầm với cậu để đạt được điều đó. Kenny đã đến thăm và cảm ơn y vài ngày trước đó rồi trở về là một con người mới.

“Cơ hội đấy. Chúng ta phải nắm lấy nó.” Mark ắt hẳn phải đọc được nét mặt cô chỉ ít là lần này, vì giọng anh ta chuyển sang hồ nghi. “Em đừng có nói với anh là em không muốn lấy chồng đấy.

Có vô khối đám môn đăng hộ đối đây này. Những đám ra trò ấy. Anh thì anh nghĩ em nên đợi Plufield, nhưng nếu em nghĩ sức hút này chỉ được vài tuần thì có lẽ chúng ta nên chấp nhận một trong số những người khác. Tốt bụng, sẵn tiền. Những mối quan hệ họ hàng danh giá.”

“Tiền bạc là một trong những chuyện mà em muốn nói với anh đây.”

“Thật ra, Marietta à, anh không nghĩ một cô gái lại phải lo lắng về những chuyện như thế, anh đã nói với em rồi. Anh có thừa tiền tiêu vặt cho em,” anh ta hào phóng nói. “Em có thể mua một chiếc mũ bonnet mới hoặc vài chiếc ruy băng.”

“Anh không thể cứ tiêu tiền mãi, Mark ạ.”

“Tất nhiên là anh có thể chứ. Anh có tiền đấy chứ? Huân tước Dentry đã rất chu đáo.”

“Ga...” cô hắng giọng. “Ông Noble đã thuê một kế toán tính khoản tiền bồi thường đó. Cái khoản bồi thường và thỏa thuận ấy. Anh sắp tiêu lạm vào mức lợi tức hàng quý rồi đấy.”

“Anh chỉ cần vay một khoản thế chấp bằng phần còn lại, có vấn đề gì đâu.”

Cơn giận trời dậy ra khỏi vỏ bọc

của cô. “Anh chẳng học được điều gì à? Chúng ta sẽ lại một lần nữa không một xu dính túi, nợ nần và phá sản.”

“Chính vì vậy mà em nên lấy Plufield. Hoặc Ratching. Họ có thể chu cấp tiền bạc cho chúng ta. Sẽ không để gia đình thông gia của họ chết đói đâu.

“Anh lạ quá đi mất. Em không thể...”

Kenny giơ một tay ra, cầm vĩnh lên. “Hãy để em thử nói chuyện với anh ấy, Marietta.”

Cô chăm chăm nhìn Kenny, và liếc thấy Mark cũng đang nhìn y hệt như vậy. Cô chậm rãi gật đầu, niềm phấn chấn và

nổi tự hào dâng lên trong cô. “Được lắm, Kenny. Cảm ơn em.” Cho dù cậu không tài nào lý sự được với Mark, nỗi kinh ngạc vì việc cậu đang thử làm đảm bảo cũng sẽ khiến Mark im lặng ít nhất vài phút. Vả lại, biết đâu Kenny sẽ là người khai thông cho anh ta. “Chị nghĩ rằng chị nên về nhà. Chị sẽ bảo xe ngựa quay lại đây.”

Kenny gật đầu. Mark vẫn có vẻ sửng sốt, khuôn mặt ngựa của anh ta còn dài hơn khi quai hàm trễ thõng thướt đến thế. Với một nụ cười hài lòng cô quay gót và bước ra ngoài, băng ngang qua những người ngưỡng mộ, những kẻ sẵn chuyện ngồi lê đôi mách, những người cầu hôn. Không phải là vì những người

cầu hôn đó không thể chấp nhận được. Thậm chí trong danh sách của Mark còn có một chàng trẻ tuổi có thể trở thành người chồng đáng tôn trọng, có thể tin cậy được.

Nhưng không một ai trong số họ là Gabriel cả. Không một trong số họ là *của cô*. Và cô mệt kinh người vì cố gắng dọn sạch con đường cho mình, để né tránh, mưu tính và lo lắng mình có thể lỡ mồm lỡ miệng lúc nào không biết. Gabriel có lẽ không phải lúc nào cũng là chàng hiệp sĩ hoàn hảo cưỡi trên chiến mã. Nhưng y là của cô. Cô cảm thấy điều đó từ trong thâm tâm. Và cô sẽ để cho y biết.

Cô chỉ hướng đi cho tay xà ích, phớt lờ cái nhìn của gã, hoặc việc gã có thể nói cho ai đó rằng gã không thả cô xuống nhà cô. Cỗ xe chuyển bánh, những bánh xe lăn về phía trước. Vó ngựa khua lạch cạch. Mỗi lúc một gần.

Cô bước ra khỏi xe ngựa ngay khi nó vừa dừng lại. “Hãy quay trở về lại tiệc khiêu vũ. Tôi không sao đâu.” Cô ấn một đồng tiền vào tay gã rồi quay đi. Cỗ xe lăn bánh khuất đằng sau cô. Có lẽ cô sẽ phải thuê một cỗ xe khác nếu việc này không mang lại kết quả gì.

Nhưng nó sẽ mang lại kết quả chứ. Cô sẽ khiến nó phải mang lại kết quả.

Cô thẳng vai lên và tiến trên bước trên con đường đi bộ.

Chiếc khoen đồng trong miệng con sư tử le lói dưới ánh sáng mờ mờ của những cây đèn khí đốt. Cặp mắt vàng hung dữ từ bên trên chiếc khoen dò xét cô, tra vấn lòng can đảm của cô. Marietta Winters nắm những ngón tay đang run rẩy vào chiếc khoen kim loại và đập nó vào cửa.

Một người đàn ông to lớn thừa cửa, ánh đèn lần này cho phép cô nhìn thấy đó là một người quản gia đích thực, khắc khổ, nhưng với cái vẻ của một người đàn ông trụ được trong một cuộc đọ sức. Cặp mắt ông ta lướt qua áo

choàng của cô, đôi giày của cô, khuôn mặt và mái tóc cô. Tiếng chuông ngân lên trong sảnh, cho biết lúc đó là mười một giờ rồi. Quá trễ để thăm viếng, chiếu theo bất kỳ mức độ nào của quy tắc xa giao.

“Dạ?”

“Tôi cần nói chuyện với ông Noble.” Lần này giọng cô mạnh mẽ, điềm tĩnh.

“Là cô Winters, tôi đoán thế.”

Cô chớp chớp mắt. “Vâng.”

“Tôi rất tiếc, thưa cô Winters, nhưng tối nay ông Noble không có nhà.”

Ông ta nhìn ra đằng sau cô. “Tôi sẽ điều xe ngựa tiễn cô về nhà.”

Nỗi thất vọng, nhọn sắc và sâu hoắm, ập xuống cô. “Ra là thế, cảm ơn ông.”

Một cỗ xe ngựa hoàn toàn khác với những cỗ xe ngựa trước đây cô từng đi đã đưa cô trở về ngôi nhà thuê trên phố của mình. Gabriel chắc hẳn đang ở bên ngoài với một người khác đâu đó trong thành phố này. Hẹn hò với một người mới chăng?

Chỉ nghĩ đến điều đó cô đã không thể nào chịu đựng nổi.

Cô bước vào nhà và chào người

quản gia. Quản gia mới họ, Jeanie, cô hầu gái duy nhất họ thuê lại, đi ngang qua cô trong sảnh, cặp mắt cô ta vô định và mơ màng. Marietta lắc đầu, Jeanie là người làm chăm chỉ nhưng đôi lúc hơi lẩn thẩn.

Cảnh cửa vào phòng cô đang khép, cô mở nó ra rồi lướt vào trong, tiến đến bàn trang điểm của mình. Jeanie đã mau mắn thấp đèn cho cô từ trước. Cô cởi đôi găng tay ra và với lên cổ mình để tháo chuỗi vòng cổ. Chuyển động trong chiếc gương trước mắt khiến cô sững sờ khi quan sát hình ảnh trong đó.

Nó thanh minh cho thái độ của Jeanie và những chiếc đèn đã được thấp

kia.

Cô để rơi chuỗi vòng cổ xuống bàn và bước trở lại cánh cửa, nhẹ nhàng đóng nó lại và khép kín hộc bên trong. Cô tựa mình vào cánh cửa, đôi tay cô đặt trái trên cánh cửa gỗ đằng sau mình.

Gabriel đang ngồi trên giường cô, báo chí vung vãi bừa bộn trên mặt giường, y tựa lưng trên chông gối của cô, trông rất tuyệt, bấp cháp những nếp nhăn li ti dưới mắt y.

“Marietta.”

“Gabriel. Đây là phòng ngủ của em, anh biết rồi đấy.”

“Tôi thừa nhận là trước kia tôi đã đến phòng này.”

Một cơn râm ran chạy khắp người cô, rất khác so với cơn râm ran mà cô đã cảm thấy lần trước khi y ở trong phòng riêng của cô, cái đêm mà việc cộng tác của họ vừa mới khởi sự.”

“Làm sao anh vào được đây?”

“Tôi đã mua chuộc những người hầu của em.”

“Này, khó mà có chuyện đó được. Và em tưởng anh đã thuê cho bọn em những người hầu đáng tin cậy ở đây đây chứ.”

Y đuổi người ra từ chỗ ngồi rồi chậm rãi đứng lên, tựa hông và vai vào một chiếc cộc giường và khoanh tay lại. “Tôi hỏi lộ họ gấp đôi để họ đừng nói gì với anh em trai của em hoặc bất cứ ai, nếu tôi ở lại năm phút hay năm giờ đồng hồ cũng vậy.” Cảm xúc nồng nàn lóe lên trong cặp mắt y, và cô bắt quả tang chỗ yếu mà y cố che giấu đi một cách rất vội vã.

“Em cho rằng bọn đầy tớ xấu tính kia chỉ đáng tin cậy bằng đúng cái người đã đứng ra thuê mướn họ thôi. Lẽ ra anh phải tìm hiểu lai lịch anh ta cho kỹ chứ.”

Trông y thật hấp dẫn. Tóc xòa xuống mắt y, về cảnh giác luôn ẩn trong

đó. Điểm yếu và sức mạnh.

“Có lẽ tôi vẫn cần phải tìm hiểu thôi. Một cuộc tìm hiểu đầy đủ và *kỹ lưỡng*.”

Y mỉm cười. Đôi môi gợi cảm căng ra hết cỡ và - sự thư giãn rõ rệt kết hợp với vẻ cong nhếch lên một cách thèm thường.

“Thế là hay nhất đấy, trà nhé?” Y chỉ về phía bộ đồ trà trên chiếc bàn phụ trong phòng cô. Hiển nhiên y đã cho phép mình tự nhiên như ở nhà vậy.

“Không.” Cô bước về phía y, vừa đi vừa gỡ những chiếc trâm gài ra khỏi mái tóc. “Em đã uống thừa mứa trà ra

rồi.”

“Hắn em đã ở đằng sau nhà Smitherton chỉ ít là một giờ đồng hồ.”

Cô nhượng mày nhìn lại, một giây nghi hoặc rằng có khả năng mọi việc sẽ thành công thoán qua đầu cô. “Anh đang theo dõi những cuộc hẹn của em đấy à?”

“Là lẽ đương nhiên.”

“Anh nói cứ như thể điều đó chẳng có gì đáng phải bàn ấy nhỉ. Sao anh lại theo dõi những việc như thế chứ?”

Y nhượng một bên mày lên. “Tôi đánh giá cao việc điều tra của tôi.”

“Thế gần đây việc điều tra của anh đã nói gì về em nhỉ?”

“Em nhận được nhiều lời cầu hôn. Những đám danh giá. Anh trai em thậm chí còn đang mong kiếm được một bá tước nữa kia.”

“Quả thật thế. Tối nay em đã gặp ông bá tước đó.”

Có gì đó thoáng qua mắt y. *Ghen tuông*. Tim cô đập dồn hơn.

“Tôi đã xem xét các sự vụ của ông bá tước này,” y nói, gõ gõ lên một cánh tay đang khoanh lại. “Ông ta là một đám khá đầy, xét về mọi mặt. Jeremy - thật tình cờ là dự án bất động sản ở London

của cậu chàng lại có hai chân và tiếng cười ríu rít - đang lảng vảng ở một bữa tiệc tối thì gặp ông bá tước này. Cậu ấy nhận xét rằng ông ta khá tử tế. Các bản báo cáo của ông ta cũng nói y chang như vậy. Một người rượu chè và cờ bạc có chừng mực. Khởi tiền để em luôn được xài sang. Các quý bà quý cô nói rằng ông ta là người hấp dẫn. Một trong những đám khác của em - Ratching thì phải? - cũng là một đám khá khâm đấy.”

Cô dừng một chân lại trước mặt y. “Đúng thế. Hai người đó đều là lựa chọn khá khâm cả.”

“Em sẽ chọn ai thế?”

Cô tiến về phía trước một bước.
“Anh nghĩ là em nên chọn ai?”

“À, nhưng tôi đâu phải người lựa chọn.”

Cô tiến nốt khoảng cách một bước cuối cùng và hênh đầu lên. “Em đang hỏi ý kiến anh, có vậy thôi.”

Những ngón tay y nắm thành nắm đấm trắng bệch. *Đúng rồi.* “Nhưng tôi sẽ không cho em biết ý kiến của tôi.”

Cô dán thẳng vào y, mí mắt cô nhắm hờ, đôi cánh tay y vô thức thông xuống để sự đụng chạm sát hơn. “Vậy thì tôi cho rằng tôi sẽ phải quyết định xem mình ưa người nào hơn bằng một nụ

hôn?”

Y nghiên nghiên đôi môi y lên môi cô, và cô háo hức đáp lại cái hôn đó, cuộc tấn công bạo liệt đó.

“Tôi nhớ em,” y nói bên môi cô.

Cô lùi ra một chút. “Em cũng nhớ anh. Em đã lo lắng về a...”

Y lại hôn cô. “Tôi biết. Để sau hãy nói.”

Y quay người và đẩy cô xuống giường, khiến cô đè nhàu những tờ báo bên dưới trong lúc chống khuỷu tay ngả người ra sau.

“Tôi sẽ chẳng thể tìm thấy bất cứ thứ gì trong đồng đó nữa,” y bảo, giọng hân hân tựa như vừa chạy cả chục dặm đường và tiếp tục hôn cô. Y thúc vào người cô, thật mạnh và cô đẩy lại, thềm muốn sự kích thích đó.

“Dù sao anh cũng chẳng thể tìm được...” Cô oằn lưng lên khi y trần một bên nhũ hoa cô ra mút lấy nó. “...bất kỳ thứ gì trong đồng này, thừa nhận đi.”

“Không đời nào.”

Y kéo váy cô lên, những lớp vải phồng lên, túm tụm lại xung quanh và giữa họ. Y vuốt một ngón tay dọc theo nhụy hoa cô, tìm ngay được những điểm

chính xác làm cô quẫn mình rướn sát vào y, len lén một đầu ngón ta vào bên trong cô, theo lối vào mà thân thể cô đã mở ra. Đam mê và thèm khát lẫn lộn trong lúc y khiến cơ thể cô reo ca. Thân mình y sóng lại cho khớp với thân mình cô và cổ họng cô nghẹn lại.

Những ngón tay y luôn trong tóc và cặp mắt xanh lục rạng ngời nhìn vào mắt cô. Cô nhìn vào mắt y và thấy sự chân thành phản chiếu lại. Khát khao, trân trọng, yêu dấu.

“Em không muốn bất kỳ một người nào khác cả.”

“Họ có thể cho em cuộc sống xứng

đáng với em.”

“Không.” Cô lắc đầu. “Họ có thể cho em bất cứ thứ gì ngoại trừ cái mà em muốn.”

“Tôi là con của một người quản gia và một nữ gia sư, Marietta à. Khó có ai lại...”

Cô đặt một ngón tay lên môi y. “Em yêu anh.” Cô cảm thấy toàn thân mình chấn động, vá suýt nữa cô không thể kìm được mình vì chuyển động đó đẩy y ngập vào trong cô cả đốt ngón tay. “Tình yêu là thứ mà không ai khác có thể mang đến cho em,” cô hỏn hỏn nói. “Em biết anh không thích hỏn nhân. Em không

mong...”

Y đặt một ngón tay lên môi cô. “Tôi chưa bao giờ nói thế cả. Tôi nói năng rất cẩn trọng. Tôi muốn em cho tôi một cơ hội không bị ràng buộc gì để làm như *em* muốn.”

“Em muốn anh.”

“Em có chắc không?”

“Tuyệt đối.”

Y mỉm cười. Một nụ cười đầy mỉa mai và tinh nghịch. Mạch cô đập dồn khi ánh mắt hạnh phúc của y làm tim cô bay bổng. Khi y đã ngập hoàn toàn trong cô, họ không rời mắt khỏi nhau, cùng chuyển

động và cùng lên đến đỉnh.

Y đẩy những tờ báo xuống khỏi giường, những tờ báo tán loạn nhẹ nhàng đậu xuống nền gỗ gụ bên dưới. Y áp cô vào lòng mình như một tấm chăn ấm và cô bám chặt lấy y.

“Em có thấy,” y nhỏ nhẹ nói, “rằng một khi tôi cam kết điều gì thì em đừng hòng mà thoát khỏi tôi không?”

“Em đang bị ràng buộc với điều đó đây.”

“Tuyệt lắm.” Y phác họa một đường trên lưng cô. “Nào, về ba cái đêm đó...”

Ba điều kiện...

Một cánh cửa dường như đột ngột khép lại trước mắt Marietta Winters, khi em trai cô đột ngột bị quy tội giết người, bị tống giam. Người thân lạnh mặt, giới thương lưu ruồng rẫy, hàng xóm ném đá vào cửa kính. Không ai giúp cô cứu em, ngoại trừ Gabriel Noble. Nhưng đôi lần việc đó, cô phải đền đáp cho y ba điều.

Ba đêm ngọt ngào...

Để điều tra chân tướng kẻ giết người thực sự, Marietta phải sắm một vai cô không hề muốn - người tình là lời của Gabriel. Gã đàn ông mang cái tên một vị thiên sứ, lại có cả phần quý dữ trong linh hồn. Đêm từng đêm, trong vòng tay y, cô bị cuốn vào cả một trời cam giác.

Ba đêm tội lỗi...

Giữa cô gái và y, một điều thâm kín run rẩy thành hình. Y bắt đầu mong muốn ở cô nhiều hơn một cuộc đối chất. Nhưng chính lúc đó, những đêm dài kinh hoàng trong quá khứ của y đã tu tu hé lộ...

Pha trộn một câu chuyện yêu đương cắt lát bên trong một bộ phim trình thám sát sáo lý kỳ. *Ba đêm tội lỗi* đã dẫn người đọc đi từ nỗi rung động ngọt ngào nhất đến cơn căng thẳng tột cùng nhất.

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.

The logo consists of the letters 'DTV'. The letter 'D' is rendered in a bright blue, hand-drawn style with a slightly irregular, textured edge. The letters 'T' and 'V' are rendered in a solid black, hand-drawn style with a similar textured edge. The letters are positioned to the right of the 'D', with the 'T' and 'V' overlapping slightly. The entire logo has a soft, light gray drop shadow beneath it, giving it a three-dimensional appearance against the white background.